SANDRA BROWN

Baltasis karštis

Alma littera

Baltasis karštis

SANDRA BROWN

Baltasis karštis

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Irena Kupčinskienė

Alma littera
VILNIUS 2007

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
White Hot
Simon & Schuster, 2004

Papildomas tiražas 2007 m.

ISBN 978-9955-24-170-6

Skiriu Marko W. Smitho atminimui.
Jis gyveno garbingai, mirė oriai
ir dabar yra išganytas.

Prologas

Žmonės kalbėjo, kad tinkamesnės dienos savižudybei pasirinkti neįmanoma. Tą sekmadienio popietę tikrai nesinorėjo gyventi, dauguma organizmų vos įstengė pakrutėti, oras priminė tirštą ir karštą avižinių kruopų košę, siurbiančią energiją tiek iš augalų, tiek iš gyvūnų.

Alinanti saulės kaitra išgarino debesis, ir išėjęs iš patalpos į lauką pasijusdavai lyg liepsnojančios krosnies pakuroje – kaip Hoilų liejykloje. „Upelio giraitėje“, jų šeimos žvejybos poilsiavietėje, taip pavadintoje dėl kiparisų, augančių saleléje lėtai tekančioje srovėje, kiemo kaitroje tysojo aligatoriaus iškamša, įsmeigusi stiklines akis į įkaitusį dangų. Ant stiebo karojo Luizianos valstijos vėliava.

Apsnūdusios cikados tingėjo čirkšti, ir tik viena atkakliausia retkarčiais nedrąsiai pamėgindavo sudrumsti mieguistą atmosferą. Žuvys tūnojo gelmėje, pasislėpusios po sodria plūdenų žaluma. Jos kiūtojo tamsioje, dumblinoje gilumoje ir tik retkarčiais iškylantys burbuliukai rodė, kad jos dar gyvos. Pakrantėje gulėjo susiraičiusi skydasnukė gyvatė – bauginanti, bet nejudri.

Pelkės buvo sparnuočių karalija, tačiau šiandien visi paukščiai snaudė savo lizduose, išskyrus vienišą vanagą, tupintį prieš

kelis dešimtmečius žaibo nuskelto medžio viršūnėje. Bežievės medžio šakos styrojo nuogos ir baltos, lyg švariai apgraužti kaulai.

Sparnuotasis medžiotojas nužvelgė namelį apačioje. Galbūt jis įžiūrėjo pelę, bėgiojančią tarp polių, laikančių žvejų tiltelį, o gal gyvūnams būdingas instinktas įspėjo jį apie gresiantį pavojų.

Pokštelėjęs šūvis nuskambėjo ne taip šaižiai, kaip būtų galima tikėtis, – garso bangas nuslopino tirštas, lyg žąsų pūkų prikimšta pagalvė oras.

Šūvis nesukėlė beveik jokios reakcijos. Vėliava ir toliau liko karoti, aligatoriaus iškamša nesukrutėjo, skydasnukė gyvatė tyliai nuvingiavo į vandenį, neišsigandusi, tik suirzusi, kad kažkas jai sutrikdė sekmadienio snaudulį.

Vanagas pakilo į orą ir nusklendė spiralėmis, grakščiai sūpuodamas ant oro bangų ir ieškodamas patrauklesnio grobio už zujančią tarp polių pelytę.

Paukščiui buvo nė motais mirusysis namelyje.

Pirmas skyrius

– Ar pameni Atlėpausį Votkinsą?

– Ką?

– Tą vyruką, kuris andai gražbyliavo bare.

– Ar negali pasakyti tiksliau? Kokiame bare? Kada?

– Tą vakarą, kai tu atvykai į miestą.

– Tai buvo prieš trejus metus.

– Aha, bet turėtum prisiminti, – Krisas Hoilas palinko į priekį, mėgindamas sužadinti draugo atmintį. – Tą rėksnį, sukėlusį muštynes. Vien nuo jo snukio gali kristi negyvas. Didelėmis ausimis.

– Ak šitą. Aišku. Tokiomis... – Bekas pridėjo plaštakas prie galvos, rodydamas dideles ausis.

– Todėl jis ir gavo tą pravardę – Atlėpausis, – paaiškino Krisas.

Bekas kilstelėjo antakius.

– Vėjui papūtus jo ausys...

– Lapsi į galvą, – užbaigė Bekas.

– Lyg langinės per audrą, – Krisas šypsodamasis kilstelėjo butelį alaus, be žodžių sveikindamas draugą.

Hoilų kabineto žaliuzės buvo užtrauktos, kad sulaikytų skvarbią vėlyvos popietės saulės kaitrą. Tokioje prieblandoje buvo geriau žiūrėti televizorių, rodantį „Narsuolių“ beisbolo

komandos varžybas. Devinto kėlinio pabaiga, ir Atlantą išgelbėtų tik stebuklas. Rezultatas nepalankus, tačiau būna ir blogesnių būdų praleisti troškią sekmadienio popietę, negu sėdint apytamsiame kambaryje, įsijungus oro kondicionierių ir siurbčiojant alų.

Krisas Hoilas ir Bekas Merčantas daug valandų praleisdavo šiame kambaryje, puikiai tinkančiame vyrų laisvalaikiui – penkiasdešimties colių televizoriaus ekranas, stereogarso sistema, pilnas gėrimų baras su ledo šaldymo įranga, šaldytuvas, pristatytas limonado ir alaus butelių, biliardo stalas, smiginio lenta, apskritas kortų stalas su šešiomis odinėmis kėdėmis, tokiomis minkštomis ir putniomis kaip merginos „Maksimo" žurnalo viršelyje krūtinė. Kambarys buvo išmuštas tamsiomis kaštono medienos lentelėmis, apstatytas solidžiais, lengvai prižiūrimais baldais, kvepėjo tabaku ir testosteronu.

Bekas atsikimšo dar vieną butelį alaus.

– Tai ką tas Atlėpausis iškrėtė?

– Jis sugrįžo.

– Aš nežinojau, kad jis buvo išvykęs. Apskritai nemanau, kad mačiau jį po to vakaro, bet ir tada žiūrėjau į jį aptinusiomis akimis.

Krisas prisiminęs nusišypsojo.

– Palyginti su kitomis baro peštynėmis, tos buvo šaunios. Tau teko keli taiklūs Atlėpausio smūgiai. Jis visad buvo pasiruošęs muštis. Privalėjo būti, nes nelaikė liežuvio už dantų.

– Tikriausiai gindamasis nuo patyčių dėl savo ausų.

– Be abejo. Tačiau dėl savo liežuvio jam tekdavo kovoti su visais. Netrukus po mūsų ginčo jis susipyko ir su buvusiu sesers vyru. Rodos, dėl žoliapjovės. Vėlų vakarą, verdant vėžius, ginčas pasiekė kulminaciją, ir Atlėpausis puolė buvusį svainį peiliu.

– Užmušė?

– Tik sužeidė. Bet tiesiai į pilvą, buvo daug kraujo, jį apkaltino pasikėsinimu, mirtinai pavojingo ginklo naudojimu ir galbūt ketinimu nužudyti. Atlėpausio sesuo liudijo prieš jį. Pastaruosius trejus metus jis praleido Angoloje, dabar paleistas lygtinai.

– Mums pasisekė.

Krisas susiraukė.

– Ne visai, Atlėpausis griežia ant mūsų dantį. Bent jau taip sakė prieš trejus metus, kai jį išvežė policijos patrulio automobilis. Jis manė, kad neteisinga, jog jį suėmė, o mūsų – ne. Jis svaidėsi tokiais grasinimais, kad man net kraujas gyslose sustingo.

– Aš to neatmenu.

– Galbūt tuo metu vyrų tualete ploveisi žaizdas. Kad ir kaip ten būtų, – toliau kalbėjo Krisas, – Atlėpausis nestabilus ir nepatikimas, niekam tikęs šiukšlininkas, sugebantis tik pykti. Čia jam nėra lygių. Tą vakarą mes jį pažeminom. Kad ir koks girtas buvo, abejoju, ar mums atleido ir pamiršo. Būk su juo atsargus.

– Ačiū už įspėjimą, – Bekas per petį pažvelgė į virtuvę. – Ar mane kvietė vakarienės?

– Tu turi nuolatinį kvietimą.

Bekas dar patogiau įsitaisė ant sofos.

– Tai gerai, nes man seilės renkasi nuo tų kvapų.

– Kokoso pieno pyragas. Niekas neiškepa geresnio pyrago už Selmą.

– Dėl to tikrai nesiginčysiu, Krisai.

Į kambarį įžengė Kriso tėvas, Hafas Hoilas, šiaudine skrybėle vėdindamasis išraudusį veidą.

– Duokit man vieną ilgakaklį. Aš velniškai ištroškęs, net nusispjauti nepajėgčiau, jei anas galas užsidegtų.

Jis pakabino skrybėlę ant stovo, sudribo krėsle ir nusišluostė kaktą rankove.

– Velnias, na ir svilina šiandien, – atsiduso jis, atsirėmęs į odinę atlošo pagalvę. – Ačiū, sūnau, – jis paėmė Kriso atkimštą šaltą butelį alaus ir mostelėjo juo į televizoriaus ekraną.

– Kas laimi?

– Tik ne „Narsuoliai“. Rungtynės jau baigėsi, – Bekas pritildė garsą, kai komentatorius pradėjo savo nekrologą: „Mes nenorime girdėti, kodėl jie pralaimėjo. Rezultatas viską pasako“.

Hafas pritariamai sumurmėjo:

– Jų sezonas baigėsi tą minutę, kai leido tiems milžinišką atlyginimą gaunantiems ir angliškai nekalbantiems legionieriams nurodinėti savininkams, kaip žaisti. Didelė klaida. Reikėjo jiems tai pasakyti. – Hoilas vienu mauku beveik ištuštino butelį.

– Ar visą popietę žaidei golfą? – paklausė Krisas.

– Per karšta, – degdamasis cigaretę pasakė Hafas. – Sužaidėm iki trijų skylučių, o paskui nusprendėm – velniop visa tai. Ir nuėjom į klubą žaisti džino su romu.

– Kiek šiandien nulupai?

Jis nė neklausė, ar Hafas laimėjo, ar pralošė. Jis visada laimėdavo.

– Porą šimtų.

– Neblogai, – pagyrė Krisas.

– Neverta žaisti, jei nelaimi, – Hafas mirktelėjo sūnui, o paskui Bekui ir vienu gurkšniu baigė alų. – Ar šiandien matėt Denį?

– Jis tuoj pasirodys, – patikino Krisas, – jei tik sugebės rasti mums laiko tarp rytinių sekmadienio mišių ir vakarinių mišparų.

Hafas susiraukė.

– Nedrumsk man nuotaikos *tokiomis* kalbomis. Nenoriu susigadinti vakarienės.

Šventu Hafo įsitikinimu, pamokslai, maldos ir giesmės esą skirtos tik moterims ir moteriškiems vyrams. Organizuota religija jam prilygo organizuotam nusikalstamumui, tik bažnyčia naudojosi nebaudžiamumo ir mokesčių privilegijomis, todėl dvasininkų jis nekentė kaip ir homoseksualų ar profsąjungos narių.

Krisas taktiškai nukreipė pokalbį nuo jaunesnio brolio ir jo polinkio į religiją.

– Ką tik pasakojau Bekui, kad Atlėpausis Votkinsas paleistas lygtinai.

– Šiukšlė, – sumurmėjo Hafas, nusispirdamas batus. – Visi jie tokie, pradedant Atlėpausio seneliu, didžiausiu ištvirkėliu,

kokį tik žemė yra kada nors nešiojusi. Rado jį negyvą griovyje su sudaužytu viskio buteliu, įgrūstu į gerklę. Kažkam trūko kantrybė. Toje šeimoje – vieni išsigimėliai; šlykštūs kaip nuodėmė ir buki kaip kelmai.

– Gal. Bet aš skolingas Atlėpausiui, – nusijuokė Bekas. – Jei ne jis, nevakarieniaučiau čia su jumis sekmadieniais.

Hafas pažvelgė į jį taip pat meiliai kaip ir į sūnų.

– Ne, Bekai, tau buvo lemta tapti mūsų giminės nariu. Buvo verta ištverti visą tą Džinio Aiversono nesąmonę, kad surastume tave. Tu buvai vienintelis spindulėlis toje istorijoje.

– Ir Bekas, ir lygiai pasidaliję prisiekusiųjų balsai, – pataisė tėvą Krisas. – Nepamirškim tų dvylikos. Jei ne jie, užuot vakarieniavęs kartu su jumis, dabar sėdėčiau vienoje kameroje kartu su panašiais į Atlėpausį Votkinsą.

Krisas dažnai prisimindavo, kad jam buvo iškelta byla už Džinio Aiversono nužudymą. Bekas visados jausdavosi nejaukiai juokaujant ta tema. Jis nukreipė šneką:

– Labai nemėgstu kalbėti apie darbo reikalus nedarbo dieną, bet reikia.

– Mano kalendoriuje visos dienos darbo, – tarė Hafas.

– Bet mano kalendoriuje – ne, – suaimanavo Krisas. – Ar blogos naujienos, Bekai?

– Visko gali būti.

– Tai gal palaukim, kol pavalgysim?

– Žinoma, jei tik norit.

– Ne, – paprieštaravo Hafas. – Žinot mano taisyklę: verčiau jau išgirsiu blogas naujienas anksčiau negu vėliau. Aš tikrai nenoriu laukti, kol pavakarieniausim. Taigi kas atsitiko, Bekai? Tik jau nesakyk, kad Aplinkos apsaugos agentūra užvelėjo mums dar vieną baudą dėl aušinimo tvenkinių...

– Ne, ne tai. Netiesiogiai.

– Tai kas tada?

– Luktelėkit, aš įsipilsiu ko nors išgerti, – pertraukė Krisas Hafą. – Tau patinka išklausyti blogas naujienas kuo anksčiau, o man – su stikline burbono rankoje. Gal ir jūs norit?

– Daug ledo, be vandens.

– O tu, Bekai?

– Ačiū, ne.

Krisas nuėjo prie baro, pasiėmė grafiną ir dvi stiklines, paskui pasilenkęs prie lango pažvelgė pro žaliuzes, net lazdelę pasuko, kad geriau matytų.

– Kas atsitiko? – paklausė Hafas.

– Sustojo šerifo automobilis.

– Ir kaip manai, ko jis nori? Ar šiandien atlyginimo diena?

Vis dar žvelgdamas pro žaliuzes Krisas atsakė:

– Nemanau, Hafai. Jis ne vienas.

– O su kuo?

– Nepažįstu. Niekad nesu matęs.

Krisas pripylė stiklines ir vieną padavė tėvui. Visi trys nutilo, klausėsi, kaip suskambus varpeliui Selma iš virtuvės namo gilumoje eina prie paradinių durų.

Ekonomė sutiko svečius, bet jie tyliai persimetė tik keliais žodžiais, kurių nebuvo įmanoma suprasti. Pasigirdo žingsniai ir kabineto duryse pasirodžiusi Selma pranešė:

– Pone Hoilai, šerifas nori su jumis pasikalbėti.

Hafas linktelėjo ekonomei, kad ši įleistų šerifą. Redas Harperis buvo išrinktas į šias pareigas prieš trisdešimt metų. Hafas dosniai finansavo jo rinkimų kampaniją ir taip padėjo laimėti.

Ugniniai šerifo plaukai jau buvo išblukę, tarsi surūdiję ant galvos. Šerifo ūgis siekė per metrą aštuoniasdešimt, bet jis buvo toks liesas, kad jo profesijos atributai, kuriuos prilaikė storas odinis diržas, karojo lyg lašelinės vamzdeliai.

Šerifas atrodė išsekęs, bet ne vien dėl kaitros. Jo pailgą, išblyškusį veidą ženklino kaltė, įsispaudusi per tris dešimtmečius, o visa išvaizda rodė šį žmogų per pigiai pardavus sielą velniui. Jis niekada nesišypsojo, todėl įėjęs į kambarį ir nusiėmęs skrybėlę priminė gipso statulą.

Priešingai nei šerifas, su juo atėjęs jaunesnis jiems nepažįstamas pareigūnas atrodė taip, lyg būtų su visa uniforma pamirkytas krakmole. Jis buvo taip švariai nusiskutęs, kad nubrūžinti

skruostai tiesiog degė. Jis buvo įsitempęs ir budrus, lyg sprinteris, laukiantis starterio šūvio.

Redas Harperis sveikindamasis linktelėjo Bekui, po to pažvelgė į Krisą, stovintį šalia Hafo krėslo, galiausiai jo blyškios akys nukrypo į vis tebesėdintį Hafą.

– Labas vakaras, Redai.

– Labas Hafai, – užuot žiūrėjęs į Hafą, šerifas nukreipė žvilgsnį į savo skrybėlės kraštą, kurį čiupinėjo pirštais.

– Ar ko nors išgersi?

– Ačiū, ne.

Hafas niekada neatsistodavo kalbėdamasis su žmonėmis – tokį pagarbos ženklą tik kiti privalėjo rodyti Hafui Hoilui, ir visi aplinkiniai tai žinojo. Tačiau nebeištverdamas įtampos jis pastūmė savo krėslo suolelį kojoms ir atsistojo.

– Kas čia darosi? Kas jis? – Hafas nužvelgė šerifo palydovą.

Redas atsikrenkštė, nuleido skrybėlę, nervingai padaužė ją į šlaunį ir ilgokai padelsė, prieš pažvelgdamas Hafui į akis. Bekas suprato, kad šerifo misija kur kas nemalonesnė, negu atsiimti mėnesinę duoklę.

– Tai dėl Denio… – pagaliau ryžosi jis.

Antras skyrius

Greitkelį vos galėjai atpažinti. Seira Linč nesuskaičiuojamą daugybę kartų yra važiavusi šiuo keliu iš Naujojo Orleano tarptautinio oro uosto į Destinį. Tačiau šiandieninė kelionė atrodė lyg pirmoji. Pažangos paveiktos krašto įžymybės priblėso ar visai išnyko. Didžioji komercija prarijo kaimiškosios Luizianos žavesį, išliko tik keletas šioms vietovėms būdingų dalykų. Dabar jos nesiskyrė nuo kitų valstijų. Buvusias jaukias „mamos ir tėčio“ kavinukes išstūmė greito maisto restoranai, naminius mėsos plokštainius, itališkus sumuštinius su dešra ar kumpiu pakeitė viščiukų sparnelių kibirėliai ir pusgaminiai, ranka pieštus plakatus – neono reklama, kasdienius kreida rašytus valgiaraščius – nematomų žmonių balsai pro „apsitarnauk neišlipęs iš mašinos“ užkandinių garsiakalbius.

Per dešimtį metų, kai Seira buvo išvykusi, buldozeriai išvertė samanotus medžius ir atsirado dar viena greitkelio juosta. Šalia plytinčios pelkės susitraukė ir prarado paslaptingumą. Tankius krūmynus kirto įvažiavimo ir išvažiavimo ruožai, pilni automobilių ir mikroautobusų.

Iki šiol Seira nesuvokė, kaip pasiilgo namų, tačiau tokie ryškūs kraštovaizdžio pokyčiai pažadino nostalgiją. Ji ilgėjosi

raudonųjų pipirų ir nugarinės kepsnio aromato, troško vėl išgirsti entuziastingus žmonių balsus, siūlančius prancūzų kolonistų patiekalų, kuriuos pagaminti užtrunka ilgiau negu tris minutes.

Nors greitkeliai paspartina kelionę, Seira ilgėjosi senojo plento, apsodinto medžiais; jie augo taip arti kelkraščio, kad susilietusios šakos sudarydavo pavėsinę, metančią ant asfalto ornamentuotus šešėlius.

Ji ilgėjosi tų laikų, kai važiuodavo atsidariusi langus ir, užuot dususi nuo automobilių išmetamų dujų, galėjo įkvėpti gaivaus oro, persunkto iš brūzgynų sklindančiais sausmedžių ir magnolijų kvapais.

Per dešimtmetį įvykę pokyčiai žeidė jos jausmus ir vaikystės prisiminimus, kita vertus, ji ir pati labai pasikeitė, nors tai gal ne taip pastebima.

Pastarąjį kartą šiuo keliu ji važiavo priešinga kryptimi, tolyn nuo Destinio. Tą dieną kuo labiau ji tolo nuo namų, tuo geriau jautėsi, lyg pakeliui būtų numetusi ją raizgiusius nuodingus sluoksnius. Šiandien ji važiuoja atgal, ir baimė vėl slegia lyg geležiniai šarvai.

Gimtųjų vietų ilgesys, kad ir koks skausmingas, niekada jos nebūtų paskatinęs grįžti. Parvažiuoti privertė tik brolio Denio mirtis. Matyt, jis kentė Hafo ir Kriso tironiją tol, kol pajėgė, o paskui pabėgo vieninteliu jam prieinamu būdu. Artėdama prie Destinio priemiesčių, Seira pirmiausia pastebėjo rūkstančius kaminus. Jie karingai styrojo virš miesto – dideli, juodi, bjaurūs. Iš jų, kaip ir kiekvieną metų dieną, virto dūmų kamuoliai. Būtų per daug brangu ir nenaudinga išjungti krosnis net per Denio laidotuves. Kiek Seira pažįsta Hafą, šiam nė į galvą nebūtų šovę padaryti tokią nuolaidą savo jauniausiam vaikui.

Reklaminis skydas prie miesto ribos skelbė: „Sveiki atvykę į Destinį, į Hoilų bendrovės gimtinę“. *Lyg tuo vertėtų girtis,* pamanė Seira. Kaip tik priešingai. Metalinių vamzdžių liejykla sukrovė Hafui turtus, bet šie turtai paženklinti krauju.

Seira važiavo miesto gatvėmis, kurias vaikystėje tyrinėjo dviračiu, kuriomis vėliau mokėsi vairuoti automobilį, o būdama paauglė vaikštinėjo su draugėmis, ieškodama nuotykių, vaikinų ir pramogų.

Priartėjusi per kvartalą prie Pirmosios metodistų bažnyčios, ji išgirdo vargonų muziką. Vamzdinius vargonus bažnyčiai dovanojo jos motina Lorelė Linč Hoil. Ant jų prikalta maža varinė plokštelė jai atminti. Šie vargonai – mažos parapijos džiaugsmas ir pasididžiavimas, nes Destinyje vieninteliai. Nė viena katalikų bažnyčia jų neturėjo, o Destinyje vyravo katalikai. Motinos dovana buvo dosni ir nuoširdi, bet vargonai – tik dar vienas simbolis, nes Hoilai, valdantys miestą ir visus jo gyventojus, nenorėjo leisti, kad kas nors juos pranoktų.

Širdį drasko girdint, kaip šie vargonai groja gedulingą melodiją vienam iš Lorelės Hoil vaikų, mirusiam penkiasdešimt metų per anksti ir nuo savo paties rankos.

Seira gavo šią liūdną žinią sekmadienį po pietų, grįžusi į savo biurą iš susitikimo su klientu. Paprastai sekmadieniais ji nedirbdavo, bet tai buvo vienintelė diena, kai klientas galėjo susitikti. Džulija Miler neseniai atšventė penktąsias metines, kai dirba Seiros asistente. Ji nesutikdavo ilsėtis, jei Seira dirbdavo savaitgalį, todėl, kol Seira kalbėjosi su klientu, Džulija tvarkė susikaupusius dokumentus.

Kai Seira grįžo, Džulija padavė jai rožinį priminimo lapelį.

– Ponia Linč, šis žmogus skambino tris kartus. Aš jam nedaviau jūsų mobiliojo telefono numerio, nors jis reikalavo.

Seira pažvelgė į miesto kodą, paskui sulamdė lapelį ir sviedė jį į šiukšliadėžę.

– Aš nenoriu kalbėtis su jokiu giminaičiu.

– Jis ne giminaitis, o jūsų šeimos darbuotojas. Sakė, jog labai svarbu, kad jis kuo greičiau su jumis susisiektų.

– Aš nekalbėsiu su jokiu savo šeimos darbuotoju. Ar daugiau jokių žinučių? Gal kartais skambino ponas Teiloras? Jis žadėjo padaryti tas lovos užuolaidėles iki rytojaus.

– Tai dėl jūsų brolio, – išpyškino Džulija. – Jis mirė.

Seira staiga sustojo prie pat savo kabineto ir pro stiklinę sieną įsižiūrėjo į Auksinių Vartų tiltą. Pro tirštą rūko skraistę buvo matyti tik kelios oranžinės tilto atramos. Vanduo įlankoje atrodė pilkas, šaltas ir niūrus – lemiantis nelaimę.

Neatsigręždama Seira paklausė:

– Kuris?

– Kuris?

– Katras brolis?

– Denis.

Per pastarąsias kelias dienas Denis jai du kartus skambino, bet ji atsisakė su juo kalbėtis.

Seira atsigręžė į padėjėją, kuri žvelgė į ją užjaučiamai. Džulija švelniai tarė:

– Jūsų brolis mirė šiandien, Seira. Maniau, kad tokią žinią bus geriau pranešti jums asmeniškai, o ne mobiliuoju telefonu.

Seira giliai iškvėpė.

– Kas jam atsitiko?

– Manau, turėtumėt pakalbėti su ponu Merčantu.

– Džulija, būk gera. Kaip Denis mirė?

– Regis, nusižudė, – tyliai atsakė ji. – Užjaučiu, – dar išlemeno ir po akimirkos pridūrė: – Daugiau ponas Merčantas man nieko nepasakė.

Seira įžengė į kabinetą ir užsidarė duris. Ji girdėjo, kaip kelis kartus sučirškė telefonas, bet Džulija neperjungė skambučių Seirai, manydama, kad jai reikia pabūti vienai ir susitaikyti su liūdna žinia.

Ar Denis jai skambino ketindamas atsisveikinti? Jei taip, ar ji išgyvens kaltę, kad atsisakė su juo kalbėti?

Maždaug po valandos Džulija tyliai pabeldė į duris.

– Užeik, – pakvietė Seira.

Kai Džulija įėjo, Seira pasakė:

– Tau neverta čia sėdėti, Džulija. Eik namo. Aš ištversiu.

Padėjėja padėjo popieriaus lapą ant rašomojo stalo.

– Aš vis tiek turiu darbo. Spustelkit mygtuką, jei manęs reikės. Gal ką nors atnešti?

Seira papurtė galvą, Džulija išėjo ir uždarė duris. Jos atneštame lapelyje buvo užrašytas laidotuvių laikas ir vieta: antradienio rytą, vienuoliktą valandą.

Seira nenustebo, kad viskas vyks taip greit. Hafas nemėgo delsti. Jie su Krisu nekantravo kuo greičiau palaidoti Denį ir grįžti į įprastą gyvenimą.

Tačiau tokios skubios laidotuvės tikriausiai jai naudingos – nereikėjo ilgai svarstyti – dalyvauti ar ne? Ji negalėjo ilgai delsti – buvo priversta apsispręsti greit. Vakar rytą ji susižvejojo bilietą į Naująjį Orleaną per Dalaso ir Fortvorto oro uostą ir vėlyvą popietę jau žingsniavo Prancūzų kvartalu, pavakarieniavo *gumbo** kavinukėje, paskui nakvojo „Vindzoro dvaro" viešbutyje. Viešbutis buvo ištaigingas, bet Seira visą naktį nesudėjo akių. Ji nenori grįžti į Destinį. *Tikrai nenori.* Kad ir kaip kvailai atrodo, ji bijo pakliūti į spąstus, amžiams įkalinsiančius ją Hafo gniaužtuose.

Išaušusi diena neišsklaidė baimės. Seira atsikėlė, apsirengė laidotuvėms ir išsiruošė į Destinį, ketino nuvykti kaip tik į mišias ir išvykti joms pasibaigus.

Automobiliai netilpo bažnyčios aikštelėje ir užtvindė artimiausias gatves. Seira turėjo sustoti už kelių kvartalų nuo bažnyčios, nužengusios lyg iš atviruko, su vitražiniais langais ir aukšta balta smaile. Vos Seira įžengė į priebažnytį, laikrodis išmušė vienuoliktą valandą.

Prieangyje buvo vėsiau negu lauke, tačiau viduje daugelis mojavo popierinėmis vėduoklėmis – oro kondicionieriai veikė prastai. Kai Seira įsispraudė į galinį klauptą, choras baigė įžanginę giesmę, ir kunigas atsistojo prie sakyklos.

Visi nulenkė galvas maldai, o Seira pažvelgė į karstą bažnyčios priekyje – kuklų, sidabro spalvos, uždengtą. Dėl to ji apsidžiaugė – nenorėjo paskutinį kartą pamatyti Denio, kaip vaškinė lėlė gulinčio satinu išmuštame karste. Stengdamasi nuvyti

---

* *Gumbo* – Naujojo Orleano apylinkėse pagal kreolų receptus gaminama tiršta sriuba su mėsa, žuvimi ir žaliomis atogrąžų augalo *gumbo* ankštimis (vert. past.).

liūdnas mintis, ji sutelkė dėmesį į elegantiškai baltomis kalijomis papuoštą karsto antvožą. Seira minioje nematė nei Hafo, nei Kriso, bet manė, kad jie sėdi pirmame klaupte ir atrodo deramai nuliūdę. Ją net supykino tokia veidmainystė.

Kunigas paminėjo jos vardą tarp likusių gyvų šeimos narių: „Sesuo Seira Hoil iš San Francisko". Seira norėjo atsistoti ir surikti, kad jos pavardė nebe Hoil. Po antrųjų skyrybų ji ėmė prisistatinėti savo antruoju vardu – mergautine motinos pavarde, o vėliau ir oficialiai pakeitė pavardę į Linč. Tokia pavardė buvo jos diplome, verslo liudijime, Kalifornijos valstijos vairuotojo pažymėjime ir pase. Ji nebebuvo Hoil, tačiau neabejojo, kad tas, kas pateikė dvasininkui informaciją, tyčia pasakė ne tą pavardę. Skaisčiaveidis kunigas, sprendžiant iš išvaizdos dar per jaunas balsuoti, sakė pamokslą nenukrypdamas nuo teksto knygoje. Jo pastabos buvo skirtos visai žmonijai. Jis beveik nekalbėjo apie Denį kaip apie asmenybę, nepasakė nieko ypatinga ar asmeniška, ir tai atrodė ypač liūdna, nes net tikra Denio sesuo atsisakė kalbėtis su juo telefonu. Kai nuskambėjo baigiamoji mišių giesmė „Stulbinama malonė", parapijiečiai ėmė šniurkščioti.

Karstą nešė Krisas, Seirai nematytas šviesiaplaukis ir keturi pažįstami Hoilų bendrovės vadovai. Jie ėjo centriniu bažnyčios taku.

Procesija slinko lėtai, ir Seira turėjo laiko apžiūrėti Krisą. Brolis, kaip ir anksčiau, atrodė pasitempęs ir gražus, priminė dabitišką ketvirtojo dešimtmečio dieninių spektaklių publikos numylėtinio tipą. Trūko tik plonyčių ūsiukų. Jo plaukai vis dar buvo juodi kaip varno sparnas, bet jau trumpesni. Sutepti geliu jie styrojo sruogelėmis viršugalvyje – pakankamai vėjavaikiška šukuosena žmogui, kuriam jau netoli keturiasdešimties, bet Krisui šis stilius tiko. Jo akys trikdė, nes vyzdžiai neišsiskyrė iš tamsių rainelių.

Hafas ėjo paskui karstą. Net šią valandą jo laikysena rodė, kad jis laiko save aukštesniu už kitus: pečiai buvo atlošti, galva aukštai pakelta, žingsniai aidėjo tvirtai, lyg nugalėtojo, turinčio valdovo teisę reikalauti žemės po kojomis.

Hafo lūpos buvo kietai sučiauptos į ploną ryžtingą liniją, kurią Seira gerai prisiminė, o akys blizgėjo lyg juodi minkšto žaisliuko akių karoliukai. Jos buvo sausos ir skaidrios – Hafas neverkė Denio. Nuo to laiko, kai Seira pastarąjį kartą matė tėvą, jo žilstelėję plaukai tapo visai balti, tačiau šukuosena buvo nepriekaištinga lyg karininko. Nors tėvas ir priaugo kelis kilogramus aplink juosmenį, atrodė toks pat tvirtas, kokį jį prisiminė.

Laimei, nei Krisas, nei Hafas jos nepastebėjo.

Norėdama išvengti minios ir rizikos būti atpažinta, Seira išsmuko pro šonines duris. Jos automobilis buvo paskutinis procesijoje į kapines. Ji pasistatė jį pakankamai toli nuo palapinės, ištemptos virš neseniai iškastos kapo duobės. Žmonės grupelėmis ir po vieną lipo ant nedidelės pakylos, skirtos kapinių apeigoms. Dauguma jų vilkėjo geriausius šventadienio drabužius, tačiau pažastys ir skrybėlių kraštai buvo permirkę prakaitu, o retai dėvimi batai spaudė kojas. Seira pažino daugumą šių žmonių, net atsiminė jų vardus. Šie miestelėnai visą gyvenimą praleido Destinyje. Kai kurie turėjo savo nedidelį verslą, bet dauguma ėjo įvairias pareigas Hoilų bendrovėje. Ji atpažino kelis valstybinių mokyklų darbuotojus. Didžiausias Seiros motinos troškimas buvo išsiųsti vaikus į geriausias privačias pietinių valstijų mokyklas, bet Hafas tam ryžtingai priešinosi. Jis norėjo, kad vaikai augtų užsigrūdinę, griežtai jo prižiūrimi. Iškilus ginčui jis kartodavo: „Privati mokykla skirta skystablauzdžiams, tai ne vieta mokytis kumščiais skintis kelią per gyvenimą“. Kaip ir visuose jų ginčuose, motina padūsavusi pasidavė.

Seira neišjungė variklio ir liko automobilyje. Laimei, apeigos buvo trumpos. Vos jos baigėsi, žmonės grįžo prie savo mašinų nė nesistengdami slėpti skubos.

Hafas ir Krisas paspaudė ranką kunigui ir paskutiniai paliko palapinę. Seira stebėjo, kaip jie eina į Veiro laidojimo namų limuziną. Senis Veiras vis dar neatsisakė verslo, nors jam pačiam artėjo laikas ruoštis į amžinojo poilsio vietą.

Jis atvėrė limuzino duris Hafui ir Krisui ir diskretiškai pasitraukė į šalį, kol jie šnekėjosi su šviesiaplaukiu, nešusiu karstą. Baigę pokalbį jie įlipo į limuziną, vyras mostelėjo jiems ranka, ponas Veiras sėdo prie vairo ir jie pajudėjo. Seira apsidžiaugė, kad jie nuvažiavo.

Ji palaukė dar dešimt minučių, kol pasitraukė paskutiniai laidotuvių dalyviai, tada išjungė variklį ir išlipo iš automobilio.

– Jūsų giminės prašė palydėti jus namo gedulingų pietų.

Seira krūptelėjo ir taip staigiai apsisuko, kad net sukėlė dulkių debesį.

Atsirėmęs į jos automobilį stovėjo vyriškis. Jis buvo nusivilkęs švarką ir persimetęs jį ant rankos, kaklaraištis atlaisvintas, viršutinė marškinių sagutė atsegta, rankovės paraitotos. Dėvėjo tamsius saulės akinius.

– Aš – Bekas Merčantas.

– Taip ir maniau.

Ji buvo mačiusi tą pavardę atspausdintą ir svarstė, ar jis ją taria prancūziškai. Pasirodo, ne. Visa jo išvaizda buvo amerikietiška, lyg obuolių pyragas – nuo smėlio spalvos plaukų, užkrečiamos šypsenos, lygių dantų iki kelnių, sukirptų Ralfo Loreno stiliumi.

Nekreipdamas dėmesio į jos nedraugišką intonaciją, jis tarė:

– Malonu susipažinti, panele Hoil.

– Linč.

– Turėsime omeny, – mandagiai pasakė jis, tačiau šypsena buvo pašaipi.

– Ar į jūsų pareigas įeina ir žinučių perdavimas? Maniau, jūs teisininkas.

– Teisininkas, pasiuntinukas...

– Statytinis.

Jis pridėjo ranką prie širdies ir apakino ją dar platesne šypsena.

– Jūs man suteikiate per daug garbės.

– Abejoju, – ji užtrenkė automobilio dureles. – Taigi jūs perdavėt kvietimą. Praneškit jiems, kad aš atsisakiau, o dabar būtų

malonu, jei leistumėt man atsisveikinti su Deniu, – ji nusigręžė ir nuėjo pakylos link.

– Neskubėkit, aš jūsų palauksiu.

Seira vėl atsisuko.

– Aš nevažiuosiu į tuos prakeiktus gedulingus pietus. Baigusi reikalus, aš iš karto išvykstu į Naująjį Orleaną, o iš ten skrendu į San Franciską.

– Žinoma, jūs galite taip pasielgti, bet galite išlaikyti padorumą ir dalyvauti gedulinguose pietuose broliui atminti. Vakare Hoilų bendrovės lėktuvas jus nuskraidintų į San Franciską ir išvengtute komercinio skrydžio skubos.

– Aš pati galiu užsisakyti lėktuvą.

– Juo geriau.

Ji pati pakliuvo į spąstus ir nekentė savęs už tai. Dar nė valandos nepraleido Destinyje, o jau prisiminė senus įpročius. Bet ji išmoko atpažinti spąstus ir jų vengti.

– Ačiū, ne. Sudie, pone Merčantai, – ji vėl pasuko kapo link.

– Ar jūs tikit, kad Denis nusižudė?

Ko ko, bet šito ji nesitikėjo. Seira vėl atsigręžė į jį. Jis pakeitė tingią pozą ir paėjėjo kelis žingsnius jos pusėn, lyg norėdamas ne tik atsakymą išgirsti, bet ir pamatyti jos reakciją į tą pritrenkiamą klausimą.

– O jūs? – paklausė ji.

– Nesvarbu, ką manau aš, – pasakė jis. – Bet policijos nuovada abejoja savižudybe.

Trečias skyrius

– Čia jums užkandžio, pone Krisai, – pasakė Selma, siūlydama jam lėkštę su maistu.

– Ačiū.

– O ko jums, pone Hoilai? – ekonomei šiandien buvo laisva diena, tačiau ji užsijuosė prijuostę ant juodos suknelės. Prijuostė visiškai nederėjo prie laidotuvių skrybėlaitės.

– Aš dar palauksiu, Selma.

– Jūs nealkanas?

– Per karšta valgyt.

Balkonas virš visos verandos metė šešėlį, tačiau to neužteko pasislėpti nuo kaitros. Palubėje sukosi ventiliatoriai, bet jie viso labo tik maišė karštą orą. Hafas dažnai šluostėsi nosine prakaituotą veidą. Name veikė kondicionieriai ir buvo pakankamai vėsu, tačiau Hafas manė, kad juodu su Krisu patys turėtų sutikti atvykstančiuosius ir priimti jų užuojautą.

– Jei ko nors reikės, sere, tik pašaukit, ir aš atnešiu, – Selma šluostydamasi ašarotas akis įėjo į namą pro plačias paradines duris, virš kurių buvo ištiesusi juodo krepo audeklą.

Selma priešinosi, kad samdytų virėją gedulingiems pietums paruošti, nes nemėgo pašalinių žmonių virtuvėje, bet Hafas nenusileido.

Selma būtų nepajėgusi deramai pasiruošti, nes nuo tada, kai sužinojo apie Denio mirtį, vis pratrūkdavo rauda, puldavo ant kelių ir sudėjusi rankas maldavo Jėzų pasigailėti.

Selma tarnavo Hoilams nuo to laiko, kai beveik prieš keturiasdešimt metų Hafas pernešė per slenkstį savo jauną žmoną Lorelę. Kadangi Lorelė užaugo apsupta tarnų, jai atrodė natūralu visą namų ūkį perduoti į rankas Selmai. Juodaodė moteris jau tada atrodė vidutinio amžiaus ir motiniška, o dabar niekas negalėjo įspėti jos metų. Tikriausiai ji nesvėrė daugiau nei penkiasdešimt kilogramų, tačiau buvo stipri ir lanksti lyg žilvičio vytelė.

Kai gimė Hoilų vaikai, Selma tapo jų aukle. Lorelei mirus, jauniausiajam Deniui labiausiai trūko globos, todėl Selma atstojo jam motiną ir ilgainiui tarp jų užsimezgė ypatingas ryšys. Ji labai išgyveno dėl jo mirties.

– Mačiau stalą valgomajame, – tarė Krisas ir Selmos atneštą lėkštę pastatė nepaliestą ant pinto staliuko verandos šone. – Ten nepadoriai daug maisto ir gėrimų, ar tau taip neatrodo?

– Kadangi tu niekad nebadavai, spėju, net nežinai, kiek maisto yra per daug.

Ir pats Hafas manė, kad tikriausiai šiek tiek persistengta, bet jis velniškai daug dirbo, siekdamas duoti vaikams viską, kas geriausia, todėl neketino šykštauti per jauniausiojo sūnaus gedulingus pietus.

– Ar ketini priminti, kad esu nedėkingas ir nežinau, ką reiškia apsieiti be būtiniausių gyvenimo daiktų, kurių tu neturėjai?

– Aš džiaugiuosi jų neturėjęs, nes tai privertė pasiryžti, kad tai niekada nepasikartotų. Dėl to aš ir tapau tuo, kuo esu, o tu – tuo, kuo tu esi.

– Ramiau, Hafai, – Krisas atsisėdo į supamąją kėdę verandoje. – Seniai atmintinai žinau visas tas pamokas. Jos man atstojo motinos pieną. Todėl šiandien nereikia jų kartoti.

Hafas pajuto, kad kraujospūdis sumažėjo.

– Taip, nereikia. Atsistok, ateina daugiau žmonių.

Krisas vėl atsistojo šalia tėvo. Sutuoktinių pora užlipo verandos laipteliais ir priėjo prie jų.

– Sveikas, Džordžai, sveika, Laila. Ačiū, kad atvykot, – pasakė Hafas.

Džordžas Robsonas paspaudė Hafui dešinę ranką. Jo delnai buvo drėgni, putlūs, blyškūs. *Kaip ir visas Džordžas,* pasibjaurėjo Hafas.

– Denis buvo puikus jaunuolis, Hafai. Sunku buvo rasti geresnį.

– Tu teisus, Džordžai, – Hafas patraukė ranką ir vos atsispyrė pagundai nusivalyti ją į kelnių klešnę. – Malonu, kad šitaip pasakei.

– Tikra tragedija.

– Taip.

Daug jaunesnė Džordžo antroji žmona nieko nepasakė, bet Hafas pastebėjo šelmišką žvilgsnį, mestą į Krisą. Šis jai nusišypsojo ir tarė:

– Veskis šią gražią moterį į vidų, toliau nuo šios kaitros, Džordžai, nes ji tuoj ištirps. Eikit pasivaišinti.

– Ten yra daug džino, Džordžai, – pridūrė Hafas. – Paprašyk barmeno, kad tau įpiltų didelę taurę ir šlakelį toniko.

Vyriškiui buvo malonu, kad Hafas prisiminė, kokį gėrimą jis mėgsta, ir jis skubiai nusivedė žmoną vidun. Kai jie negalėjo išgirsti, Hafas atsigręžė į Krisą ir paklausė:

– Kiek laiko Laila viena iš tavo meilužių?

– Nuo praeito šeštadienio popietės, kai Džordžas žvejojo su sūnumi iš pirmosios santuokos, – nusišypsojo Krisas. – Antrosios žmonos turi pranašumų. Paprastai jų vyrai turi vaikų, su kuriais susitinka bent jau du savaitgalius per mėnesį.

Hafas susiraukė.

– Beje, kalbant apie žmonas... Ar tarp pasidulkinimų su Laila Robson nesikalbėjai su Mere Bete?

– Maždaug penkias sekundes.

– Pasakei jai apie Denį?

– Vos ji su manim pasisveikino, pranešiau: „Mere Bete, Denis nusižudė“, o ji atsakė: „Tai dabar mano dalis bus didesnė“.

Hafo kraujospūdis vėl šoktelėjo.

– Jos dalis! Matys kaip savo ausis. Ta mergiščia negaus nė cento mano pinigų, kol nesusiprotės ir nesutiks skirtis su tavim. Ir aš turiu galvoje ne jai tinkamu laiku, o *tučtuojau.* Ar klausei jos apie tuos skyrybų dokumentus, kuriuos mes jai nusiuntėm?

– Netiesiogiai. Bet Merė Betė neketina pasirašyti skyrybų dokumentų.

– Tai grįžk pas ją ir apvaisink.

– Negaliu.

– Gal nenori.

– *Negaliu.*

Taikydamasis prie niūrios Kriso intonacijos Hafas prisimerkė.

– Kodėl? Ar mėgini pasakyti man kai ką, ko nežinau?

– Pasikalbėsim apie tai vėliau.

– Pakalbėkim dabar!

– Dabar netinkamas laikas, Hafai, – pasakė Krisas. – Be to, tavo veidas rausta, o mes žinom, ką tai reiškia – tau kyla kraujospūdis, – jis žengė paradinių durų link. – Einu įsipilsiu išgerti.

– Palauk. Pažvelk štai ten.

Hafas nukreipė Kriso žvilgsnį į takelį priešais namą, Bekas ėjo prie ką tik privažiavusio automobilio. Jis atidarė vairuotojo dureles ir ištiesė ranką. Seira išlipo iš automobilio, nepriimdama Beko pagalbos. Atrodė, kad ji suriks, jei jis ją palies.

– Po velnių! – apstulbo Krisas.

Jie su Hafu stebėjo, kaip porelė perėjo kiemą ir pasuko laiptų link.

Pusiaukelėje Seira atlošė galvą ir pažvelgė iš po juodos šiaudinės skrybėlaitės į viršų. Pamačiusi verandoje Hafą ir Krisą ji pakeitė kryptį ir nuėjo šoniniu takeliu, vedančiu prie užpakalinių durų.

Hafas stebėjo dukterį, kol ji dingo už kampo. Jis nežinojo, ko tikėjosi, išvydęs ją po dešimties metų, bet didžiavosi tuo, ką pamatė. Seira Hoil, velniop tą pakeistą pavardę, buvo graži moteris. Perkūniškai graži. Jo nuomone, ji negalėjo atrodyti geriau.

Bekas užlipo laiptais ir priėjo prie jų.

– Aš pritrenktas, – tarė Krisas. – Maniau, ji pasiųs tave po velnių.

– Beveik pasiuntė.

– Kaip viskas vyko?

– Kaip jūs ir manėt, Hafai, ji ketino išvykti nesusitikusi su jumis.

– Tai kaip tu ją atsitempei?

– Apeliavau į jos ištikimybę šeimai ir padorumą.

Krisas paniekinamai prunkštelėjo.

– Ar ji visada buvo tokia pasipūtusi? – paklausė Bekas.

Krisas atsakė teigiamai, o Hafas tuo pačiu metu ištarė:

– Ji visad buvo labai nervinga.

– Švelniai pasakyta, ji buvo rakštis užpakalyje, – Krisas nužvelgė kiemą. – Manau, kad visi, kas ketino ateiti, jau čia. Eikim vidun ir pagerbkim Denį.

Name šurmuliavo minia ir tai Beko nenustebino. Mirusįjį žmonės gerbė, net mažai susiję su Hoilais. Aukščiausios ir vidurinės grandies gamyklos vadovai atėjo su žmonomis. Atokiau nuo kitų būriavosi darbininkai, kurie, kiek Bekui žinoma, jų gamykloje pluša nuo tada, kai sulaukė įsidarbinti leidžiančio amžiaus. Jų kaklaraiščiai buvo prisegami, marškiniai trumpomis rankovėmis. Matyti, kad jie nesmagiai jaučiasi Hafo Hoilo namuose: nerangiai laiko lėkštes su maistu, bijodami jį išdrėbti. Čia maišėsi ir keliolika palaižūnų, visada pasirengusių palaikyti Hoilus, nes nuo to priklausė jų gyvenimas. Visi vietos politikai, bankininkai, mokytojai, prekybininkai ir gydytojai gyveno iš Hafo dosnumo. Jei kas nors išdrįsdavo stoti jam skersai kelio, greit netekdavo savo verslo. Visi žinojo šį nerašytą, bet galvon įkaltą įstatymą. Visi stengėsi pasirašyti svečių knygoje, kad, jei kartais nepavyktų asmeniškai pasikalbėti su Hafu, jis bent žinotų, kad jie atliko savo pareigą.

Mažiausią grupelę sudarė tie, kurie čia atėjo vien dėl Denio – jų veiduose atsispindėjo nuoširdus sielvartas. Jie būriavo-

si, liūdnai šnekučiavosi, bet beveik neturėjo ko pasakyti Bekui, Krisui ar Hafui, nes buvo jiems abejingi ar jų prisibijojo. Pabuvę tiek, kiek dera, jie tykiai išėjo.

Bekas bendravo su žmonėmis ir priėmė užuojautas kaip visateisis šeimos narys.

Seira taip pat kalbėjosi, bet tik su svečiais, vengdama Beko, Kriso ir Hafo, ignoruodama juos, lyg jų čia visai nebūtų. Bekas pastebėjo, kad, jei pati neprieidavo, žmonės irgi laikėsi atokiau nuo jos. Jie buvo paprasti mažo miestelio gyventojai, ir Seira labai skyrėsi nuo jų. Ji rodė prielankumą, tačiau jie drovėjosi jos rafinuotumo.

Beko ir Seiros žvilgsniai susitiko tik kartą, kai ji susikabinusi su Selma už rankų ėjo per didįjį koridorių. Seira ramino ekonomę, kuri raudojo įsikniaubusi jai į petį. Seira pastebėjo, kad Bekas į jas žiūri, bet žvelgė pro jį lyg pro tuščią vietą.

Po dviejų valandų minia ėmė retėti. Bekas sustojo prie Kriso, kuris nuo stalo rinkosi ką užvalgyti.

– Kur Hafas?

– Rūko kabinete. Geras kumpis. Ar ragavai?

– Pavalgysiu vėliau. Kaip Hafas laikosi?

– Manau, pavargęs. Dvi paskutinės dienos buvo labai įtemptos.

– O kaip tu?

Krisas gūžtelėjo pečiais.

– Mes su Deniu dėl daug ko nesutardavom, bet vis tiek jis buvo mano brolis.

– Pažiūrėsiu, kaip ten Hafas, o tave palieku šeimininkauti.

– Manęs tai nežavi, – sumurmėjo Krisas.

– Nebus taip blogai. Matau Lailą Robson. – Krisas buvo pasigyręs draugui savo naujausia pergale ir patvirtinęs tai, ką Bekas visados įtarė – Lailos vyras kvailys. – Atrodo, ji vieniša ir norėtų draugijos.

– Ne, ji pyksta.

– Kodėl?

– Mano, kad ji man reikalinga tik dėl sekso.

– Ir kas jai šovė į galvą? – sarkastiškai paklausė Bekas.

– Pribaigė mane. Vos pačiulpusi man viršutiniame vonios kambaryje, iš karto pradėjo verkšlenti. – Krisas pažvelgė į laikrodį. – Maždaug prieš dešimt minučių.

– Juokauji? – nužvelgė jį Bekas.

Krisas gūžtelėjo pečiais nei tvirtindamas, nei neigdamas.

– Eik, pažiūrėk, kaip ten Hafas. O aš pamėginsiu pasekti, kad šie galvijai neišsineštų šeimos brangenybių.

Bekas rado Hafą rūkantį savo krėsle. Jis įėjo ir uždarė paskui save duris.

– Ar neprieštarausit, jei pasėdėsiu su jumis?

– Kas tave atsiuntė? Krisas ar Selma? Žinau, kad ne Seira. Jai aš visai nerūpiu.

– Nežinau, kaip jai, – tarė Bekas, sėsdamas ant sofos. – Bet *man* jūs rūpit.

– Jaučiuosi gerai, – Hafas išpūtė dūmų kamuolį į lubas.

– Stengiatės apsimesti, kad viskas gerai. Bet jūs ką tik netekot sūnaus ir, žinoma, jums sunku.

Vyresnysis vyras pasėdėjo tylėdamas, o paskui tarė:

– Žinai, Denis būtų buvęs mylimiausias Lorelės vaikas.

Bekas pasilenkė į priekį ir atsirėmė alkūnėmis į kelius.

– Nes...

– Nes buvo į ją panašus, – Hafas pažvelgė į Beką. – Ar esu tau pasakojęs apie Lorelę?

– Esu šį bei tą girdėjęs.

– Ji buvo tokia, kokios man reikėjo, Bekai. Nelabai protinga, bet, po velnių, kam to reikia? Ji buvo švelni, miela ir graži.

Bekas linktelėjo. Laiptų aikštelėje kabančiame portrete nutapyta moteris tikrai buvo švelni, miela ir graži. Tačiau Bekas suprato, kad dalį Lorelės patrauklumo sudarė jos tėvo vamzdžių liejykla, kurioje dirbo Hafas.

– Aš buvau šiurkštus, neišauklėtas, keikiausi, o ji buvo išsilavinusi dama, žinojo, kuria šakute ką valgyti.

– Tai kaip jums pavyko ją įtikinti už jūsų tekėti?

– Aš ją pritrenkiau. Pasakiau: „Lorele, tu būsi mano žmona“, ir ji sutiko. Lorelę merginę vyrai vaikščiojo aplink ją pirštų galais. Manau, jai patiko mano įžūlumas.

Hafas įsižiūrėjo į dūmus, kylančius nuo cigaretės galo.

– Tu nepatikėsi, Bekai, bet aš buvau jai ištikimas. Niekad nenukrypau į šoną. Nė karto. Neturėjau kitų moterų, kol nepraėjo pakankamai daug laiko nuo jos mirties. Manau, ji to nusipelnė, – jis šiek tiek patylėjo ir kalbėjo toliau: – Kai ji pastojo, aš išdidžiai išpūčiau krūtinę: žinojau, bus berniukas. Taip turėjo būti. Krisas tapo mano dalimi nuo tos minutės, kai jį ištraukė iš Lorelės ir padavė man. Tada tėvai negalėjo įeiti į gimdyklą, bet aš skyriau daug pinigų labdarai, ir personalas greit sutiko mane įleisti. Norėjau, kad atėjęs į šį pasaulį sūnus pirmiausia pamatytų mano veidą. Aš nuo pat pradžių pasiėmiau Krisą ir nuo tada jis visada buvo manasis. Už tai aš paskui atidaviau Lorelei mergaitę. Seira buvo jos lėlytė, kurią puošė pūstomis suknelėmis, rengė jai arbatėles, mokė angliško jodinėjimo būdo ir kitokių nesąmonių. Jei Lorelė nebūtų mirusi, ji su Seira būtų kovojusi dantimis ir nagais. Seira nelabai panaši į arbatėlių dalyvę, ar ne?

Bekas tuo taip pat abejojo.

– Seirai būtų visiškai nerūpėję tai, kas svarbu Lorelei, – toliau kalbėjo Hafas. – Bet Denis kitoks. Lorelė būtų jį beprotiškai mylėjusi. Jis yra... buvo džentelmenas. Kaip ir Lorelė, jis gimė šimtu metų pavėlavęs. Jam reikėjo ateiti į šį pasaulį tada, kai visi rengėsi baltais drabužiais, stumdė kroketo kamuoliukus, vaikščiojo švariomis panagėmis, per vakarėlius galerijoje gurkšnojo šampano kokteilius. Tada, kai laisvalaikio leidimas buvo menas, – Hafas pažvelgė į Beką ir prisiminimų sukelta švelni veido išraiška dingo. – Denis nebuvo sukurtas verslui, ypač mūsų verslui, kuris per daug purvinas – nepakankamai švarus tokiems kaip Denis.

– Jis gerai atliko savo darbą, Hafai. Žmonės jį mylėjo.

– Darbininkai turi mus ne mylėti, o mūsų bijoti. Pamačius mus, jiems turi pradėti virpėti keliai.

– Taip, bet Denis buvo lyg amortizatorius, įrodymas darbininkams, kad ir mes žmonės. Bent jau iki tam tikro lygio.

Hafas papurtė galvą.

– Ne, Denis buvo pernelyg minkštaširdis, kad taptų geru verslininku. Neturėjo savo nuomonės. Visada pritardavo paskutiniam kalbėtojui, jį buvo galima lengvai palenkti.

– Šį bruožą jūs dažnai išnaudodavote, – priminė Bekas.

Hafas pritariamai šniurkštelėjo.

– Velnias, pripažįstu tai. Jis norėjo, kad visi būtų laimingi. Aš tai žinojau ir naudojausi. Denis taip ir nesuprato, kad neįmanoma visų padaryti laimingų. Jei mėginsi, tave sumuš dar nespėjus pradėti. Deja, aš nebuvau vienintelis, kurio jis neklausė. Nenoriu kalbėti apie jį blogai, bet visada vadinau daiktus tikraisiais vardais. Galiu sąžiningai pasakyti, koks mano vaikų charakteris. Denis buvo silpnas.

Bekas nesiginčijo, tačiau apibūdindamas Denio charakterį jis nebūtų parinkęs būdvardžio *silpnas*. Tiesa, jis niekada nuožmiai nepuldavo, kaip jo tėvas, brolis ar pats Bekas.

Žinoma, švelnumas turi savų pranašumų. Švelnus žmogus – nebūtinai silpnas. Denis laikėsi labai tvirtos nuomonės, kur nubrėžti liniją tarp to, kas teisinga ir neteisinga.

Bekas svarstė, ar šis griežtas moralinis kodeksas ir buvo priežastis, nulėmusi Denio mirtį.

Hafas dar kartą užsitraukė cigaretę ir ją užgesino.

– Reikia grįžti pas kitus.

Kai jie atsistojo, Bekas tarė:

– Vakar jūsų miegamajame, ant rašomojo stalo, padėjau aplanką. Tikriausiai dar nežiūrėjot.

– Ne. Kas jame yra?

– Aš tik norėjau atkreipti jūsų dėmesį. Pakalbėsim vėliau.

– Nors užsimink.

Bekas žinojo, kad Hafo mintys niekada nenuklysta toli nuo verslo, net sūnaus laidotuvių dieną.

– Ar teko girdėti apie tokį Čarlzą Nilsoną?

– Nemanau. Kas jis?

– Darbininkų atstovas.

– Šunsnukis.

– Tai jau tikrai, – pašaipiai šypsodamasis pritarė Bekas. – Jis mums parašė laišką, kurio kopija yra aplanke. Noriu žinoti jūsų nuomonę, ką jam atsakyti. Tai neskubu, bet reikia atkreipti dėmesį, todėl ilgai nelaukęs peržiūrėkit.

Jie abu nuėjo durų link.

– Ar šis Nilsonas pavojingas?

Bekas neskubėjo atsakyti, ir kai Hafas sunerimo, mostelėjo ranka lyg sakydamas: „Palikit tai man“. Po to jis tarė:

– Nilsonas gerai žinomas ir kitose šalies vietose. Bet mes su juo susitvarkysim.

Hafas paplekšnojo jam per nugarą.

– Aš visiškai pasitikiu tavimi. Kad ir kas būtų tas kalės vaikas ar kas *įsivaizduotų* esąs, jei tu tam skirsi dėmesio, iš jo liks tik šlapia vieta.

Hafas atidarė kabineto duris. Už plataus koridoriaus galėjai matyti neoficialią svetainę, kurią Lorelė pavertė oranžerija, nes kambario langai buvo gana dideli. Ji čia prisodino paparčių, orchidėjų, sanpaulijų ir kitokių atogrąžų augalų. Lorelė labai didžiavosi šiuo savo kūriniu, kaip ir Destinio sodo klubu, kurio prezidentė ji buvo kelerius metus iš eilės.

Kai Lorelė mirė, Hafas pasamdė Naujojo Orleano kambarinių augalų tarnybą, kad kartą per savaitę atvažiuotų į Destinį ir prižiūrėtų oranžeriją. Hafas mokėjo jiems didelius pinigus, tačiau pagrasino teismu, jei augalai žūtų. Šis kambarys buvo pats gražiausias, bet rečiausiai lankomas. Vyrai čia bemaž neužeidavo.

Dabar jame prie rojalio nugara į juos sėdėjo Seira, palenkusi galvą virš klaviatūros.

– Bekai, paprašyk, kad ji su manim pasikalbėtų.

– Aš pats vos įstengiau ją prakalbinti.

Hafas stumtelėjo jį pirmyn.

– Panaudok savo sugebėjimą įtikinti.

Ketvirtas skyrius

– Ar mokate skambinti?

Seira atsigręžė. Į kambarį įžengė Bekas, susikišęs rankas į kelnių kišenes. Priėjęs prie rojalio suolelio jis sustojo, lyg tikėdamasis, kad Seira pasislinks ir padarys jam vietos. Ji nereagavo į užuominą ir liko sėdėti toje pačioje vietoje.

– Man smalsu, pone Merčantai.

– Ir man. Man smalsu, kodėl nevadinat manęs Beku?

– Kaip Hafas sužinojo, kad aš buvau laidotuvėse? Ar kas nors jį įspėjo, kad atvyksiu?

– Jis vylėsi, kad jūs atvažiuosit, bet nebuvo įsitikinęs. Mes visi dairėmės jūsų.

– Bažnyčioje nei jis, nei Krisas neparodė žiną, jog aš čia.

– Jie žinojo.

– Pajuto?

– Kažkas panašaus. Kraujo ryšio virpesiai, – Bekas nutilo, lyg tikėdamasis, kad Seira nusijuoks. Kai ji to nepadarė, jis tarė:

– Negi iš tikrųjų manėt, kad skrybėlaitė ir juodi akiniai padės jums pasislėpti?

– Per laidotuves būna daug žmonių, ir tikėjausi likti nepastebima minioje.

Bekas vėl patylėjo ir ramiai pasakė:

– Jums nepavyktų pasislėpti jokioje minioje, Seira.

Komplimentas buvo subtilus, kupinas užuominų ir įtaigus. Seira nei prašė flirto, nei jį priėmė, todėl jei Bekas tikėjosi padėkos už komplimentą, turėjo nusivilti.

– Jei būtumėt buvusi be skrybėlaitės, Krisas ir Hafas būtų jus iš karto pastebėję. Ir aš būčiau, nors jūsų net nepažinojau.

Nuo skrybėlaitės Seirai jau įsiskaudėjo galvą, todėl nusiėmė ją, išrišo plaukus ir paleido juos kristi laisvai. Plaukai, kuriuos ji kiekvieną rytą kruopščiai ištepdavo specialiu tiesinančiu skysčiu ir ištempdavo džiovintuvu, paveikti drėgmės susigarbanojo. Pažvelgusi į savo atvaizdą koridoriaus veidrodyje Seira pamatė, kad šukuosena virto nepaklusnia kupeta, kaip jaunystėje.

Saulės spinduliai, įsiskverbę pro motinos oranžerijos langus, žaižaravo Seiros plaukų sruogose. Pastebėjusi, kaip Bekas Merčantas žiūri į saulės žaismą garbanose, ji panoro atsidurti šešėlyje.

Seirai nepatiko ir tai, kad norėdama pažvelgti į Beką turėjo atlošti galvą, antraip būtų tekę žiūrėti į jo diržo sagtį. Abiem atvejais ji buvo nepatogioje padėtyje. Ketindama išeiti Seira pasislinko į suoliuko kraštą ir tarė:

– Atsiprašau.

– Įdomus vardas.

Ji susilaikė ir per petį pažvelgė į Beką.

– Nesupratau.

– Seira. Kas jus taip pavadino?

– Motina.

– Šeimos tradicija?

– Tai mamos močiutės iš tėvo pusės vardas.

– Man jis patinka.

– Ačiū. Man taip pat.

– Pradėjęs dirbti jūsų šeimai ilgai nežinojau, kaip jį tarti.

– Taip, kaip parašyta.

– Ar neturėtų būti s-a-ra, o ne s-e-i-ra?

– Ar jums tai svarbu?

– Ne.

Seira vėl mėgino eiti, bet jis ją vėl sustabdė.

– Jūs neatsakėt į mano pirmą klausimą, Seira, ne *Sara*.

Šįkart ji pasisuko, kad galėtų pažvelgti jam į akis.

– Bandote būti šmaikštus?

– Ne, tik mėginu palaikyti pokalbį. Bet neįstengiu suregzti nė sakinio, kad ir nereikšmingo, jog jūsų nesuerzinčiau. Kodėl?

Seira giliai atsiduso ir sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Aš neatsimenu klausimo.

– Ar mokate skambinti?

– Deja, ne. Motina užrašė mane į muzikos pamokas, kai man buvo aštuoneri, ir liepė kasdien groti po valandą, nes visos panelės turi mokėti skambinti, sakė ji. – Seira nusišypsojo, prisiminusi priekaištus už tai, kad neprisėda prie instrumento. – Mama mėgino įveikti mano pašėlusį būdą, bet galiausiai pasidavė nusprendusi, kad aš beviltiška. Fortepijono pamokos reikalavo muzikinio talento ir drausmės, o aš neturėjau nei to, nei ano.

– Tikrai? – Bekas atsisėdo šalia nugara į klaviatūrą, todėl dabar jie atsidūrė vienas prieš kitą ir beveik lietėsi šlaunimis. – Jūs stokojat savidrausmės?

– Kai buvo aštuoneri, stokojau, – šaižiai pasakė ji. – Nuo to laiko, regis, išsiugdžiau.

– Tikiuosi, ne pašėlusio būdo sąskaita. Mėginti sutramdyti rudaplaukę – tai tas pats, kas slopinti jos prigimtį.

Seira neleido jam pasidžiaugti greita reakcija, ji atšovė:

– Jūs pateisinate mano išankstinę nuomonę apie jus. Taip ir maniau, kad jums patinka įžeidinėti žmones.

– Įžeidinėti? Aš mėginau pasakyti jums komplimentą.

– Galbūt jums reikėtų pasižiūrėti į žodyną.

– Kodėl?

– Kad sužinotumėte, ką reiškia žodis „komplimentas“.

Seira nuslinko nuo suolelio ir perėjo kambarį, tačiau pasiekė tik užuolaidą, skiriančią oranžeriją nuo vestibiulio. Grupelė žmonių jau ketino išeiti. Keletas jų sustojo ir tyliai pareiškė jai užuojautą.

Tarp jų buvo šerifas Redas Harperis. Per pastaruosius dešimtį metų jo veidas ištįso ir suliesėjo, tačiau Seira būtų jį pažinusi bet kur. Prieš išeidamas šerifas paspaudė rankas Hafui ir Krisui ir jie pašnibždomis apsikeitė keliais žodžiais. Tapusi šio tylaus pokalbio liudytoja, Seira prisiminė, kodėl ji parvažiavo į šiuos namus, nors buvo prisiekusi niekada negrįžti.

Bekas Merčantas sujudėjo užpakalyje. Seira pajuto, kad jis stovi visai šalia. Ji tyliai paklausė:

– Ar Redas Harperis abejoja, kad Denis nusižudė?

– Išeikim į lauką.

Bekas suėmė jai už alkūnės, bet atsigręžusi Seira išsilaisvino.

– Likim čia.

Jį suerzino, kad Seira atsisakė, bet jis tyliai pasakė:

– Ar tikrai norit kalbėtis čia, juk kas nors gali išgirsti?

Jie ilgai žvelgė vienas kitam į akis, stengdamiesi palaužti vienas kito valią, tačiau galiausiai Seira nuėjo į namo gilumą, tikėdamasi, kad Bekas seks iš paskos. Kai jie ėjo per virtuvę, kraudama indus į plautuvę Selma paklausė, ar jie pavalgę.

– Užkąsiu vėliau, – pasakė Seira.

– Ir aš, – pritarė Bekas.

Jiems pravėrus užpakalines duris, Selma šūktelėjo:

– Privalote užvalgyti. Jums reikės jėgų.

Negalvodama, kur eina, Seira kirto kruopščiai nupjautą veją upelio link. Dumblina pakrantė už namo teikė jai slaptą prieglobstį dar tada, kai buvo maža mergaitė. Čia ji ateidavo, kai reikalai klostydavosi ne taip, kaip ji norėdavo; trokšdama pasprukti iš įkaitusių namų Hafui įpykus ar bėgdama nuo Kriso, kuris jausdavo didžiausią malonumą kamuoti ir erzinti seserį.

Ji ištisas valandas gulėdavo po kiparisų ir ąžuolų šakomis, nagrinėdama ją užplūdusias emocijas, įsivaizduodama ateitį. Kartais ji regzdavo planus, kaip atkeršys už patirtą pažeminimą, net išdrįsdavo pasvajoti apie šeimą, kurios nariai dažniau juokiasi ir rečiau barasi, kurioje daugiau švelnumo negu priešiškumo, o tėvai ir vaikai nuoširdžiai vienas kitą myli.

Dabar, priėjusi pažįstamą vietą, Seira nusivylė – vietoj tankių krūmų, po kuriais ji slėpdavosi, atsirado begonijų gėlynas. Žiedai gražūs, bet nepaguostų mažos mergaitės, ieškančios vienumos.

Tačiau medinės sūpuoklės vis dar kabojo ant tvirtos seno ąžuolo šakos. Jas laikė storos lyg Seiros riešai virvės. Niekas nenuėmė suskeldėjusių sūpuoklių ir Seira dėl to apsidžiaugė. Ji perbėgo pirštais šiurkščią virvę.

– Negaliu patikėti, kad jos dar čia.

– Ar čia jūsų sūpuoklės? – Bekas perėjo į priešingą pusę.

– Senasis Mičelas... tai vienintelis jo vardas, kurį aš žinau... buvo mūsų sodininkas. Tai jis man įrengė sūpuokles. Sakė, kad šios virvės iš vaiduoklių laivo, kuris nuskendo prie Terebono krantų. Tai buvo piratų laivas, kurį sudaužė pats baisiausias kada nors praūžęs uraganas. Žuvo visi, kas buvo laive. Bet piratų sieloms taip patiko Luiziana, kad jos nusprendė likti čia, užuot keliavusios į dausas. Tikriausiai danguje piratai nebūtų gavę geros vietos dėl blogų darbų žemėje, pasakojo senasis Mičelas. Todėl jie nusprendė kartą per mėnesį, per pilnatį, rinktis čia. Vaiduokliai pasirodo ir derasi su tuo, kas išdrįsta su jais bendradarbiauti.

– Ar senis Mičelas išdrįso?

– Jei tikėsime jo žodžiais, už litrą romo jis gavęs auksinę apyrankę, kurią išlydęs susidėjo dantis, – Seira nusijuokė. – Aš jam pavydėjau tų dantų ir pati norėjau tokius turėti. Aš net užsiožiavau ir jų pareikalavau. Hafas ir Krisas iš manęs kvatojosi, o mama nuliūdo.

– Laimė, jie nepatenkino jūsų užgaidos.

– Laimė. Beje, už romą senis Mičelas gavo apyrankę ir ritinį virvės. Jis teigė pasakęs laivo kapitonui, pačiam baisiausiam piratui, kad ketina panaudoti virvę panelės Seiros sūpuoklėms. Ir kadangi sūpuoklės buvo skirtos man, kapitonas dar įmetė lentgalį, iš kurio Mičelas pagamino sėdynę.

Seira švelniai stumtelėjo sūpuokles.

– Jis jums papasakojo įspūdingą istoriją.

– Aš tikėjau kiekvienu jo žodžiu. Mičelas įtikino mane turįs magiškų galių. Sakė jas sužadinusi vienaakė vudu šamanė, kuri gyveno pelkėse su pantera. Mičelas nešiojo odinį antkaklį, ant kurio kabojo amuletas. Jis niekada man jo nerodė, o Selma grasino gerai jį prilupti, jei parodytų. Mičelas siusdavo ant manęs, kai žvejodavo, liepdavo užsičiaupti, kad neišbaidyčiau žuvų. Kartą jis mane užtiko aname medyje, – parodė Seira, – ir liepė kuo greičiau kabarotis žemyn, kol neiškritau ir nenusisukau sprando, kad nereikėtų likusio gyvenimo praleisti invalido vežimėlyje. Nors jis mane ir bardavo, laikiau jį geriausiu draugu. Mano mama tuo baisėjosi, o Selma piktinosi. Kartais, baigęs dienos darbą, Mičelas pavežždavo mane karučiu, stumdamas jį į sandėliuką. Keista, – staiga Seira atsitokėjo, – kad nepastebėjau senio Mičelo per laidotuves. Maniau, jis ten bus.

– Sėskit, aš jus pasupsiu.

Beko Merčanto pasiūlymas galutinai sugrąžino Seirą iš nostalgiškų prisiminimų ir privertė pasijusti kvailai, kad jam išsipasakojo.

– Ačiū, nereikia.

– Gerai, tai jūs mane pasupkit.

Bekas atsisėdo ant sūpynių ir įsitvėrė už virvių. Jis nusišypsojo Seirai, prisimerkęs nuo saulės. Ji pastebėjo, kad jo akys tamsiai žalios ir ne tik patrauklios, bet protingos ir skvarbios. Seira nesuprato, kuri iš šių savybių ją labiau erzina.

Ignoruodama ir jį, ir jo besišypsančias akis, Seira pasuko pro sūpuokles prie vandens kanalo, kuris lėtai nesustodamas tekėjo į įlanką. Dumblina tėkmė skleidė sūrų kvapą. Priešingame krante plasnodamas sparnais pakilo pelikanas.

Lengvas vėjelis šiureno plunksniškas kiparisų šakeles, glostė samanas ant kamienų, bet nepajėgė įveikti tankesnės ąžuolų lapijos.

Seiros batelių kulnai smigo į minkštą žemę, todėl juos nusiavė ir nešėsi už siaurų dirželių. Drėgna žemė maloniai vėsino padus. Jei ji čia būtų viena, tikriausiai atsigultų ant žemės.

– Ar ką nors pasakiau ne taip? – paklausė jis.

Seira atsigręžė į jį.

– Liaukitės vaidinti žavų, gerai? Manęs tai neveikia. Aš užaugau su žaviais vyrais. Iš karto perprantu, kokie jie apsimetėliai. Kad ir kaip ten būtų, pone Merčantai, tai manęs jau seniai nebevilioja.

– Vadinkit mane Beku. Būtent kas jums nepatinka – žavesys ar vyrai?

Sūpuoklės suposi neaukštai, bet Seirą nervino tai, kad jis iš viso supasi.

– Man nepatinkat jūs.

– Jūs manęs nepažįstat.

Ji karčiai nusijuokė.

– Aš jus pažįstu! Pažįstu, nes jūs toks pat kaip jie, – ji mostelėjo į namą.

– Kodėl?

– Jūs neturit sąžinės, nežinot, kas yra moralu, esat godus ir įžūlus. Ar ką nors pamiršau?

– Nemanau, kad mano savigarba pajėgtų ištverti daugiau, – sausai nukirto jis. – Tik norėčiau žinoti, kaip jūs taip greit susidarėt tokią blogą nuomonę apie mane? Mes ką tik susitikom.

– Aš ją susidariau skaitydama bendrovės pranešimus, kuriuos man nuolat siuntėt, nors kelis kartus prašiau išbraukti mane iš gavėjų sąrašų.

– Tai kodėl juos skaitėt?

– Nes buvo įdomu, ar toli mano šeima nueis, stengdamasi pralobti iš Hoilų bendrovės.

– Jūs esat Hoilų bendrovės dalininkė.

– Aš to nenoriu! – pakėlė balsą ji. – Praleidau ištisus metus, sukišau tūkstančius dolerių advokatams, mėgindama atsikratyti tokios garbės, tačiau dėl jūsų gudrybių ir intrigų nepavyko.

– Tos intrigos buvo teisėtos.

– Tik iš dalies.

– Vis šis tas.

Bekas paliko sūpuokles linguoti ant virvių ir priėjo prie Seiros.

– Aš dirbu Hafui. Jis norėjo, kad jūs liktumėt šeimos verslo dalininkė, ir liepė man imtis visų priemonių, kad taip būtų. Aš dariau tai, už ką gaunu pinigus.

– Tada mes žinom, kas jūs esat, ar ne?

– Vadinat mane prostitute? – plykstelėjo jis ir jau tyliau pridūrė: – Nemanau, Seira, kad jūs *tikrai norit* toliau kalbėti šia tema?

Užuomina įgėlė, bet greičiau įsiutino Seirą, negu įskaudino. Ji jau seniai niekam nesuteikia progos ją skaudinti.

– Jūs kovojat tokiais pat nešvariais metodais kaip ir jie.

– Aš kovoju iki pergalės.

– Žinoma.

– O dėl ko jūs kovojat?

– Kad išgyvenčiau, – atkirto ji.

Stengdamasi susivaldyti ji giliai įkvėpė. Suvokusi, kad spaudžia prie šonų sugniaužtus kumščius, ji atsipalaidavo, atmetė atgal plaukus ir apsilaižė lūpas. Susitvardžiusi Seira tarė:

– Kovojau, kad atsilaikyčiau prieš juos, ir man pavyko. Vienintelis dalykas, galėjęs priversti mane grįžti, – palaidoti brolį Denį. Nors aš gedžiu dėl jo mirties ir visada... – ji nutilo, kad neprasitartų, jog visada gailėsis, kad neatsiliepė į tuos du telefono skambučius. – Bet džiaugiuosi, kad jis pagaliau nuo jų pabėgo ir, tikiuosi, surado ramybę. Tik norėčiau žinoti...

Ji staiga nutilo, nes Bekas kilstelėjo ranką prie jos skruosto ir pirštais jį perbraukė. Nepajėgdama ištarti nė žodžio ji įsistebeilijo į jį.

– Nuvijau uodą.

– A, – Seira palietė skruostą, kurį jis ką tik braukė. – Ačiū.

– Nėra už ką.

Po akimirkos Seira vėl grįžo prie nutrauktos temos.

– Norėčiau išgirsti, kaip Denis mirė. Papasakokit, ką žinote.

– Būčiau viską papasakojęs sekmadienį. Kelis kartus skambinau jums į biurą. Jūs atsisakėt su manim kalbėti.

– Tada nebuvau pasiruošusi klausytis.

Ji atsisakė kalbėtis ne dėl to, ir Bekas tai žinojo, tačiau nesiginčijo ir ramiai tarė:

– Jis žuvo nuo šūvio į galvą. Nebuvo... Na, jis nieko nepajuto. Mirė iš karto.

Ji nenorėjo daugiau klausytis, jau ir taip pakankamai baisu.

– Kas jį rado?

– Žvejai. Jų motorinės valties variklis ėmė rūkti ir jie sustojo prie žvejų namelio pasiskolinti tepalo. Denio automobilis stovėjo kieme, todėl jie tikėjosi rasti kokį nors žmogų. Įėję vidun, pamatė jį.

Seira pasistengė negalvoti apie vaizdą, kurį išvydo žvejai.

– Buvo nutarta, kad tai savižudybė.

– Iš pradžių.

– Bet Redas Harperis ėmė abejoti?

– Ne Redas. Skyriuje yra naujas jaunas detektyvas, Veinas Skotas. Redas paskyrė jį ištirti nusikaltimą. Manė, kad tai tik formalus dalykas, nes reikia užpildyti pranešimo formą, užantspauduoti ir įsegti. Byla baigta, ir Denis įtraukiamas į savižudžių statistiką. Bet Skotas grįžo iš žvejų namelio turėdamas daugiau klausimų negu atsakymų.

– Kokių? Ar jis mano, kad tai nelaimingas atsitikimas?

– Jis nėra tikras. Kaip jau minėjau, klausimų daugiau...

– Nedumkit akių, pone Merčantai, – suirzusi tarė Seira. – Aš suaugusi. Sakykit tiesą.

– Šerifo pavaduotojas Skotas man neatskleidė faktų. Prisiekiu, – patikino Bekas, kai Seira skeptiškai į jį pažvelgė. – Aš tik jaučiu, kad jis nėra šimtu procentų tikras, jog teismo medicinos eksperto išvada teisinga.

Bekas atsirėmė į medžio kamieną, sulenkė koją ir prispaudė pėdą prie žievės, paskui nusisuko nuo Seiros, pažvelgė į kitą kanalo krantą ir nusibraukė smilkiniu tekančią prakaito srovelę.

– Kol supratau, kad baudžiamoji teisė – ne mano sritis, aš šiek tiek dirbau prokuratūroje. Ten suvokiau, kaip mąsto policininkai. Iš pradžių jie mano, kad tai, kas visiems akivaizdu,

yra apgavystė ir pirmą versiją atmeta. Aš nepažįstu Veino Skoto ir nežinau, kas jam kelia įtarimą. Nežinau, kaip jam sekasi tirti kriminalines bylas, kokią patirtį ir išsilavinimą jis turi. Aš pirmą kartą jį pamačiau sekmadienio popietę, kai jie su Redu atėjo pas Hafus pranešti apie Denį. Jis panašus į pienburnį, bet atrodo energingas ir agresyvus. Gal jis tik vaidina labai svarbų ar nori padaryti įspūdį naujam šefui? Gal ieško įrodymų, paremiančių hipotezę, jog Denis nenusižudė, norėdamas, kad tyrimas intriguotų.

Seira atidžiai klausėsi Beko, stebėjo jo kūno kalbą ir suvokė, kur veda jo žodžių lavina. Ji taip pat suprato, kad jis nenori to sakyti tiesiai, nes savižudybės ar nelaimingo atsitikimo alternatyva tiesiog neįsivaizduojama.

– Ar norit pasakyti, kad detektyvas mano, jog Denis buvo nužudytas?

Bekas vėl pažvelgė į Seirą.

– Jis to tiesiai nepasakė.

– O kodėl jis ieško įkalčių ir klausinėja?

Bekas gūžtelėjo pečiais.

– Jis – naujas žmogus mieste. Dirba tik kelias savaites. Jis nežino...

– Jis nežino, kad jo šefas gauna pinigus iš mano šeimos ir užsimerkia, kai jie pažeidžia įstatymus.

– Hafas kompensuoja nedidelį Redo atlyginimą.

– Duoda kyšį.

– Hafo subsidijos padeda bendruomenei, – nesutiko Bekas. – Dėl to jiems nereikia mokėti didesnių mokesčių.

– Ak, iš tiesų! Mokesčių mokėtojai laimi iš to, kad Hafas paperka vietos teisėsaugos pareigūnus.

– Visi gauna naudos iš jo dosnumo, Seira.

– Ir jūs pats.

– Ir *jūs,* – Bekas atsitraukė nuo medžio kamieno ir žengė prie jos. – Sakykit, ar verčiau būtumėt praleidusi naktį kalėjime tada, kai Redas sugavo jus vairuojančią girtą? Ar besimaudančią nuogą? Ar besiglamonėjančią ant iškylų stalo miesto par-

ke? Ar dideliu greičiu lekiančią Evangelinos gatve? Ar tais atvejais, – o aš paliečiau tik paviršių to, ką esu girdėjęs apie jūsų audringą jaunystę, – nebuvo gerai, kad Hafas kiekvieną mėnesį pakišdavo šerifui kelis banknotus ir šis pro pirštus žiūrėdavo į jūsų netinkamą elgesį ir nenubausdavo? Nesivarginkit atsakydama. Viskas akivaizdu. Pamėginkit pažvelgti į visą paveikslą ir pamatysit...

– Aš tematau, pone Merčantai, kad jūs labai vykusiai pagrindėte savo nesąžiningumą. Dėl to veikiausiai daug ramiau miegate naktį?

Bekas priėjo taip arti, kad kelnių klešnės prisilietė prie Seiros blauzdos. Kaip ir ant suolelio prie rojalio jis ir vėl užstojo jai kelią. Seira turėjo atlošti galvą, kad pažvelgtų jam į akis, arba atsitraukti kelis žingsnius atgal, bet to jau tikrai neketino daryti. Ji nesitrauks nė centimetro.

Bekas šiurkščiai sušnabždėjo:

– Paskutinį kartą prašau, Seira, vadinkit mane Beku. O jei norit sužinoti, kaip aš miegu naktį, tai maloniai kviečiu pažiūrėti. Bet kada.

Kad nepasiduotų užvaldžiusiam norui kirsti jam antausį, Seira nusigręžė ir žengė namo link.

– Beje, jis miręs.

Ji sustojo ir atsigręžė.

– Senasis Mičelas, – paaiškino Bekas. – Prieš dvejus metus žmonės jį rado namie. Buvo miręs prieš keletą dienų.

Išlydėjęs paskutinius svečius, Hafas nuėjo į miegamąjį antrame aukšte persirengti tamsaus kostiumo ir marškinių į patogesnius drabužius. Eidamas koridoriumi pro Denio kambarį jis sustojo, bet durų neatvėrė. Selma uždarė kambarį, paliko jį tokį, kaip Deniui išėjus į bažnyčią sekmadienio rytą. Ji tikriausiai lauks, kol Hafas lieps sutvarkyti Denio daiktus – jis pačiai patikės nuspręsti, ką palikti, ką atiduoti labdarai.

Šį darbą turės atlikti Selma, nes Hafas nemanė įstengsiąs pažvelgti ar paliesti bet ką, kas priklausė Deniui.

Žinoma, jis sielvartavo, bet kas įvyko – įvyko. Galvoti apie tai – vadinasi, eikvoti savo laiką ir energiją, o Hafas niekada nedarė nei to, nei kito.

Grįždamas apačion jis pažvelgė į stiklines duris, pro jas buvo matyti Lorelės portretas laiptų aikštelėje. Durys vedė į antro aukšto balkoną. Hafas pamatė Seirą ir Beką, stovinčius prie upės medžių paūksmėje.

Pralinksmėjęs jis suspaudė lūpomis cigaretę, įsisprendė į klubus ir stovėjo juos stebėdamas. Bekas vykdė gautą užduotį ir kaip visada darė tai su jam būdingu žavesiu. Galbūt Seira sutiko savęs vertą varžovą. Jo duktė karštakošė, greit prarandanti savitvardą, neieškanti žodžio kišenėje, tačiau Bekas atkaklus lyg pitbulis. Jis dar nepasidavė, o silpnesnis žmogus būtų iškėlęs baltą vėliavą, išgirdęs bent vieną pagiežingą Seiros pastabą.

Visą gyvenimą ko nors imdamasi mergiotė pirmiausia puldavo ginčytis. Net jos gimimas buvo didelis mūšis. Lorelė kamavosi dvylika valandų – dvigubai ilgiau negu su berniukais.

Seira, kurios temperamentą pabrėžia net raudona plaukų spalva, išsiveržė iš motinos kūno išraudusi iš pykčio ir garsiai rėkdama: gal dėl to, kad gimė, o gal dėl to, kad taip vėlavo gimti. Nuo to laiko ji šokdina visus aplinkinius.

Be abejo, ji kovoja su Beku, nors įdomu, ką Bekas jai sako, kad tiek ilgai sugebėjo išlaikyti vienoje vietoje. Ne Seiros būdui stovėti ir klausytis, kai kitas šneka tai, ko ji nenori girdėti.

Bet jie stovi vienas prieš kitą, kone liesdamiesi kojų pirštais, ir atrodo labai įsitraukę į pokalbį, arba... labai susidomėję vienas kitu.

Ši mintis privertė Hafą stabtelėti. Jis pažvelgė į juos nauju žvilgsniu ir nusprendė, kad jie puiki pora.

Seira mokėjo atsikirsti. Ji į viską puldavo beatodairiškai aistringai. Hafas manė, kad jos karštas būdas padarys vyrą ypač laimingą ar bent jau pakankamai patenkintą, kad taikstytųsi su kitais, ne tokiais patraukliais jos būdo bruožais.

O Bekas... Kas jaunai moteriai galėtų jame nepatikti?

Hafas stebėjo pro duris, kaip Bekas priėjo dar arčiau. Seira buvo aukštesnė nei vidutinio ūgio moteris, net be aukštakulnių batelių, tačiau Bekas visa galva ją lenkė. Jie stovėjo labai arti vienas kito, lyg surišti batraiščiai, vos valdydamiesi, kad nepradėtų skaldytis antausiais. Vieną akimirką Hafui net pasirodė, kad Bekas sugriebs Seirą ir iš tikrųjų smogs.

Tačiau Seira staiga nusigręžė ir pasuko namo link. Ji nespėjo toli nueiti, nes Bekas jai kažką pasakė ir ji vėl atsigręžė į jį. Jo žodžiai, matyt, ją labai įsiutino, nes ji kone bėgte leidosi į namą.

– Turėtų būti linksma, – kikendamas Hafas lipo laiptais žemyn ir atsidūrė prieš Seirą vestibiulyje, kai ji piktai įžengė pro virtuvės duris. Selma sekė iš paskos, įtikinėdama ją atsisėsti ir pavalgyti. Tačiau Seira nepasidavė jos įkalbinėjimams. Pamačiusi Hafą, ji sustingo. Selma, kuri per ilgus savo tarnybos metus buvo puikiai perpratusi šeimos narių santykius, greitai dingo virtuvėje. Nužvelgdamas dukterį nuo galvos ligi kojų, Hafas nutaisė grėsmingą išraišką. Apsitempusi juoda suknelė rodė, kad per dešimt metų Seiros figūra nepasikeitė. Jos veidas šiek tiek sulyso ir ji dabar atrodė subrendusi.

Per laidotuves, slėpdamasi po plačiakrašte skrybėle ir tamsiais akiniais, ji priminė sielvartaujančią kino žvaigždę ar vyro netekusią valstybės vadovo našlę. Seira dabar švytėjo elegancija, kurios jai visada linkėjo Lorelė, tačiau išlaikė įgimtą maištingą dvasią. Tai ir provokavo Hafą, ir linksmino.

– Labas, Seira.

– Labas, Hafai.

– Tu visada mane vadinai Hafu, ar ne?

– Ir taip, ir dar bjauriau.

Hafas išsiėmė iš burnos cigaretę ir nusijuokė.

– Atvykai su sena nuoskauda, kaip ir maniau. Ar ketinai išvažiuoti nė nepasikalbėjusi su manim?

– Viską, ką norėjau tau pasakyti, pasakiau prieš palikdama namus. Per dešimt metų aš dėl nieko nepersigalvojau.

– Iš pagarbos Deniui galėjai nors iš mandagumo paklausti, kaip aš laikausi, kaip ištveriu sielvartą.

– Neprivalau mandagiai su tavimi elgtis. Aš tavęs negerbiu. O dėl sielvarto... Tu net liejyklos nesustabdei. Denio mirtis buvo tragiška, bet tai nekeičia šios šeimos būdo.

– *Tavo* šeimos.

– Aš atsisakiau savo šeimos. Nenoriu turėti nieko bendro nei su tavim, nei su Krisu, nei su tavo gamykla. Atvykau į Destinį atsisveikinti su Deniu prie jo kapo. Tačiau tavo atsiųstas liokajus sutrukdė man tai padaryti.

– Bekas nepersimetė tavęs per petį, kad čia atneštų.

– Ne, bet jis gudriai įviliojo mane, pasakydamas tai, į ką negalėjau nekreipti dėmesio. Aš kaip kvailelė ir užkibau. Bet dabar atlikau savo pareigą. Einu į kapines, o paskui grįžtu namo.

– Tu *esi* namie, Seira.

Ji nusijuokė, bet nelinksmai.

– Tu niekad nepasiduodi Hafai, ar ne?

– Ne. Niekada.

– Na, tai nors kartą padaryk sau paslaugą. Pažvelk į realybę, nebeturi man jokios įtakos. – Ji nykščiu ir smiliumi parodė ratuką. – Nulį. Aš nieko nedarysiu, ką man liepsi. Ir nevark grasindamas. Blogiau man jau nepadarysi, nei esi padaręs. Aš tavęs nebebijau.

– Tai tiesa?

– Taip.

Hafas nuėjo prie kabineto durų ir jas atidarė.

– Tai įrodyk.

Penktas skyrius

Hafas, kaip ir Bekas Merčantas, metė Seirai iššūkį, nuo kurio ji negalėjo pabėgti. Ji nepratusi trauktis. Patinka jai tai ar ne, bet ji paveldėjo kai kuriuos tėvo bruožus.

Pripažindama, kad tikriausiai pakliuvo jam tiesiai į rankas, Seira nusekė paskui tėvą į kabinetą. Sakė, kad nebebijo jo. Vargu ar jis tuo patikėjo, bet nesvarbu. Svarbu tai, kad ji pati tuo tiki. Jai nereikia įrodinėti tėvui savo drąsos, tačiau sau pačiai – reikia.

Už dviejų tūkstančių kilometrų lengva tvirtinti, kad esi abejinga. Tačiau vienintelis būdas patikrinti savo tvirtumą – akis į akį susidurti su priešu, kirtusiu tau kone mirtiną smūgį. Seira privalėjo įsitikinti, kad baimė Hafui liko praeityje ir jis nebeturi jai jokios įtakos.

Taigi ji nusekė tėvą į kabinetą, kuris buvo nė kiek nepasikeitęs, tik televizorius didžiuliu ekranu atsirado. Apsidairiusi Seira mėgino prisiminti bent vieną malonų įvykį, susijusį su šiuo kambariu, tačiau neįstengė. Hafo kabinetas kėlė vien skausmingus prisiminimus.

Seirą ištrėmė iš kabineto dar tada, kai ji buvo maža mergaitė, kovojanti dėl tėvo dėmesio. Krisui ir Deniui leisdavo būti šioje šventovėje, net kviesdavo užeiti, tačiau jai – beveik niekada, ir vien todėl, kad ji buvo mergaitė.

Šiame kambaryje Hafas paaiškino jai ir broliams, kaip sunkiai serga jų mama. Kalbėdama visų vardu Seira paklausė, ar mama mirs. Kai tėvas atsakė teigiamai, Seira ir Denis pravirko. Hafas nekentė ašarų. Jis liepė jiems nusiraminti ir elgtis kaip pridera Hoilams, o Hoilai niekada neverkia. Tėvas liepė imti pavyzdį iš Kriso. *Juk jūs nematote jo verkiančio, ar ne?*

Seirai šiame kambaryje teko verkti ir dar kartą. Ji raudojo isteriškai maldaudama Hafo nedaryti to, ką jis galiausiai padarė. To vakaro ji jam niekada neatleis. Tą vakarą ji ėmė jo nekęsti.

Tėvo žingsniai garsiai nuaidėjo ant ąžuolinių grindų, kai jis nuėjo prie baro ir pasiūlė Seirai išgerti.

– Ačiū, ne.

Jis įsipylė viskio.

– Ar paprašyti Selmos, kad atneštų tau ko nors pavalgyti? Ji nenustygsta vietoje trokšdama tave pamaitinti.

– Aš nealkana.

– Bet net badaudama neprarytum nė kąsnio Hoilų maisto, argi ne tiesa? – Hafas atsisėdo į savo krėslą, pažvelgė į ją per akinių viršų ir gurkštelėjo burbono.

– Ar tai pirmoji salvė, Hafai? Nori pažiūrėti, kuris iš mūsų laimės daugiau taškų? Plieksimės žodžiais, kol vienas pasiduos? Jei toks tavo planas, aš nenoriu žaisti. Aš daugiau niekada nežaisiu tavo žaidimų.

– Tavo motinai būtų nepatikusi tokia kalba.

Seira smerkiamai pažvelgė į jį.

– Mano motinai daug kas būtų nepatikę. Ar nori apie tai pakalbėti?

– Vis dar pyksti ant manęs. Nepasakyčiau, kad tai mane stebina. Tiesą sakant, būčiau nusivylęs, jei nebepyktum, – Hafas atsilošė krėsle, pasiėmė degtukų dėžutę nuo stalo krašto ir prisidegė cigaretę.

– Sėsk. Papasakok man apie savo darbą.

Seira atsisėdo ant vienos iš dviejų sofų, stovinčių abipus kavos staliuko, ir pasakė:

– Viskas gerai.

– Vienas dalykas, kurio negaliu pakęsti – apsimestas kuklumas. Jei ko nors pasiekei, turi teisę pasigirti. Skaičiau apie tave straipsnį „Kronikoje“. Didelis straipsnis, gražios nuotraukos ir panašiai. Parašyta, kad tu – San Francisko turtuolių ir elito dekoratorė.

Seira neklausė, iš ko jis išgirdo apie šį straipsnį. Tėvas sugeba viską, net šnipinėti. Tikriausiai apie jos gyvenimą Kalifornijoje jis žino daugiau, negu ji mano. Matyt, Bekas Merčantas renka jam informaciją.

– Kiek sumokėjai tam nusenusiam gėjui, pirkdama jo verslą? – paklausė jis. – Lažinuosi, kad per brangiai.

– Tas nusenęs gėjus buvo mano mokytojas ir geras draugas.

Studijuodama Seira atliko praktiką pas gerai žinomą dekoratorių. Kai baigė universitetą, jis įdarbino ją savo firmoje. Tačiau Seira buvo daugiau negu darbuotoja, gaunanti komisinius nuo pardavimo iš jo namų dizaino studijos. Nuo pat pradžių jis ją ruošė perimti jo verslą.

Jis siųsdavo ją pirkti audinių į Honkongą, antikvarinių vertybių į Prancūziją, visiškai pasitikėjo jos nuojauta, verslumu ir skoniu. Jis turėjo keturiasdešimties metų darbo patirtį ir vertingų kontraktų žinyną, o Seira pasiūlė naujų gaivių idėjų. Jie puikiai papildė vienas kitą.

– Nusprendęs išeiti į pensiją, – toliau kabėjo ji, – jis pardavė man verslą labai priimtinomis sąlygomis.

Seirai vadovaujant verslas suklestėjo. Ji išsimokėjo skolas per trejus metus – per pusę numatyto laiko. Tačiau šito nesakė Hafui, manė, kad jos finansiniai reikalai – visiškai ne jo reikalas.

– Kabindama užuolaidas tu labai pasikeitei.

Jis tyčia stengėsi sumenkinti jos darbą, bet ji neprarijo šio jauko.

– Aš mėgstu savo darbą. Daryčiau tai ir už mažesnį atlyginimą. Laimei, jis ir pelningas, ir malonus.

– Investicijos jau atsipirko kelis kartus, – Hafas teliūskavo stiklinėje ledo kubelius. – Taigi tavo vedybos nebuvo tokios baisios, ar ne? Jei ne piniginės sutartys, kurias aš reikalavau su-

daryti, nebūtum galėjusi nusipirkti verslo iš to žydrojo ir dirbti mėgstamo darbo.

Norėdama atsikirsti Seira prisivertė atsipalaiduoti.

– Aš užsidirbau tuos pinigus, Hafai.

– Ir tai nebuvo pats blogiausias būdas užsidirbti gyvenimui, – pasakė į kambarį įėjęs Krisas. – Darydama karjerą iš skyrybų su turtingais vyrais buvai premijuota. – Jis atsisėdo ant sofos prieš ją ir nusišypsojo. – Visai nebloga karjera.

Seira ketino atsistoti ir su trenksmu išeiti, tačiau žinojo, kad tai tik pralinksmintų vyresnįjį brolį. O suteikti jam tokį pasitenkinimą daug blogiau, negu kęsti jo pašaipą.

– Tu, kaip visada, nepakenčiamas, Krisai. Bet esi teisus dėl premijų, kurios duodamos skiriantis su turtingais vyrais. Esu tikra, kad tavo žmona mane palaikytų.

Kriso pašaipi šypsena priblėso, bet jis ramiai pasakė:

– Tu blogai informuota, Seira. Merė Betė nesutinka su manim skirtis.

Seira manė, kad jei Kriso žmonos nėra kartu su šeima, tai rodo, kad audringai brolio santuokai atėjo galas.

– Tai kodėl jos čia nėra?

– Ji gyvena Meksikoje, name, iš kurio atsiveria vaizdas į žydrą vandenyną. Mes ten važiuodavom atostogauti. Vieną dieną aš išgėriau per daug kokteilių, o Merė Betė moka gudriai pasinaudoti mano silpnybėmis. Pabudęs kitą rytą buvau pagiringas namo savininkas. Viskas pagal jos planą. Iš pradžių ji gavo namą su visais tarnais, o paskui pareiškė norinti pagyventi atskirai. Neapibrėžtą laiką, – pridūrė jis, metęs žvilgsnį į Hafą.

Seira nepažinojo savo svainės, nes Krisas vedė, kai jau buvo išvykusi, bet manė, kad jei žmona šitiek laiko ištvėrė su Krisu, ji tikrai nusipelnė namo ir krūvos tarnų Ramiojo vandenyno pakrantėje. Seira abejojo, ar santuoka nutraukė nesuskaičiuojamus brolio meilės romanus.

Kol Krisas aiškino, kodėl nėra jo žmonos, Hafas sėdėjo savo krėsle ir rūkė, tačiau atrodė veikiau įsitempęs, nei atsipalaida-

vęs. Jis taip spaudė rankoje taurę, kad net krumpliai pabalo. Matyt, Hafui nepatiko Kriso vedybinė padėtis, ir staiga Seira suvokė jo nepasitenkinimo priežastį.

– Jūs neturit vaikų.

Hafas kilstelėjo galvą lyg pelėda ir perkėlė tulžingą žvilgsnį nuo Kriso į ją.

– Ne, bet dar ne viskas prarasta.

Įtampą Kriso veide pakeitė šypsena, kai jis pažvelgė pro Seirą.

– Užeik, Bekai.

– Nenorėjau trukdyti, – pasakė Bekas, stovėdamas prie durų Seirai už nugaros.

Ji neatsigręžė.

– Užeik! – pakvietė Krisas. – Pasimėgaukim atokvėpiu. Ši šeima dar laukia susitikimo, kuris maloniai apsvaigintų mus visus.

Seira klausėsi Beko žingsnių. Jis apėjo sofą ir pasakė:

– Hafai, Redas čia.

– Jis išėjo prieš valandą.

– Sugrįžo. Šįkart kaip pareigūnas. Su juo Veinas Skotas. Jie nori su mumis pasikalbėti.

– Apie ką?

Bekas pažvelgė į jį, rūškana jo veido išraiška sakė: *O kaip jums atrodo apie ką?*

– Kiek tai truks? – paklausė Krisas. – Aš pavargęs nuo laidotuvių atmosferos ir tikėjausi šiek tiek prasiblaškyti.

Seirą nuvylė jo dėmesys sau, nors to ji ir turėjo tikėtis. Krisas visada pirmiausia galvojo apie save ir domėjosi kitais dalykais tik tiek, kiek jie siejosi su juo, jo planais ir norais. Kriso savanaudiškumas, kurį išugdė Hafo atlaidumas, neturėjo ribų net brolio laidotuvių dieną.

Negalėdama ištverti jų draugijos Seira atsistojo.

– Eisiu ir paliksiu jus susitikti su Redu. – Ji žvilgtelėjo į Hafą ir pridūrė: – Denis, be abejo, buvo geriausias iš mūsų, man labai skaudu dėl šios netekties. – Pažiūrėjusi į brolį ji tarė: – Krisai... – tačiau nesugalvojo, ką galėtų jam nuoširdaus pasaky-

ti. – Sudie! – ji atsigręžė į Beką Merčantą ir tylėdama linktelėjo, tačiau, kai mėgino jį apeiti, Bekas palietė jai ranką.

– Redas norėtų, kad pasiliktumėt.

Kol Seira atsigavo iš nustebimo, kad įstengtų kalbėti, Krisas paklausė:

– O kuo čia dėta ji?

– Jis nesakė.

– Bet turėjo kaip nors paaiškinti, – nesuprato Seira.

Bekas atšiauriai pažvelgė į ją.

– Tik tiek, kiek jums pasakiau. Jis norėtų, kad jūs pasiliktumėt. Ar juos pakviesti, Hafai?

– Prakeikimas! Man, kaip ir Krisui, jau siaubingai įkyrėjo galvoti ir kalbėti apie mirtį. Bet reikia vieną kartą tai baigti. Kviesk juos, Bekai.

Seira visai nenorėjo likti ir ketino tai pareikšti Redui Harperiui. Bekas išėjo iš kambario ir tuoj grįžo su senuoju šerifu ir jo jaunuoju padėjėju. Seira iš karto prašneko:

– Šerife Harperi, aš skrendu į Naująjį Orleaną vakariniu reisu ir jau tikrai turiu skubėti.

Redas Harperis vis dar vilkėjo prabangų juodą kostiumą, su kuriuo buvo per laidotuves. Pavaduotojas vilkėjo įprastą uniformą ir skrybėlę laikė rankoje. Jis žvalgėsi aplink, įsidėmėdamas daiktus kambaryje, neramus kaip lenktynių žirgas prieš startą. Bekas Merčantas jį apibūdino tiksliai – Veinas Skotas atrodė tikrai energingas.

– Nenorėčiau tavęs užlaikyti, Seira, – tarė šerifas, – bet pavaduotojas Skotas nori kai ko paklausti.

– Ačiū jums už rūpestį, – padėkojo Seira ir kreipėsi į jaunesnįjį pareigūną: – Žaviuosi jūsų pareigingumu, bet aš neturiu jokios informacijos. Manęs čia nebuvo dešimt metų ir aš nepalaikiau su Deniu jokių ryšių.

– Taip, ponia, bet galit žinoti daugiau negu manot, – jo tartis leido spėti jį esant iš Teksaso, o ne iš Luizianos. – Ar jūs neprieštarausit, jei paprašysiu čia dar šiek tiek pabūti? Pažadu ilgai jūsų neužlaikyti.

Seira nenoriai vėl atsisėdo ant sofos.

– Bekai, paimk dvi kėdes nuo kortų stalo ir paduok įstatymo sergėtojams, – paliepė Hafas iš savo patogaus krėslo. – Tu sėsk šalia Seiros.

Šerifas ir jo pavaduotojas susėdo ant Beko atneštų kėdžių. Jis pats klestelėjo šalia Seiros. Ji pažvelgė į Hafą ir pamatė jo akyse pažįstamą šelmišką ugnelę, kai jis užpūtė degtuką ir įmetė jį į peleninę.

– Taigi, Redai, tu prašei susitikti, – tarė Hafas. – Mes tavęs klausom. Kas atsitiko?

Šerifas atsikrenkštė.

– Žinot, aš priėmiau Veiną į mūsų skyrių detektyvu, o dabar paaiškėjo naujų su Denio savižudybe susijusių faktų, kurie neduoda jam ramybės.

Hafas pažvelgė į jaunąjį pavaduotoją.

– Kokių faktų?

Veinas Skotas pasislinko į priekį ant savo kėdės, kol atsidūrė ant jos kraštelio, lyg neramiai laukdamas savo eilės kalbėti.

– Šautuvas, iš kurio buvo šauta...

– Šautuvas! – nustebusi šūktelėjo Seira.

Kai Bekas jai pasakė, jog Denis nusišovė, ji manė, kad pistoletu. Jos žinios apie šaunamuosius ginklus nebuvo enciklopedinės, bet ji skyrė pistoletą nuo šautuvo ir žinojo, kokią žalą kiekvienas jų gali padaryti. Šūvis iš pistoleto žmogui į galvą būtų mirtinas ir ją sudraskytų, tai priklauso nuo kalibro ir trajektorijos, bet jo nė nepalyginsi su šautuvo kulkos žaizda.

– Taip, ponia, – rimtai sutiko detektyvas. – Nebuvo jokių šansų išgyventi.

– Eikim prie esmės, – paragino Bekas.

– Taigi, pone Merčantai, esmė tokia: žuvusysis buvo apsiavęs.

Kelias akimirkas jie visi nesuvokdami spoksojo į Skotą.

– Nežinau, ką, po velnių, jūs turite galvoje, bet...

– Luktelėkit, – Bekas kilstelėjo ranką, tildydamas Hafą, bet žiūrėjo į Skotą. – Manau, suprantu, kas kelia nerimą pavaduotojui Skotui.

Prikandęs apatinę lūpą Krisas linktelėjo.

– Jis svarsto, kaip Denis paspaudė gaiduką.

Skotas energingai palinksėjo galva.

– Visiškai teisingai. Esu tyręs savižudybę šautuvu Kartgeidže, Rytų Teksase. Taigi tas vyras paspaudė gaiduką didžiuoju kojos pirštu, – jis susirūpinęs pažvelgė į Seirą. – Atleiskit, panele Hoil, kad taip atvirai kalbu...

– Nebijokit, nenualpsiu. Beje, mano pavardė Linč.

– Oi, atleiskit, aš maniau...

– Viskas gerai, pasakokit.

Skoto akys apžvelgė jį stebinčius veidus.

– Na, aš norėjau pasakyti, kad viskas pono Hoilo atveju atitinka aną, išskyrus tai, kad negaliu suprasti, kaip jis paspaudė gaiduką. Tai tikrai sudėtinga, turint galvoje vamzdžių ilgį ir... Ak, tiesa, dar vienas dalykas, šis šautuvas dvivamzdis ir abu vamzdžiai buvo užtaisyti. Jei jūs ketinat nusišauti į galvą, kam užtaisyti abu vamzdžius? Vargu ar reikės antro šūvio.

Niekas neišdrįso komentuoti ar atsakyti. Redas Harperis vėl atsikrenkštė.

– Hafai, ar atsimeni, kada pastarąjį kartą matei tą šautuvą? Nematau, kad čia kurio trūktų, – jis mostelėjo į kampinę spintą stiklinėmis durimis.

Hafas turėjo turtingą šaunamųjų ginklų kolekciją, tarp jų kelis pistoletus, medžioklinių šautuvų elniams ir paukščiams šaudyti. Visi buvo vietoje.

– Tai buvo senas šautuvas. Nė vienam jis nepatiko. Mes jį išleidom į atsargą ir dėl visa pikta laikėm žvejybos namelyje. Nežinau, kada paskutinį kartą iš jo šaudėm.

– Aš žinau.

Visų dėmesys nukrypo į Krisą. Jis sėdėjo su jam būdinga išraiška – tarsi jie kalbėtų apie dingusią pirštinę ar orą, o ne apie tokį pavojingą dalyką kaip ginklas, iš kurio buvo nušautas jo brolis.

– Vieną savaitgalį... maždaug prieš tris mėnesius, ar ne, Bekai? – Bekas linktelėjo. – Mes abu ten nakvojom. Vėlai vakare

Fritas ėmė nerimauti. Mes išėjom į lauką pažiūrėti, kas jį išgąsdino, ir pamatėm lūšį. Bekas du kartus iššovė į orą, kad ją nubaidytų, ir lūšis nuskuodė į mišką.

Toliau pasakojo Bekas:

– Kitą rytą aš išvaliau šautuvą, sutepiau ir padėjau atgal ant lentynos virš durų.

– Ar vėl jį užtaisėt? – paklausė šerifas.

– Ne.

– Bet kažkas užtaisė, – pasakė Skotas.

– Ar patikrinot pirštų atspaudus?

– Taip, ponia, – mandagiai atsakė jis į Seiros klausimą. – Pilna ir Denio atspaudų, ir kitų žmonių. Vieni iš jų turėtų būti jūsiškiai, – tarė jis Bekui.

– Taigi žinote, kad Denis turėjo rankose šautuvą, – pasakė Seira.

– Taip, ponia, tik nežinau kada.

– Ar jo piršto atspaudas yra ant gaiduko?

– Ant jo neradom jokių aiškių atspaudų, – pasakė Redas Harperis. – O tai taip pat kelia nerimą. Turiu galvoje, jei Denis paskutinis jį lietė... – jis nutilo, nebaigęs minties.

Atrodo, kad Hafo kantrybė tuoj išseks. Jis pakilo nuo krėslo, apėjo jį ir įsistebeilijo į Veiną Skotą, tačiau kreipėsi į Redą Harperį:

– Po velnių, kodėl leidi tam savo naujam detektyvui tampyti mus po tą košę? Kad jis užsidirbtų naują uniformą? Ar todėl? Jei taip, tai aš galiu pasiūlyti jam kai ką geresnio – pavyzdžiui, patruliuoti mano cechuose ir kapoti galvas visiems, kas pradės kalbėti apie profsąjungas. Štai kas šiuo metu *tikrai* būtų naudinga. O dabar jis švaisto mano laiką ir verčia galvoti apie dalykus, kuriuos aš noriu pamiršti. Denis mirė. Mes jį palaidojom. Viskas! – jis vėl išsitraukė iš pakelio cigaretę.

– Atleiskit, pone Hoilai, bet tai dar ne pabaiga.

Prisidegdamas cigaretę Hafas svilino Skotą žvilgsniu.

Tačiau jaunuolis drąsiai kalbėjo toliau.

– Kyla klausimų ne tik dėl šautuvo padėties prie pono Hoilo kūno ir kaip jis turėjo susilenkti, kad paspaustų gaiduką rankos pirštu, įkišęs vamzdžius į burną. Yra daugiau neaiškių dalykų.

Detektyvas visas išraudo. Seira nežinojo, ar dėl to, kad sutriko, ar iš įkarščio, bet jis gynė savo nuomonę prieš galingąjį Hafą Hoilą, ir ji gerbė jį už tai, nors spėjo, kad po šio vakaro jo dienos šerifo skyriuje jau suskaičiuotos.

– Na, paklausykim, ką jūs ten dar išknisot, – pasakė Hafas.

– Tai jūsų sūnaus naujoji religija.

Staigmenoms, matyt, nebus galo. Seira pažvelgė į Krisą, po to į Hafą, ar jie juokiasi dėl keistos užuominos, neva Hoilas buvo religingas. Bet jų veidai liko akmeniniai, gal tik Hafas dar labiau paniuro.

Seira atsigręžė į Beką, kuris suprato, kodėl ji sumišo.

– Denis neseniai įstojo į vieną bendruomenę.

– Į Biblijos apsimetėlių bendruomenę, – suurzgė Hafas.

– Jis priėmė jų tikėjimą ir tapo labai pamaldus, – toliau kalbėjo Bekas.

– Ar seniai?

– Maždaug prieš metus. Jis niekada nepraleisdavo sekmadienio mišių ir trečiadienio vakaro maldos susirinkimų.

– Jis tapo tikras nuoboda, – pridūrė Krisas. – Liovėsi gėręs, nuliūsdavo, jei mes nepagarbiai paminėdavom Dievo vardą. Tapo tikru Jėzaus fanatiku.

– Kodėl?

Krisas gūžtelėjo pečiais.

– Jūs niekada neklausėt?

– Taip, Seira, mes klausėm, – paniekinamai atkirto Krisas. – Bet Denis atsisakė apie tai kalbėti.

– Mes neįstengėm susieti tokio posūkio su jokiu ypatingu įvykiu, – pasakė Bekas. – Tarkim, žmogus vos nemiršta ar panašiai. Pakanka pasakyti, kad per paskutinius kelis savo gyvenimo mėnesius jis labai pasikeitė.

– Į gerą ar į blogą pusę?

Atsakydamas į Seiros klausimą, Hafas tarė:

– Nelygu kaip pažiūrėsi, – grimasa išdavė jo nuomonę apie Denio atsivertimą į religiją.

Seira atsigręžė į jaunąjį pavaduotoją.

– Ar, jūsų nuomone, tai susiję su jo savižudybe?

– Aš apklausiau pastorių ir bendruomenės narius, su kuriais Denis bendravo sekmadienio rytą. Visi be išimčių teigė, kad jis buvo ramus ir laimingas. Jautėsi pakylėtas po mišių ir atsisveikindamas visiems sakė, jog pasimatysią per vakarines pamaldas. – Skotas pažvelgė kiekvienam buvusiam kambaryje į akis ir tarė: – Keista, kad žmogus, jausdamas tokį dvasinį pakilimą, eitų ir nusišautų.

– Ar norit pasakyti, kad jo mirtis buvo surežisuota taip, kad atrodytų savižudybė? – paklausė Seira.

– Na, Seira, nepasakinėk Veinui, – tarė Redas Harperis ir sunerimęs pažvelgė į Hafą. – Jis tenori pasakyti...

– Noriu pasakyti, kad Denio Hoilo mirties aplinkybės reikalauja tolesnio tyrimo.

– Apygardos teismo medicinos ekspertui nekilo abejonių dėl savižudybės.

– Tai tiesa, pone Merčantai, bet mirties priežastis atrodė akivaizdi, – Skotas pažvelgė į Seirą. – Aš jums necituosiu vaizdingo teismo medicinos eksperto aprašo iš skrodimo ataskaitos. – Paskui jis kreipėsi į Beką: – Mano nuomone, kas kaltas dėl mirties, liko nenustatyta.

– Mirties būdas, – pakartojo Bekas, prisimerkęs žvelgdamas į detektyvą. – Šautuvo vamzdžiai buvo Denio burnoje, ir tai rodo, kad ne jis nuspaudė gaiduką.

– Teisingai, – pritardamas linktelėjo Skotas, – kitaip ginklas būtų atšokęs nuo atatrankos. Taigi logiška išvada, kad kažkas laikė vamzdį Denio burnoje. Tai buvo žmogžudystė.

Redas Harperis susiraukė lyg nuo skausmo.

– Ir todėl aš privalau visų paklausti: ar numanot, kas galėjo trokšti Denio mirties?

Šeštas skyrius

Popietės kaitra negailestingai kepino naują kapą puošiančias gėles. Jų žiedai nuvyto, žiedlapiai parudavo ir susisuko aplink stiebelius lyg pasiduodami.

Nebuvo jokio vėjo, galinčio išblaškyti liejyklos krosnių dūmus, todėl pilkas jų debesis kybojo virš kapinių lyg bjaurus karsto apdangalas.

Denio įkapės, pamanė Seira. Ji nuėjo į kapines tikėdamasi rasti jose ramybę, bet po susitikimo su pavaduotoju Skotu suvokė, kad su Denio mirtimi nebus taip lengva susitaikyti.

Iš trijų vaikų Denis buvo mažiausiai panašus į Hafą. Jis buvo švelnių manierų, tylaus balso ir, kiek jai žinoma, niekada niekam nekeršijo ir nedegė pykčiu.

Vaikystėje jis pasiduodavo ir jai, ir Krisui. Jei jį skriausdavo, jis iš pradžių priešindavosi, bet galiausiai nusileisdavo, ypač Krisui, kuris buvo išdykiausias iš jų trijų. Krisas buvo suktas ir mokėjo valdyti jaunesnį broliuką. Denis nuolat įsitraukdavo į Kriso išdaigas, kurios dažnai pasirodydavo žiaurios.

Seiros būdas buvo ūmiausias. Kai ji užsipuldavo Denį dėl kokios nors tikros ar išgalvotos kaltės, jis ramiai išklausydavo jos žeriamus įžeidimus. Kartą per audringą kivirčą Seira įmetė į upelį mėgstamiausią Denio žaislinį sunkvežimį. Denis verkė,

išvadino ją visokiausiais žodžiais, liepė nerti ir ištraukti žaislą. Žinoma, ji atsisakė ir pagiežingai aiškino jam, kaip jo žėrintis sunkvežimis surūdys ir suirs dar nepasiekęs Meksikos įlankos.

Denis ilgai raudojo, o paskui kelias dienas gedėjo žaislo. Kai Lorelė mėgino iškvosti, kodėl jis toks liūdnas, jis nepaskundė Seiros. Denis niekada nepasakė, ką ji padarė. Jei būtų pasakęs, Seira būtų pasijutusi išteisinta. Tačiau jis tai paliko jos sąžinei, ir ji labai graužėsi įskaudinusi broliuką. Motina dievino Denį, nes jis buvo mažiausias. Seira prisiminė, kaip Hafas mamai priekaištavo – jei Lorelė nesiliausianti berniuko lepinusi, paversianti jį mamytės sūneliu. Likimo ironija: nors Denis buvo mylimiausias motinos vaikas, pats jis labiausiai troško tėvo dėmesio.

Krisas jį gavo automatiškai, nes buvo pirmagimis. Jo temperamentas ir interesai buvo tokie pat kaip Hafo. Tėvas norėdavo, kad sūnus būtų šalia, jo savimeilę glostė tai, kad sūnus – tarsi mažas jo paties atvaizdas.

Seirą tėvas laikė nenaudinga, bet dekoratyvia klano princese ir atitinkamai su ja elgėsi. Ji jautėsi kylanti žvaigždė, nuolat reikalavo, kad viskas būtų taip, kaip ji nori, o ko nors negavusi imdavo ožiuotis. Motina manė, kad tokie pykčio priepuoliai netinka jaunai panelei, bet tėvą jie linksmino. Kuo labiau duktė niršdavo, tuo smarkiau jis juokdavosi.

Kadangi Denis laikėsi nuošalyje ir gerai elgėsi, Hafo dėmesio sulaukdavo mažiausiai.

Augdama Seira suvokė, kas yra jų šeimos varomoji jėga, tačiau jai trūko intelekto ir nuojautos, kad pajėgtų tai nagrinėti. Dabar, suaugusi, ji suprato, kaip Deniui turėjo būti skaudu visada būti nepastebimam, likti atstumtu antruoju sūnumi.

Net Deniui mirus, jų šeimos narių statusas nepakito: tėvo akyse Krisas buvo neklystantis, pateptasis įpėdinis, Seira – dyglys šone, išsižadėjusi tėvo duktė, o Denis liko paklusnusis vaikas, visada daręs tai, kas jam liepiama, niekada nepareiškęs priešingos nuomonės – tas, kuriuo galima pasikliauti, bet retai pripažinti.

Ar kaip tik šis savo nereikšmingumo suvokimas ir privertė Denį nusižudyti?

Jei jis nusižudė.

Seira nuskynė nuo vainiko vystančią rožę ir prispaudė prie lūpų. Skruostu nuriedėjo ašara.

Neteisinga, kad švelniausias ir geriausias iš jų mirė toks jaunas ir taip žiauriai. O jei Veino Skoto nuojauta pasitvirtins, jei jis mirė ne savo noru?

– Ponia Linč?

Seira atsigręžė ir pamatė jauną moterį, stovinčią maždaug už dviejų metrų nuo jos.

– Nenorėjau jūsų išgąsdinti, – atsiprašydama tarė ji. – Maniau, kad girdėjote, kaip priėjau.

Seira papurtė galvą. Galiausiai susitvardžiusi ji tarė:

– Aš užsigalvojau.

– Nenoriu jums trukdyti. Galiu grįžti vėliau. Aš tik norėjau ateiti... Norėjau palinkėti jam labos nakties.

Moteris buvo maždaug jos amžiaus, galbūt keleriais metais jaunesnė, ir vos tvardėsi nepravirkusi. Seira prisiminė mačiusi ją per gedulingus pietus, bet neturėjo progos pasikalbėti.

– Aš Seira Linč, – ji ištiesė ranką ir moteris ją paspaudė.

– Žinau, kas jūs. Mačiau jus per gedulingus pietus. Man jus parodė, bet ir taip pažinau iš nuotraukų.

– Nuotraukos namie senos, aš pasikeičiau.

– Taip, bet jūsų plaukai tokie pat. Neseniai Denis man rodė straipsnį apie jus. Jis labai didžiavosi, kad jūs tiek daug pasiekėte, – moteris nusijuokė, ir Seirą nustebino juoko skambumas. – Kai aš pasakiau, kad jūs labai graži ir elegantiška, Denis atsakė, jog išvaizda gali būti apgaulinga, kad iš tiesų jūs esat padauža. Bet ištarė tai su meile.

– Kuo jūs vardu?

– Oi, atleiskit, Džesika Deblank. Aš esu... Aš buvau Denio draugė.

– Atsisėskim, – Seira mostelėjo į betoninį suolelį po medžiu, netoli kapo.

Jos nuėjo prie jo. Džesika vilkėjo skoningą suknelę. Jos šviesūs plaukai minkštomis bangomis krito ant pečių. Ji buvo smulkutė ir patraukli.

Moterys atsisėdo ant suolo. Nebylios, lyg susitarusios, jos ilgai žiūrėjo į kapą. Džesika šniurkščiojo į popierinę nosinaitę. Seira instinktyviai apkabino smulkius jos pečius. Nuo prisilietimo Džesiką supurtė rauda.

Seira norėjo jos daug ko paklausti, bet tylėdama laukė, kol ši nurimo ir atsiprašydama sumurmėjo.

– Neatsiprašinėkit. Džiaugiuosi, kad mano jaunesnysis brolis turėjo žmogų, mylėjusį jį taip, kad nesigėdytų išsiverkti ant visiškai svetimos moters peties. Turbūt jūs buvot labai geri draugai.

– Mes ketinom susituokti, – Džesika ištiesė kairę ranką ir Seira be žodžių apžiūrėjo siauro platinos žiedo deimantą.

– Labai gražus.

Šis žiedas buvo meilės ženklas, tylus prisipažinimas, ir Seirą apėmė užuojauta jaunajai moteriai.

Ji tūžo ant Kriso ir Hafo. Denio sužadėtinė turėjo būti įrašyta į šeimos sąrašą. Neregėtas įžūlumas.

– Atleiskit, kad nepriėjau su jumis pasikalbėti namuose, Džesika. Aš nežinojau, kad Denis susižadėjęs. Niekas man nepasakė. – Galbūt Denis mėgino. Gal dėl to ir skambino.

– Niekas nežinojo, kad mes susižadėję, – pasakė Džesika. – Niekas iš jūsų šeimos. Denis nenorėjo, kad tėvas ir brolis žinotų, kol mes nesusituoksim.

Jau numanydama atsakymą, Seira paklausė:

– Kodėl?

– Jis nenorėjo, kad jie kištųsi. Žinojo, kad jie nepritartų santuokai su manimi.

– Absurdiška. O kodėl?

Moteris liūdnai nusijuokė.

– Mano šeima neturtinga, ponia Linč.

– Prašau vadinkit mane Seira.

– Mano tėtis dirba tabako fabrike Naujojoje Iberijoje, o mama – namų šeimininkė. Jie sukaupė pakankamai pinigų, kad

aš ir mano sesuo gautume išsilavinimą. Mes – jų džiaugsmas ir pasididžiavimas, nes abi esame pradinių klasių mokytojos.

– Jie teisėtai jumis didžiuojasi, ir aš visai nenoriu jums įsiteikti. Kur jūs susipažinot su Deniu?

– Aš mokau trečiokus, bet taip pat dirbu savanore bibliotekoje. Vieną vakarą Denis užsuko į biblioteką ir labai susidomėjo viena knyga. Atėjo laikas užsidaryti ir aš paprašiau, kad jis išeitų. Jis pažvelgė į mane ir ilgai neatitraukė akių, o paskui tarė:

– Aš nesipriešindamas išeisiu, bet su sąlyga, jei išgersit su manim puodelį kavos.

Džesika atgalia ranka palietė skruostą, lyg prisiminimai apie pirmąjį susitikimą būtų privertę ją parausti.

– Ar sutikot?

– Išgerti kavos? Taip, – susijuokė ji. – Tikriausiai nereikėjo. Paprastai niekur neinu su vyru, su kuriuo ką tik susipažinau, bet neatsisakiau, – ji pažvelgė į gėlėmis nuklotą kapą. – Mes kalbėjomės kelias valandas. Prieš atsisveikindamas Denis pakvietė susitikti kitą savaitgalį. Iki šeštadienio aš sužinojau, kad jis – jaunesnysis Hafo Hoilo sūnus, ir išsigandau. Ketinau neiti į pasimatymą, bet man taip patiko Denis, kad ryžausi.

Mes nuvažiavom pavakarieniauti į restoraną tarp Destinio ir Naujojo Orleano. Denis sakė norįs nusivežti mane ten, nes restoranas esąs puikus. Taip ir buvo, bet supratau, kad jis nori, jog niekas apie mus nesužinotų. Ir neprieštaravau. Aš nelabai norėjau turėti reikalų su jūsų šeima, – ji greit pasuko galvą ir tarė: – Tikiuosi, jūs neįsižeidėt.

– Visai ne. Aš pati nenoriu turėti reikalų su savo šeima. Geriau už jus žinau, kokie mes sugadinti.

– Denis nebuvo sugadintas, – liūdnai šyptelėjo Džesika.

– Taip, jis nebuvo.

– Jis dirbo liejykloje ir gerai atliko pareigas, bet nemėgo savo darbo. Jis nepritarė tėvo ir brolio vadovavimo filosofijai, ir iš viso daug kam nepritarė. Tik jam buvo sunku jiems pasipriešinti, sulaužyti per visą gyvenimą nusistovėjusius įpročius. Nors jis darėsi drąsesnis.

Seira įsidėmėjo šiuos žodžius, juos apsvarstys vėliau. Įdomu, kaip reiškėsi ta Denio drąsa?

– Kiek laiko jūs buvot susižadėję?

– Dvi savaites.

– Dvi savaites! – šūktelėjo Seira.

– Taip, – Džesika papurtė galvą. – Jie sako, kad Denis nusižudė. Jis nenusižudė! Žinau, kad nenusižudė, mes kūrėme planus, kur gyvensim, ką veiksim, rinkom vardus būsimiems vaikams. Denis nenusižudė. Tai būtų buvusi nuodėmė.

Žodis *nuodėmė* kai ką priminė Seirai.

– Ar jūs lankėte tą pačią bažnyčią?

– Taip. Po mūsų antrojo pasimatymo aš jį pakviečiau eiti kartu. Tą sekmadienį aš giedojau solo per mišias.

Taigi ji dainininkė, todėl jos juokas toks melodingas.

– Denis nenorėjo eiti. Jis sakė, kad Hafas (taip jis paprastai vadindavo tėvą) niekina religiją. Bet aš pasakiau, kad negalėsiu susitikinėt su Deniu, jei jis netikės tuo, kuo aš tikiu. Aš tikrai taip maniau, – Džesika droviai nusišypsojo. – Matyt, aš jam buvau pakankamai svarbi, kad sutiko eiti su manim tą sekmadienį. Jau per pirmą apsilankymą Denis suprato, kad jo gyvenime visą laiką trūko Dievo meilės. Jis surado Dievą ir tapo kitu žmogumi.

Tuo atžvilgiu Hafo, Kriso ir Beko Merčanto nuomonės sutapo su Džesikos, bet jie Denio pasikeitimą laikė proto trūkumu, o ne religijos įkvėptu atgimimu. Šis pokytis jiems atrodė ne į gera.

– Manau, jūs buvot labai gera mano broliui, Džesika. Džiaugiuosi, kad jis jus pažino. Aš dėkinga jums, kad jį mylėjot.

– Negaliu priimti dėkingumo už tai, – Džesikos balsas užsikirto ir ji priglaudė nosinaitę prie akių, nes skruostais vėl nuriedėjo ašaros. – Mylėjau jį visa širdimi. Kaip aš tai ištversiu?

Kol Džesika verkė, Seira laikė ją apkabinusi per pečius. Jos pačios akys paplūdo ašaromis, buvo gaila ne tik Denio, bet ir Džesikos. Denis jau nieko nejaučia, o šios moters širdis kraujuoja ir niekas jos neišgydys, tik laikas.

Gyvenime būna, kai atrodo, jog neištversi užgriuvusių nelaimių, ir net nesi tikras, ar nori ištverti. Kartais būna taip skaudu, kad, atrodo, verčiau mirti, negu nuolat kentėti. Seirai šis jausmas buvo pažįstamas.

Gerai prisimena, ką jautė, kai taip skaudėjo širdį, jog norėjosi mirti. Niekas, išskyrus mirtį, negalėjo numaldyti to skausmo. Tačiau išlikimo instinktas yra nuostabus dalykas. Širdis plaka ir tada, kai žmogus praranda norą gyventi. Žmogus kvėpuoja, net jei nenori kvėpuoti. Ir niekur nesidėsi – privalai gyventi.

Seira nekaltino Denio sužadėtinės, kad ši taip sielvartauja, tačiau ir nemėgino raminti, kalbėdama banalybes. Ji tik laikė ją apkabinusi ir būtų nesitraukusi visą naktį, jei to būtų reikėję, nes kai ji pati turėjo pereiti pragarą, šalia nieko nebuvo.

Pagaliau Džesika nustojo verkusi.

– Denis nenorėtų, kad aš šitaip žliumbčiau, – ji nusišluostė ašaras ir išsišnypštė nosį. Susitvardžiusi ji tarė: – Aš nesutinku su teismo medicinos eksperto išvada.

– Galbūt jums bus geriau, jei žinosit, kad ne jūs viena. Mes jau turėjom atsakyti į nemalonius klausimus.

Seira papasakojo Džesikai apie susitikimą su šerifu Harperiu ir Veinu Skotu. Ji pasistengė kalbėti kuo tiksliau.

Kai Seira baigė, Džesika šiek tiek pasvarstė ir paklausė:

– Ar tas detektyvas dirba Redui Harperiui?

– Žinau, ką jūs galvojat. Hafas moka atlyginimą Redui Harperiui. Tačiau atrodo, jo pavaduotojas Skotas nusiteikęs tęsti tyrimą.

Džesika mąsliai prikando apatinę lūpą.

– Paskutiniu metu Denis buvo dėl kažko sunerimęs. Tačiau kai paklausdavau, kas jam yra, tik juokaudavo, esą rūpinasi, kaip reikės išlaikyti mane, kas bus, jei po vedybų aš sustorėsiu ir apsileisiu, ar vis tiek jį mylėsiu, jei jis nupliks, ir panašiai. Pradėjau galvoti, gal visa tai tik įsivaizduoju, bet nemanau. Per daug gerai jį pažinojau.

– Ar jis niekad neužsiminė, dėl ko nerimauja?

– Ne, bet tikrai kažkas buvo.

– Ar kas nors rimta, dėl ko galėjo nuspręsti atimti sau gyvybę? – švelniai paklausė Seira.

– Jis nebūtų drįsęs šitaip manęs įskaudinti, – atkakliai tvirtino Džesika. – Jis nebūtų palikęs manęs visą gyvenimą klausinėjančios savęs, kodėl jis taip padarė ir ar negalėjau jam sutrukdyti. Jis nebūtų užkrovęs man tokios naštos. Ne, Seira, aš niekad nepatikėsiu, kad jis nusišovė. – Patylėjusi ji tarė: – Neabejoju, alternatyva tiesiog neįmanoma. Denis buvo labai geras. Jis patiko net liejyklos darbininkams, kurie ne itin geros nuomonės apie Hoilus.

– Ne visai taip, Džesika. Jis buvo kadrų direktorius, priimdavo į darbą ir atleisdavo žmones, tvarkė draudimo pretenzijas, atlyginimus. Sprendžiant tokius klausimus santykiai gali ir pablogėti.

– Denis viso labo vykdė Hafo feodalinę politiką ir, manau, darbuotojai tai žinojo.

Galbūt, pagalvojo Seira. Bet kas nors, ištroškęs keršto, galėjo to ir nesuprasti.

– Kai pavaduotojas Skotas paklausė mūsų, kas galėjo trokšti Denio mirties, Bekas Merčantas... turbūt Denis apie jį jums minėjo...

– Žinau, kas jis. Visi žino. Tai svarbiausias šuo liejykloje. Jie su Krisu lyg suklijuoti.

– Ar jie tokie geri draugai?

– Bemaž neišskiriami.

Seira nustūmė ir šią informaciją, kad vėliau apsvarstytų: tai, ką ji sako Bekui, vėliau pasieks Kriso ausis. Ji tarė Džesikai:

– Taigi, kai šerifas Harperis paklausė, ar nenumanom, kas norėjo matyti Denį negyvą, ponas Merčantas atsakė tai, ką mes visi galvojom. Per tuos metus Hoilai dėl įvairių priežasčių įgijo daug priešų, todėl, jei kas norėjo keršyti, Denis buvo lengviausias taikinys, nes buvo pažeidžiamiausias.

Džesika pagalvojo ir tyliai tarė:

– Tikriausiai. Bet labai skaudu, kad gyvybę atėmė Deniui, nors jis dėl to nekaltas.

– Jūs teisi, – Seira padvejojo ir paklausė: – Ar ketinat pasakyti Hafui ir Krisui apie savo slaptas sužadėtuves?

– Ne, jokiu būdu ne. Mano tėvai žinojo, nes Denis prašė mano rankos. Žino tik jie ir mano sesuo. Net mano darbe niekas nežino. Mes susitikinėdavome užmiestyje. Net bažnyčioje stengdavomės visada būti grupėje su kitais, niekada nelikdavom vieni. Taigi nematau priežasties, kodėl turėčiau pranešti dabar. Tai tik supykdytų jūsų tėvą ir brolį. Atvirai kalbant, tam aš neturiu nei noro, nei jėgų. Noriu sutelkti visas mintis į Denį, o ne į juos. Noriu, kad visi prisiminimai apie mūsų kartu praleistas dienas būtų malonūs. Hoilai tik nusišaipytų ar padarytų ką nors, kas viską sugadintų.

– Kad ir kaip liūdna, aš sutinku su jumis, – tarė Seira. – Manau, kad nusprendėt labai išmintingai. Neleiskit jiems įskaudinti jūsų dar labiau. Tačiau jie daug praras jūsų nepažindami, – Seira suėmė Džesikos ranką ir spustelėjo. – Džiaugiuosi, kad mes susitikom. Man lengviau, kai žinau, kad paskutiniais gyvenimo metais Denis buvo laimingas.

Seira nusprendė eiti, kad Džesika galėtų pabūti prie kapo viena. Prieš atsisveikindamos jos apsikeitė telefono numeriais. Seira pažadėjo pranešti Džesikai, kaip vyksta tyrimas.

Nors ir atrodė trapios išvaizdos, Džesika tvirtai pareiškė:

– Man nesvarbu, kokią išvadą padarys tas pavaduotojas Skotas, aš žinau – Denis nenusižudė. Jis nebūtų manęs palikęs. Jį nužudė.

Septintas skyrius

Destinio greito maisto užkandinėje daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai Seira čia lankėsi. Chromuotos dirbtinės odos baro kėdės buvo žalsvos, o ne raudonos kaip anksčiau. Žalsvi buvo ir nauji kabinų stalviršiai, matyt, kaip kontrastas rožiniams pliušu trauktiems suolams. Tikriausiai savininkai manė, kad šios Majamio paplūdimio spalvos – puiki klasikinės šeštojo dešimtmečio greito maisto užkandinės imitacija, tačiau vienintelis dalykas, kurį jie pasiekė – skoningą aplinką pavertė parodija.

Gerai dar, kad vinilines plokšteles pakeitus kompaktinėmis, bent jau muzikos automatas išliko. Deja, nors interjeras ir pasikeitė, valgiaraštyje išliko tie patys kaloringi, kraujagysles užkemšantys patiekalai.

Seira užsisakė maisto ir atsisėdo kabinoje ant minkšto rožinio suolo; ji siurbčiojo vanile kvepiančią kokakolą ir kelintą kartą savęs klausė, ką ji čia veikia, kodėl šįvakar neišvažiavo į Naująjį Orleaną, kad rytą pirmu reisu išskristų į San Franciską.

Išėjusi iš kapinių ji nuvažiavo į geresnį iš dviejų Destinio viešbučių, kuris taip pat neturėjo kuo didžiuotis, ir užsisakė kambarį. Paskui, nusprendusi, kad alkana, ar tiesiog sunerimusi, ji patraukė į užkandinę.

Darbo dienos vakarą, išsiskirsčius lankytojams, ji čia buvo beveik viena ir tai jai patiko. Jai reikėjo ramiai apsvarstyti šios dienos įvykius.

Ji labai vykusiai pasirinko laiką eiti į kapines. Jei būtų nuėjusi pusvalandžiu anksčiau ar vėliau, gal būtų visai nesužinojusi apie Džesiką Deblank ir Denio laimę su ja. Pokalbis su brolį mylėjusia moterimi buvo lyg paguodos dovana.

Tačiau dar svarbiau, kad jo ką tik įvykusios sužadėtuvės pateikė patį stipriausią, savižudybę atmetantį argumentą. Seira svarstė, ką su šia informacija daryti.

Ši žinia dar labiau supainiojo klausimą, kodėl Denis jai skambino po dešimtį metų trukusios tylos. Ar ketino pranešti, kad susižadėjo, ar norėjo išsiaiškinti santykius su seserimi prieš nusižudydamas, ar norėjo pasitarti dėl rūpesčių, su kuriais susidūrė? Nežinia kamuos Seirą visą gyvenimą.

– Labas, rude.

Atitrūkusi nuo savo minčių Seira apsižvalgė, tikėdamasi pamatyti žmogų, kuris kreipiasi į šerifą Redą* Harperį.

Bet vyras, stovintis šalia jos kabinos, šypsojosi jai ir tikriausiai ją pavadino rude dėl jos plaukų spalvos. Ar jis tikrai mano esąs originalus? Matyt, taip, nes šypsojosi pergalingai.

Jis mostelėjo į jos kokakolos stiklinę.

– Geri viena?

– Ir man tai patinka, – Seira vėl nukreipė žvilgsnį į šalį, tikėdamasi, kad vyras supras užuominą ir nusliūkins šalin, tačiau jis nepasidavė.

– O iš kur tu žinai? Juk dar nemėginai išgerti su manim.

– Ir neketinu mėginti.

– Ir neketinu mėginti, – pamėgdžiojo jis. – Prisigaudei visokių manieringų žodelių tame San Franciske-e-e.

Ji įdėmiai pažvelgė į jį.

– Cha! Svarstai, iš kur tave pažįstu. O aš pažįstu tave, panele Seira Hoil. Niekaip nepamiršau tų plaukų ir... – jo žvilgsnis

* *Red* – angliškai rudas apie plaukus ir vyriškas vardas (vert. past.).

nuslydo Seiros figūra, jo manymu, keldamas jai geidulį, – ...to, kaip tu sudėta. Ten, Kalifornijoje, įgijai blogų įpročių. Bet ten visi tie pederastai mandrai kalba, todėl tavęs nekaltinu. – Pasilenkęs jis pritildė balsą iki kuždesio. – Ale galiu lažintis, kad tavo subinėlė tokia pat gundanti kaip ir tos šešiolikinės, kuri su kitomis šokėjomis straksėdavo per futbolo aikštę, versdavosi kūliais ir panašiai. Užvesdavai mane kiekvieną penktadienio vakarą, kai kone virš galvos kilnodavai kojas. Visą savaitę negalėdavau sulaukti.

– Labai miela, – ji nutvilkė jį žudančiu žvilgsniu, – o dabar būkit toks malonus ir eikit iš čia.

Tačiau jis užlindęs klestelėjo ant suolo priešais ją. Seira pasiėmė rankinuką, tačiau nespėjo pasprukti iš kabinos, nes jis sugriebė jai už riešo. Seira mėgino ištrūkti kartodama:

– Paleiskit mane.

– Aš tik mėginu draugiškai pasišnekėti, – meilikavo jis. – Juk mes ne svetimi. Argi manęs neprisimeni?

Seira nei draugiškai, nei kitaip nenorėjo kalbėtis su tipu vilko dantimis, reta geltona ožio barzdele ir milžiniškomis ausimis. Bet ji neketino pradėti su juo žeminančių peštynių ir atkreipti užkandinės lankytojų dėmesį.

Ji nenorėjo, kad ją pastebėtų, tegul Hafas ir Krisas galvoja, kad ji, kaip žadėjusi, išvažiavo į Naująjį Orleaną. Jie netruktų sužinoti, kad ji susimušė su priekabiautoju užkandinėje ir, žinoma, smagiai iš to pasijuoktų.

Ji įsmeigė į vyrą nuožmų žvilgsnį.

– Aš nežinau, kas jūs, ir visai nenoriu žinoti. Jei tuoj pat nepaleisit mano rankos, aš...

– Ką tu? – šaipėsi jis, dar labiau spausdamas riešą ir skaudžiai įsmeigęs nykštį į delną. – Ir ką tu padarysi, jei aš tavęs nepaleisiu?

– Nusuks tau sumautą sprandą. O jei ji to nepadarys, tai aš tikrai.

Neprašyto palydovo žandikaulis atvėpo, kai jis pažvelgė į viršų Seirai už nugaros. Atsigręžusi ji pamatė Beką Merčantą,

atsainiai atsirėmusį į kitos kabinos sienelę, panašiai kaip rytą į jos automobilį. Jis šypsojosi taip pat nerūpestingai, bet dabar tik lūpomis, akyse atsispindėjo grasinimas.

Priekabiautojo šaunumas priblėso, nors jis dar mėgino jį demonstruoti.

– O kas tu toks esi, kad drįsti kištis?

– Aš esu tas, kuris nusuks tau sprandą.

– Vieną kartą aš tau jau įkrėčiau į kailį, tikriausiai pamiršai. Bet aš mielai atgaivinsiu tau atmintį.

Ožkabarzdis blefavo. Net Seira, kuri nebuvo kumštynių žinovė, aiškiai tai matė.

– Paleisk ją, – įsakė Bekas ir pabrėžė kitus du žodžius. – Tuoj pat.

Vyras akimirką padvejojo, paskui paleido Seiros riešą, išslinko iš kabinos ir paniekinamai metė Seirai:

– Kaip ir visi Hoilai, visad manei esanti aukščiau už kitus.

Ji nesiteikė atsakyti, tik stebėjo, kaip jis nusvirduliavo į atokią kabiną, kur jo draugeliai ėmė tyčiotis, kad jį išvijo. Paskui ji pažvelgė į Beką.

– Aš pati būčiau susitvarkiusi.

– Luktelėkit.

Seirai nespėjus atsakyti, Bekas nuėjo prie durų, atvėrė jas ir tyliai sušvilpė. Iš sunkvežimiuko kėbulo iššoko didelis šuo ir atskuodė prie šeimininko.

– Eik į vidų ir paprašyk, kad tave pašertų.

Auksaplaukis medžioklinis šuo pribėgo prie dvivėrių durų ir prasispraudė pro plyšį. Seira išgirdo, kaip darbuotojai džiugiais šūksniais jį sveikina. Bekas grįžo prie Seiros kabinos.

– Fritas? – paklausė ji.

– Iš kur žinot?

– Krisas jį minėjo.

– Ak taip. Naktis žvejybos namelyje. Lūšis.

– Pamaniau, kad Krisas kalbėjo apie šunį, – ji pažvelgė į virtuvę. – Matyt, Fritas čia nuolatinis lankytojas.

– Ir aš. Tačiau niekad nesu jūsų čia matęs ir, atvirai kalbant, esu priblokštas. Ten, Hoilų namuose, jūs nekantravote kuo greičiau grįžti į Kaliforniją.

– Buvau kapinėse. Ten užtrukau, todėl nusprendžiau likti ir važiuoti anksti rytą.

Jis nieko nekomentuodamas paklausė:

– Ar jau užsisakėt?

– Sūrainį.

Bekas pakvietė virėją, triūsiančią virtuvėje prie stalo.

– Greide, pagamink man tą patį.

– Tuojau.

Bekas atsisėdo kabinoje.

– Nagi, ką ten kalbėjot, kad būtumėt susitvarkiusi su Atlėpausiu Votkinsu?

– Votkinsas! – nušvito ji. – Dabar prisimenu. Visad ardydavo tvarką. Jis mokėsi keliomis klasėmis aukščiau už mane. Vieną kartą jo vos nepašalino už tai, kad žiūrėjo pro langą į merginų persirengimo kambarį.

– Jis ir dabar kelia sąmyšį. Krisas sakė, kad jis neseniai grįžo iš kalėjimo, paleistas lygtinai. Privažiavęs pamačiau jus pro langą, ir man atrodė, kad reikia mano pagalbos.

– Ar įterpti: „Ačiū, kad mane išgelbėjot“?

Jis šyptelėjo, pažvelgė į ateinančią padavėją ir mirktelėjo, kai ši priešais jį pastatė stiklinę kokakolos.

– Nė neprašyta prisiminei įdėti citrinos griežinėlį. Ačiū.

– Nėra už ką, – atsakydama ji koketiškai nusišypsojo.

– Ar pažįsti Seirą Linč?

Moterys apsikeitė mandagumo šypsenomis.

Padavėja tyliai pasakė:

– Tas Atlėpausis Votkinsas užteršė aplinką. Ar nori, kad nuvalyčiau stalą, Bekai?

– Manau, nebūtina, bet ačiū už rūpestį.

– Reikėjo jį dar palikti kalėjime.

– Būk kantri, jis greitai ten grįš.

– O iki to laiko norėčiau, kad jis su savo draugužiais rastų kitą vietą. Jūsų sūrainiai tuoj iškeps. Buvo malonu susipažinti, – kreipėsi ji į Seirą prieš nueidama.

Bet Seira abejojo, ar ji nuoširdi. Tiesą sakant, atrodė, kad ji nelabai nori palikti Seirą vieną su Beku.

Turbūt Bekas Merčantas Destinyje vertė virpėti nė vien padavėjos širdį, ir Seira suprato kodėl. Žinoma, jis patrauklus: žalios akys, puikūs šviesūs plaukai, šypsena, sugebanti įkalbėti moterį paišdykauti. Vilkėdamas patogius nutrintus džinsus ir margus marškinėlius jis atrodė taip pat gerai kaip ir su kostiumu per laidotuves. Labai patrauklus vaizdas.

Krisas toks pat – moka rengtis ir gražus kaip kino žvaigždė. Tačiau yra daug šliužų, kurie gražūs ir gundantys, bet kartu labai nuodingi. Krisas – gyvatė, kuri vienu metu ir žavi, ir gelia. Seira pasitikėjo Beku Merčantu ne daugiau negu vyresniuoju broliu, o gal net mažiau. Krisas buvo bjaurus iš prigimties, o Bekas už tai gavo atlyginimą.

– Selmai plyštų širdis, jei sužinotų, kad mes valgome čia, kai ji visą dieną stengėsi mus pamaitinti, – pasakė Bekas.

– Ji mus myli. Visada mylėjo. Daug labiau, negu mes nusipelnom.

Bekas sunėrė rankas ant stalo ir pasilenkė į priekį.

– Kodėl manot, kad nenusipelnėt meilės?

– Jūs teisininkas, pone Merčantai, o ne psichoanalitikas.

– Aš tik mėginu palaikyti pokalbį.

– Tikriausiai Atlėpausis Votkinsas mėgino daryti tą patį.

Bekas nusikvatojo.

– Tada turiu patobulinti techniką.

Bekas valandėlę makalavo stiklinėje šiaudeliu, kol pagaliau tarė:

– Seira, aš atsiprašau, – jis kilstelėjo galvą ir pažvelgė jai į akis. – Už tai, kad šitaip pranešiau jums apie senio Mičelo mirtį. Tai buvo pigus triukas. Net kai būnu įpykęs, paprastai žaidžiu sąžiningiau.

Seira nekentė savęs už tai, kad nepasitiki, regis, nuoširdžiu atsiprašymu, ji nieko neatsakė, tik kilstelėjo petį, lyg atlaidžiai gūžtelėdama.

Padavėja atnešė jų valgį. Sūrainiai ir bulvytės buvo kaip visada geri – riebūs, karšti ir skanūs. Kelias minutes jie tylėdami valgė, bet Seira jautė, kad Bekas ją stebi. Neištvėrusi ji paklausė:

– Kas yra, pone Merčantai?

– O ką?

– Kodėl taip į mane spoksot?

– Atleiskit, aš tik svarsčiau, ar jums būtų labai skaudėję, jei būtumėt man padėkojusi.

– Už ką?

– Kad nuvijau Votkinsą.

Jis mostelėjo į langą. Seira atsigręžė ir pamatė vyrą, sėdantį ant motociklo. Jis užmynė starterį ir išvinguriavo iš aikštelės, o prieš sukdamas į greitkelį parodė jiems didįjį pirštą.

– Tai apibendrino, ką jis apie mus galvoja, ar ne? – tarė Seira, o paskui pažvelgė į Beką ir pridūrė: – Aš ir pati galėjau susidoroti, bet tikriausiai būčiau sukėlusi daug triukšmo, ir rytoj visas miestas būtų apie tai kalbėjęs. Todėl ačiū jums.

– Malonu patarnauti.

– Jis sakė, kad kartą yra įkrėtęs jums į kailį. Ar tai tiesa?

– Tai jo versija, – Bekas baigė sūrainį, išsitraukė iš laikiklio dvi servetėles ir nusišluostė rankas. – Mes su Krisu vėl susidraugavom per Atlėpausį Votkinsą. Du kavos, – paprašė jis padavėjos, atėjusios paimti lėkščių. – Jei Fritas pasipainios, atsiųsk jį čia.

Padavėja pasakė, kad šuo snaudžia, ir nuėjo atnešti kavos. Seira apsidžiaugė – Beko užsakyta kava labai tiks po kaloringo maisto.

– Mes su Krisu susipažinom Luizianos valstybiniame universitete, kai įstojau į tą pačią broliją. Jis buvo paskutiniame kurse. Kai jis baigė universitetą, mūsų keliai išsiskyrė ir mes vėl susitikom tik prieš trejus metus.

Kai padavėja atnešė kavą, Bekas vėl apdovanojo ją šypsena, o Seirai pakėlus prie lūpų garuojantį puodelį įspėjo:

– Tai cikorijos kava su kofeinu.

– Aš gėriau tokią jau kūdikystėje iš buteliuko ir iki šiol prašau, kad man jos atsiųstų į San Franciską, – Seira gurkštelėjo ir paklausė:

– Kaip jūs vėl susidraugavot prieš trejus metus?

– Per Džinio Aiversono bylą. Netiesiogiai. Ką jūs apie tai žinot?

– Tai, ką skaičiau bendrovės naujienų pranešimuose.

– Tuose pranešimuose, kurių nenorėjot gauti, bet vis dėlto skaitėt?

Jis ją pagavo, nors ji niekada to neprisipažins. Seira visą laiką skaitydavo pranešimus, ne todėl, kad ją būtų dominusi Hafo ir Kriso gerovė, jai rūpėjo jiems dirbę vyrai, moterys ir miesto ateitis. Be Hoilų bendrovės mieste nebūtų jokios pramonės. Šimtai šeimų liktų be pajamų. Nors Seira nenorėjo jokio pelno iš liejyklos, bet jautė moralinę atsakomybę sekti jos reikalus.

– Pranešimų informaciją Hafas ir Krisas filtruoja, ypač jei yra nors trupinėlis neigiamų dalykų, – tarė ji. – Kitaip tariant, mano šaltinis apie Aiversono atvejį šališkas ir nepatikimas. O ką jūs galit pasakyti apie tai?

Bekas atsilošė ir valandėlę žiūrėjo į ją.

– Jūsų brolis buvo kaltinamas žmogžudyste, bet jūs nesistengėt sužinoti faktų apie tą bylą. Ar ne per vėlai susirūpinot?

– Aš nesirūpinu, tik domiuosi. Man nė kiek nerūpi Krisas ir jo reikalai. Tą patį jaučiu ir Hafui. Aš juos nurašiau prieš dešimt metų ir labai blogai, jei tai skamba šiurkščiai ir nejautriai.

– O kokią vietą skyrėte Deniui?

– Denis, – paminėjus jo vardą Seira vėl nuliūdo. – Ką Hafas ir Krisas sumanydavo, jis nesipriešindamas priimdavo. Turbūt kasdien matėt, kaip jis jiems paklūsta. Denis niekad nekovojo už save.

– Bet jūs kovojot.

Tik šiuos dešimt metų, pagalvojo ji. Tik tada, kai atsitrenkė į dugną. Tik tada, kai nusprendė, kad norėdama išgyventi privalo palikti šeimą, miestą ir niekada čia negrįžti.

– Man labiau pasisekė, – tarė ji. – Aš pagaliau radau jėgų pasipriešinti Hafui ir išvykti. Bet Denis liko.

Bekas padvejojo ir pasakė:

– O gal jis pabėgo kitaip, Seira.

– Gal.

– Kai prieš dešimtmetį išvykot, jūs nebuvot labai geros nuomonės apie Denį, juk buvo pastumdėlis.

– Taip, tai tiesa.

Tiesą sakant, ji išvyko nekęsdama jų visų. Tačiau po kelerių metų psichoterapijos seansų jos jausmai Deniui sušvelnėjo, bet nepakankamai, kad atsilieptų į jo netikėtą telefono skambutį.

Seira susimąsčiusi siurbčiojo kavą, bet padėjusi puodelį ant lėkštutės pamatė, kad Bekas Merčantas stebi ją susidomėjęs. Ji prakeikė save, kad kalbėjo su juo apie tokius asmeniškus dalykus, kuriuos buvo patikėjusi tik psichoterapeutui.

– Mes kalbėjomės apie Džinio Aiversono bylą.

– Taip, – Bekas atsitiesęs atsikrenkštė. – Ką norit sužinoti?

– Ar Krisas jį nužudė?

Beko kairysis antakis šoktelėjo į viršų.

– Prie reikalo jūs einat tiesiai.

– Tai ar nužudė?

– Įrodymai prieš Krisą buvo tik netiesioginiai.

– Tai ne atsakymas, – pasakė Seira. – Ne, pasakysiu kitaip: tai *advokato* atsakymas.

– Prokuroro kaltinimas buvo pakankamai silpnas ir neargumentuotas, todėl prisiekusiųjų neįtikino.

– Ar byla nebuvo atnaujinta?

– Pirmiausia, ji neturėjo būti atnaujinta.

– Nėra lavono, nėra žmogžudystės? – Tai Seira skaitė visuose straipsniuose. Džinio Aiversono kūno taip ir nerado. Jis dingo be pėdsakų.

– Jei aš būčiau prokuroras, – tarė Bekas, – net nepradėčiau žmogžudystės bylos, neturėdamas lavono, kad ir kokie patrauklūs būtų įkalčiai.

– Kaip jūs į tai įsitraukėt?

– Aš perskaičiau apie bylą. Pamaniau, kad dėl minėtų priežasčių ji išpūsta. Taigi atvykau čia pasiūlyti pagalbos savo brolijos nariui, padėti jam kuo galiu. Bet kai atvykau, byla jau buvo nutraukta. Radau Krisą ir Denį švenčiančius toje kaimiškoje užeigoje prie greitkelio. Ar žinot tą vietą?

– „Skustuvo ašmenys“?

– Taip. Krisas visus vaišino gėrimais, švęsdamas savo pergalę. Atlėpausis Votkinsas ten taip pat buvo. Jis ėmė pliaukšti, kaip pinigais galima papirkti teisingumą, kad turtingieji niekad nesėda į kalėjimą ir panašiai. Tai nepatiko Krisui. Ir Deniui. Iš tiesų tai jis pirmas smogė, gindamas brolį. Tada prasidėjo pragaras. Aš įsikišau, ir nors Votkinsas gyrėsi laimėjęs, padėjau broliams rinkti taškus. Mes juo išvalėm grindis.

– Taigi jūs mus visus tris išgelbėjot nuo Atlėpausio Votkinso bjaurių paistalų.

– Taip atrodytų, – šypsodamasis tarė Bekas. – Labai naudinga turėti mane šalia.

– Hafas ir Krisas taip tikrai galvoja.

Bekas pasirėmė ant stalo alkūnėmis ir pasilenkė į priekį.

– Bet dabar man įdomu, ką jūs manot.

Jo teiginys buvo apgaulingas. Seira pajuto slaptą potekstę.

– Manau, man jau metas atsisveikinti.

Kai ji atidarė rankinuką, Bekas tarė:

– Aš sumokėsiu už vakarienę. Turiu čia nuolaidų kortelę.

– Ačiū, nereikia.

– Bijot likti man skolinga?

Seira pakišo dvidešimties dolerių banknotą po cukrine ir pažvelgė į pašaipias akis.

– Aš nieko nebijau, pone Merčantai.

Jis išėjo iš kabinos kartu su ja ir nusekė prie durų.

– O šunų?

– Ką?

Bekas šaižiai švilptelėjo.

– Ar nebijot šunų?

Dar nespėjus užbaigti klausimo pro dvivėres duris įlėkė Fritas. Tai buvo gražus šuo – auksaspalvis su baltais plaukų kuokštais papilvėje. Jis taip energingai vizgino uodegą, jog Seira turėjo atšokti, kad šuo jos nepargriautų.

Fritas taip džiaugsmingai sveikinosi su šeimininku, lyg būtų jo nematęs kelis mėnesius, o ne kelias minutes. Paskui jis ėmė rodyti nežabotą meilę Seirai: šokinėjo aplink kojas, laimingas laižė rankas ir liovėsi tik tada, kai šeimininkas įsakė: „Elkis gražiai“. Šuo pakluso ir atsitūpė ant užpakalinių kojų, bet vis tiek visas virpėjo nuo nevaldomos energijos ir didžiulėmis rudomis akimis maldavo, kad Seira jį paglostytų.

Taip ji ir padarė.

– Jis nuostabus. Kiek laiko jį turit?

– Porą metų. Nuo septynių savaičių. Vienas darbininkas atnešė šuniuką į liejyklą. Aš tik žvilgtelėjau į dėžę ir iš karto nusprendžiau jį pasiimti, – Bekas krumpliais pakasė šuniui galvą. – Mes su juo šiek tiek pykomės, kai jis pradėjo versti namus, bet dabar nežinau, ką daryčiau be jo.

Stebėdama, kaip Bekas rodo meilę šuniui, Seira pamanė, kad vyriškis turi seksualias akis, užkrečiamą šypseną ir šaunų šunį. Galima lengvai apsigauti. Tačiau ji atmetė mintį, kad jis malonus vaikinas. Juk vis dėlto jis yra Hafo Hoilo vyriausiasis teisinis patarėjas, kuris išduotų tave dėl bendrovės interesų ir, Dievas težino, ką dar padarytų. Seira nenustebtų sužinojusi, kad jis apsimetinėja mylįs šunį tik norėdamas ją nuginkluoti.

Jie išėjo į lauką ir iš karto pasijuto lyg pilname garų kambaryje, vis dėlto užkandinės kondicionierius veikė neblogai. Karštas oras nutvilkė Seirą ir akimirką užėmė kvapą, ausyse ėmė zvimbti.

Bekas palietė jai alkūnę.

– Kas jums?

Ji prispaudė ranką prie krūtinės, giliai įkvėpė pro nosį ir iškvėpė pro burną. Svaigulys praėjo. Ji nusivylusi suvokė, kad dūzgimas ausyse – tik neono vamzdelis lange, kuriame surašytos restorano kainos.

– Aš dar ne visai aklimatizavausi.

– Reikia laiko, – tarė pažvelgęs į ją Bekas. – Bet jūs čia neužsibūsit?

– Ne. Tikrai ne.

Jis linktelėjo, bet nesitraukė ir toliau žiūrėjo jai į veidą.

– Beje, – tarė Seira, – norėjau paklausti... Oi!

– Kas atsitiko?

– Fritas užmynė ant kojos.

Šuo mėgino įsisprausti tarp jų ir viena letena stipriai nusileido ant Seiros kelties.

– Atsiprašau, – Bekas atidarė sunkvežimiuko kabinos dureles ir mostelėjo Fritui lipti į vidų. Šuo įšoko, lyg tūkstančius kartų būtų tai daręs, paskui iškišo galvą pro atvirą keleivio langą ir nukoręs liežuvį atrodė visiškai nepakaltinamas.

Seira pasirėmė į sunkvežimiuko šoną ir apžiūrėjo pėdą.

– Ar jis jūsų nesužeidė?

– Ne, viskas gerai.

– Nuoširdžiai atsiprašau. Fritas mano, kad jis kišeninis šuniukas.

Nors Seirai maudė pėdą, ji pasakė:

– Jis tik išgąsdino mane.

– Ko ketinot klausti?

Ji ne iš karto atsiminė.

– Pradėjote nuo pagalbos mano broliams per peštynes ir tapote vyriausiuoju Hoilų bendrovės juristu... Kiek laiko praėjo nuo to vakaro „Skustuvo ašmenyse“, kol Hafas jus pasamdė?

– Vos pasveikau nuo pagirių, – susijuokė Bekas. – Iš tiesų Krisas mane pakvietė kelias dienas paviešėti – pažvejoti ir šiaip pasidairyti. Kol buvau pas jį, jis suprato, kad aš nelabai patenkintas savo darbu, ir viešnagės pabaigoje gavau tokį pasiūlymą, kurio neįstengiau atmesti. Persikraustymas nesudarė jokių rū-

pesčių. Vykdamas į Destinį neketinau čia likti, bet ilgai nesvarstęs apsisprendžiau.

Bekas panėrė pirštus į tankų Frito kailį ir tingiai glostė jam sprandą. Šuo užsimerkė, atrodė apsvaigęs iš malonumo.

Seira vėl grįžo prie temos ir pasidomėjo, kas atsitiko Kelvinui Makgro, kuris, kiek ji atsimena, buvo Hafo juristas, kol jį pakeitė Bekas Merčantas.

– Ponas Makgro atsistatydino.

– Arba Hafas privertė jį atsistatydinti, – atkirto Seira.

– Nežinau, kaip jie susitarė. Esu tikras, kad Hafas jam pasiūlė dosnią kompensaciją.

– O, aš tuo neabejoju. Tikriausiai už Makgro tylėjimą reikėjo dosniai mokėti.

– Už tylėjimą?

– Kaip buvo papirkti prisiekusieji per Kriso žmogžudystės bylą.

Beko pirštai liovėsi mechaniškai judėję, ir jis pamažu atitraukė ranką nuo Frito sprando. Šuo skųsdamasis viauktelėjo, bet šeimininkas nepastebėjo, nes visą dėmesį buvo nukreipęs į Seirą. Bekas žengė prie jos ir sustojo tik tada, kai atsidūrė tiesiai prieš ją. Seira pasijuto prispausta prie sunkvežimiuko.

– Pasitraukit! – išsilenkė ji.

– Dar ne.

– Ką jūs darot?

– Noriu prisipažinti. Aš jums melavau.

– Nieko kito ir nesitikėjau, bet galite paaiškinti.

– Dėl uodo.

Seira nesuvokdama spoksojo į jį.

– Šią popietę prie upės, kai nubraukiau uodą nuo jūsų skruosto. Nebuvo jokio uodo, Seira, aš tenorėjau paliesti jūsų veidą.

Bekas dabar lietė ją tik akimis, tačiau šis prisilietimas veikė beveik taip pat stipriai kaip ir pirštai. Jis neturėtų stovėti taip arti. Tai netinkamas atstumas tarp svetimų žmonių. Be to, taip nepatogu ir fiziškai. Stovėdami taip arti žmonės jaučia vienas kito kaitrą, priversti kvėpuoti tuo pačiu oru.

– Aš nieko neprisimenu, – pamelavo ji ir pastūmusi jį nuėjo prie netoliese stovinčio savo automobilio. Bekas ją pasivijo, sučėmė už alkūnės ir atgręžė į save.

– Pirma, jūs viską kuo puikiausiai atsimenat. Antra, šiandien jūs metėt labai rimtus kaltinimus – teigėt, kad Krisas išsisuko teisme dėl žmogžudystės. O paskui apkaltinot tėvą papirkus prisiekusiuosius. Tai rimti nusikaltimai.

– Taip pat ir trukdymas rinkti įkalčius.

Bekas kilstelėjo pečius.

– Nesupratau.

– Geltonas molis, – Seira parodė į sunkvežimiuką. – Jūsų padangos juo išteptos. Ir batai, – jie abu kartu pažvelgė į molinus batus, kyšančius iš po nutrintų jo džinsų. Seira vėl pažiūrėjo Bekui į veidą ir tarė: – Aplinkui yra tik viena vieta, kur žemė tokia geltona: „Upelio giraitė“ – ten, kur žvejybos namelis.

Beko kaktoje susimetė raukšlė.

– Ir ką tuo norit pasakyt?

– Šįvakar ten buvot, ar ne? Tik jau nemėginkit meluoti. Žinau, kad buvot. Man tik įdomu, ką ten veikėt?

– Žinot, – tarė jis. – Jei kartais jūsų dizaino verslas bankrutuotų, galėtumėt dirbti FTB.

– Pavaduotojas Skotas mums sakė, kad kol kas žvejybos namelis laikomas nusikaltimo vieta ir yra saugomas.

– Aptvertas ryškiai geltona juosta.

– Į kurią jūs nekreipėt dėmesio.

– Ar girdėjot, kad šunys neskiria spalvų? Fritas nesuvokė, kad tai nusikaltimo vietos juosta, ir nulėkė tiesiai per ją. Aš turėjau jį pasiimti.

– Aš pastebėjau, kad Fritas iš karto paklūsta rankų judesiams, žodiniams įsakymams ir švilpesiui.

Stojo nesmagi tyla. Bekas suprato esąs demaskuotas.

Aštuntas skyrius

Jis riebus ir rausvas.

Kitaip nepasakysi, pamanė Džordžas Robsonas. Gerai apšviestas vonios kambario veidrodis, kuriame jis matė save visu ūgiu, negailestingai atskleidė visus kūno trūkumus. Jam visai nepatiko tai, ką matė. Sulig kiekviena diena plaukų ant galvos mažėja, o ant nugaros – daugėja. Jo krūtinė suglebusi, pilvas nudribęs, o varpa atrodo ne didesnė už nykštį.

Jei jis praleistų mažiau laiko žaisdamas golfą, o daugiau sporto salėje, tikriausiai sutvirtėtų ir pilvo, ir krūtinės raumenys, tačiau viso kito jis negali pakeisti. Tai kelia nerimą. Jis turi patenkinti gražią, jauną žmoną, ir, deja, tai padaryti turimomis priemonėmis.

Prieš eidamas į miegamąjį pas Lailą Džordžas susigėdęs apsimovė glaudėmis.

Ji buvo pasirėmusi ant pagalvės ir vartė madų žurnalą. Jis įšliaužė į lovą šalia.

– Tu gražesnė už bet kurią žurnalo manekenę, – pasakė jis ne dėl to, kad įsiteiktų. Jo nuomone, tai buvo tiesa – Laila iš tikrųjų buvo pati gražiausia jo sutikta moteris.

– Chm.

– Aš tikrai taip manau.

Ji vilkėjo Džordžo mėgstamus naktinukus, primenančius apatinuką – trumpus, siauromis petnešėlėmis. Viena jų nuslydo nuo peties. Jis ištiesė ranką, dar toliau patraukė petnešėlę ir paglostė krūtį. Laila nustūmė jo ranką.

– Šiandien per karšta.

– Tik ne čia, mieloji. Aš nustačiau kondicionierių ties dvidešimčia laipsnių, kaip tik taip, kaip tau patinka.

– Atrodo, čia karščiau.

Jis nuolankiai gulėjo šalia ir netrukdydamas leido jai vartyti madų žurnalą. Džordžas meiliai žiūrėjo į Lailos veidą, puikius plaukus, tobulą figūrą ir mėgino nuvyti savo baimę. Ar ji pagrįsta? Jis nenorėjo žinoti, bet *privalėjo,* nes nežinia varė iš proto.

– Buvo gražios laidotuvės, – pasistengė pasakyti kuo natūraliau.

Lailos išraiška nepasikeitė.

– Aš vos neužmigau bažnyčioje. Tikra nuobodybė.

– Hafas surengė puikius gedulingus pietus.

– Taip, neblogus.

– Kur tu buvai dingusi?

– Dingusi? – Laila pervertė puslapį. – Kada?

– Hafo namuose. Kurį laiką aš negalėjau tavęs rasti.

Laila pakėlė akis.

– Buvau tualete.

– Aš ieškojau ir ten.

– Buvo eilė, aš nuėjau į viršų. Ar gerai pasielgiau? O gal reikėjo laikyti, kol grįšiu namo?

– Nepyk, mieloji... Aš tik...

– Pamiršk tai, – Laila nusviedė žurnalą ant grindų. – Per karšta ginčytis dėl tokio kvailo dalyko, kaip mano ėjimas į tualetą.

Laila ėmė purenti pagalves. Šilkinius pagalvių užvalkalus ji nupirko firminėje parduotuvėje, Naujajame Orleane. Labai brangūs užvalkalai. Džordžas įsiuto radęs kainą kredito kortelės ataskaitoje.

– Tu tiek išleidai pagalvių užvalkalams? – negalėjo patikėti jis.

Laila pažadėjo grąžinti pirkinį į parduotuvę, bet kelias dienas atrodė tokia nelaiminga, kad Džordžas pasidavė ir leido pasilikti tuos prakeiktus pirkinius. Tada ji su ašaromis akyse jam dėkojo ir sakė, kad jis – geriausias vyras žemėje, apipylė Džordžą meile.

– Dėkui, kad su manimi šiandien ėjai, – tarė jis, uždėdamas ranką jai ant šlaunies. – Buvo svarbu, kad eitume abu.

– Žinoma, mes turėjom eiti, juk tu pas juos dirbi.

– Darbo saugos direktorius – labai svarbios pareigos. Aš už daug ką atsakau, Laila. Be manęs Hoilai...

– Ar pašėrei katę?

– Sumaišiau sausą maistą su konservais, kaip ir liepei. Beje, mano darbas gamykloje toks pat svarbus kaip ir Kriso. Gal net svarbesnis.

Laila liovėsi kedenusi nėriniuotus užvalkalus ir pažvelgė į jį.

– Niekas neabejoja, kad tu vienas svarbiausių žmonių toje liejykloje, Džordžai. Kas kas, o aš tikrai žinau, kiek daug laiko ten praleidi, – ji papūtė lūpas ir aikštingai tarė: – Aš tikrai žinau, nes kiekvieną valandą, kurią praleidi ten, nebūni su manim.

Laila šypsodama nusivilko per galvą naktinukus ir žaismingai perbraukė jais vyrui per krūtinę. Mažutė jo varpa šoktelėjo iš susijaudinimo.

– Ar šiandien ką nors paruošei Lailai? A? – sumurkė ji, kyštelėjo ranką pro jo glaudžių plyšį ir ėmė išmoningai glamonėti. Kai Džordžas atsilygindamas ėmė glostyti žmoną, ji sudejavo, lyg jai tai teiktų tokį pat malonumą kaip ir jam.

Galbūt jis klysta. Gal jam paranoja, jis viską prasimano ir ieško nesamų įkalčių. Džordžas žemas, riebus, rausvas, o Krisas Hoilas – aukštas, tamsiaplaukis, gražus, kalbama, kad gauna bet kurią moterį, kurios panori.

Džordžas žino kelis gamyklos darbuotojus, kurių santuokos nukentėjo ar net žlugo, nes žmonos buvo neištikimos su Krisu.

Natūralu, jei vyras jaučiasi nesaugus, kai žmona bendrauja su tokiu pagarsėjusiu mergišiumi.

Džordžas dirba Hoilams jau per dvidešimt metų. Jis atidavė jiems be galo daug savęs, laiko, principų, išdidumo. Bet kuo daugiau atiduodi, tuo daugiau jie reikalauja. Hoilai maitinasi žmonėmis, jų gyvybėmis, sielomis. Džordžas jau seniai su tuo susitaikė. Jis pats norėjo būti vykdytojas. Bet, Dievas mato, turi būti linija, kurios nevalia peržengti, o Džordžui Robsonui tai – jo žmona.

Vilkėdamas tik trumpikes ir senamadiškus rumbėtus medvilninius baltinius, Hafas leidosi plačiais laiptais. Jis mėgino žengti tyliai, bet kelios pakopos sugirgždėjo ir, kai nulipo į pirmą aukštą, Selma, žinoma, jo jau laukė, įsisupusi į chalatą, per storą ir per šiltą šiam metų laikui.

– Ar ko nors reikia, pone Hoilai?

– Būtų malonu, kad šiuose prakeiktuose namuose galėčiau bent kiek pabūti vienas. Ar ausį laikai priglaudusi prie grindų?

– Atleiskit, kad nerimauju dėl jūsų.

– Sakiau tau tūkstantį kartų: aš jaučiuosi gerai.

– Jūs nesijaučiat gerai, tik tą slepiat.

– Ar negalėtume atidėti šio pokalbio? Aš vienais apatiniais.

– Aš surenku tuos jūsų apatinius ir skalbiu. Manot, kad apalpsiu pamačiusi jus jais vilkintį? Be to, vaizdas visiškai nepatrauklus.

– Eik gulti, kol tavęs neatleidau.

Selma išdidžiai, lyg primabalerina, apsisuko savo frotinėmis šlepetėmis ir dingo tamsoje. Hafas šiek tiek pagulėjo lovoje budrus ir įsitempęs. Tačiau jo smegenys dirbo net tada, kai miegodavo. Jo protas, kaip liejyklos krosnys, naktį degė taip pat karštai kaip ir dieną. Miegodamas jis rasdavo sudėtingiausių problemų sprendimus. Hafas atsiguldavo su dilema ir atsibusdavo jau žinodamas, ką daryti, nes jo aktyvi pasąmonė pateikdavo išeitį.

Tačiau šio vakaro rūpesčiai kėlė nerimą, ir jam niekaip nesisekė užmigti. Vos užmerkus akis iškildavo ką tik iškastos Denio kapo duobės vaizdas. Net papuoštas gėlėmis kapas – viso labo duobė žemėje, ir Hafas čia nematė nieko oraus.

Hafui atrodė, kad kambario sienos leidžiasi ant jo kaip žemė Denio kape ar kaip tas satininis užklotas ant jo karsto. Hafo niekada nekamavo klaustrofobija, ypač savo namuose. O dabar, nors oro kondicionierius nukreiptas į jo lovą, paklodės permirko nuo tokio lipnaus prakaito, kad net spardydamasis nepajėgė jų numesti. Be to, labai graužė rėmuo. Todėl, užuot gulėjęs iki aušros ir galvojęs apie užgriuvusias nelaimes, Hafas nusprendė atsikelti ir išeiti į lauką.

Galbūt kaimo ramybė naktį nuramins ir jis užsimanys miego.

Hafas pravėrė priekines duris. Name nebuvo signalizacijos, bet jie retai rakindavo duris. Kas išdrįstų net pasvajoti vogti iš Hafo Hoilo? Vagis turėtų būti arba neapsakomai drąsus, arba beprotis.

Hafas niekino arabus, taip pat žydus, pietų amerikiečius, juodaodžius, azijiečius ir bet kurią kitą padermę, išskyrus savo, bet žavėjosi greitu teismu islamo šalyse. Jei jis pagautų vagį, pirmiausia nukirstų kaltininkui ranką ir tik vėliau atiduotų jį tai nerangiai teisingumo sistemai, kuri šiais laikais labiau rūpinasi ne nubausti vagį, o apginti jo prakeiktas pilietines teises.

Vien pagalvojus apie tokią liūdną padėtį rėmuo ėmė graužti dar stipriau, ir Hafas neskaniai atsirūgo.

Jis atsisėdo į patogų supamąjį krėslą, užsidegė cigaretę ir mėgaudamasis užsitraukė, stebėdamas liejyklos pašvaistės nušviestą horizontą. Dūmai iš kaminų sudarė ploną debesų sluoksnį virš miesto. Hafas gali trumpai pailsėti, bet jo darbas niekada nesustoja.

Vasarą ventiliatoriai galerijos palubėje būdavo įjungti visą parą, nes dažnai, kaip šiąnakt, jie pūsdavo tik nedidelį vos juntamą vėjelį. Hafas atsilošė ir mėgavosi švelniu oru, glostančiu jo drėgną odą. Užsimerkęs jis prisiminė pirmą kartą, kai pamatė ventiliatorių palubėje. Prisiminė, lyg tai būtų įvykę vakar.

Jis užėjo į vaistinę su tėčiu, kuris ieškojo darbo. Vaistininkas buvo pasirišęs peteliškę po kaklu ir užsitempęs plačias petnešas. Gniauždamas skrybėlę rankose, nuleidęs galvą tėtis nedrąsiai pasisiūlė išvalyti vaistinės grindis, sudeginti

šiukšles didelėse statinėse užpakaliniame kieme ir atlikti bet kokią užduotį, kuriai savininkas pasamdytų žmogų, nebijantį sunkaus darbo. Pavyzdžiui, jis pastebėjo kelis purvinus kregždžių lizdus pakraigėje. Ar vaistininkas nenorėtų, kad jis juos numuštų?

Kol vyrai derėjosi dėl laikino tėčio darbo sąlygų, mažasis Hafas stovėjo įsistebeilijęs į besisukančias ventiliatoriaus mentes ir žavėjosi nuostabia mašina, vėsia srove kedenančia plaukus ir džiovinančia prakaitą nuo jo įdegusio veido.

Visą dieną tėtis krovė lentynas, šlavė grindis, plovė langus, degino šiukšles akinančioje saulės šviesoje ir liepė Hafui prižiūrėti, kad žiežirbos nenulėktų ir ko nors neuždegtų. Hafą užbūrė šokinėjančios liepsnos ir karščio bangos, sklindančios nuo statinių.

Tėtis visą dieną kažką tampė ir nešiojo vaistininkui, kol sulinko nugara, o veidą iškreipė nuovargis. Tačiau tą vakarą Hafas gavo pavalgyti – fermentinio sūrio sumuštinį, likusį ant vaistininko užkandžių ir gėrimų stalelio. Hafas nebuvo valgęs nieko skanesnio, nors ir jautėsi kaltas, kad čiaumojo jį žiūrint tėčiui, kuris teigė nesąs alkanas.

Hafas troško, kad vaistininkas įdėtų jam ledų į vaflinį indelį, kaip matė jį darant visą dieną kitiems žmonėms – jis pridėdavo ledų tokį aukštą bokštą, kad Hafas nesuprato, kaip jie neiškrenta iš vaflio.

Tačiau vaistininkas nepasiūlė jam ledų ir vos Hafas suvalgė sumuštinį, stengdamasis kuo ilgiau pratęsti malonumą, pasakė, kad „jiems jau laikas ruoštis į kelią“. Tokius žodžius jie dažnai girdėdavo.

Automobilio žibintai nubrėžė ryškų lanką per priekinę veją. Hafas pakilo iš supamojo krėslo, patrynė delnais veidą, lyg nusiprausdamas prisiminimus ir gėdą, tarsi kas nors apie juos ką žinotų.

Sustojo žvilganti Kriso poršė, jis išlipo, nubėgo taku, beveik pakilo į verandą ir tik tada pastebėjo Hafą.

– Ką čia veiki tokį vėlyvą metą?

– O kaip tau atrodo?

– Puikus kostiumas, – pasišaipė Krisas, sudribo į kitą supamąjį krėslą ir pakėlė rankas virš galvos. – Aš toks pavargęs, kad galėčiau išmiegot visą dieną.

– Rytoj turėsi dirbti.

– Pasakysiu, kad sergu. Kas mane išmes?

Hafas atsikrenkštė.

– Kur tiek ilgai užtrukai?

– Džordžo motina pasigavo kažkokį skrandžio virusą. Ji paskambino labai netinkamu metu. Vargšui Džordžui buvo ką tik atsistoję, o jis turėjo skubiai vykti pas mamytę, Laila pasijuto tokia apleista ir vieniša...

– Su ta mergina vienos bėdos.

– Sutinku. Tai mane ir varo iš proto.

Hafas išpūtė dūmų kamuolį.

– Ar ketini praleisti geriausius metus dulkindamas nusivylusias namų šeimininkes? O gal geriau susigrąžink į lovą žmoną ir ją apvaisink?

Krisas prispaudė pirštų pagalvėles prie akių, lyg malšindamas staiga apėmusį skausmą.

– Nenoriu apie tai kalbėti.

– Mes kalbėsim apie tai, kai aš tau liepsiu, – pasakė Hafas. – Tu jau ištisas savaites atidėlioji Merės Betės temą. Noriu žinoti, kas darosi.

– Gerai, – Krisas atrėmė galvą į krėslo atramą ir giliai įkvėpė. – Ji atsisako pasirašyti skyrybų dokumentus. Bekas konsultavosi su skyrybų advokatu Naujajame Orleane, kuris palaiko vyrus, o ne jų inkščiančias, pinigų ištroškusias antrąsias puses. Jis joms labai griežtas. Taigi advokatas surašė dokumentą ir Bekas išnagrinėjo jį paraidžiui. Jo nuomone, tai geriausias įmanomas sandoris man ir kartu dosniai apdovanojantis Merę Betę, – Krisas sustabdė supamąjį krėslą ir pasilenkė prie Hafo, visiškai arti. – Bet ji atsisako pasirašyti.

– Vadinasi, yra vilčių susitaikyti.

Krisas susijuokė ir vėl atsilošė.

– Merė Betė atsisako skirtis ne dėl to, kad nori gyventi su manim, o kerštaudama. Ji nekenčia manęs, tavęs, šio miesto, liejyklos, niekina viską, kas su mumis susiję.

– Klausyk, berniuk, ji tik moteris. *Moteris!* Liaukis dulkinęs Lailą, nuvažiuok į Meksiką, asistuok savo žmonai – dovanok gėlių, brangenybių, naują automobilį, naujas krūtis, jei jų nori. Susigrąžink ją dovanomis ir meile. Pasistenk, juk dėl to liksi gyvas. Ir pamylėk kelis kartus, kol pastos, o paskui užrakink, kol gims vaikas. Kai pagimdys, apkaltinsim, kad ji netinkama motina, ir išsiųsim, nedavę nė skatiko.

Krisas papurtė galvą.

– To nebus, Hafai, – jis ištiesė ranką, atmesdamas Hafo argumentus. – Net jei ketinčiau vėl įsivilioti tą kalę į lovą, o aš neketinu, net jei dulkinčiau ją tūkstantį kartų, kaip tu romantiškai pavaizdavai, nieko neišeitų.

– Nieko neišeitų? Apie ką čia kalbi?

– Ji sterilizavosi.

Hafas pajuto, kaip kraujospūdis šoktelėjo į padanges. Prieš kelias sekundes švelniai maudęs rėmuo ėmė deginte deginti kūną nuo diafragmos iki pat stemplės.

– Pastarąjį kartą, kai mėginau susitaikyti, ji nusijuokė man į veidą ir pasakė, kad aš mėginu viską sulopyti tik tam, kad galėčiau pasirūpinti įpėdiniu sau ir tau. Negi aš ją laikąs kvaile? – Krisas pažvelgė į Hafą. – Kad ir kokia būtų, bet Merė Betė tikrai nėra kvaila. O paskui ji visiems laikams sudaužė mūsų viltis, pasakė, kad jai perrišo kiaušintakius. Sakė, kad kontraceptinės tabletės ją tukina. Ir tai tiesa, nes jos užpakalis darosi platus lyg daržinė. Dabar ji dėvinti bikinius su juostele, todėl jai nevalia *priaugti nė svaro ar kad susilaikytų skysčiai* – čia aš tiksliai cituoju ją, todėl jai padarė tą procedūrą. Dabar ji gali visais įmanomais būdais dulkintis su tuo savo meksikiečiu, baseino berniuku, arba grįžti čia ir būti mylinti ir nuolanki žmona, arba stoti į vienuolyną, bet vienintelis dalykas, ko ji negali – tai pradėti kūdikio, – atsiduso Krisas. – Štai ką aš tau bijojau pasakyti ir nuoširdžiai džiaugiuosi, kad pagaliau tuo nusikračiau.

Hafas surūkė cigaretę iki filtro, svarstydamas šią nemalonią žinią. Jo kvaila, lėkšta marti (titulas per daug garbingas tai klastingai furijai) savo noru tapo bergždžia. Ką gi. Dabar Krisui tėra viena išeitis: išsiskirti ir vesti moterį, kuri jam pagimdytų vaikų.

Hafas vėl atsipalaidavo. Bent jau nebereikės žaisti svarstant, ką daryti su Mere Bete. Ji pasišalino iš sprendimų priėmimo proceso, ir Hafas beveik dėkingas jai už tai. Dabar, kai jiems iškilo naujas tikslas, jie su Krisu gali mesti visas jėgas, kad jį pasiektų.

– Ar sakei Bekui? – paklausė jis.

– Niekam nesakiau, tik prisipažinau, kad praradau visas viltis dėl santuokos ir noriu kuo greičiau išsiskirt.

– Ar Bekas mano, kad jo advokatas Naujajame Orleane geriausias?

– Jis brangininkas, bet klientams nereikia išeiti iš teismo salės nukirptiems kaip avims ir neštis savo kiaušus popieriniame maišelyje.

Hafas nusijuokė ir patapšnojo Krisui per kelį.

– Tai pasistenk juos išsaugoti. Tau jų dar prireiks.

Krisas nusišypsojo, tačiau vis dar jautėsi nusiminęs.

– Reikėjo paklausyti tavęs ir padaryti Merei Betei vaiką vos davėm įžadus. Tačiau sutikau palaukti, kol ji, pasak jos, „subręs“ šeimai.

Krisas nežinojo, kad Hafas neleido jaunavedžiams spręsti patiems. Jis nuėjo pas daktarą Kerou ir paprašė pakeisti Merės Betės kontraceptines tabletes cukraus placebais. Gydytojas tai padarė, žinoma, už dosnų atlyginimą. Tačiau pasirodė, kad investicija nepasiteisino. Slinko mėnesiai, bet, Hafo nusivylimui, Merė Betė nepastojo. Be to, po vedybų jie su Krisu dažniau pykosi, negu mylėjosi.

– Šaukštai po pietų, sūnau, – tarė Hafas. – Neverta švaistyti energijos sielvartaujant. Reikia siekti, kad kuo greičiau išsiskirtum. Jei ji dulkinasi su savo plaukimo treneriu, galim apkaltinti ją neištikimybe.

– Ji atsikirs vardydama mano romanus, kurių dauguma – su jos geromis draugėmis. Reikia sugalvoti ką nors kita.

Hafas vėl patapšnojo sūnui per kelį ir atsistojo.

– Atrodo, kad naudinga turėti savo pusėje tą advokatą iš Naujojo Orleano, net jei negalim pasikliauti juo dėl šio reikalo, galim pasikliauti Beku. Eikim miegoti.

– Buvo ilga diena, – pasakė Krisas, kai jie įžengė į tylų namą. – Regis, praslinko visa amžinybė nuo laidotuvių, ar ne?

– Chm, – Hafas išsiblaškęs trynė krūtinėje liepsnojantį gaisrą.

– Ką manai apie Seirą? Mes neturėjom progos pasikalbėti apie ją.

– Tokia pat pasipūtėlė.

– Pasipūtėlė? – prunkštelėjo Krisas, kai jie lipo laiptais. – Tai tas pats, kas pavadinti Osamą bin Ladeną išdykėliu.

– Seira neišvyko, kaip buvo žadėjusi. Viešbučio administratorius man skambino. Ji užsisakė šiai nakčiai kambarį.

– Kodėl?

– Gal buvo pavargusi, kaip ir mes, gal nenorėjo tamsoje važiuoti į Naująjį Orleaną.

Krisas skeptiškai pažvelgė į tėvą.

– Jei labai būtų norėjusi išvykti, būtų šliaužte išsliaužusi iš miesto. Ji galvoja apie mus ir Destinį ne geriau negu Merė Betė, o gal ir dar blogiau.

– Prakeiktos moterys. Kas supaisys, kodėl jos vienaip ar kitaip elgiasi? – suniurnėjo Hafas. – Bent jau Bekas dalį vakaro praleido su ja.

– Vykdydamas tavo užduotį?

– Tiesą sakant, ne. Išgelbėjo ją nuo Atlėpausio Votkinso.

Krisas sustojo laiptų aikštelėje.

– Senos istorijos?

Hafas atsigręžė šypsodamas ir papurtė galvą.

– Aš pasakiau tą patį. Bekas nuėjo į užkandinę sūrainio, pamatė ten sėdinčią Seirą ir tai jį pakankamai nustebino. O Atlėpausis, lapsėdamas savo didelėm ausim, mėgino ją kabinti.

Hafas pakartojo Krisui Beko pasakojimą. Kai baigė, Krisas šaipydamasis ir nustebęs papurtė galvą.

– Ką Atlėpausis Votkinsas galėtų pasakyti Seirai?

– Šlykščiausiais žodžiais mėgino įžeisti mūsų šeimą, – susiraukė Hafas. – Džiaugiuosi, kad pasimaišė Bekas. Neaišku, ką tas šiukšlė ketino daryti. Bekas man paskambino vos išsiskyręs su Seira. Jis ją palydėjo iki motelio ir stebėjo, kol įėjo į kambarį. Ji žinojo, kad jis ją seka, ir tikriausiai suprato, kad apie viską praneš man. Bekas guodėsi – jei žvilgsnis žudytų, jis jau būtų negyvas.

– Neabejoju.

– Seira likusi nakvoti todėl, kad rytą išvyktų blaivia galva, bet nesu tikras, kad tai vienintelė priežastis. Manau, ji gailisi nebuvusi čia, kai šeimai jos reikėjo.

– Vertini ją geriau nei aš, – tarė Krisas. – Nemanau, kad mes jai kiek nors rūpim.

– Nebūk toks tikras. Bekas sakė, kad ji teiravosi apie Aiversono atvejį.

– Kaip malonu, kad ji pagaliau ėmė klausinėti.

Hafas nusišypsojo iš Kriso sarkazmo.

– Manau, tavo sesuo jaučiasi kalta, kad nebuvo čia, kai tau jos reikėjo, ir tikriausiai dėl to, kad nebuvo su Deniu.

– Ir ką būtų padariusi brangioji Seira, ko mes nepadarėm?

Stovėdamas tamsiame koridoriuje, Hafas pažvelgė į uždarytas Denio kambario duris.

– Tikriausiai nieko. Prakeikimas! Aš niekada nepajėgiau jo suprasti. Tikriausiai toks mažas netekęs mamos jis prarado ir dar kai ką, ko niekaip nepajėgė susigrąžinti.

Krisas uždėjo ranką Hafui ant peties.

– Tikiuosi, dabar jis tai surado, Hafai. Manau, jam dabar ramu.

Jie palinkėjo vienas kitam labos nakties ir nuėjo į savo kambarius.

Hafas, kuris retai jausdavosi pavargęs, šiandien buvo išsekęs, bet nėjo miegoti, o atsisėdo į krėslą prieš didelį langą, išeinantį į užpakalinio kiemo veją ir upę už jos.

Neramios mintys, kurias tikėjosi palikti galerijoje, grįžo vėl. Krisas dar labiau jas sustiprino, papasakojęs apie santykius su Mere Bete. O čia dar Seira, spinduliuojanti pykčiu *jam,* savo tėčiui.

Hafas kaltino Lorelę ne dėl to, kad mirė, bet kad paliko jį vieną auklėti tris vaikus. Jis stengėsi dėl visų, darė tai, kas, jo nuomone, buvo geriausia, bet vienintelis Krisas išaugo toks, koks privalo būti Hoilas.

Gyvenimas sudėtingas, bet alternatyva, žinoma, daug blogesnė.

Hafas netikėjo pomirtiniu gyvenimu. Dvasininkai gali kalbėti ką nori apie turtų krovimą danguje, bet kai viskas baigiasi, tai baigiasi. Taip, pone, būtent tai ji parašė. Mirusieji yra tik mirusieji.

Hafas neprieštaravo raminančiam Kriso tikinimui, kad Denis rado ramybę, bet jis nesutiko ir su šiuo teiginiu.

Denis nerado nei ramybės, nei laukiančio angelų šeimininko prie spindinčių dangaus vartų su jam paruošta žvaigždėmis nusagstyta aureole ir sparnais. Jis prasmego į tuštumą, į amžiną tamsią nebūtį. Tai ir yra mirtis.

Štai kodėl reikia imti iš gyvenimo viską, ką gali. Vienintelis atlygis – tai, ką sukaupi sau gyvas. Štai kodėl Hafas grando, šluoja ir griebia viską, kas geriausia ir didžiausia. Ir velniop visus, smerkiančius jo metodus. Hafui Hoilui niekam nereikia atsiskaityti.

Jei toks gyvenimo būdas nesuteikia ramybės, tegul. Yra blogesnių dalykų, kurių neturėdamas privalai išsiversti.

Devintas skyrius

Seira įžengė į policijos nuovadą ir priėjo prie sekretoriaus stalo. Sėdintis prie stalo uniformuotas policininkas neaiškiai sumurmėjo, atsakydamas į jos sveikinimą. Jis nenuleido kojų nuo stalo kampo ir toliau rakinėjo nagus kišeniniu peiliuku.

– Atėjau pas pavaduotoją Veiną Skotą.

Rūgšti policininko išraiška nepakito, ir nesvarbu, kad darbe jam mokėjo už tai, kad jis nuleistų kojas nuo stalo, pastatytų kėdę tiesiai ir atidėtų asmeninės higienos projektą tinkamesniam laikui – jo tai nedomino.

– Skoto nėra.

– O šerifas Harperis?

– Jis šiandien visą dieną užimtas.

– Ar jis čia yra ar ne?

– Jis čia, bet jūs...

Seira prasmuko pro policininko stalą ir nuėjo trumpu koridoriumi. Policininkas puolė paskui rėkdamas:

– Ei!

Tačiau nekreipdama dėmesio Seira atvėrė Redo Harperio kabineto duris.

Šerifas sėdėjo prie stalo ir tvarkė popierių krūvą.

– Atleiskit, Redai, – teisinosi pavaduotojas jai už nugaros. – Ji įsiveržė lyg būtų koks nors svarbus asmuo.

– Ji ir *yra* svarbus asmuo, Petai. Viskas gerai. Jei man tavęs reikės, pašauksiu.

– Ar uždaryti duris?

Jis kreipėsi į Redą, bet Seira atsakė:

– Taip.

Išeidamas policininkas nemaloniai pažvelgė į ją ir užvėrė duris. Priėjusi prie šerifo Seira paklausė:

– Ar neturit iš ko pasirinkti geresnių darbuotojų?

– Petas kartais būna blogos nuotaikos.

– Tačiau tuo negalima pateisinti šiurkštumo.

– Tu teisi. Negalima, – Redas Harperis mostelėjo jai sėstis prie rašomojo stalo. – Gal kavos ar ko nors kito?

– Ačiū, ne.

Šerifas vertindamas nužvelgė Seirą.

– Kalifornija tau padarė teigiamą poveikį, Seira. Gerai atrodai.

– Ačiū, – ji negalėjo atsimokėti už komplimentą. Šerifas šįryt atrodė dar labiau išsekęs negu vakar, lyg nakčia būtų visiškai nepailsėjęs.

Jis atsilošė kėdėje.

– Malonu tave matyti, bet nekenčiu priežasties, sugrąžinusios tave namo. Man visada patiko Denis.

– Daug žmonių jį mėgo.

– Jis buvo malonus vaikinas, – šerifas minutę patylėjo, lyg atiduodamas pagarbą neseniai mirusiajam. Galiausiai jis paklausė:

– Kuo galiu tau padėti tokį ankstyvą rytą?

– Jau greičiau aš jums galiu padėti. Turiu informacijos, susijusios su pavaduotojo Skoto tyrimais.

Akivaizdžiai nustebęs šerifas mostelėjo jai kalbėti.

– Mes su Beku Merčantu vakar kartu vakarieniavom. Apie dešimtą valandą.

– Aha, – numykė Redas, nesuvokdamas, kur tai nuves.

– Kai mes išėjom, pastebėjau, kad jo sunkvežimiuko padangos ir batai išsitepę geltonu moliu, na tuo iš žvejybos poilsiavietės. Aš apkaltinau jį, kad ėjo ten ir trypė nusikaltimo vietą, galbūt net sunaikino įkalčius. Bekas prisipažino ten buvęs – nuvažiavęs po susitikimo mūsų namuose, kai pasakėte, kad namelis laikomas nusikaltimo vieta ir kad negalima eiti į poilsiavietę.

– Teisingai.

– Teisingai?

– Bekas nuvyko ten mano prašymu.

Atrodė, lyg šerifas būtų sugriebęs kilimo, ant kurio ji stovi, kraštą.

– Jūsų prašymu?

– Norėjau, kad jis susitiktų ten su manim ir pavaduotoju Skotu.

Dabar Harperis jau ir truktelėjo kilimą jai iš po kojų.

– Norėjau, kad dalyvautų ir šeimos narys.

– Jis ne šeimos narys.

– Aš jį pakviečiau todėl, Seira, kad mes su Skotu norėjom, jog šeimos narys pasižvalgytų namelyje, gal pastebės kokį nors svetimą daiktą, priklausantį žudikui, kad pažiūrėtų, ar nieko netrūksta. Aš nedrįsau prašyti Kriso ar Hafo. Visa tai dar... Atvirai kalbant, ten dar pilna kraujo. Yra firmų, kurios išvalo tokius dalykus, bet kol mes vis dar renkam įkalčius...

– Aš suprantu, – dusliai tarė ji.

– Nenorėjau, kad Hafas ar Krisas kentėtų, bet mums reikėjo, kad kas nors, gerai susipažinęs su nameliu, pasižvalgytų, ar nepastebės nieko neįprasta.

Jausdamasi visiška kvailė Seira sumurmėjo:

– Protingai pasielgėt.

Ji nemiegojo visą naktį, galvodama, kaip praneš apie Beko Merčanto veiksmus, kurie jai geriausiu atveju pasirodė įtartini, o galbūt net nusikalstami. O pasirodo, jis išgelbėjo šeimą nuo siaubingos pareigos ir už tai ji turėjo būti dėkinga.

Tačiau kodėl jis ją maustė? Kai Seira paklausė apie molį ant batų ir padangų, jis paprasčiausiai galėjo jai paaiškinti padėtį,

pasakyti, kad padarė šerifui nelabai malonią paslaugą. Jis tyčia privertė ją idiotiškai pasielgti.

– Ar jis pastebėjo?

– Atsiprašau?

– Ar ponas Merčantas pastebėjo ką nors neįprasta: kad kas padėta ne vietoje ar dingę?

– Negaliu aptarinėti nusikaltimo tyrimo detalių, kol jis dar nebaigtas, Seira. Manau, supranti tai.

Ji puikiai suprato. Jis atsitvėrė nuo jos siena.

– Jūs sakot, kad tai nusikaltimo tyrimas. Vadinasi, jau nemanot, kad Denis nusižudė?

– Savižudybė taip pat nusikaltimas, kurį reikia ištirti. – Redas palinko į priekį ir švelniai tarė: – Mes nuosekliai tiriam, nes norim būti šimtu procentų tikri, kad žvejodamas „Upelio giraitėje“ Denis dėl mums neaiškios priežasties nusprendė atimti sau gyvybę. Galbūt mes niekad nesužinosim atsakymo.

– Ar jis paliko raštelį?

– Kol kas nieko neradom.

Galbūt Denis nusprendė – jei nėra pakankamai svarbus, kad su juo kalbėtų telefonu, juo labiau nėra reikalo vargintis ir rašyti atsisveikinimo laišką. Tačiau ji tarė:

– Ar nemanot, jog keista, kad jis neparašė?

– Bent pusėje mano tirtų savižudybių žmonės nepaliko laiško. – Šerifas švelniai pažvelgė į Seirą. – Tiesa ta, kad jausdamas tokį stresą žmogus net sau negali paaiškinti, kodėl taip elgiasi. Tokiais atvejais tiesiog turim priimti tai, ko nenorim priimti.

Tai buvo graži kalba, net jei Redas šnekėdamas būtų glostęs Seirai galvą, jo žodžiai nebūtų labiau panėšėję į tėvišką pamokymą. Jis ėjo aukštas pareigas tarp „gerų senų berniukų“ klubo narių, ir nors Seira priklausė Hoilų giminei, ji buvo tik moteris.

– O kaip tie žvejai, kurie rado lavoną?

– Manai, jie meluoja? Jų negalima niekuo įtarti. Jų žmonos buvo kartu, ir, patikėk, jas tikrai sukrėtė tai, ką pamatė namelyje. Neturim pagrindo įtarti, kad jie nėra atsitiktiniai pakeleiviai. Paprasčiausiai jiems labai nepasisekė.

– Papasakokit man apie Džinį Aiversoną, – paprašė ji.

– Ką?

Seira tyčia staiga pakeitė temą, nes norėjo pažiūrėti, kokią reakciją sukels paminėjusi tą pavardę. Ir jai pavyko – šerifo veidas iš karto surūgo.

– Šiandien, vos atidarė biblioteką, aš nuėjau ir pasiėmiau mikrofilmą, – paaiškino ji. – Vietos laikraščio reportažai juokingai iškreipti ir neišsamūs, todėl perskaičiau, ką apie Aiversono dingimą, Kriso suėmimą ir teismo procesą rašo *Times-Picayune.*

Dabar ji geriau suvokė faktus, susijusius su broliu. Judžinas Aiversonas buvo Hoilų bendrovės darbuotojas. Beveik nuo pirmų dienų bendrovėje jis ėmėsi organizuoti geležies pramonės darbininkų profsąjungos skyrių. Jis nepriekaištingai atliko savo darbą, bet burdamas nepatenkintus darbininkus nuteikė prieš save administraciją. Galiausiai jis grasino surengsiąs streiką, jei nebus pagerintos darbo sąlygos ir įgyvendintos Darbo saugos bei sveikatos administracijos nustatytos darbo saugos priemonės.

Grasinimas teismu sujaudino nuo Hoilų malonės priklausančius darbininkus. Daugelis darbuotojų nepalankiai sutiko profsąjungos kišimąsi ir atsisakė tapti jos nariais. Tokios prieštaringos nuomonės sukėlė trintį darbo vietose ir nukentėjo gamyba.

Siekdamas išvengti viešumo, Darbo saugos bei sveikatos administracijos dėmesio ir profsąjungų kūrimosi, Hafas surengė Aiversono ir bendrovės vadovų susitikimą – mėgino susitarti, kad visi būtų patenkinti.

Per susitikimą Aiversonas atmetė švelnias Hafo pasiūlytas nuolaidas. Jis sakė, kad jo nepapirksiąs toks kuklus atlyginimo padidinimas ir tušti pažadai gerinti sąlygas. Jis teigė nesitrauksiąs, kol Hoilų bendrovė netapsianti profsąjungos cechu.

Aiversonas išėjo iš susitikimo ir po to jo niekas neregėjo.

– Kai Aiversonas su trenksmais paliko kambarį, mano brolis tarstelėjo, kad šį agitatorių reikėtų nutildyti visiems laikams, – pasakė Seira.

– Per teismą liudijo žmonės, girdėję, kaip jis tai pasakė. Bet per kryžminę apklausą Makgro pripažino, kad Krisas tai pasakė juokaudamas, – suktai šyptelėjo Redas. – Taip pat buvo teigiama, kad jei ketini ką nors žudyti, to neskelbi pilnam kambariui žmonių.

– O gal ir skelbi, jei tu Hoilas.

Šerifas Harperis priekaištingai pažvelgė į ją, bet Seira nepasidavė:

– Aiversonas mėgino priversti mano šeimą atsakyti už visus liejykloje įvykusius nelaimingus atsitikimus.

– Jie už juos ir atsako.

Dabar Seira priekaištingai pažvelgė į jį.

– Ta atsakomybė – vieni juokai. Kai juos pagauna pažeidusius saugumo taisykles, – kiek atmenu, keli žmonės buvo sužaloti, du žuvo, – Hoilų bendrovė sumoka baudą ir laiko tai verslo nuostoliais. Jiems tik švelniai pliaukšteli ranka ir viskas baigiasi iki kito nelaimingo atsitikimo. Hoilai pasitvarko kiekvieną kartą, kai atvyksta Darbo saugos bei sveikatos administracijos inspektoriai, bet tik kol vyksta patikrinimas, o paskui dirba kaip dirbę. Ši liejykla – blogis, ir jūs tai žinot, Redai Harperi. Aiversonas buvo agitatorius, – toliau kalbėjo ji. – Gal jis ir buvo didžiausias įkyruolis žemėje. Aš jo nepažinojau, ir tikriausiai, jei būčiau pažinusi, jis man būtų nepatikęs, bet žavėjausi tuo, ką jis mėgino daryti. O Hafas su Krisu nesižavėjo.

– Šimtams darbininkų nepatiko jo veikla, Seira. Jis kėlė grėsmę jų gyvenimo šaltiniui. Jei jie nedirbtų, šeimos neturėtų ko valgyti. Galbūt Aiversonas galėjo leisti sau streikuoti, bet jie negalėjo. Daugelis jų troško matyti Aiversoną mirusį.

– Bet niekas nematė jo mirusio. Štai kodėl Krisas ir išsisuko.

– Krisas išsisuko, nes prisiekusieji manė, kad jis nekaltas.

– Tik pusė jų.

Tai buvo geras šūvis, bet nepramušė šerifo šarvų. Ji to ir nesitikėjo. Galėtų sėdėti čia visą dieną ir užpilti jį žodžių salvėmis, bet tik tuščiai eikvotų laiką. Redas Harperis nueis į kapą dangstydamas Hoilus, nes jie valdo jo kūną ir sielą.

Ji svarstė, ar ši nesvyruojanti ištikimybė remiasi meile, ar priklausomybe nuo gaunamo iš jų atlyginimo, ar net godumu. Veikiausiai tai tapo įpročiu, kurio jis nepajėgia nugalėti. Jis lyg prisiekęs rūkalius, kuris prisidega vieną cigaretę po kitos pats to nė nepastebėdamas. Redas tiek ilgai melavo apie Seiros šeimą, kad tai tapo sąlyginiu refleksu, o ne sąžinės ar pasirinkimo reikalu.

Visiškai įmanoma, kad šįkart jis jų nedangsto. Galbūt Krisą neteisingai apkaltino, nes ambicingas prokuroras norėjo susikurti gerą įvaizdį, pasodindamas aukšto rango asmenį, valdantį pavydėtiną turtą. Tokia iš tiesų ir buvo jos šįryt skaityto laikraščio vedamojo tema. Jos brolis galėjo tapti atpirkimo ožiu iki šiol neišspręstoje mįslėje.

Jei Krisas nekaltas dėl nusikaltimo, už kurį buvo teisiamas, Seiros įtarimas nepagrįstas. Bet jei išsisuko nuo žmogžudystės, tada Redas Harperis jai to nepasakys.

Seira pasiėmė rankinuką ir atsistojo.

– Ačiū, kad priėmėt mane, nors nebuvom susitarę.

– Bet kada kreipkis, Seira, – šerifas išėjo iš už stalo ir palydėjo ją iki durų. – Ar dar liksi mieste?

– Išvažiuoju šiandien po pietų.

– Būk apdairi. San Franciske daug kaitros išprovokuotų ekscentrikų, – jis išspaudė šypseną. – Pavaduotojas Skotas turi tavo telefono numerį. Manau, rytoj jis jau baigs savo tyrimą. Pasirūpinsiu, kad tau paskambintų, kai turėsim oficialias išvadas.

– Būčiau labai dėkinga.

Išeidama ji prisiminė Džesiką Deblank ir šiek tiek padvejojo. Tikriausiai slaptos Denio sužieduotuvės būtų svarbios tyrimui. Bet Hafas moka Redui atlyginimą, todėl šerifas perduos jam viską, ką sužinos, o Džesika sakė nenorinti, kad Hafas sužinotų apie jų planus susituokti.

Seira netgi nebuvo tikra, ar gali šią informaciją patikėti ir Veinui Skotui, nes jis jaustų pareigą pasidalyti žiniomis su šefu. Taigi Seira nusprendė nieko nesakyti, nepasitarusi su Džesika.

Kažkas dar nedavė ramybės, bet ji negalėjo prisiminti, tik perėjusi koridorių suvokė, kas tai.

– Šerife Harperi?

Jis iškišo galvą iš kabineto ir klausiamai pažvelgė į ją.

– Jūs kalbėjot, kad Denis žvejodamas nusprendė pasitraukti iš gyvenimo.

– Aš taip spėju.

– Man sunku su tuo sutikti.

– Mes visi tai patiriame, Seira.

– Turiu galvoje ne savižudybę, o žvejybą. Denis nekentė žvejybos.

Vos įžengęs į Hafo kabinetą Bekas pastebėjo, jog senis nuliūdęs. Dar nė nepasisveikinęs Hafas ištraukė atviruką iš paštu gautų užuojautų pluošto ir pamojavo juo Bekui.

– Tai mane siutina.

Kai kam atrodė, jog Hafui ir Krisui nedera rodytis darbe jau kitą dieną po Denio laidotuvių. Tikriausiai laikantis protokolo jiems reikėjo pasiimti atostogas iki savaitės pabaigos. Bet Hafas niekad nepripažino tradicijų ir laikėsi *credo:* kiekviena diena – darbo diena. Jo darbo kalendoriuje nebuvo švenčių.

– Kas čia?

Hafas padavė Bekui atviruką. Šis atsisėdo ant sofutės šalia Hafo stalo. Visa kabineto siena, nukreipta į cechą, buvo stiklinė. Vaizdas malonus tik tiems, kurie žavisi ketaus vamzdžių liejybos bjaurumu – tamsu, niūru, karšta.

Beko kabinetas buvo panašus į šį, Kriso ir Denio – taip pat. Krisas visai neseniai įžengė į savąjį, o Denio kabineto durys šįryt liko uždarytos.

Bekas pažvelgė į Hafo paduotą atviruką ir perskaitė: „Nuoširdžiausiai užjaučiu, Čarlzas Nilsonas“. Paskui pažvelgęs į Hafą susijuokė ir paklausė:

– Ar jis atsiuntė gėlių per Denio laidotuves?

– Ar gali patikėti, kad šis kalės vaikas toks įžūlus? Selė išsiuntinės mano padėkas, – tarė jis, turėdamas galvoje savo pa-

dėjėją. – Norėjau peržiūrėti užuojautas prieš jai atiduodamas ir pamačiau šitą. Nebūčiau patikėjęs, kad pasinaudos sūnaus mirtimi, norėdamas man įgelti.

– Tas žmogus drąsus. Ar turėjot laiko peržiūrėti bylą, kurią jums palikau?

– Perskaičiau pakankamai, kad suprasčiau, jog Nilsonas mėgina susikurti sau vardą. Tie laikraščių straipsniai panašūs į jo pareiškimus spaudai.

– Sutinku, – pritarė Bekas. – Bet juos spausdina. Jis – komediantas, kuris siekia atkreipti dėmesį į save mušdamasis į krūtinę, tačiau žmonės sėdi ir žiūri į jį. Kol kas jis puolė tik nedideles gamykleles. Tose bendrovėse jis sėkmingai sukuria profsąjungas arba gauna didžiulių administracijos nuolaidų. Kol kas jis maudosi sėkmėje, tačiau, bijau, dabar ieškos didesnio taikinio, kad atsidurtų žiniasklaidos dėmesio centre.

– Bijai, kad tuo taikiniu gali tapti Hoilų bendrovė?

– Nebūtų nieko nuostabaus, Hafai.

– Mes – patraukli gamykla. Mūsų liejiniai – mūsų produktas. Mes nedarom liejinių kitiems gamintojams, todėl, jei nukentės tik vienas lydymo ar liejimo proceso etapas...

– Nukentės gamyba, mes neatliksim užsakymų ir mūsų verslas žlugs.

– Esu tikras, kad Nilsonas tai supranta. Deja, mūsų gamykloje buvo keli nelaimingi atsitikimai, neišvengėm ir mirčių.

Hafas pakilo nuo kėdės, sodriai nusikeikė ir atsistojo prie lango. Žvelgdamas žemyn jis piktai tarė:

– O ar žinai, kiek pas mus dirba žmonių, niekad nepatyrusių avarijų ir nesusižeidusių? – Jis apsisuko ir grįžo. – Šimtai. Ar jie apie tai rašo?

– Ar tie profsąjungų agitatoriai piketų plakatuose pateikia tokią statistiką? Po velnių, ne! Tačiau vos koks vienas darbininkas šiek tiek pakraujavo – štai tau ir pagrindinė „žinių“ naujiena.

„Šiek tiek pakraujavo“ – per daug švelniai pasakyta apie kraujais plūstantį darbininką, kuriam koją sutraiškė vamzdžiai,

nuslydę nuo vibruojančio, nesutvarkyto konvejerio, ar kam nors netekus piršto staklėse, kuriose neįrengtas avarinio stabdymo mygtukas, ar nudegus taip, kad mėsa aplink kaulą sutirpo. Bekas tylėjo, o Hafas buvo per daug įsižeidęs, kad blaiviai protautų.

– Ir ne bet kokia žinia, o *nacionalinė*, – toliau širdo jis. – Lyg kas nors Niujorke ar Vašingtone žino, kaip mes čia dirbam. Šutvė liberalų ir komunistų šmeižikų, kraujuojančiomis širdimis, – paniekinamai nusišaipė jis. – Apie nelaimingą atsitikimą gamykloje iš karto praneša per žinias, o kitą akimirką aš negaliu atsiginti visokiausių vyriausybės inspektorių. Šmirinėja čia su savo nešiojamaisiais kompiuteriais ir užuojautos kupinomis akimis, pastatę ausis, įrašinėja kiekvieną tų inkščiančiųjų aimaną, – Hafas mostelėjo cigaretę laikančia ranka į apačioje dirbančius žmones.

– Kai buvau vaikas, ar žinai, koks būčiau buvęs dėkingas, gavęs tokį darbą kaip jų? Ar žinai, koks dėkingas būtų buvęs mano tėvas, gaudamas nuolatinį atlyginimą?

– Hafai, jūs lyg pamokslininkas bažnyčioje, – ramino jį Bekas. – Nusiraminkit, kol dar neištiko insultas.

– Viskas nesąmonė, – sumurmėjo Hafas, grįžęs prie rašomojo stalo ir sunkiai sudribęs į krėslą. Jis buvo išraudęs ir sunkiai alsavo.

– Ar geriate vaistus nuo kraujospūdžio?

– Ne, kai juos geriu, mano pimpalas nestovi.

Niekam ne paslaptis, kad bent kartą per savaitę Hafas lankydavosi pas moterį, gyvenančią priemiestyje. Kiek Bekui žinoma, Hafas buvo vienintelis jos klientas, ir tikriausiai dosniai jai atsilygindavo, kad taip būtų visada.

– Jei jau reikia rinktis tarp kylančio kraujospūdžio ir nulinkusio pimpalo, aš renkuosi kraujospūdį. Ačiū už dėmesį.

– Girdžiu, girdžiu, – tarė Krisas, įėjęs į kabinetą.

Jis kaip visada buvo nepriekaištingai apsirengęs ir susišukavęs. Nė plaukelio ne vietoje, nė vienos raukšlelės. Bekas dažnai

stebėjosi, kaip jam tai pavyksta, ypač kai oro temperatūra prieš pusiaudienį šokteli per trisdešimt laipsnių.

– Atrodo, praleidau labai įdomų pokalbį. Kas čia kyla? Aš tyčia pasakiau dviprasmybę.

Kol Hafas pylėsi iš grafino vandenį, Bekas trumpai papasakojo Krisui, ką jie kalbėjosi apie Čarlzą Nilsoną.

Krisas atmetė grėsmę.

– Žinom tokį tipą. Tie provokatoriai iš pradžių atrodo labai stiprūs, o paskui nugrimzta į nebūtį. Tiesiog turim išlaukti.

– Šitas išskirtinis. Nemanau, kad taip greit pranyks.

– Tu visad pranašauji blogiausia, Bekai.

– Už tai mes jam mokam, – griežtai nukirto Hafas. – Bekas rūpinasi, kad tos mažos bėdos neišaugtų į dideles.

– Ačiū už pasitikėjimą, – tarė Bekas. – Kaip norit, kad atsakyčiau Nilsonui?

– O ką siūlai?

– Nekreipti į jį dėmesio.

Abu Hoilai suglumo dėl tokio atžaraus pasiūlymo. Bekas laukė komentarų, bet tuodu tylėjo, todėl jis paaiškino priežastis:

– Siųsdamas gėles per laidotuves jis jus išbandė. Žinojo, elgiasi netaktiškai, norėjo pamatyti jūsų reakciją. Aš galėčiau jam parašyti, kad atmetame jo užuojautą, bet tai tik rodytų jūsų pyktį ir baimę, o Nilsonas bet kurią reakciją galėtų panaudoti kaip ginklą prieš mus. Ignoruodami jį, rodome, kad jis nevertas atsakymo. Jis nesvarbus. Tai drąsiausias pranešimas, kurį galime jam pasiųsti.

Hafas mąsliai prikando lūpą.

– Krisai?

– Ketinau siūlyti padegti jo namus, bet Beko pasiūlymas subtilesnis. – Jie visi nusijuokė, o paskui Krisas paklausė:

– Beje, iš kur jis?

– Jis keliauja per kelis biurus, išmėtytus po visą apskritį. Vienas yra Naujajame Orleane. Tikriausiai toks artimas atstumas ir paaiškina, kodėl jis atkreipė į mus dėmesį.

Visi kelias minutes galvojo tylėdami. Pagaliau Bekas tarė:

– Galėčiau jam nusiųsti trumpą laiškelį, parašyti, kad...

– Ne, man labiau patinka pirmasis pasiūlymas, – ryžtingai nutraukė Hafas, brūkštelėjo degtuką ir prisidegęs cigaretę atsistojo. – Luktelėkim, ką jis darys toliau, tegul tas kalės vaikas paprakaituoja, svarstydamas, ką mes manom, o ne atvirkščiai.

– Gerai, – sutiko Bekas.

Suskambo telefonas ant Hafo stalo.

– Krisai, pakelk. Einu nusilengvinti, – pasakė Hafas, eidamas per kabinetą į asmeninį tualetą.

Krisas priėjo prie stalo ir paspaudė mirksintį telefono mygtuką.

– Sele, čia Krisas. Ar tau reikia Hafo?

Garsiakalbyje suskambo nosinis ilgametės Hafo padėjėjos balsas.

– Žinau, jūs susirinkime, bet pamaniau, kad ponas Hoilas... kad niekas neprieštarausit, jei sutrukdysiu...

– Dėl ko?

– Jūsų sesuo apačioje kelia triukšmą.

Dešimtas skyrius

– Seira čia?

Nepriėjęs tualeto Hafas apsisuko ir grįžo atgal.

Bekas pakilo nuo sofos ir nuėjo prie stiklinės sienos. Gamykloje, kaip įprasta, visi dirbo savo darbą.

– Ji prie tarnautojų durų, – kalbėjo Selė, – ne prie lankytojų. Sargybinis dirba palyginti neseniai ir jos nepažino. Jis ją sulaikė, bet ji reikalauja, kad ją įleistų į gamyklą.

– Ar sakė, ko jai reikia? – paklausė Hafas.

Padvejojusi Selė atsakė:

– Sako, kad ji yra viena iš savininkų. Bet aš bijojau ją įleisti, nepasitarusi su jumis.

– Pasakyk sargybiniui, kad ją užlaikytų. Mes patys ateisim.

– Ji jam duoda velnių, tai jo žodžiai.

– Pasakyk jam, kad jei neatliks savo pareigų, tai aš jam duosiu velnių, – prieš išjungdamas ryšį paliepė Krisas.

Hafas nusijuokė ir išpūtė dūmų kamuolį.

– Na, vaikinai, atrodo, mūsų partnerė pražuvėlė staiga vėl susidomėjo verslu.

Krisui neatrodė, kad Seiros pasirodymas toks juokingas.

– Įdomu kodėl?

– Kaip pati minėjo – ji viena iš savininkų, – paaiškino Hafas. – Ji turi teisę čia būti.

– Tiesa, – pritarė Bekas. – Juridiškai ji yra teisėta partnerė. Bet jūs svarstot, ar ją įleisti į gamyklą.

– Žinoma, neleisti, – atsakė Krisas.

– O kodėl ne? – paklausė Hafas.

– Todėl, kad tai pavojinga.

Hafas ironiškai šyptelėjo Bekui.

– Metų metus Darbo saugos ir sveikatos administracijos inspektoriams teigėm, kad ten nėra jokios rizikos. Jei įsileidžiu dukterį, vadinasi, esu tikras, kad ten saugu kaip vaikų kambaryje, ar ne?

Hafui būdinga net ir iš nepalankiausios situacijos išpešti naudos. Bekas pripažino, kad toks jo požiūris duotų savo vaisių. Tačiau jis vis tiek abejojo ir, matyt, Krisas galvojo taip pat.

Eidamas prie durų Krisas pasakė:

– Tai netikusi idėja, ir ketinu jai tai pranešti. Juk aš vis dėlto esu gamybos direktorius. Jei pasakysiu, kad jai ten negalima, vadinasi, negalima.

– Luktelėk, Krisai, – Hafas kilstelėjo ranką. – Jei šitaip elgsiesi, ji pamanys, kad turim ką slėpti.

Bekas matė, kaip sukasi Hafo smegenų ratukai, jam stumdant cigaretę iš vieno burnos kampelio į kitą. Paskui jis pažvelgė į Beką.

– Eik tu. Pažiūrėk, ko ji nori. Išklausyk, ką norės pasakyti. Pasitikiu tavo intuicija. Jei atrodys, kad geriausia ją išlydėti lauk, taip ir padaryk, ir užrakink paskui ją duris. Bet jei manysi, kad mūsų tikslams geriau leisti jai apsidairyti, surenk pavyzdinę ekskursiją.

Bekas pažvelgė į Krisą. Gamyba ir jos teritorija priklausė Kriso skyriui, ir jis visiškai neatrodė patenkintas, tačiau neprieštaravo Hafui. Be to, tikriausiai nenorėjo susikauti su Seira. Beko tai taip pat nežavėjo.

Hoilų bendrovėje dirbo apie šešis šimtus darbuotojų, tačiau moterų vos kelios dešimtys.

Visos jos buvo tarnautojos. Išskyrus vadovų padėjėjas, tokias kaip Selė, visa gamybos sritis priklausė vyrams.

Vyrai ateidavo į darbą ir pažymėdavo savo laiko korteles vadinamajame centre. Tai buvo ypač nepatrauklus susirinkimų kambarys – grindys betoninės, o lubos – atvirų oro kanalų, elektros laidų ir vandentiekio vamzdžių raizgalynė. Pusę kvadratinės patalpos užėmė žalių metalinių spintelių eilės. Kiekvienas darbininkas turėjo užrakinamą spintelę, kurioje laikė šalmą, apsauginius akinius, pirštines, priešpiečių dėžutę ir kitus asmeninius daiktus. Ženklai įspėjo darbininkus, kad Hoilų bendrovė neatsako už pamestus ar pavogtus daiktus. Vagysčių pasitaikydavo dažnai, nes gamykloje dirbo ir buvusių kalinių, ir nuteistųjų lygtinai, trokštančių darbo, kuris tenkintų juos prižiūrinčius pareigūnus.

Kiti daiktai buvo išdėstyti už spintelių. Visi baldai buvo seni, tokie ir atrodė. Kambaryje buvo įrengta valgymo zona: stovėjo įvairiausi stalai ir kėdės chromo kojomis. Prie vienos sienų išrikiuota daugybė maisto produktų automatų ir mikrobangų krosnelių, išmargintų dėmėmis nuo dešimtis tūkstančių kartų šildytų patiekalų.

Pirmosios pagalbos punktas buvo atskirtas pertvaromis. Jame stigo medikamentų, ir susižeidusieji turėjo patys atsinešti trūkstamų vaistų bei tvarsčių.

Centre per pertraukėles darbininkai pasakodavo anekdotus, kalbėdavosi apie sportą ir moteris. Šiuo metu apie penkiasdešimt jų mėgavosi rytine pertrauka. Tik nedaugeliui jų buvo tekę prisiartinti prie Seiros Linč rango moterų, todėl jie nebūtų labiau nustebę pamatę savo būryje vienaragį.

Bekui atėjus Seira kalbino penkis vyrus, apsėdusius vieną stalų. Atrodė, kad jai nelabai sekasi. Nors vilkėjo džinsais ir paprastais medvilniniais marškinėliais, ji ne itin derėjo prie šios aplinkos.

Nepakeldami galvų vyrai murmėjo vienskiemenius atsakymus, šnairai žvilgčiojo į ją ir į vienas kitą, akivaizdžiai nesuvokdami, kodėl ji čia, ir nepatikliai priimdami jos norą kalbėtis.

Priėjęs Bekas prisivertė šiltai nusišypsoti, siekdamas sudaryti gerą įspūdį aplinkiniams.

– Koks netikėtas malonumas jus čia matyti.

Seiros šypsena buvo tokia pat apsimestinė.

– Džiaugiuosi, kad atėjot, pone Merčantai. Ar negalėtumėt tam ponui paaiškinti, kad man reikia šalmo, noriu apžiūrėti liejyklą.

„Ponas“, apie kurį ji kalbėjo, buvo apsaugos darbuotojas, tikrinantis įeinančiuosius į cechą ir išeinančiuosius iš jo. Jis stovėjo nuošalyje, lyg bijodamas pernelyg priartėti prie Seiros. Dabar jis nervingai puolė į priekį, jo veidas blizgėjo nuo prakaito.

– Pone Merčantai, nežinojau, ar turėčiau...

– Ačiū. Jūs elgėtės pagal protokolą. Aš palydėsiu ponią Linč. Mes ten turime šalmų lankytojams.

– Buvo malonu su jumis pasišnekėti, – pasakė ji per petį vyrams, su kuriais mėgino užmegzti pokalbį.

Bekas išvinguriavo su ja pro stalų ir kėdžių labirintą ir atsidūrė sandėlyje, kuris, laimei, šiuo metu buvo tuščias. Vos jis uždarė duris, Seira atsigręžė į jį.

– Jie nenorėjo, kad aš kalbėčiausi su darbininkais, ar ne? Pasiuntė jus, kad nusikratytumėt manimi.

– Visai ne, – ramiai atsakė jis. – Hafui ir Krisui malonu, kad jūs domitės. Bet jei norit su kuo nors pasikalbėti apie gamybą, klauskit manęs, o ne šių vyrų. Net su šiais per išpardavimą pirktais drabužiais jūs atrodot pernelyg prašmatniai. Jie nedrįsta su jumis kalbėtis.

– Jie ne manęs drovisi, jie bijo visų Hoilų ir jais nepasitiki.

– Tada kodėl verčiat juos atsidurti tokioje nepatogioje padėtyje?

Pagalvojusi Seira nusprendė, kad jis teisus.

– Galbūt pasielgiau neapdairiai. Tačiau galima sužinoti daug daugiau aplankius gamyklą, – tarė ji. – Kur tas šalmas?

– Jūs galit viską pamatyti pro mūsų kabinetų langus viršuje.

– Iš tų gražių, švarių, saugių kabinetų, kuriuose įrengti kondicionieriai? Ne visai sąžininga apžiūra, ar ne? Noriu patirti viską, ką jaučia darbininkai.

– Nelabai gera mintis, Seira, – tvirtai pareiškė jis. – Krisas vadovauja gamybai. Jis čia viršininkas.

– Ar jis nedrįso ateiti ir pats man to pasakyti?

– Jis kliaujasi mano diplomatija.

– Galit naudoti kokią norit diplomatiją. Aš nepersigalvosiu.

– Tada aš būsiu atviras, – Bekas įrėmė rankas į klubus ir priėjo arčiau. – Kokio velnio čia atėjot, Seira?

– Kaip man vakar priminėt, esu Hoilų bendrovės partnerė.

– O kodėl kaip tik šiandien, jei prieš tai nerodėt nė menkiausio susidomėjimo mūsų verslu?

Nenorėdama, kad jis klaidingai išsiaiškintų jos veiksmus, Seira tarė:

– Laikas pradėti domėtis.

– Ir vėl klausiu kodėl? Ar dėl to, kad jūsų neįsileido, kai buvot maža mergaitė? Man sakė, kad Krisui ir Deniui liepdavo čia lankytis, o jums draudė. Ar gailėjotės, kad nesat berniukas?

Seiros akys pavojingai sublizgėjo.

– Tik jau nepradėkit dėstyti tų nesąmonių, kad moterys pavydi vyrams jų varpos. Aš neprivalau jums aiškinti savo priežasčių.

Bekas nukreipė smakrą į duris už jos.

– Bet jei norit įeiti pro tas duris, jūs tikrai turėsit jas paaiškinti.

– Jūs samdinys, pone Merčantai. Jūs dirbat man, ar ne? Aš jūsų viršininkė.

Toks paniekinamas tonas įsiutino Beką, tačiau podraug nelauktai sukėlė geismą, nepagrįstą, bet stiprų. Jis troško ją pabučiuoti ir parodyti, kad ne visais atžvilgiais jai pavaldus.

Užgniaužęs instinktą, Bekas paklausė:

– Ko tikitės?

– Noriu pažiūrėti, ar šioje gamykloje tikrai taip pavojinga, kaip kalbama. Ar teiginiai apie rizikingas darbo sąlygas išpūsti, ar, kaip įtariu, netgi sušvelninti.

– Žinoma, kad čia pavojinga, Seira. Juk tai liejykla. Mes lydom metalą. Šis verslas susijęs su pavojumi.

– Tik jau neužkalbinėkit man dantų, – susierzino ji. – Žinau, ši gamyba pavojinga. Todėl ir reikia imtis visų priemonių, norint apsaugoti čia dirbančius žmones. Manau, Hoilų bendrovė gan apleidusi šią sritį.

– Mes laikomės politikos...

– Politikos? Kurią sukūrė Krisas su Hafu, o vykdo Džordžas Robsonas, tas rupūžių rupūžė? Mes su jumis žinom, kad politika dažnai visiškai skiriasi nuo praktikos. Jei Hafas nepakeitė savo požiūrio per pastaruosius dešimt metų, o aš tikra, kad ne, jo šūkis visada buvo: gamyba bet kokia kaina. Niekas nesustabdys gamybos. Jis tą puikiai įrodė vakar, kai neuždarė gamyklos net per sūnaus laidotuves, – Seira nutilo, kad atgautų kvapą. – O dabar prašau duoti man šalmą.

Ryžtinga išraiška rodė, kad Bekui nepavyks perkalbėti Seiros. Juo labiau jis stengsis ją įtikinti, juo ryžtingiau ji sieks savo tikslo ir, kaip Hafas spėjo, neatsikratys įtarimų, kad jie turi ką slėpti. Bekas manė, kad, patenkinusi šią užgaidą, ji numalšins smalsumą ir patrauks savo keliu, nepadariusi jokios žalos.

Vis dėlto jis pamėgino dar kartą. Rodydamas į duris tarė:

– Ar matėt tuos vyrus, Seira? Ar įsižiūrėjot į juos iš arčiau? Beveik visi turi vienokių ar kitokių randų. Mechanizmai gali įpjauti, apdeginti, sužnybti, sutraiškyti.

– Neketinu eiti artyn prie judančių įrenginių.

– Kad ir kokia atsargi būtumėt, yra tūkstančiai būdų susižeisti.

– Ir aš taip manau.

Prisipažindamas sau, kad jį vilioja į spąstus, Bekas paėmė nuo lentynos du šalmus ir atkišo vieną Seirai.

– Dar apsauginius akinius, – tarė paduodamas. – Tačiau niekuo negalėsiu padėti dėl kojų. Vargu ar šie bateliai turi metalinius apkaustus.

Seira užsidėjo akinius, po to šalmą.

– Ne, negerai, – Seirai nespėjus sustabdyti, Bekas nuėmė šalmą, suėmė jos plaukus į gniužulą ant pakaušio, užmaukšlino ant jų šalmą ir kruopščiai sukišo išsprūdusias sruogeles. Tai atliko neskubiai, stovėdamas visiškai arti.

– Nevarkit, – tarė ji. – Manau, bus gerai.

– Negali likti sruogelių, Seira. Nenorėčiau matyti, kai jūsų plaukai užsiliepsnos nuo atlėkusios žiežirbos ar įsipainios į kokią nors mašiną, kuri juos išraus su šaknimis. Be to, ir darbininkai gali į juos užsižiopsoti.

Seira pakėlė galvą. Bekas pažvelgė jai į akis.

– Kiek aš čia dirbu, jokia moteris nebuvo įėjusi į cechą, juo labiau atrodanti taip kaip jūs. Visi spoksos į jūsų krūtis ir užpakalį. Aš niekaip jiems nesutrukdysiu, bet nenorėčiau, kad kuris iš darbininkų susižeistų užsižiopsojęs į jūsų plaukus ir įsivaizduodamas, kaip jie krinta jam ant krūtinės... – jis akimirką žvelgė jai į akis, o paskui užsidėjo akinius ir šalmą. – Eime.

Bekas atvėrė pragaro vartus – toks buvo pirmasis Seiros įspūdis. Intensyvus karštis smogė į ją visa jėga, lyg didžiulis delnas būtų sugniaužęs krūtinę ir sulaikęs ant slenksčio.

Bekas buvo jau nulipęs kelias pakopas metaliniais laiptais, vedančiais žemyn į cechą. Pajutęs, kad ji dvejoja, jis atsigręžė.

– Persigalvojot? – sušuko jai, kad perrėktų triukšmą.

Seira papurtė galvą ir mostelėjo jam eiti toliau. Jis nuvedė ją laiptais žemyn. Pakopos buvo tokios karštos, jog ji bijojo, kad neištirptų batelių padų oda.

Jie leidosi į triukšmo, tamsos ir karščio karalystę. Jos dydis apstulbino. Atrodė, kad erdvė begalinė, Seira neįžiūrėjo krašto. Tik juoduma ir dar didesnė juoduma, kurią perskrodžia kibirkščių liūtys ir burbuliuojantys skystos ugnies katilai. Išsilydęs, iki baltumo įkaitęs metalas alsavo karščiu milžiniškuose

kaušuose, slenkančiuose vienbėgiu geležinkeliu virš jų galvų. Metalas daužėsi į metalą. Sukosi konvejerio juostos, įrenginiai barškėjo, tarškėjo, daužėsi.

Seirą apsupo nenumaldomas triukšmas, apgaubė tamsa, tačiau aršiausias iš visų buvo karštis – įkvėpus, rodos, užpildė visą kūną.

Šiame požeminiame pasaulyje karaliavo vulkanai – vyrai prakaituotais veidais po apsauginiais akiniais. Jie pagarbiai ir įtariai žvelgė į Seirą ir Beką. Darbininkai nuolat judėjo, kai kurie lakstė prie kelių mašinų. Nebuvo kada prisėsti – reikėjo nuolat saugotis žiežirbų, išsiliejusio metalo, žiūrėti, kad negriūtum ir nepaslystum, nes nuo to priklausė gyvybė, ar liks sveikos rankos ir kojos.

– Jums nereikia taip elgtis, Seira, – jai tiesiai į ausį pasakė Bekas. – Jūs neprivalot niekam nieko įrodyti.

Kaipgi neprivalau! Ji pažvelgė į apšviestų langų eilę aukštai virš jų. Kaip ir tikėjosi, ten išsižergęs stovėjo šio pragaro valdovas Hafas. Jo cigaretės galiukas vis sužibėdavo raudonai.

Nusigręžusi nuo pašaipaus iššūkio, kurį įžvelgė jo akyse, Seira paliepė Bekui:

– Parodykit man daugiau.

Jiems einant tolyn Bekas aiškino:

– Mes lydome mišinį, kuriame vyrauja geležis su anglies ir silikono priemaiša.

Ji linktelėjo, bet nemėgino įsiterpti.

– Hoilų bendrovė renka metalo laužą. Keliose valstijose turime savo šaltinių, kurie mums siunčia laužą geležinkeliu. Perkame jį tonomis.

Seira manė, kad milžiniška metalo laužo krūva už liejyklos – neišvengiamas blogis, tačiau prisiminė, kaip kartą motina paklausė tėvo, ar neįmanoma pastatyti tvoros, kuri paslėptų tą šiukšlyną nuo greitkelio.

Hafas nė nesvarstė šio dalyko dėl didelių išlaidų.

– Jei ne šitas šiukšlynas, kaip tu jį vadini, neturėtum nei audinių kailinių, nei naujo kadilako.

– Metalo laužas, – toliau aiškino Bekas, – lydomas krosnyse, vadinamuosiuose kupoluose. Išlydytas metalas pilamas į besisukančius būgnus, kuriuose veikiamas išcentrinės jėgos įgyja formą, arba į specialias liejinių smėlio formas.

Seira stebėjo, kaip kaušas išpylė lydytą metalą į formą. Technologija jai padarė įspūdį, tačiau ji suvokė, kaip pavojinga vyrams, valdantiems įrenginius ir dirbantiems taip arti skystos liepsnos, karščio ir greitai judančių mašinų dalių.

– Kas jo rankose? – paklausė Seira, rodydama į vieną darbininkų.

Padvejojęs Bekas atsakė:

– Izoliacinė juosta. Kad mūsų pirštinės būtų storesnės ir jis nenusidegintų rankų.

– O kodėl jiems neduodat storesnių pirštinių?

– Jos brangesnės, – šiurkščiai atkirto jis ir apvedė ją aplink lydyto metalo balą, burbuliuojančią ant grindų. Seira apsižvalgė ir pamatė, kad metalas varva iš vieno kaušo. Ji pastebėjo, kad kaušą prižiūrintis darbininkas stovi ant platformos be apsauginių turėklų.

– Kai metalas smėlio formose sukietėja, jos nupurtomos, – toliau aiškino procesą Bekas. – Vibruojantis konvejeris nupurto smėlį tiesiogine žodžio prasme.

Bekas mostelėjo Seirai sukti išėjimo link. Laikydamas jai duris jis apibendrino matytą procesą lyg ketvirtokei, aplankiusiai gamyklą su klasės ekskursija:

– Pašalinus formą vamzdis nuvalomas ir patikrinamas. Darome metalo kokybės ir cheminės sudėties analizę. Jei produktas nekokybiškas, jis perdirbamas ir grįžta į krosnį. Buvęs metalo laužas, tapęs įvairios paskirties vamzdžiais, išvežamas iš gamyklos sunkvežimiais. Ar bus klausimų?

Seira nusiėmė apsauginius akinius, šalmą ir papurtė plaukus.

– Kokia ten temperatūra?

– Vasarą būna apie penkiasdešimt penkis. Žiemą – mažiau.

Bekas stumtelėjo ją prie lifto ir paspaudė mygtuką.

Keldamiesi liftu jie abu žvelgė į švieslentę.

– Ant vieno konvejerio... – tarė Seira.

– Kas?

– Buvo baltais dažais nupieštas kryžius.

Bekas toliau žvelgė į skaičius virš lifto durų ir taip ilgai tylėjo, jog Seira manė, kad jau neatsakys. Galiausiai jis tarė:

– Ten žuvo žmogus.

Ji norėjo dar klausti, bet atsivėrus lifto durims juos pasitiko Krisas. Jis žaviai šypsojosi.

– Labas, Seira. Susikūrei naują įvaizdį? – įvertino jis drabužius, kuriuos ji eidama į gamyklą nusipirko miesto aikštės parduotuvėje. – Nepasakyčiau, kad man labai patinka. Kaip ekskursija?

– Labai turininga.

– Džiaugiuosi, kad tau patiko.

– Nesakiau, kad patiko.

Suskambo mobilusis Beko telefonas.

– Atsiprašau, – tarė jis ir pasitraukė į šalį.

– Ceche nemačiau nieko, kas paneigtų kalbas, jog pažeidžiate darbo saugos ir aplinkos apsaugos reikalavimus, už kuriuos jus baudžia, – pasakė Seira. – O kokia ten smarvė?..

– Nuo smėlio, Seira, – pabrėžtinai kantriai atsakė jis. – Jame yra cheminių medžiagų, karščio veikiamos jos kartais išskiria nemalonų kvapą.

– Ir galbūt kenksmingą?

– Pasakyk man nors vieną pramonės šaką, kurioje galima išvengti profesinės rizikos.

– Bet yra šiuolaikinės ventiliacijos sistemos, kurios...

– Jos siaubingai brangios. Tačiau mes nuolat ieškome būdų, kaip pagerinti darbo aplinką.

– Gerai, kad užsiminei apie aplinką, prieš kelerius metus gavom didžiules baudas už vandens taršą. Nuotėkos iš vėsinimo tvenkinių, ar ne? – paklausė Seira.

Krisas ir toliau šypsojosi, tačiau šypsena rodė įtampą.

– Mes laikomės savo aplinkos apsaugos būdų, Seira.

– Papasakok tai Aplinkos apsaugos agentūrai, Krisai, – kantriai, bet skeptiškai tarė ji.

Bekas baigė kalbėti telefonu ir vėl priėjo prie jų.

– Turėsiu atsiprašyti. Turiu neatidėliojamų reikalų, – jis paėmė saugos priemones, kurias buvo davęs Seirai.

– Ar rasit kur išeiti?

– Nemanau, kad bus labai sunku.

– Gaila, kad negaliu tavęs pakviesti papietauti prieš kelionę, nes taip pat turiu svarbių reikalų, – tarė Krisas ir pasilenkęs pabučiavo Seirai į skruostą. Kai atsitraukė, jo akyse spindėjo ironija. – Linkiu malonaus skrydžio, Seira.

Bekas ir Krisas stebėjo, kaip ji eina koridoriumi ir dingsta už kampo.

– Na, pagaliau atsikratėm.

– Ne visai, Krisai.

Krisas atsigręžė į Beką.

– Manai, kad ji bandys mus skųsti dėl apsaugos priemonių, taršos ar panašiai?

– Pagyvensim – pamatysim. Tačiau šįryt ji buvo labai užsiėmusi.

Krisas kilstelėjo antakius.

– Ir ką ji veikė?

– Pavyzdžiui, kalbėjosi su Redu Harperiu. Tai jis man skambino. Prašė, kad užeitum pas jį ir atsakytum į kelis klausimus.

Seira ne iškart paliko miestą. Pirmiausia ji pervažiavo rajoną, įsikūrusį Hoilų bendrovės kaminų šešėlyje. Anksčiau, kai buvo jauna ir naivi, kai viskas atrodė įmanoma, o ateitis – šviesi, vos įsukus į šią gyvenamųjų namų gatvę ją apimdavo džiaugsmas. Žemesniųjų vidurinės klasės sluoksnių rajone stovintis namas buvo jos visatos centras, žadantis viltį, laimę, saugumą ir meilę.

Bet šiandien ją ėmė neviltis.

Per pastarąjį dešimtmetį visas rajonas apšiuro, tačiau atrodė, kad šio namo nė neverta remontuoti. Jo būklė vertė manyti, kad Seira suklydo – ne ten pasuko ar sumaišė adresą.

Žinoma, taip nebuvo. Nors namo išvaizda buvo liūdna, ji jį atpažino. Vis dėlto abejodama savo atmintimi ji pažvelgė į pavardę ant pašto dėžutės ir įsitikino – pataikė kaip tik čia.

Priekiniame kieme mėtėsi žaislai, daugelis sulūžę ir turbūt išmesti. Prie namo stiebėsi keli krūmai, kuriuos verkiant reikėjo genėti. Veja augo tik lopais. Tvorelė aplink verandą buvo surūdijusi, sienų dažai iškilę pūslėmis ir apsilaupę.

Seira mėgino įtikinti save, kad atvažiavo čia nevalingai, tačiau tiesa ta, kad nuo pat atvykimo į Destinį ji ketino pravažiuoti pro šį namą. Dabar ją apėmė baimė, o tai pasitaikydavo labai retai.

Kol ji kaupė drąsą išlipti iš automobilio, suskambo jos mobilusis telefonas. Ekranėlyje pamačiusi, kad skambina Džesika Deblank, ji atsiliepė.

Kai jos pasisveikino, Denio sužadėtinė pasakė:

– Nenoriu jūsų trukdyti, tik skambinu norėdama paklausti, ar yra kokių naujienų iš pavaduotojo Skoto dėl tyrimo.

– Šįryt kalbėjausi su šerifu Harperiu, – atsakė Seira ir paaiškino, kad praėjusį vakarą šerifas, pavaduotojas Skotas ir Bekas Merčantas nuodugniai apžiūrėjo žvejybos namelį. – Manau, jie nerado nieko ypatinga, nes pasakė, kad pavaduotojas Skotas baigs tyrimą rytoj.

– Kaip tik to ir tikėjausi, – nusiminusi tarė Džesika.

– Ar norit, kad paminėčiau, jog jūs buvot susižadėję?

– Ne. Tai iškart pasiektų Hoilų ausis. O jie tikriausiai apkaltintų mane, kad Denis nusižudė – sakytų, kad spaudžiau jį mane vesti ir jis to neištvėrė.

Seira su tuo sutiko.

– Jaučiuosi nuvylusi jus, Džesika. – Kaip nuvylė ir Denį, atsisakiusi pasikalbėti, kai jis skambino praėjusią savaitę. – Norėčiau jums kaip nors padėti.

– Jūs padedat vien tuo, kad norite padėti, – pasakė Džesika ir po trumpos pauzės pridūrė: – Gal tiesiog turiu pripažinti, kad Denis nebuvo toks laimingas, kaip maniau, gal turėjo man nežinomų priežasčių nutraukti gyvybę. Kažkas jam kėlė didelį

nerimą. Tikriausiai jis to nepajėgė ištverti, kad ir *kas* ten buvo. Ir dabar jau niekada nesužinosiu.

– Aš jus labai užjaučiu, – tarė Seira.

Šios moters širdis plyšo pusiau, o Seira įstengė išspausti tik standartinius užuojautos žodžius, kurie nieko negalėjo padėti. Tačiau ji pažadėjo pranešti Džesikai, gavusi kokių nors žinių iš šerifo.

Kai ji baigė pokalbį, atsidarė stiklinės namo durys ir į mažytę verandėlę išėjo vyriškis. Jis buvo be marškinių, basas, mūvėjo tik dėmėtus džinsus. Jis įtariai pažvelgė jos pusėn ir paklausė:

– Kuo galiu jums padėti?

Vienuoliktas skyrius

Seira suprato, kad jis nemato, kas sėdi automobilyje – langai buvo užtamsinti. Jausdama kaltę, kad ją sugavo šnipinėjančią, jau ketino nuvažiuoti, tačiau įveikusi tokį atstumą privalėjo eiti toliau. Ji nuleido langą ir pasisveikino:

– Labas, Klarkai.

Jis akimirksniu ją pažino, lūpos ištarė vardą, o paskui pražydo šypsena, kuri tirpdydavo širdis Destinio vidurinėje mokykloje, kai jis buvo futbolo komandos žvaigždė, moksleivių tarybos prezidentas, klasės numylėtinis ir, atrodė, tiesiog skirtas sėkmei.

Kol Seira išlipo iš automobilio, Klarkas Deilis nubėgo laipteliais. Jie susitiko takelio, vedančio į namą, pusiaukelėje. Jie neapsikabino, bet Klarkas suėmė Seirai ranką ir stipriai suspaudė.

– Negaliu patikėti! – jo akys perbėgo jos veidu, kūnu ir vėl veidu. – Tu visai nepasikeitei, tik dar pagražėjai.

– Ačiū.

O jis pasikeitė – paseno. Atletiškas, stangrus kūnas dabar tapo toks liesas, kad galėjai suskaičiuoti visus šonkaulius. Veidas apžėlęs kelių dienų šeriais, bet tai nebuvo madinga barzde-

lė – jis tiesiog nesiskutęs. Tamsūs plaukai išretėjo, todėl kakta ir antakiai atrodė ryškesni, nei išlikę jos atmintyje. Akys paraudusios ir, jei ji neklysta, justi alkoholio kvapas.

Jis paleido jos ranką ir žingtelėjo atgal, lyg suvokdamas, koks pasikeitęs jos akyse.

– Manau, neturėčiau stebėtis, matydamas tave čia, – tarė jis. – Ar atvykai į Denio laidotuves?

– Taip, atvažiavau vakar rytą į pačias laidotuves, o dabar išvykstu.

– Gaila, kad negalėjau į jas ateiti. Tai tiesiog... Na, tu supranti... – jis mostelėjo ranka į namą, lyg tai paaiškintų, kodėl jis neatėjo išlydėti Denio.

– Viskas gerai, aš suprantu.

Pokalbis nutrūko. Seirai buvo sunku žiūrėti Klarkui į akis. Drovumas – būdinga reakcija, po daugelio metų sutikus seną meilę, tačiau buvo rimtesnių priežasčių, dėl kurių jie jautėsi nesmagiai.

Suteikusi balsui dirbtinio žvalumo Seira paklausė:

– Tai ką veiki šiais laikais?

– Dirbu liejykloje.

Ji netikėdama aiktelėjo.

– Hafo liejykloje?

Jis nusijuokė.

– Kitos čia nėra.

– Ir ką ten veiki?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Prižiūriu krosnį. Naktinėje pamainoje.

Iš pradžių ji pamanė, kad jis nevykusiai juokauja, bet pažvelgusi į jo įdubusias akis ji pamatė tuštumą – gilią ir nykią.

Jos tėvui pavyko sugriauti šiam žmogui gyvenimą, lyg būtų jį nušovęs, kaip ir grasino padarysiąs.

– Toks gyvenimas, – tarė jis ir prisivertė šyptelėti. – Gal užeisi išgerti kavos?

Seira nulenkė galvą, kad jis nepastebėtų jos skausmo.

– Ne, turiu spėti į lėktuvą. Bet ačiū už kvietimą.

Buvo tikra – jis ir nesitikėjo, kad ji priims kvietimą. Jis kvietė ne visai nuoširdžiai, tik norėdamas būti mandagus. Po nesmagios tylos Klarkas tyliai paklausė:

– Ar tu laiminga Kalifornijoje, Seira?

– Iš kur žinai, kur aš gyvenu?

– Kas čia nuostabaus? Šiame miestelyje tą visi žino. Turi savo apipavidalinimo įmonę, ar ne?

– Namų interjero.

– Tikriausiai tau gerai sekasi. Ar turi... šeimą?

Ji papurtė galvą.

– Mano santuokos buvo trumpalaikės.

– Aš vedęs antrą kartą.

– Nežinojau.

– Turim keturis vaikus. Trys jos ir vienas bendras. Berniukas.

– Nuostabu, Klarkai, džiaugiuosi dėl tavęs.

Jis panarino galvą, sukišo rankas į užpakalines džinsų kišenes ir pažvelgė į savo basas kojas.

– Taigi visi darom tai, ką galim. Žaidžiam mums išdalytomis kortomis.

Seira padvejojo, bet vis dėlto paklausė to, kas jai labai rūpėjo:

– O kodėl tu nestojai į elektros įrenginių gamybos fakultetą, kaip planavai?

– Negalėjau.

– Kodėl?

– Tu nežinai? Aš taip ir nepakliuvau į universitetą. Mano stipendiją atšaukė.

– Ką! – suriko ji. – Kodėl?

– Man niekad nepaaiškino kodėl. Tiesiog gavau laišką, kuriame buvo parašyta: nesivarginkit stodamas pas mus, jei negalit sumokėti už mokslą, nes jūsų akademinė stipendija panaikinta. Aš mėginau gauti sportininko stipendiją, bet net mažesni koledžai man jos neskyrė dėl tos kelio traumos. Mama ir tėvas nepajėgė manęs išleisti mokytis, todėl nusprendžiau porą metų padirbėti. Susitaupyti, kad išgyvenčiau. Bet... na, čia tiek visko įvyko. Mama susirgo vėžiu, reikėjo padėti tėvui ją slaugyti. Žinai, kaip būna...

Jie abu žinojo priežastį, kodėl jo stipendija buvo atšaukta – Hafas. Tikriausiai jis patraukė vadeles, prie kurių buvo pritvirtinta daug pinigų. Jis prisiekė sugriauti Klarkui Deiliui gyvenimą ir taip padarė. Hafas visad laikėsi žodžio. Dabar Klarkas gavo menkutį atlyginimą už vergišką darbą ir tikriausiai Hafas buvo nepaprastai patenkintas. Turbūt kasdien bent kartą ar du tai džiaugsmingai prisimena.

– Tikriausiai tu manim nusivylei, – Klarkas ironiškai nusijuokė. – Aš ir pats velniškai nusivylęs savimi.

– Man labai gaila, kad tavo gyvenimas susiklostė liūdnokai. Bet yra pateisinančių aplinkybių, kurių tu negalėjai įveikti – Hafas Hoilas.

– Tau pačiai buvo nelengva, ar ne?

– Aš išgyvenau. Metų metus nieko kito neveikiau, tik kovojau dėl to, kad išgyvenčiau.

– Tikriausiai Deniui atrodė, kad neužtenka vien išgyventi.

– Tikriausiai.

– O kaip Hafas ir Krisas reaguoja į jo savižudybę?

Seira mostelėjo kaminų, įsirėžusių į dangų virš miesto, link.

– Niekas nenutrauks gamybos. Jie šiandien vėl darbe. Bekas Merčantas... Manau, žinai, kas jis.

Klarko lūpos išsitempė į ploną paniekinamą liniją.

– Aš žinau kas jis. Laikykis nuo jo atokiau. Jis...

– Klarkai?

Į verandą išėjo apie trisdešimties metų moteris. Ji buvo šviesiaplaukė ir graži. Arba galėjo būti graži, jei ne rūgšti veido išraiška. Ji laikė prispaudusi prie krūtinės maždaug metų vaiką, mūvintį vien sauskelnes.

– Ei, Liuse, čia Seira Hoil. Seira, čia mano žmona Liusė.

– Labas.

Atvirai rodomas nedraugiškumas sutrikdė Klarką, jis greit ištarė:

– O čia – Klarkas jaunesnysis.

– Gražus berniukas, – Seira šypsodama pažvelgė į abu tėvus.

– Jis tikras vijurkas, – tarė Klarkas, – praleido vaikščiojimo etapą ir nuo šliaužiojimo perėjo tiesiai į bėgimą.

– Aš pavėluosiu į darbą, – šiurkščiai pareiškė Liusė ir vėl grįžo į namą užtrenkdama stiklines duris.

Klarkas atsigręžė ir pažvelgė į Seirą.

– Per vasaros atostogas turiu prižiūrėti vaikus, kol Liusė darbe. Ji dirba ligoninės registratūroje, pildo draudimo ir kitus dokumentus.

– Tu naktimis dirbi, o dieną prižiūri vaikus? O kada miegi?

– Susidoroju, – jis nusišypsojo, bet šypsena pamažu išblėso. – Nekaltink Liusės, kad šiurkščiai elgiasi. Ji ant tavęs nepyksta. Tai aš užverčiau tą naštą jai ant pečių. Nesu labai patikimas vyras, – jis prakalbo tyliau. – Tiesa ta, Seira, kad aš – girtuoklis. Paklausinėk žmonių apie mane. Visi pirmiausia pasakys tai.

– Aš niekad nekreipiu dėmesio į apkalbas, Klarkai. Ypač apie tave.

– Na, šįkart apkalbos teisingos, – jis pasuko galvą ir akimirką žvelgė į tolį. – Po to... Tu žinai...

Taip, ji žinojo.

– Po viso to aš iškrypau iš kelio. – Jis vėl pažvelgė į ją. – Bet tu laikaisi puikiai. Tik pažiūrėkit! Tu daug pasiekei, – jis vėl nelinksmai susijuokė. – O štai aš taip ir klaidžioju klystkeliais. Kritau žemyn spirale ir nemačiau prasmės stengtis pakilti. Aš iš viso nemačiau jokios prasmės.

– Man labai gaila, – ji vėl ištarė žodžius, nors ir nuoširdžius, bet visiškai bereikšmius.

– Liusė terliojasi su manim ilgiau, negu turėjo. Ji man suteikė daugiau progų pasitaisyti, negu aš nusipelniau. Aš ištveriu šiek tiek, o paskui ir vėl... – Klarko balsas užlūžo ir jis įdėmiai pažvelgė į Seirą, jo akis temdė neviltis.

– Privalau rasti gyvenimo tikslą, Seira. Turiu tai padaryti dėl savo sūnaus.

– Esu tikra, kad rasi. Atsiremsi į žemę ir eisi į priekį. Taip kaip aš.

Ji ištiesė ranką ir drąsinamai jį palietė. Klarkas pažvelgė į jos ranką, paskui į akis ir jie abu nusišypsojo, bet šypsenos rodė vien gailestį dėl to, kas iš jų buvo atimta.

– Neužlaikysiu tavęs, – kimiai tarė ji ir jos ranka nusviro. – Reikėjo paskambinti prieš užeinant, o gal visai nereikėjo tavęs trikdyti.

– Į nieką nemainyčiau šio susitikimo su tavim.

– Laikykis.

– Ir tu.

Vos neverkdama ji apsigręžė ir nuėjo į automobilį. Važiuodama ji vėl pažvelgė į jį. Klarkas stovėjo verandoje ir žiūrėjo. Atsisveikindamas jis kilstelėjo ranką.

Seira pavažiavo du kvartalus ir sustojo pėsčiųjų tilto, kuris vedė virš geležinkelio, šešėlyje. Ji atlošė galvą į sėdynę ir ėmė verkti taip, kaip neverkė dėl brolio mirties.

Klarkas Deilis, kurį ji pažinojo, tas talentingas, šaunus, mielas, jautrus, daug žadantis ir turintis didelių siekių vaikinas, šiandien buvo toks pat miręs kaip ir Denis.

Nors Redo Harperio prašymas nuskambėjo nerūpestingai, Bekas buvo įsitikinęs, kad jis svarbus ir privalomas.

Kad ir kaip Redas stengėsi, kad Kriso kvietimas į policijos nuovadą atrodytų kasdieniškas, iš tiesų tai buvo apklausa. Tačiau perduodamas žinutę Krisui, Bekas nepavartojo šio žodžio.

– Matyt, jie nori išsiaiškinti kai kurias smulkmenas, – pasakė jis nerūpestingai, nors jautėsi nekaip.

– O kodėl Redas nori, kad aš jas paaiškinčiau?

– Manau, sužinosim, kai ten nueisim.

Bekas neketino apie susitikimą pranešti Hafui, kol nežinojo visų aplinkybių. Tačiau, nelaimei, išeidami jį susitiko. Kalbėdamas Hafui apie šerifo prašymą, Bekas stengėsi jo nesureikšminti, kaip ir pranešdamas Krisui.

– Esu tikras, kad tai tik formalumas ir truks ne ilgiau kaip pusvalandį.

– Ką tu apie tai manai? – paklausė Hafas.

– Manau, kad Redas nori nuraminti savo ambicingąjį detektyvą, pavaduotoją Skotą.

Visi trys nusijuokė. Bekas pažadėjo pranešti Hafui naujienas vos jie grįš.

Tačiau dabar, kai juos įvedė į šerifo kabinetą, Harperio laikysena rodė, kad susitikimas bus rimtas. Jis pasisveikino, padėkojo, kad užėjo, ir mostelėjo jiems sėstis.

Veinas Skotas atsistojo šalia Redo, sėdinčio prie savo stalo, todėl abu pareigūnai žiūrėjo į Krisą ir Beką.

Redui ir detektyvui nespėjus praverti burnos, Bekas metė iššūkį:

– Pirmiausia norėčiau žinoti, kokios mano pareigos.

– Pareigos? – Skoto nuostaba pasirodė nenuoširdi, ir Bekas iš karto tapo įtarus.

– Ar aš turėsiu atsakinėti į klausimus, ar esu pakviestas kaip Kriso advokatas, ar...

– Advokatas? – sunerimo Krisas. – Kodėl man reikėtų advokato?

Bekas žvilgsniu paliepė nutilti.

– Kodėl mane pakvietėt? Gal įtariat, kad padariau ką nors negerai? Tokiu atveju man pačiam reikia advokato.

– Pala, Bekai, – nesmagiai nusijuokė Redas, – nešok ant šautuvo vamzdžio. Visai nereikia, kad su mumis elgtumeis kaip teisininkas.

– Manau, būtina, Redai. Dalyvaudamas susitikime, norėčiau žinoti, koks jo pobūdis ir kokius klausimus ketinat pateikti Krisui. Norit patikslinti Denio savižudybės aplinkybes ar turit priežasčių įtarti, kad jis buvo nužudytas?

Skotas vengė atsakyti tiesiai.

– Paprasčiausiai iškilo vienas kitas neaiškumas. Manau, ponas Hoilas mums galėtų padėti.

Bekas pažvelgė į Krisą, kuris abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Aš neturiu ko slėpti.

– Gerai, – tarė Bekas Skotui. – Klausinėkit, tačiau žinokit, kad bet kuriuo metu galiu patarti savo klientui neatsakyti.

– Puiku, – Skotas pažvelgė į nedidelį susuktą bloknotėlį.

– Pone Hoilai, ar dažnai mirusysis lankydavosi jūsų šeimos žvejybos namelyje?

– Nežinau. Mes su Deniu kartu ten nevažiuodavom. Ten apsilankęs turėdavai viską išvalyti, išjungti šviesą, papildyti atsargas – alaus, tualetinio popieriaus ir kitų būtinų dalykų. Taip buvom susitarę, todėl sunku nustatyti, kas kada ten lankėsi. – Jis pažvelgė į Redą. – Ar tai svarbu?

– Gal, – atsakė šis gūžtelėjęs pečiais. – Ar Denis daug žvejojo?

– Neįsivaizduoju.

– Šįryt jūsų sesuo sakė...

– Sesuo? Ar pakvietėt mane patvirtinti, ar paneigti Seiros žodžius? Ką gi ji sakė?

Bekas kilstelėjo ranką, tildydamas Krisą, ir paklausė detektyvą:

– Ar jūs tikrai šią apklausą grindžiate tuo, ką pasakė žmogus, jau daugiau kaip dešimt metų išvykęs iš Destinio ir visą tą laiką nebendravęs su kitais šeimos nariais?

– Ji sakė šerifui Harperiui, kad Denis nekentė žvejybos. Tai jos žodžiai, ar aš teisus, šerife Harperi? Nekentė?

– Taip.

Krisas pažvelgė į Beką ir ėmė juoktis.

– Ką jie nori pasakyti? Kažkas nušovė Denį už tai, kad jis nekentė žvejybos?

– Mes nejuokaujam, – atkirto Skotas.

– Iš tikrųjų? – Krisas šaltai pažvelgė į jį. – Manau, jūs labai linksmai nusiteikę.

Bekas mėgino taisyti padėtį.

– Jūs norit išsiaiškinti, ką veikė Denis žvejybos namelyje, jei nemėgo žvejoti, teisingai?

– Taip, – Skotas, dar neatsigavęs nuo Kriso įžeidimo, laukdamas paaiškinimo klausiamai pažvelgė į Krisą.

– Po velnių, iš kur turėčiau žinoti? – karščiavosi Krisas. – Gal nusprendė pamėginti žvejoti, o gal visai negalvojo apie žvejybą. Gal nuvyko pasimelsti ar nusnausti, ar pasimasturbuoti, ar padaryti kaip tik tai, ką padarė – ištaškyti sau smegenų. Žvejybos namelyje jis galėjo pabūti vienas.

– Ant tiltelio radom žvejybos reikmenis.

– Štai ir atsakymas, – Krisas atsainiai mostelėjo ranka. – Denis ketino dar kartą įsitikinti, ar tikrai nekenčia žvejybos.

– Be jauko? Ant tiltelio radom reikmenų dėžę, meškerę ir visa kita, bet nebuvo jauko.

Krisas nužvelgė kiekvieną ir kilstelėjo pečius.

– Niekuo negaliu padėti.

– Viskas atrodė kaip inscenizuota, – tarė Skotas. – Lyg kas norėjo, kad mes manytume, jog jis išvyko žvejoti, persigalvojo ir nusižudė.

Krisas spragtelėjo pirštais.

– Manau, esate teisingame kelyje, pavaduotojau Skotai. Denis pamiršo nusipirkti jauką, todėl ir nusišovė.

– Krisai.

Jei šerifas Harperis nebūtų įspėjęs Kriso, tai būtų padaręs Bekas. Sarkazmas čia ne vietoje ir, žinoma, nepadės užmegzti draugiškų santykių su pavaduotoju.

– Atsiprašau, – Krisas ištarė lyg ir nuoširdžiai. – Nenorėjau rodyti nepagarbos broliui, bet šie klausimai kvaili. Man atrodo, kad Denio buvimo namelyje priežastis akivaizdi. Jis ten nuvažiavo norėdamas nusižudyti ir tai padarė. Krisas niūriai įsistebeilijo į Veiną Skotą. – Dar kas nors neaišku?

– Kada matėt jį paskutinį kartą?

– Šeštadienį. Užmiesčio klube. Tą dieną sužaidėm kelias teniso partijas. Baigėm apie pusiaudienį, nes buvo labai karšta. Aš likau paplaukiot. Denis išėjo vos baigėm teniso partiją.

– O sekmadienį jo nematėt?

– Krisas atsakė į jūsų klausimą, – įsikišo Bekas. – Paskutinį kartą Denį jis matė šeštadienio rytą. Jie išsiskyrė apie pusiaudienį.

– Kur buvot sekmadienį? – paklausė Skotas Krisą.

– Namie. Visą dieną. Vėlai atsikėliau, slampinėjau po namus, skaičiau *Times-Picayune*. Po pietų atėjo Bekas, žiūrėjom „Narsuolių“ žaidimą per televiziją. Mūsų ekonomė tai gali patvirtinti. Ar reikia? – paklausė jis ir pasisuko į šerifą. – Kas čia darosi, Redai?

– Ir aš norėčiau žinoti, – pasakė Bekas.

– Skirkit mums dar šiek tiek laiko, – paprašė Redas. – Veinai, ar negalėtum truputį greičiau?

Pavaduotojas pažvelgė į savo susisukusį bloknotėlį, bet Bekas suvokė, kad tai viso labo juostelė langams klijuoti. Regis, Skotas pasirinko vieną kryptį.

– Kur jūs buvot šeštadienio vakarą?

– O koks skirtumas? – nekantriai atkirto Krisas. – Ten Denio nebuvo.

– Kur jūs buvot? – pakartojo Skotas.

Krisas atlaikė detektyvo žvilgsnį, sūpuodamasis į priekį ir atgal savo kėdėje, akivaizdžiai įtūžęs, kad turi atsakinėti į klausimus žemesnio sluoksnio atstovui. Galiausiai jis šiurkščiai atsakė:

– Buvau naujame naktiniame Broksbridžo klube. Puiki muzika, gražutės padavėjos. Turėtumėt ten apsilankyti, pavaduotojau. Aš vaišinu.

Tačiau pavaduotojui Skotui atsakymas nepadarė įspūdžio.

– Ar rūkote, pone Hoilai?

– Ne kasdien. Kartais, kokiame nors pobūvyje.

– Ar rūkėte šeštadienio vakarą Broksbridžo klube?

Bekas pašoko iš vietos Krisui nespėjus atsakyti.

– Krisas daugiau neatsakinės, kol aš nesužinosiu, ką visa tai reiškia.

Skotas pažvelgė į Redą Harperį. Jo veidas atrodė kaip kariamo šuns, nuo apklausos pradžios jis ištįso dar kelis centimetrus.

Harperis nenoriai atidarė rašomojo stalo stalčių ir ištraukė vyniojamo popieriaus maišelį, panašų į tuos, į kuriuos jie deda nusikaltimo vietos įkalčius, ir padavė jį pavaduotojui. Šis jį iškratė ant Redo stalo.

Dvyliktas skyrius

– Bekai...

– Kai išeisim į lauką.

– Bet tai...

– Kai išeisim į lauką, – išraiškingai pakartojo Bekas.

Nekreipdamas dėmesio į išsigandusį personalą, jis stūmė Krisą koridoriumi, per vestibiulį, o paskui išbruko pro policijos nuovados duris. Bekas neleido Krisui kalbėti, kol jie atsisėdo jo sunkvežimėlyje. Jame iš karto pasijuto tarsi iš visų pusių kaistančioje orkaitėje.

Bekas užvedė variklį ir įjungė oro kondicionierių, paskui atsigręžė į draugą, kuris, kaip paaiškėjo, buvo įtariamasis žmogžudystės byloje.

– Klok.

– Nėra ko kloti, – stebėtinai ramiai pasakė Krisas. – Kaip jau sakiau Redui ir tam... pavaduotojui, jis ištarė tą žodį lyg įžeidimą. – Nesvarbu, ką jie rado žvejybos namelyje, jie to negali susieti su manimi. Sekmadienį manęs ten nebuvo. Selma žino, kad visą dieną nekėliau kojos iš namų. Tu ir pats kelias valandas praleidai su manim. Aš nemačiau Denio ir su juo nesikalbėjau nuo šeštadienio ryto užmiesčio klube.

– O jame žmonės girdėjo, kaip jūs karštai ginčijotės.

– Rėkavom iš skirtingų aikštelės pusių. Kas nesiginčija žaisdamas tenisą. Jėzau!

– Dėl jo taip pat.

– Ką? – Krisas nukreipė ventiliatorių į save, kad pagautų gaivų vėstančio oro gūsį. – Taip, tu teisus. Pasak Denio, aš piktžodžiavau ir prikalbėjau užgaulių dalykų apie tą jo šventųjų rėksnių bažnyčią. Jis – mano brolis. Mačiau, kad suka neteisingu taku. Galėjau pareikšti savo nuomonę.

– Bet ar reikėjo tyčiotis?

Krisas atsiduso.

– Hafas paprašė pamėginti įpūsti Deniui sveiko proto, priversti jį grįžti į įprastą gyvenimą. Gal ir kalbėjau šiek tiek sarkastiškai...

– Jei tie liudytojai, kuriuos Skotas apklausė, teisingai suprato, tu jį stipriai užsipuolei. Taip?

– Aš neprisimenu, ką sakiau.

– Aš neprisimenu, ką sakiau... – nelabai solidi gynyba teisme, Krisai.

Krisas įdėmiai pažvelgė į jį.

– Teisme?

– Argi nesupratai? Jie mėgina tau pritaikyti nusikaltimo scenarijų. Jau visai priartėjo prie vietos, kai šūvis pasiuntė Denį į pragarą.

– Jie negalės man nieko pripaišyti, nes manęs ten *nebuvo.*

Bekas niūriai pažvelgė į jį.

– Nors man nemeluok, Krisai. Aš nenoriu, kad man pažertų kokių staigmenų.

– Tai ką man daryti? Persižegnoti ir patikėti, kad mirsiu?

– Šaunu! Juokauk! Visa ta istorija lyg didžiulis „sučiupau tave“ anekdotas!

– Klausyk, suprantu, kad dabar elgiesi kaip mano advokatas, – jau be ironijos pasakė Krisas. – Anot Hafo, už tai tau ir mokam, kad jaudintumeis tu, o ne mes. Bet aš nežinau, ką tau dar pasakyti, kad patikėtum, jog nebuvau šį savaitgalį žvejybos namelyje. Pastarąjį kartą ten buvau prieš kelis mėnesius su ta-

vim. O paskutinį kartą mačiau Denį, kai jis išėjo iš sporto klubo rūbinės šeštadienio rytą. Jis per uoliai įsitraukė į tą religinę nesąmonę ir per jautriai reaguodavo į jos kritiką. Aš truputį pasityčiojau, todėl jis išėjo šiek tiek įpykęs.

– O tu? Kokia buvo tavo nuotaika, kai jūs išsiskyrėt? Denis, visada buvęs paklusnus, staiga tapo užsispyręs. Kaip į tai reagavai?

– Pripažįstu, nusiminiau, juk jis virto tikru kvailiu per tuos Biblijos rėksnius. Daugelis jų dirba pas mus. Nei dėl Viešpaties, nei dėl ko nors kito negalim jiems leisti galvoti, kad mes – švelnūs kačiukai. Norėdamas nusiraminti aš kelis kartus perplaukiau baseiną, o paskui nuėjau pas Lailą, ji man pranešė apie laisvą plotą, ir visą popietę praleidau tarp stiprių jos šlaunų. Stebėtina, kiek nusivylimo gali nusikratyti mylėdamasis su tokia šiurkščia ir triukšminga partnere kaip Laila. Jos išradingumas beribis...

– Smulkmenas pasilik sau.

– Pasigailėsi, drauge. Taigi išėjau iš jos namų apie penktą valandą, grįžau namo persirengti, paskui nuvažiavau į Broksbridžą. Viskas. Daugiau neturiu ko pasakoti, – jis ištiesė rankas delnais į viršų ir maldaujamai pažvelgė į Beką. – Be to, pasakyk man nors vieną svarią priežastį, kodėl būčiau norėjęs žudyti Denį.

– Kol kas tai dirba mūsų naudai, – tarė Bekas. – Nėra motyvo. Bet jie mėgina tau tai primesti, ir tas stropus jaunas detektyvas ketina paieškoti motyvo. Jei yra kas nors, ko aš nežinau...

– Nėra.

– Geriau pasakyk dabar, Krisai. Nemeluok man. Ar man samdyti kitą advokatą ginti tave teisme?

– Ne.

Suskambo mobilusis Beko telefonas. Jis pažvelgė į ekranėlį.

– Hafas.

Krisas užsidengė delnu akis.

– Velnias!

Bekas atsiliepė:

– Klausau, Hafai. Mes dabar važiuojam ir grįšim po penkių minučių, gal nori ledų? Mes galėtume užšokti į Pieno centrą... Tikrai ne? Gerai. Taip, viską papasakosiu, kai tik parvažiuosim, – jis išjungė telefoną ir tarė Krisui:

– Negalim niekur sustoti pakeliui. Jis mūsų laukia.

– Ką turėtume jam sakyti?

– Viską. Jei nutylėsim, jis viską sužinos iš Redo, žinoma, Skotui negirdint.

– Bent jis mane palaiko, – tarė Krisas. – Senas, geras, patikimas Redas Harperis. Jis neleis, kad man prikergtų dar vieną žmogžudystės bylą.

Seira nutarė nevažiuoti į Naująjį Orleaną. Apsilankiusi liejykloje, pasišnekėjusi su Klarku, po to išsiraudojusi, ji jautėsi išsekusi ir fiziškai, ir emociškai. Todėl jos visiškai neviliojo perspektyva dvi valandas vairuoti automobilį, o paskui taikytis prie šiuolaikinio skrydžio nepatogumų.

Vienas jos klientas, San Francisko užsakomųjų skrydžių tarnybos prezidentas, buvo skolingas jai paslaugą – per itin trumpą laiką ji pertvarkė jo namus Rusų kalvoje. Seira jam paskambino. Prezidentas dėmesingai ją išklausė ir paprašė penkių minučių duoti nurodymams.

Jis perskambino po keturių minučių.

– Laimei, turim lėktuvą Hiustone. Jis jau pakeliui pas jus.

– Ar čionykštis pakilimo takas tiks privačiam reaktyviniam lėktuvui?

– Pirmiausia to ir teiravausi. Destinyje yra didelė įmonė, metalinių vamzdžių gamykla. Jie turi lėktuvą.

Dabar Seira prisiminė, kad Bekas jai tai minėjo, tačiau ji nepasakė klientui pati esanti tos „didelės įmonės“ savininkė.

– Palikit išnuomoto automobilio raktelius aerodromo personalui. Kas nors paims automobilį ir grąžins į Naująjį Orleaną.

Karališkas aptarnavimas Seirai buvo reta prabanga, bet kartais ji galėjo sau tai leisti. Ir kuo greičiau išvyks iš Destinio, tuo greičiau kompensuos išlaidas.

Nuvažiavusi į oro uostą, ji pastatė automobilį nurodytoje vietoje ir pasiėmė nuo užpakalinės sėdynės kelioninį krepšį. Personalo pastate ją pasitiko vidutinio amžiaus moteris.

– Ar jūs ponia Linč?

– Taip.

– Lėktuvas jau leidžiasi. Palikit man automobilio raktelius.

Išėjusi sutikti piloto ir užlipusi ant betono dangos Seira pasijuto atsidūrusi lyg ant kepsninės grotelių. Žilaplaukis orus pilotas išlipo iš nedidelio glotnaus lėktuvo, sustojusio vos už dvidešimties metrų.

– Ponia Linč?

– Sveiki.

– Aš jūsų lėktuvo vadas per šį skrydį.

Seira paspaudė jam ranką. Lėktuve jis pristatė antrąjį pilotą, šis pamojavo jai iš kabinos. Vadas parodė avarinius išėjimus, kur sudėti užkandžiai ir gėrimai.

– Jauskitės kaip namie.

Seira padėkojo, ir lakūnas nuėjo į savo vietą kabinoje. Apsidžiaugusi, kad kelionė jau prasidėjo ir gali perduoti rūpesčius kitiems, Seira atrėmė galvą į vėsią krėslo odą ir užsimerkė. Po kelių minučių lėktuvas pajudėjo pakilimo tako link.

Kai jis pasuko ir užėmė kilimo padėtį, Seira jau snaudė. Tačiau užuot sugaudę varikliai pamažu ėmė tilti ir sustojo.

– Sėdėkit ramiai, ponia Linč. Atsirado kliūčių, tačiau aš tuoj išsiaiškinsiu, ir mes kilsim. Lakūnas kalbėjo mandagiai ir ramiai, tačiau ji matė, kad jis vos tramdo įsiūtį – kažkas jam sutrukdė.

Pilotas atrakino duris, atvėrė jas ir nuskubėjo laipteliais žemyn.

– Po velnių, ką jūs čia darot? – griežtai paklausė jis.

– Man reikia pasikalbėti su jūsų keleive.

Seira atsisegė saugos diržą ir nuėjo prie durų. Pilotas stovėjo į ją nugara ir skaitė Bekui Merčantui Pasikėsinimo aktą. Šiam tai nedarė jokio įspūdžio.

– Aš prašiau moters terminale pranešti jums per radiją, kad nekiltumėt, bet ji atsisakė, – paaiškino jis. – Sakė, kad ne-

turiu jokios teisės. Taigi nesugalvojau, kaip dar galėčiau jus sustabdyti.

Seira nulipo laipteliais. Pamatęs ją Bekas mostelėjo į sunkvežimiuką, stovintį ant pakilimo tako tiesiai prieš lėktuvą.

– Sėskit.

– Ar jūs išprotėjot?

– Hafą ištiko infarktas.

Bekas pažvelgė į savo keleivę.

– Ar jums nė kiek nesmalsu, kas atsitiko?

Netarusi nė žodžio nuo tada, kai jis ją nusivedė į mašinos kabiną, Seira atsigręžė. Jos išraiška buvo abejinga, tačiau bent jau pažvelgė į jį.

– Hafas buvo savo kabinete, – tarė Bekas. – Jo padėjėja Selė išgirdo, kaip jis suriko. Įbėgusi rado jį užgriuvusį ant rašomojo stalo, susigriebusį už krūtinės. Galbūt greita jos reakcija išgelbėjo jam gyvybę: ji įgrūdo jam į burną aspirino tabletę ir iškvietė greitąją pagalbą. Mes su Krisu nulėkėm į ligoninę paskui greitąją, ten prabuvom pusvalandį, nors atrodė ilgiau, kol gydytojai leido Krisui jį pamatyt. Krisui leido pabūti reanimacijos palatoje tik penkias minutes. Jis sakė, kad gydytojai mėgina stabilizuoti būklę, tačiau Hafas jiems priešinasi. Jis labai susijaudinęs ir nori pamatyti jus. Taigi mane pasiuntė surasti jus ir sugrąžinti.

– Ar pasakė Krisui, ko galima tikėtis?

– Dar ne. Jie vis dar mėgina įvertinti, ar priepuolis labai pavojingas. Galiu tik pasakyti, kad man išvažiuojant iš ligoninės Hafas buvo dar gyvas. Liepiau, kad Krisas paskambintų, jei padėtis pablogėtų, bet kol kas neskambino.

– Kaip sužinojot, kur mane rasti?

– Iš automobilių nuomos firmos. Aš paskambinau į jų filialą Naujajame Orleane paklausti, ar grąžinot automobilį. Jie man pasakė, kad paliekat jį mūsų aerodrome, o jie vėliau pasiimsią. Taigi puoliau čionai. – Po pauzės jis pridūrė: – Aš jums siūliau bendrovės lėktuvą.

– O aš atmečiau pasiūlymą. Nesinaudosiu bendrovės lėktuvu, kol ji neaprūpina darbininkų tinkamomis pirštinėmis, nes jos brangesnės. Kiek brangesnės gali būti darbo pirštinės?

– Tai ne mano skyrius.

Ji paniekinamai nužvelgė Beką.

– Teisingai. Jūs esat jų pasiuntinukas, atliekat purviną darbą. Įvažiavęs į pakilimo taką, galėjot sukelti avariją.

– Lėktuvo vadas tai minėjo.

– Bet jo žodžiai jūsų nepasiekė. Arogantiškai atlikot kaskadininko triuką, nes žinojot, kad išsisuksit. Nenuostabu, kad jūs taip puikiai sutariat su mano šeima.

Bekas tvirčiau suspaudė vairą.

– Jums nepatinka mano metodai? Na ir kas? Man nereikia jūsų pritarimo. Mano darbdaviai paprašė rasti jus ir nuvežti į ligoninę. Tai aš ir darau.

– Jūs visada darot tai, ką liepia, nesvarbu, ar gera, ar bloga, ir jums nusispjaut, kaip tai gali paveikti kitus. – Seira palenkė galvą ir vertindama jį nužvelgė. – Įdomu, kiek toli dėl jų eitumėt? Kur nubrėžtumėt ribą? Ir ar iš viso nubrėžtumėt?

– Jūs jau ne kartą išsakėte savo blogą nuomonę apie mane.

– Kodėl vakar per vakarienę nepasakėt, kad buvot žvejybos namelyje šerifo Harperio paprašytas?

– Nenorėjau sugadinti jums malonumo. Jūs norėjot galvoti apie mane kuo blogiausiai, ir aš suteikiau jums progą.

Seira nusuko galvą ir ėmė žiūrėti pro šoninį langą. Pyktis veržėsi iš jos tarsi kaitra nuo įkaitusio asfalto. Plaukai lyg liepsnos mirguliavo akinančioje saulės šviesoje, visa buvo išraudusi, ir prisilietęs tikriausiai pajustum karštį...

Geriau negalvoti, kaip būtų ją palietus.

Nors neverta savęs guosti – jis nuo pat pirmo jų susitikimo daugiau nepajėgia galvoti apie nieką kita.

Vakar kapinėse, akis į akį susidūrus su Hafo dukterimi, Bekui buvo sunku nuslėpti, koks jis priblokštas. Žinoma, buvo matęs ją nuotraukose, tačiau jos tik blyškiai atspindėjo, kokia ji iš tik-

rųjų. Gyva ji darė stulbinamą fizinį poveikį, kurio neįmanoma perteikti dvimačiu vaizdu.

Ir tai jaunesnioji Kriso sesuo, apie kurią girdėjo tiek patrakusių istorijų? Ta lemtingoji Destinio moteris, Lolita, mažoji aštrialiežuvė, nesugyvenamo būdo sesutė? Bekas tikėjosi, kad ji rėksminga, vulgari ir apkūni dama, įsispraudusi į ryškiaspalvius drabužius, o ne rafinuota, nepriekaištingo skonio, elegantiška, seksuali gundytoja.

Bekui apibūdino Seirą kaip kiršintoją, kaip išlepusią mergiščią ar rakštį užpakalyje, kaip tikrą raganą, ir Bekas neabejojo, kad ji sugeba būti tokia. Tačiau Krisas nepaminėjo, kad jo sesuo – gundanti paslaptinga moteris. Jos nepriekaištingi drabužiai ir šaltas orumas nesiderino su nekantrumu, rodančiu maištingą dvasią, gaivališką aistrą ir neatskleistą jausmingumą, pulsuojantį po išorinio išdidumo kauke.

Žinoma, būdamas jos brolis, Krisas nepastebi viso to, ypač Seiros seksualumo. Bekas įsitikino, kad ji naudojasi žmonių neįžvalgumu; tikisi, kad pro tą šaltą laikyseną, kuria ji apsigaubė saugodamasi, niekas nepamatys tikrosios Seiros.

Tačiau Bekas pamatė – sugavo vos kelias akimirkas, rodančias, kokia Seira būtų, išleidusi į laisvę savo užslopintą maištingą dvasią, ir tai jį jaudino.

Nuo šios minties jo pilvas šoktelėjo, apimtas lūkesčio, o oda įsitempė, stengdamasi tai nuslėpti. Jis matė, kaip prasivėrė Seiros lūpos, kai ją apstulbino įžūli Beko pastaba apie jos plaukus kišant juos po šalmu. Jis įsivaizdavo, kaip švelniai krimsteli jai apatinę lūpą... Fantazavo, kas vyktų po to pirmojo prisilietimo, įsivaizdavo, kaip jam pavyksta išlaisvinti tą slaptą jos jausmingumo srovę... Jo gyvenimas dabar būtų daug lengvesnis, jei nebūtų apie tai galvojęs.

Kol Bekas visu greičiu lėkė į ligoninę, Seira nekreipė į jį dėmesio. Jau verčiau jį įžeidinėtų, nei apsimestų, kad jo čia nėra.

– Ar jums patogu?

Ji pažvelgė į jį.

– Ką?

– Oro kondicionierius. Gal per daug ar per mažai.

– Viskas gerai.

– Ant šios sėdynės gali būti Frito plaukų. Atsiprašau dėl to. Jis mėgsta važinėtis...

– Jei infarktas toks stiprus, kad Hafas prieš mirtį nori pamatyti vaikus, ar nevertėjo sraigtasparniu jo nuskraidinti į Naujojo Orleano ligoninę? Ten yra kardiologijos centras.

Bekas neprieštaravo, kad Seira jį pertraukė – bent jau kažką pasakė.

– Manau, įvertinę Hafo būklę, gydytojai gali priimti ir tokį sprendimą.

– Ar anksčiau buvo kokių nors širdies ligos požymių?

– Jo kraujospūdis didelis. Turėtų gerti vaistus, bet jam nepatinka šalutinis poveikis. Jis nuolat rūko, kartais atrodo, tiesiog meta iššūkį įspėjimams, kad nerūkytų. Vienintelis sportas – suptis krėsle. Jo kavos receptas: pusė puodelio maltų pupelių ir pusė vandens. Hafas grasino atleisti Selmą, jei ji pakeis kiaulienos šoninę kalakutiena. Tikriausiai visą laiką laukė infarkto arba insulto.

– Manot, kad Denio mirtis prisidėjo?

– Be abejo. Prarasti sūnų – ypač tokiomis aplinkybėmis, su visa ta įvykio atatranka – didelis smūgis.

– Kokia dar atatranka?

– Štai ir atvažiavom.

Jis pastatė sunkvežimiuką ligoninės aikštelėje ir išlipo, Seirai nespėjus dar kartą paklausti apie Denio mirties atatranką.

Ar jai reikia žinoti, kad Hafą infarktas ištiko nepraėjus nė valandai, kai jis ir Krisas papasakojo apie nerimastingą susitikimą su Redu Harperiu ir pavaduotoju Skotu?

Kaip visada pasipūtęs Krisas pasakė Hafui, kad nėra dėl ko jaudintis – Veinas Skotas pakėlęs triukšmą tenorėdamas visiems įrodyti, koks jis didelis ir svarbus, vadinamieji įkalčiai esą tokie nerimti, kad net juokinga.

– Jis mano sąskaita nori pateisinti savo pareigas, – kalbėjo Krisas. – Tik tiek. Bekas į miltus sumals ir jį, ir jo tyrimą.

Atmink mano žodį, po poros dienų mes visi dėl to smagiai juoksimės.

Bekas pasakė kažką panašiai, tačiau Hafas, matyt, neištvėrė minties, kad kas nors gali net įtarti, jog jo sūnus sugebėtų nužudyti brolį.

Bekas nemanė, kad verta apie tai šnekėti su Seira, todėl nuėjo atidaryti keleivio durelių. Ji jau lipo iš automobilio, atsisakydama pasiūlytos rankos. Kai ji pasisuko kelioninio krepšio, Bekas pasakė:

– Palikit jį, aš užrakinsiu mašiną.

Ji padvejojo, paskui linktelėjo ir jie kartu patraukė prie ligoninės durų. Bekas praleido ją pirmą pro besisukančias duris. Kai durys jį išleido, jis atsitrenkė į Seirą, mat vos išėjusi pro duris ji sustojo lyg įkasta. Bekas praradęs pusiausvyrą vos neišvertė jos iš kojų, bet sugriebė ją už pečių ir priglaudė prie savęs. Jų kūnai susilietė. Bet kuriuo kitu metu Bekui nuo tokio artumo būtų užgniaužę kvapą, tačiau dabar jam ne tai buvo galvoje – kodėl Seira taip staiga sustojo?

Vestibiuliu artinosi gydytojas Tomas Kerou. Tai buvo neaukštas vyras, siaurais į priekį palinkusiais pečiais. Tokia graudi laikysena dar labiau jį mažino. Jo drabužiai atrodė keliais dydžiais per dideli, tarsi jais apsivilkęs jis būtų susitraukęs. Reti gydytojo plaukai buvo nudažyti nenatūralia juoda spalva, tačiau nuslėpti amžiaus jam nepavyko – jį išdavė raukšlėtas veidas.

Sveikindamasis su Seira jis ištiesė dešinę ranką, bet Seira neketino jos spausti, ir ranka iš karto nusviro prie šlaunies. Slėpdamas sumišimą gydytojas pasakė:

– Ačiū, kad taip greit ją atvežei, Bekai.

– Jokių bėdų. Kaip jis?

Atsipeikėjusi iš šoko, privertusio ją suakmenėti, Seira nusipurtė nuo pečių Beko rankas ir pasitraukė į šoną.

– Jo būklė stabili, – pasakė gydytojas Kerou. – Būtų gerai, kad tokia ir liktų, kol padarysime dar kelis tyrimus.

Seira iš karto suabejojo šeimos gydytojo kompetencija:

– Ar jūs pakankamai kvalifikuotas nustatyti diagnozę? Ar nereikia pasikonsultuoti su kardiologu?

– Aš irgi manau, kad reikėtų, – ramiai pasakė jis. – Bet Hafas nenori. Jis kategoriškai reikalauja to nedaryti.

– Galbūt aš jį perkalbėsiu, – Bekas nuvedė Seirą prie lifto. – Kuris aukštas?

– Trečias. Jis reanimacijos skyriuje. Jūsų apsilankymas gali trukti tik kelias minutes. Jam reikia visiškos ramybės, – kreipdamasis į Seirą gydytojas pridūrė: – Jis ypač norėjo pamatyti jus, o tai, mano nuomone, nelabai patartina. Bet jei kalbėsit su juo, turėkit galvoje jo būklę ir nesakykit nieko nemalonaus. Dar vienas panašus priepuolis gali jį pribaigti.

Krisas pakėlė akis, kai atsidarė lifto durys ir išėjo Seira su Beku.

– Na na, Seira, ačiū, kad pasivarginai grįžti.

Seira jį ignoravo, nes tai buvo geriausia gynybos prieš Krisą priemonė.

– Apačioje susitikom Tomą Kerou, – pasakė Bekas.

– Tada žinot tiek pat kiek ir aš. – Krisas pažvelgė į Seirą. – Hafas prašė pakviesti tave.

– Ar nežinai kodėl? – paklausė ji.

– Visiškai neįsivaizduoju. Maniau, gal tu mane apšviesi.

– Aš nežinau.

– Gal tai susiję su tavo staigiu susidomėjimu mūsų veikla?

– Kaip jau sakiau, Krisai, aš nieko nežinau.

Pokalbis nutrūko. Jie atsisėdo laukiamajame ir stengėsi išvengti vienas kito žvilgsnių. Galiausiai Bekas atsistojo ir pareiškė einąs ieškoti gėrimų automato. Seira atsisakė pasiūlymo ir jai ko nors atnešti.

– Einu su tavim, – pasakė Krisas ir nusekė Beką, palikęs Seirą vieną su siaubu laukti apsilankymo pas Hafą.

Neįmanoma įsivaizduoti atgailaujančio Hafo, bet jis dar niekad nebuvo akis į akį susidūręs su mirtimi. Ar žvelgdamas į bedugnę jis išsigando pragaro, kuriuo netikėjo? Galbūt susidū-

ręs su galimybe, kad jame reikės praleisti amžinybę, jis trokšta dukters atleidimo ir nori susitaikyti?

Jei taip, jis veltui eikvos savo jėgas, nes Seira niekad jam neatleis.

Ji vis dar viena sėdėjo laukiamajame, kai slaugytoja pranešė, jog galima užeiti. Seira nusekė ją į palatą. Prie Hafo buvo prijungti patikimai pypsintys ir mirksintys aparatai. Į nosį įkištas vamzdelis tiekė deguonį. Jis buvo užsimerkęs. Slaugytoja išėjo.

Žiūrėdama į tėvo veidą Seira stebėjosi, kaip žmogus, padovanojęs jai gyvybę, sugebėjo visiškai sunaikinti jos meilę. Atsiminė, kai būdama maža mergytė ji kiekvieną vakarą nekantriai laukdavo, kol jis po darbo grįš namo. Tėvas pranešdavo apie savo grįžimą galingu balsu. Jis nuaidėdavo koridoriais, pripildydamas namus gyvybės, kurios trūkdavo, kol jo nebūdavo. Hafas buvo širdis, pumpavusi šeimai gyvybę, nesvarbu – gerą ar blogą.

Seira atsiminė, kad menkiausias parodytas dėmesys jai būdavo brangesnis už kalėdinę dovaną. Ji labai vertino šykščias tėvo pagyras. Kartais jis ją baugindavo, tačiau prisiminė mylėjusi tėvą visa širdimi ir atsidavusiai.

Tada į tėvą žvelgė vaiko akimis, nematančiomis jokių ydų. Kai akys atsivėrė ir jas pamatė, tai buvo skausmingiausias ir labiausiai ją nuvylęs gyvenimo įvykis.

Seira kelias minutes pastovėjo prie tėvo lovos, kol jis pajuto, jog ji čia. Atsimerkęs ir pamatęs dukterį, jis nusišypsojo ir ištarė jos vardą.

– Ar tau nieko neskauda? – paklausė ji.

– Man prileido visokių vaistų.

– Tavo būklė stabilizavosi – kraujospūdis, širdies ritmas ir visa kita.

Hafas išsiblaškęs linktelėjo beveik nesiklausydamas. Jo akys slydinėjo Seiros veidu.

– Aš kovojau su tavo motina, kad nepavadintų tavęs Seira. Maniau, tai kvailas vardas. Na, kodėl ne Džeinė, Merė ar Siuzana? Tačiau ji nepasidavė, ir dabar aš tuo džiaugiuosi. Šitas vardas tau tinka.

Seira atsisakė eiti su juo prisiminimų keliu. Tai būtų gėdinga veidmainystė. Ji vėl pakreipė pokalbį apie tėvo sveikatą.

– Tikriausiai infarktas nebuvo stiprus, dabar taip gerai nesijaustum. Tai neturėjo labai pakenkti širdžiai.

– Tapai kardiologijos specialiste? – ironiškai paklausė jis.

– Ne, bet turiu patirties dėl sudaužytų širdžių.

Hafas palietė savo galvą lyg sakydamas: *Puikus šūvis.*

– Tu kietaširdė ir nejautri būtybė, Seira.

– Turėjau gyvą pavyzdį.

– Turi galvoje mane. Nes tavo motina...

– Prašau, nevelk čia mamos, ypač norėdamas priversti pasijusti mane kalta, kad tau pasipriešinau. Nesu miela, paklusni moteris, kokia buvo ji, bet, manau, jai būtų nepatikę, kad tokie tapome.

– Tu tikriausiai teisi. Gal tik Deniu būtų patenkinta? Manau, jis būtų jai patikęs. Džiaugiuosi, kad nematė jo mirusio ir palaidoto.

– Aš taip pat džiaugiuosi. Jokia motina neturėtų laidoti savo vaiko.

Hafo akys susiaurėjo.

– Tu tikriausiai netiki, Seira, bet aš liūdžiu dėl Denio. Tikrai liūdžiu.

– Ką nori tuo įtikinti, Hafai? Mane ar save?

– Gerai, netikėk manimi, bet mane daug kas liūdina. Iš pradžių Denis, dabar tai, kad Krisas tapo įtariamuoju.

– Krisas? Ką? Ką turi galvoje?

– Panele Hoil?

Atėjusi slaugytoja priminė Seirai, kad apsilankymas turi būti trumpas.

– Nekreipk į ją dėmesio, – pasakė Hafas slaugytojai uždarius duris. – Ji nedrįs tavęs išvyti.

Tačiau liūdna tiesa ta, kad Seira negalėjo sulaukti, kada galės išeiti.

– Tu pasveiksi, Hafai. Nemanau, kad velnias jau pasiruošęs tave pasiimti.

Vieną Hafo burnos pusę iškreipė šypsena.

– Jis nenorėtų konkurencijos.

– Velnias tau ne konkurentas.

– Manęs nestebina, kad tu taip galvoji.

– Ir man tai suprantama!

– Pakankamai šiurkštūs žodžiai žmogui, kuris prieš kelias valandas vos nenumirė. Visus šiuos metus nešiojaisi nuoskaudą. Ar ne laikas nustoti taip beprotiškai pykti ant manęs?

– Aš nepykstu ant tavęs, Hafai. Pyktis – jausmas, o aš tau nieko nejaučiu. Nieko!

– Tikrai?

– Tikrai.

– Tai kodėl atskubėjai pažiūrėti į vargšą seną tėvelį prieš jam pakratant kojas?

– Kodėl siuntei manęs pakviesti?

Hafas suktai nusišypsojo, o paskui garsiai nusikvatojo.

– Kad įrodyčiau, jog tu bėgte atbėgsi. Ir tik pažiūrėk, Seira, tu esi čia.

Tryliktas skyrius

– Kaip manai, apie ką jie kalba?

Bekas pažvelgė į Krisą, gūžtelėjo pečiais ir toliau vartė seną žurnalo „Žmonės“ numerį.

– Dėl ko jie pykstasi?

– Tai siekia tuos laikus, kai Seira dar mokėsi vidurinėje. Ji ir Klarkas Deilis buvo mokyklos porelė.

Bekas įdėmiai pažvelgė į jį.

– Taip, tas pats, – patvirtino Krisas.

Bekas pažinojo Klarką Deilį iš liejyklos. Kelis kartus meistras išsiuntė jį namo, nes atėjo į darbą girtas. Kartą net pagavo su plokščiu buteliuku viskio priešpiečių dėžutėje. Keista girdėti, kad Seira su juo draugavo.

– Iš pradžių Hafui netrukdė jų meilė, – toliau kalbėjo Krisas. – Atrodė nekenksminga. Tačiau vėliau, kai vaikiška meilė ėmė darytis rimtesnė, ją nutraukė.

– Ar Klarkas tada gėrė?

– Lyg ir ne – retkarčiais nugriebdavo kokią skardinę alaus. Jis buvo mokyklos sporto žvaigždė, moksleivių lyderis.

– Tai kas atsitiko?

– Nežinau smulkmenų. Tada jau studijavau universitete. Nesidomėjau Seiros meilės reikalais, kaip ir ta draugyste. Žinau

viena, Hafas nelabai norėjo, kad Klarkas Deilis taptų jo žentu. Vos jie baigė mokyklą, jis įsikišo ir nutraukė jų santykius.

– Kaip reagavo Seira?

Krisas suktai nusišypsojo.

– O kaip tau atrodo? Sukėlė Vezuvijaus išsiveržimui prilygstančius fejerverkus. Bent jau man taip sakė. Kai jos kaprizai nepaveikė Hafo, ji puolė į baisią depresiją. Neteko daug svorio, slampinėjo po namus kaip vaiduoklis. Kokia ten literatūros herojė slankioja nenusivilkdama supelijusios vestuvinės suknelės?

– Panelė Havišam?*

– Teisingai. Atsimenu, grįžęs vieną savaitgalį vos atpažinau Seirą. Atrodė klaikiai. Ji nesimokė koledže ir nedirbo. Apskritai nieko neveikė ir kojos nekėlė iš namų. Kai paklausiau Selmą, ta ėmė verkti ir pasakė, kad Seira virto vargšele, mažąja kankine, telaimina ją Dievas. Denis sakė, kad ji ištisus mėnesius nesikalbėjo su Hafu, vengė likti tame pačiame kambaryje.

Krisas nutilo, kad atsigertų limonado iš skardinės. Bekas norėjo išgirsti tolesnę istoriją, bet neragino Kriso, kad nepasirodytų per daug susidomėjęs.

Laimei, Krisas prakalbo vėl:

– Tai truko kelis mėnesius. Galiausiai Hafui nusibodo. Liepė jai liautis liūdėjus ir susiimti, nes išsiųsiąs ją į psichiatrijos ligoninę.

– Šitaip Hafas gydė sudužusią merginos širdį? Grasino uždaryti ją į kliniką?

– Atrodo žiauru, ar ne? Bet buvo veiksminga. Kai Hafas išrinko jai vyrą ir pareikalavo, kad ji ištekėtų, Seira visai noriai nuėjo prie altoriaus. Tikriausiai nusprendė, kad santuoka geriau už beprotnamį.

Bekas susimąstęs žvelgė į uždarytas dvigubas reanimacijos skyriaus duris.

* Panelė Havišam – Čarlzo Dikenso romano „Didieji lūkesčiai“ herojė (vert. past.).

– Gan ilgas laiko tarpsnis neužmiršti nuoskaudos, kad Hafas įsikišo tarp jos ir vidurinės mokyklos mylimojo.

– Seira tokia. Net kai buvo maža, visada ko nors užsigeisdavo. Ji ir dabar tokia. Labai rimtai reaguoja į kiekvieną smulkmeną.

Krisas atsistojo, ištiesino nugarą ir nuėjo prie lango. Jis ilgai stovėjo tylėdamas, spoksodamas į tuštumą.

Galiausiai Bekas paklausė:

– Apie ką galvoji, Krisai?

Šis kilstelėjo pečius su apsimestu abejingumu.

– Apie tą šiandienos reikalą.

– Šiandien atsitiko daug įvykių. Apie kurį?

– Pas šerifą. Kaip manai, ar mane suims?

– Ne.

– Man nepatiko kalėjimas pirmą kartą, Bekai. Hafas per kelias valandas sumokėjo už mane užstatą, bet tai nėra tokia vieta, kur norėčiau praleisti daugiau laiko.

– Tavęs nesuims. Jie dar neturi pakankamai įkalčių.

Krisas atsigręžė.

– *Dar?*

– Ar jie gali rasti dar ką nors, Krisai? Privalau tai žinoti.

Jo tamsios akys žybtelėjo.

– Jei mano advokatas manimi netiki, kas patikės?

– Aš tavim tikiu, bet turi pripažinti, kad dabartinė padėtis tau nėra labai palanki.

Krisas pakeitė pozą.

– Taip, neatrodo palanki. Aš daug galvojau ir padariau išvadą, – jis nutilo ir pareiškė: – Kažkas nori mane pakišti.

– Nori tave pakišti?

– Tu skeptiškai nusiteikęs.

– Taip, tikrai.

Krisas grįžo prie kėdės ir palinko per siaurą juos skiriantį tarpą.

– Pagalvok, Bekai. Aiversono byla vis dar neužversta, dingęs asmuo dar nerastas, tad argi aš ne idealiai tinku į žmogžudžius?

– Kam tai paranku?

– Atlėpausiui Votkinsui.

– Atlėpausiui Votkinsui? – susijuokė Bekas.

– Paklausyk pagaliau, – susierzinęs tarė Krisas. – Jis nekenčia brolių Hoilų, beje, ir tavęs dėl tos pačios priežasties. Jis dar iškas karo kirvį.

– Dėl peštynių bare prieš trejus metus?

– Bet jis neužmiršo. Pats sakei Hafui, kad vakar jis paminėjo tas peštynes užkandinėje.

– Na taip, bet...

– Ne vien tai. Aš liepiau Denio sekretorei patikrinti prašymus priimti į darbą, gautus per pastarąsias savaites, ir žinai, kas išaiškėjo?

Jis išsitraukė sulankstytą lapą iš kelnių kišenės ir pamojavo.

– Atlėpausis Votkinsas buvo parašęs prašymą.

– Norėjo įsidarbinti liejykloje?

– Denis atmetė jo prašymą, taigi Atlėpausis turi dar vieną priežastį nekęsti Hoilų.

– Ir jos pakanka, kad nužudytų Denį?

– Tokio vaikino nereikia ilgai provokuoti.

– Įmanomas dalykas, – susimąstęs tarė Bekas.

– Bent jau verta patikrinti.

– Ar minėjai tai Redui?

– Dar ne. Vos radau tą atmestą prašymą, Hafą ištiko infarktas. Dar neturėjau progos su niekuo apie tai pakalbėti.

Bekas pagalvojo, paskui papurtė galvą.

– Iš to kyla dar vienas klausimas, Krisai.

– Koks?

– Kaip Votkinsas įviliojo Denį į žvejybos namelį?

Krisas kelias sekundes pasvarstė ir prisipažino neįsivaizduojąs.

– Tačiau jis gudrus šunsnukis, baigęs trejų metų kalėjimo mokyklą, – pažvelgęs į viršų Krisas pamatė Seirą, išeinančią iš reanimacijos skyriaus. – Pakalbėsim apie tai vėliau.

Kai ji priėjo, jie atsistojo.

– Jis jaučiasi gerai, – pareiškė ji. – Nepasakytum, kad ketina atsisveikinti su šiuo pasauliu.

– Tada kodėl taip atkakliai norėjo tave pamatyti?

– Nėra priežasčių nerimauti, Krisai. Jis nepakeitė testamento ir nepadarė manęs vienintele paveldėtoja, jei dėl to baiminiesi. Jis iškvietė mane norėdamas pasilinksminti, – atsigręžusi į Beką ji tarė: – Ar negalėtumėt atrakinti automobilio, noriu pasiimti savo krepšį.

– Ar skrisit šį vakarą?

– Aš atsisakiau lėktuvo, nes nežinojau, kada galėsiu išvykti. Bet tikiuosi, išnuomotas automobilis... Ką? – paklausė ji, pamačiusi, kad Bekas purto galvą.

– Jį jau pasiėmė. Aš paskambinau ir paklausiau.

– Ką gi, vis tiek planavau nakvoti viešbutyje. Rytoj užsisakysiu kitą automobilį.

Bekas pasiūlė nuvežti ją į motelį, bet ji atsisakė:

– Išsikviesiu taksi.

Krisas paaiškino jai, kad vienintelė Destinio firma nebeveikia.

– Ji užsidarė prieš kelerius metus.

Bekas suprato, kad ji nori kuo greičiau pabėgti nuo jų ir susierzino dėl atsiradusių kliūčių.

– Gerai, – pasidavė ji. – Jei jums netolimas kelias, būčiau dėkinga, jei pavėžėtumėte iki motelio.

– Man visai nesunku. Krisai, ar tu pasilieki?

– Palauksiu, kol gydytojas Kerou grįš vakarinės vizitacijos. Jei pasakys, kad Hafui nebegresia pavojus, eisiu namo.

Jie susitarė nepaleisti iš rankų mobiliųjų telefonų, kad galėtų vienas kitą informuoti, jei Hafo būklė pablogėtų, ir atsisveikino.

Pakeliui į pirmą aukštą Bekas paprašė Seiros išsamiau apibūdinti Hafo sveikatą.

– Jei jo bjaurumas liudija gyvybingumą, jis pergyvens mus visus.

Ji pastūmė sukamąsias duris. Bekas norėjo pratęsti pokalbį lauke, bet visas Seiros kūnas sakė, kad verčiau neklausinėti, apie ką jie su Hafu kalbėjosi.

– Jūs atrodot pavargusi, – tarė Bekas tiesdamas ranką, kad padėtų įlipti į sunkvežimiuko kabiną.

– Susitikimai su Hafu visada išvargina.

Bekas apėjo aplink ir įsėdo. Pasukęs raktelį atsiprašė už karštį kabinoje.

– Reikėjo bent per centimetrą palikti atvirus langus.

– Viskas gerai, – Seira priglaudė galvą prie sėdynės atlošo ir užsimerkė. – Kai liepos mėnesį San Franciske būna tik dešimt laipsnių šilumos, aš pasigendu tikros vasaros. Man patinka kaitra.

– Tai panašu į jus.

Ji atsimerkė ir pažvelgė į jį. Jų žvilgsniai susitiko, ir temperatūra jų kabinoje dar labiau pakilo. Bent jau Beko temperatūra gerokai šoktelėjo. Pusiau atsilošusi Seira atrodė pažeidžiama ir moteriška. Mažos plaukų sruogelės sukosi nepaisydamos plaukų priežiūros priemonių ir teikė jai švelnumo, kurio kiek išgalėdama ji vengė. Jos skruostai buvo išraudę, ir Bekas įsivaizdavo, kokia karšta palietus turėtų būti jos oda. Jis iki skausmo norėjo tai išbandyti, bet nerizikavo, bijojo, kad palietęs ją sutrikdytų trapią tarp jų atsiradusią pusiausvyrą ir tai būtų ne jo naudai. Todėl jis paklausė:

– Ar norit valgyti, Seira?

Ji pakėlė galvą. Akys atrodė miglotos ir nieko nesuvokiančios.

– Ką?

– Ar jūs išalkusi?

– A, – ji papurtė galvą. – Ne.

– Bet turėtumėt būti.

Bekas akimirką žvelgė į ją, o paskui įjungė pavarą. Išvažiavęs iš ligoninės aikštelės jis pasuko priešinga moteliui kryptimi.

– Motelis kitoje miesto pusėje, – pasakė ji.

– Gal galite pasikliauti manimi?

– Tiek, kad prireikus galėčiau jus išmesti.

Jis šyptelėjo. Seira tylėjo, todėl jis įvertino tai kaip sutikimą priimti jo sumanymą. Išvažiavęs už miesto, jis išsuko iš greitkelio į žvyrkelį, vingiuojantį per tankų mišką. Važiavo juo iki aklavietės, kol ant stataus upės kranto atsivėrė proskyna. Keli automobiliai stovėjo aplink nedidelį statinį, kuris atrodė tuoj tuoj nugrius.

Seira atsigręžė į Beką.

– Žinot šią vietą?

– Jūs atrodot nustebusi.

– Maniau, tai paslaptis, žinoma tik vietos gyventojams.

– Aš čia jau seniai ne prašalaitis.

Ši žvejų lūšnelė priklausė tai pačiai šeimai nuo ketvirtojo dešimtmečio pradžios, tada jų vizitinė kortelė buvo į butelius supilstytas alkoholis. Iš gofruotos skardos suramstytas sienas jau prieš kelis dešimtmečius užpuolė rūdys, tad dabar vietomis jos luposi – galėjai matyti net kelis sluoksnius. Lūšnelė buvo vos trijų metrų pločio ir ją visą užėmė virtuvė.

Pro siaurą langelį pardavinėjo austres, – patiekdavo jas ant geldučių puselių su raudonu padažu, tokiu aštriu, kad akys imdavo ašaroti, – tirštą sriubą *gumbo,* pagardintą žuvies filė gabaliukais ir okros pupelėmis, ir vėžių troškinį, tokį skanų, kad lankytojai prancūziško batono riekute kone išvalydavo popierinę lėkštę. Viskas, įskaitant aligatoriaus mėsą ir marinuotus krapus, buvo apvoliota tešloje ir gerai iškepta.

Bekas užsakė du dubenėlius *gumbo* sriubos ir *po-boy** sumuštinių su keptomis krevetėmis. Kol virėjas ruošė jiems maistą, Bekas nuėjo prie statinaitės, stovinčios trobelės pašonėje, ir įkišęs į ją ranką iš ledo kubelių ištraukė du ilgakaklius butelius alaus. Jis atidarė juos bažnyčios raktu, kuris kabojo ant purvinos virvės, prikaltos prie medžio.

– Alus šaltas, – įspėjo Seirą, paduodamas butelį. – Ar reikia stiklinės?

– Tai juos įžeistų.

Ji priglaudė butelį prie lūpų lyg profesionalė. Bekas nusišypsojo ir pagyrė:

– Tai pakėlė jūsų reitingą.

– Man nesvarbus jūsų vertinimas.

Jo šypsena pasidarė dar platesnė.

– Labai gaila, pakliūtumėt į populiariausių savaitės temų sąrašus.

---

* *Po-boy* – prancūziškas batonas, kepamas Naujajame Orleane (vert. past.).

Kai patiekalai buvo pagaminti, jie nusinešė popierinius dubenėlius su maistu ant aptriušusių pikniko stalų po ąžuolų skėčiu. Ant žemutinių samanomis apaugusių šakų kabojo spalvotų lempučių girliandos. Vienas klientų įjungė automobilio radiją ir surado Lotynų Amerikos melodijas grojančią stotį, toks fonas labai tiko prie aplinkos.

Pirmiausia jie suvalgė sriubą, paskui Bekas stebėjo, kaip Seira išvynioja savo sumuštinį. Čia pat kepta bandelė buvo karšta ir riebi: traški iš išorės, minkšta viduje. Ji buvo prigrūsta riebių, džiūvėsėliuose apvoliotų ir ką tik iš kepimo aliejaus ištrauktų krevečių, smulkintų salotų ir aštraus padažo. Visa tai Seira apibarstė čili pipirais iš buteliuko, stovinčio ant stalo.

Seira atsikando didelį kąsnį.

– Dieviška, – tarė ji nurijusi. – San Franciske maistas neįtikimai skanus, tačiau šitas kaip...

– Kas?

– Kaip namie, – ji nusišypsojo, tačiau tai buvo liūdna šypsena.

Bekas skyrė Seirai ne mažiau dėmesio kaip maistui ir jautė, kad ji tai suvokia. Toks dėmesys vertė ją jaustis nepatogiai, nors stengėsi atrodyti abejinga.

Galiausiai ji susiraukė.

– Ar aš išsitepiau padažu, ar dar kas?

– Ne.

– Tada kodėl taip spoksot į mane?

Beko žvilgsnis kvietė ją atspėti, ji, žinoma, nemėgino. Jie valgė toliau. Netrukus jis paklausė:

– Ar jūs kada prakaituojat?

Ji pažvelgė į jį ir sumirksėjo.

– Atsiprašau?

– Čia karščiau negu pragare, nėra jokio vėjelio, drėgmė tikriausiai devyniasdešimt devyni procentai. Jūs šaukštais kabinate raudonųjų pipirų padažą, tačiau neprakaituojat. Jūsų oda net nerasoja. Kaip tai įmanoma?

Jis rankove nubraukė prakaitą, rodydamas drėgną dėmę.

– Mano krūtine teka litrai prakaito, kuris kaupiasi į balą ant mano liemens.

Žinoma, tokia metafora privertė Seirą nuoširdžiai nusišypsoti.

– Aš irgi prakaituoju, – tarė ji. – Bet retai. Tik tada, kai patiriu didelį fizinį krūvį.

– Aha, malonu girdėti, – pasakė jis. – Jau buvau pradėjęs įtarti, jog jūs ateivė, neturinti prakaito liaukų.

Kai jie baigė valgyti, Bekas surinko atliekas ir sumetė į tam skirtą seną tepalo statinę.

Grįžęs prie stalo jis ant jo atsisėdo, užkėlė kojas ant suoliuko šalia Seiros, siurbtelėjo alaus ir pažvelgė į ją žemyn.

– Kodėl šitaip nemėgstat daktaro Kerou?

Seira rūpestingai pastatė butelį ir nusišluostė delnus popierine servetėle.

– Ar mano antipatija buvo tokia akivaizdi?

– Labai... Turėdama galimybę rinktis, ar paspausti jam ranką, ar prisiglausti prie manęs... – Bekas nutilo, palaukė, kol ji pažvelgs į jį, ir užbaigė: – Jūs pasirinkot nespausti gydytojui rankos. Žinodamas, kaip nemėgstat manęs, pasakyčiau, kad tą žmogų tikrai niekinat.

Seira nusisuko ir pažvelgė į grupelę žmonių, valgančių prie bendro stalo. Nugriaudėjo juokas, lyg vienas jų būtų pasakęs gerą sąmojį. Jų vaikai vaikėsi jonvabalius tarp medžių ir spiegė iš džiaugsmo, kai pagaudavo.

– Jiems linksma, ar ne?

– Atrodo, – atsakė jis, paskui palietė Seirai šlaunį savo bato nosimi. – Tai vis dėlto kodėl nemėgstat gydytojo Kerou?

Seiros žvilgsnis grįžo prie jo.

– Jis povas. Tie absurdiški plaukai... Turi Napoleono kompleksą. Jis tikra nelaimė tiems, kurie pas jį gydosi, nes yra nekompetentingas ir per daug kvailas arba tuščiagarbis, kad tai pripažintų. Jau seniai iš jo reikėjo atimti licenciją.

– Be viso to, ką dar turit prieš jį?

Atsakydama į jo erzinamą intonaciją Seira atlošė galvą ir tyliai nusijuokė.

– Aš per daug atsipalaidavau. Atsiprašau.

– Neatsiprašinėkit. Atsipalaidavusi man labiau patinkat. Nemanau, kad dažnai sau tai leidžiat.

– Jums patinka mane analizuoti?

– Taigi daktaras Kerou?

Seiros šypsena pamažu pranyko.

– Jis buvo mano motinos gydytojas, kai ji susirgo skrandžio vėžiu.

– Krisas man pasakojo. Jums visiems buvo labai sunku.

– Kai diagnozavo vėžį, liga tikriausiai jau buvo per daug pažengusi, kad gydymas būtų veiksmingas. Bet man atrodė, kad daktaras Kerou nesistengė jos išgelbėti.

– Jūs buvot maža, Seira. Norėjot, kad viskas greitai pasitaisytų, o kai Lorelė mirė, turėjot ką nors apkaltinti.

– Jūs tikriausiai teisus.

– Jaučiau tą patį, kai mirė mano tėvas.

Seira pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

– Buvau tokio pat amžiaus kaip ir jūs, kai netekot motinos.

– Tikriausiai jums buvo labai blogai, – Seira akimirką pamiršo visas savo gynybos priemones, jos išraiška sušvelnėjo, akys tapo šiltesnės ir pirmą kartą nuo jų susitikimo ji kalbėjo nuoširdžiai.

– Tai atsitiko seniai, – pasakė Bekas, – bet atsimenu, koks įtūžęs buvau. Aš ilgai pykau, todėl mano mamai buvo dar sunkiau.

Seira parėmė smakrą delnu ir paklausė:

– O ką darėt, kai sužinojot, kad tėčio nebėra? Koks buvo pirmas veiksmas?

– Pasiėmiau beisbolo lazdą ir nuėjau prie išorinės garažo sienos, – nereikėjo stengtis prisiminti. Viskas buvo labai gyva. – Daužiau ją tol, kol skilo lentos. Neklauskit manęs kodėl. Tikriausiai norėjau, kad kam nors kitam skaudėtų taip kaip man.

Bekas atsisėdo ant suoliuko šalia Seiros atsukęs nugarą į stalą, ir jie vėl atsidūrė vienas prieš kitą, kaip ant suoliuko prie rojalio. Šis iškylos suolas buvo daug ilgesnis, bet Bekas sėdėjo visai arti Seiros, kaip ir tada.

– O ką jūs darėt, kai sužinojot apie mamos mirtį?

– Nuėjau į jos kambarį, – pasakė Seira. – Ten visada skaniai kvepėjo talku, kuriuo ji pudruodavosi po vonios. Visą gyvenimą atsiminsiu, kaip ji kvepėdavo kiekvieną vakarą, kai ateidavo į mano kambarį apkamšyti ir pabučiuoti prieš miegą. Ji suimdavo man veidą delnais, jie būdavo tokie vėsūs.

Tarsi sustiprindama žodžius veiksmu, ji priglaudė delnus prie skruostų ir panirusi į prisiminimus kurį laiką sėdėjo tylėdama, paskui nuleido rankas.

– Taigi kai Hafas grįžo iš ligoninės ir pasakė mums, kad mama mirė, aš nuėjau į jos miegamąjį. Tai buvo ir Hafo kambarys, bet moteriškas ir subtilus kaip ir ji. Aš atsiguliau į mamos vietą, įsikniaubiau į jos pagalvę ir pravirkau. Galiausiai Selma mane surado. Ji nušluostė man veidą šaltu rankšluosčiu ir pasakė, kad nuo šiol aš būsiu namų ponia, kad mamytė žiūri į mane iš dangaus. Negi aš norinti ją nuvilti šitaip raudodama? Taigi aš lioviausi verkusi.

– Ir tapot namų ponia.

Seira nusijuokė ir krestelėjo galvą, atmesdama plaukus.

– Manau, išnagrinėjom šią temą. Aš niekad nesielgiau kaip ponia. Bet tada ėmiau nemėgti gydytojo, kuris neišgydė mamos, ir nekenčiu jo iki šiol.

– Visiškai suprantama.

– Ar jūsų motina gyva?

– Taip, ji įstengė ištverti ir tėvo mirtį, ir mane.

Linktelėjusi Seira pasakė:

– Tikriausiai jūs buvot tikras velnias, kai augot.

– Ir vis dar esu?

Ji įdėmiai pažvelgė į jį ir ramiai atsakė:

– Kai kas teigia, kad esat.

– Kas taip sako?

Pasijutusi nesmagiai ji vengė atsakyti ir baigė gerti alų.

– Manau, jau reikia vykti į viešbutį. Šiandien gali trūkti kambarių.

Bekas prilaikė ją už alkūnės, kai jie ėjo nelygia pievute sunkvežimiuko link. Pirmą kartą ji neatsitraukė.

– Matot, ar kambaryje bus laisvų kambarių, priklauso nuo boulingo lygos, – pasakė Bekas.

– Boulingo lygos?

– Tais vakarais, kai vyrai žaidžia boulingą, žmonos susitinka su meilužiais. Ir tada nebūna laisvų kambarių.

Stovėdama ankštoje erdvėje tarp automobilio durelių, kurias Bekas jai atidarė, ir kabinos, Seira atsigręžė į Beką ir paklausė:

– O kaip tomis naktimis, kai moterys žaidžia boulingą?

– Tas pats. Visi kambariai užsakyti, nes vyrai linksmina savo drauges. Bet, manau, šįvakar jums niekas negresia. Niekas nežaidžia boulingo, išskyrus „Kolumbo riterius“.

– Ar katalikės nesilinksmina?

– Linksminasi, bet slapčia. Jos išvažiuoja iš miesto.

Seira nusijuokė ir įlipo į kabiną, nenujausdama, kaip sijonas aptempė jos užpakaliuką. Patrauklūs linkiai ir nematyti jokių kelnaičių. *Kelnaitės su juostele,* suvokė Bekas ir jį vėl apėmė geismas. Apeidamas sunkvežimiuką jis dar kartą nusišluostė kaktą rankove, įlipo į kabiną ir užvedė variklį.

– Kaip gavote visą šią vertingą informaciją apie neištikimybę Destinyje?

– Tai įeina į mano darbą.

Bekas plačiai apsisuko ir nukreipė sunkvežimį į siaurą kelią, vedantį į greitkelį. Iš abiejų pusių juos supo neperregima miško tamsa.

– Suprantu. Jūs renkat informaciją apie žmones, sužinot, kas su kuo miega, kiek jie geria, kur yra pažeidžiami. Jei kartais Hafui reikėtų juos paspausti.

– Kalbat kaip apie šantažą.

– O ar tai ne šantažas?

Bekas nusivylęs pažvelgė į ją.

– Na štai! Aš jus pavaišinau puikia vakariene, o vis tiek negaliu sulaukti jūsų palankumo. Man nemalonu, kad rytoj išvažiuosit taip blogai apie mane galvodama.

– Rytoj aš nevažiuosiu.

Keturioliktas skyrius

Bekas stabdė taip staigiai, kad sunkvežimis kelis metrus slydo žvyrkeliu, kol visai sustojo.

– Kodėl neišvyksit?

– O koks jums skirtumas?

– Šiandien po pietų buvot pasirengusi šauti iš čia lyg raketa. Kas privertė jus persigalvoti?

– Įtariama, kad Krisas susijęs su Denio mirtimi.

– Kas jums sakė?

– Hafas.

Bekas apsvarstė tai, patraukė koją nuo stabdžių ir vairavo toliau.

– Ar Hafas kalbėjo paveiktas vaistų? – paklausė ji.

– Ne, jis blaivaus proto.

– Ar jūs galit... Ar norit apie tai pakalbėti?

Bekas abejingai gūžtelėjo pečiais, nors abejingas nesijautė.

– Redas Harperis paprašė Kriso užeiti į nuovadą ir atsakyti į kelis klausimus. – Bekas pažvelgė į ją. – Matyt, jūsų komentaras, kad Denis nekentė žvejybos, sujaudino jo pavaduotoją Skotą.

– Maniau, tai gali būti svarbu. Denis nekentė žvejybos namelio. Jis ten niekad nevažiuodavo.

– Jis ten nebuvo visą tą laiką, kai aš čia, – pripažino Bekas. – Bent jau kiek žinau.

– Tada ar jums nekeista, kad jis žuvo kaip tik ten?

– Nežinau. O ar turėtų būti keista?

Jie jau privažiavo priemiestį ir Bekas sustojo prie šviesoforo. Seira neatsakė į jo klausimą, todėl jis pasisuko į ją ir pakartojo:

– Ar jums keista, kad jis žuvo ten? Kodėl Deniui nepatiko žvejybos namelis?

Seira atkakliai tylėjo.

– Ar jis bijojo gyvačių? Buvo alergiškas nuodingajai gebenei? Kodėl Denis nemėgo tos poilsiavietės?

– Skausmingi vaikystės prisiminimai, – atšovė ji. – Jus tai tenkina?

Jis atsakė nedvejodamas:

– Tenkina.

Užsidegė žalia šviesa ir Bekas greit pervažiavo sankryžą.

Jis išgirdo, kaip Seira atsiduso, atrėmusi galvą į keleivio langą.

– Norit išgirsti tą istoriją?

– Jei tik norit papasakoti.

– Vis tiek Krisas papasakos. Mano versija bent jau nebus pagražinta. Galbūt tai padės jums suprasti, kokia buvo Hoilų atžalų vaikystė ir pateiks nenulakuotą žmogaus, kuriam dirbat, portretą.

– Kartą, praėjus šiek tiek laiko po mamos mirties, Hafas nusprendė, kad šeimai reikia iškylos – visiems keturiems praleisti dieną kartu. Jis padarė didelę nuolaidą, nes, kaip žinot, labai retai kada neina į liejyklą.

– Taigi jis mus nusivežė į poilsiavietę. Jis visus mus pasodino, įdavė po meškerę su jauku, o man ir Deniui dar paaiškino, kaip žvejoti. Žinoma, Krisas jau buvo įgudęs žvejys, nes Hafas jį dažnai imdavosi kartu. Denis ėmė zirzti nenorįs žvejoti. Jam nepatiko mauti ant kabliuko masalą, nenorėjo skriausti slieko. Vylėsi nieko nepagausiąs ir žuvys nežūsiančios. Jis nuolat galvojo apie mirtį, juk neseniai buvo mirus mama. Prieš savaitę kelias valandas verkė, verandoje radęs negyvą svirplį. Užuot nurami-

nęs Denį, pamėginęs įkalbėti ar, po velnių, palikęs jį ramybėje, nes koks skirtumas, sugaus Denis ką nors ar ne, Hafas įtūžo ir pasakė, kad jis negalės eiti namo, kol neištrauks nors vienos žuvies. Jis privertė Denį visą popietę tūnoti tame dvokiančiame geltoname dumble, kęsti jo panieką ir brolio patyčias. Jis leido Krisui žeminti brolį ir net skatino tai daryti. Kai Denis galiausiai pagavo žuvį, saulė jau buvo nusileidusi. Jis verkė visą laiką, kol mėgino nuimti ją nuo kabliuko, bet galiausiai nuėmė, – tyliai baigė Seira. – Jis tai padarė. Ir vienintelis mano matytas Denio pasipriešinimo veiksmas buvo tas, kad jis įmetė žuvį į upelį ir prisiekė niekada gyvenime daugiau negaudysiąs žuvų.

Seira baigė pasakojimą, kai Bekas jau buvo įvažiavęs į motelio aikštelę ir sustojęs prieš registratūrą. Jis buvo pasisukęs į ją, ištiesęs ranką ant jos sėdynės atlošo, pirštai vos nelietė jos peties.

Seira susivokė, kad panirusi į prisiminimus tapo vieninteliu Beko dėmesio objektu. Ji atsisėdo tiesiau ir atsikrenkštė, slopindama pakimusį balsą.

– Denis nekentė tos vietos, su ja susiję bjaurūs prisiminimai, tai kodėl jis nusprendė ten vykti praėjusio sekmadienio popietę?

– Gal kaip tik dėl tos priežasties jis ir nuvažiavo ten, Seira? Jei buvo toks nusivylęs, kad ryžosi nusižudyti, gal mazochistiškai pasirinko vietą, susijusią su nemaloniais prisiminimais?

– Jei jis *nusižudė,* – Seira pažvelgė jam į akis, – kodėl jie domisi Krisu?

– Nesidomi. Jį tik apklausė.

– Taip taip, aš žinau. Jis tik atsakinėjo į klausimus. Tačiau, matyt, tie klausimai pakankamai rimti, kad Hafą ištiko infarktas.

Bekas nusigręžė ir pažvelgė į mirksinčią raudoną neoninę rodyklę, nukreiptą į motelio registratūrą. Pro stiklinę sieną jis matė krėsle sėdintį registratorių, žiūrintį televizorių ir kramtantį dantų krapštuką.

Jis nerodė nė menkiausio susidomėjimo galimais klientais. Matyt, įprasta, kad vyras ir moteris lieka mašinoje ir tariasi, eiti prašyti kambario ar ne.

– Policija namelyje rado daiktą, atkreipiantį dėmesį į Krisą. Jis tikina nebuvęs namelyje nuo tos nakties, kai Fritas nuvijo lūšį, – Bekas vėl atsigręžė į Seirą ir pridūrė: – Manau, jis sako tiesą.

– Ką jie rado?

– Degtukų dėžutę iš naktinio Broksbridžo klubo.

– Ir viskas? Nelabai svarūs įkalčiai. Tą dėžutę galėjo pamesti bet kas ir bet kada.

– Įprastomis aplinkybėmis – taip. Bet didysis atidarymas buvo praėjusį šeštadienį, Denio mirties išvakarėse. Tokios degtukų dėžutės kaip tik ta proga ir pagamintos, – paaiškino jis. – Krisas pripažįsta buvęs klube ir grįžęs namo vėlai. Sako, surūkęs kelias cigaretes, todėl galėjęs turėti degtukų dėžutę.

– Nemanau, kad Denis tą naktį buvo klube.

Bekas papurtė galvą.

– Tik ne tokioje vietoje, ypač ne pastaruoju metu. Denis nerūkė, todėl neatrodo, kad *jis* būtų pametęs tą dėžutę. Kur jis ją būtų gavęs tarp šeštadienio nakties ir sekmadienio ryto, kai išėjo į bažnyčią?

– Taigi pavaduotojas Skotas norėjo žinoti, kaip degtukų dėžutė, kurios iki šeštadienio vakaro negalėjai gauti, namelyje atsirado sekmadienį po pietų. Krisas buvo naktiniame klube, todėl panašiausias į kaltininką.

– Tai pavaduotojo Skoto teorija.

– O kas dar ten galėjo būti?

– Aš nežinau, Seira, bet jei Skotas tik tiek turi prieš Krisą, prisiekusiesiems to neužtektų, net jei prokuroras labai spirgėtų, norėdamas, kad jį nuteistų.

Seirą pritrenkė jo juridinis žargonas.

– Ar jūs manot, kad viskas nueis taip toli?

– Ne, nemanau. Koks būtų Kriso motyvas? – Bekas pateikė tai kaip retorinį klausimą, tačiau Seira priėmė jį kaip tikrą pinigą.

– Nemanau, kad Krisui reikia motyvų, kai ko užsimano.

Bekas neginčijo šio teiginio, nes žinojo, kad tai tiesa.

Trumpai patylėjusi Seira tarė:

– Nusprendžiau likti Destinyje, kol viskas paaiškės.

– O kaip jūsų verslas?

– Šiandien kalbėjausi su savo padėjėja. Šią savaitę manęs nespaudžia jokie darbai, ji perkėlė mano susitikimus. Be to, tai svarbiau. Aš nepalaikiau jokių ryšių su Deniu per pastaruosius dešimt metų.

Jos balsas užsikirto, beveik užlūžo, ir Bekui pasirodė, kad Seira slepia labai svarbų argumentą, nulėmusį jos sprendimą. Tačiau ji nieko nepasakė.

– Aš negaliu leisti, kad jo mirties aplinkybės liktų neištirtos, – pasakė ji. – Ar jis nusižudė, ar buvo nužudytas; privalau žinoti, kodėl jis mirė, jei nėra kitų priežasčių, tai bent jau dėl savo pačios sielos ramybės. Taip pat jaučiu pareigą motinai, Denis buvo jos numylėtinis. Jei palikčiau tai Hafui ir Krisui, Denio tragedija greitai būtų pamiršta. Aš negalėčiau gyventi, jei subraukčiau jį po kilimu kaip šiukšlių krūvelę. Sudaužyčiau mamai širdį. Tai mažiausia, ką galiu dėl jos padaryti, ir dėl jo, – Seira ištiesė ranką prie durelių rankenos.

Bekas palietė jai petį.

– Seira?

Ji pažvelgė į jį, bet jis nesugalvojo, ką galėtų pasakyti. Jos priežastys likti buvo nesavanaudiškos, tad kokį įtikimą argumentą jis galėtų pateikti? Geriausia būtų, jei ji išvyktų iš Destinio, bet jis negalėjo prisiversti skatinti ją tai padaryti.

Tylos akimirką nutraukė Seira:

– Nesivarginkit atidarydamas man duris. Ačiū už vakarienę. Labanakt.

Bekas leido jai išlipti pačiai ir pasiimti krepšį, padėtą už sėdynės. Uždariusi dureles ji net nepažvelgė į jį.

Bekas išgirdo, kaip suskambėjo varpelis virš durų, kai Seira įėjo į registratūrą. Jis stebėjo, kaip ji kalbasi su administratoriumi.

Bekas įsakė sau važiuoti ir į nieką nesipainioti, net raktelį pasuko. Kuo mažiau jis turės reikalų su Seira Linč, juo geriau

bus visiems, ypač jam pačiam. Juk jis jai nepatinka. Kodėl jis čia lūkuriuoja?

– Prakeikimas!

Kai Seira išėjo iš registratūros, nešina kambario raktu, Bekas jos laukė. Tiesdamas ranką į jos krepšį paklausė:

– Viršuje ar apačioje?

– Nereikia manęs lydėti.

– Hafas man niekada neatleistų, jei jums kas nors atsitiktų.

– O kas man gali atsitikti?

Jis paėmė krepšį iš jos rankų.

– Apie tai nediskutuosim, Seira.

Seira neprieštaraudama parodė ilgą atvirą koridorių.

– Paskutinis kambarys, – tarė ji ir karčiai nusijuokė: – Hafas. Tik jau neapsikvailinkit, patikėjęs, jog jam rūpi mano gerovė.

– Supratau – reanimacijos skyriuje sentimentalus susitaikymas neįvyko.

– Jis žaidė vieną iš savo iškrypėliškų žaidimų, o aš buvau užstatas.

– Jis manė, kad miršta. Gal jūs klystat.

– Neklystu.

– Nenaudinga abejoti Hafu?

– Tikrai ne.

– Spėju, kai jis nutraukė jūsų ir Klarko Deilio romaną, jūs...

– Ką? – Seira staiga sustojo ir sugriebė jam už rankos. – Ką jūs apie tai žinot?

– Tik tą, ką pasakojo Krisas.

– Krisas jums pasakojo apie mane ir Klarką? Kada?

– Kol buvote reanimacijos skyriuje.

– Kodėl?

Seiros pirštai įsikirto Bekui į alkūnės linkį, nors ji tikriausiai to nesuvokė. Jos akys liepsnojo pykčiu. Vildamasis ją nuraminti Bekas kalbėjo labai ramiai:

– Paklausiau Kriso, dėl ko prasidėjo jūsų karas su Hafu.

– Tikiuosi, kad pasakojimas jums buvo įdomus.

Seira paleido jo ranką ir skubiai nuėjo koridoriumi. Pasiekusi galines duris ji įgrūdo raktą į spyną su tokia jėga, kad Bekas nustebo, kodėl jis nelūžo. Ji trūktelėjo savo krepšį jam iš rankos ir sviedė į kambarį.

– Nebūčiau minėjęs to vardo, jei būčiau žinojęs, kad tai jus nuliūdins.

– Man pikta, kad jūs su Krisu lyg dvi pleputės liežuvavot apie mano asmeninį gyvenimą. Ne jo reikalas aptarinėti jį su jumis ar kuo nors kitu. Ar neturėjot daugiau apie ką kalbėti?

– Mes neliežuvavom. Be to, tai jau sena istorija, – jis primerkęs akis pažvelgė į ją. – Argi ne?

– Tai kodėl ji jus domina?

– Mane ji domina taip pat, kaip ir dvi jūsų santuokos.

– Jūs ir mano santuokas aptarėt?

– Jos – šeimos kronika.

– Šeimos, kurios narys jūs nesate.

– Teisybė. Aš tik pašalinis stebėtojas. Man tiesiog smalsu.

– Dėl ko?

– Du vyrai per trejus metus. Pirmąjį parinko Hafas, todėl galima suprasti, dėl ko santuoka truko trumpai. O kodėl sugriuvo antroji?

Seira liko sustingusi ir neatsakė.

– Nesuderinamumas? Dingo potraukis? Vis dar uždegdavot tamsoje žibintą Deiliui? Tikriausiai taip. Suprantu, jūsų meilė buvo karšta.

– Jūs *nieko* nesuprantat.

– Tai paaiškinkit, Seira. Išdėstykit viską taip, kad suprasčiau.

Ji virė pykčiu.

– Galbūt pamanėt, kad jei negalit turėti vyro, kurio norit, tai bent jau pasimėgausit gardumynais?

– Taip! – sušnypštė ji. – Kaip tik tai ir dariau. Ar norit išmėginti?

Ji pakėlė ranką, apkabino Beko kaklą, prisitraukė jo veidą ir stipriai, piktai, įžūliai pabučiavo į lūpas, o paskui taip staiga pa-

leido, kad jo galva loštelėjo atgal. Ji apsigręžė, įėjo į kambarį ir jau ketino užtrenkti duris, bet Bekas šoktelėjo iš paskos.

– Aš noriu išmėginti daug daugiau, negu parodėt.

Jis apglėbė Seiros liemenį, prisitraukė, stumtelėjo ją toliau į kambarį ir koja paspyręs duris godžiai apžiojo jos lūpas. Jis praskyrė Seiros lūpas ir įkišo tarp jų liežuvį. Ji mėgino nusigręžti, bet Bekas viena ranka suėmė jos skruostą ir prilaikė galvą, tyrinėdamas jos burną.

Staiga Seiros ranka paniro į jo plaukus, pirštai sugriebė plaukų sruogas. Bet ji nestūmė Beko šalin – traukė jį artyn, karštai atsakydama į bučinį. Tylios geismo aimanos virpėjo iš jos gerklės gilumos, vesdamos jį iš proto.

Bekas sušvelnino bučinį, ranka jau nebelaikė Seiros skruosto, o jį glostė.

Jų liežuviai vis dar lietėsi, bet jau seksualiai, ne piktai. Bekas pasisuko taip, kad Seira nugara atsiremtų į duris, o pats glaudėsi prie jos, spausdamas savo iškilumą prie laukiančios jos ertmės ir beprotiškai trokšdamas, kad jų drabužiai ištirptų.

Atsitraukęs įkvėpti oro, jis sukuždėjo jai į lūpas:

– Žinojau, kad tu šito trokšti.

Sunkiai alsuodama Seira energingai tai neigė, bet palenkė galvą į šoną, kviesdama Beko lūpas nuslysti jos kaklu žemyn. Jis buvo neteisus – ant jos odos žvilgėjo mažutėliai prakaito lašeliai. Bekas atsegė Seiros švarkelį ir pabučiavo krūtis, virstančias iš liemenėlės iškirptės.

Kai Bekas pabučiavo jos stangrų spenelį per liemenėlės nėrinius, Seira sumurmėjo „nereikia“, bet jis nesitraukė ir ji jo neatstūmė.

Vėl bučiuodamas lūpas Bekas uždėjo rankas Seirai ant sėdmenų ir prisitraukė ją artyn.

– O Dieve, – sudejavo ji, paskui nusigręžė veidu į duris.

Nesuglumęs jis pakėlė Seiros rankas virš galvos ir prispaudė prie durų. Jis palietė nosimi jos sprandą, delnais nuslinko žemyn jos vidine rankų puse. Paskui Bekas apglėbė delnais jos krūtis, spustelėjo, rankos nuslydo Seiros pilvu, klubais, šlauni-

mis iki pat kelių. Kildama atgal viena ranka palindo po sijonėliu. Jis ėmė raukšlėtis prie jo riešo, kol ranka kilo ilgiausia ir švelniausia šlaunimi, kokią tik vyras gali įsivaizduoti.

Kelnaičių su juostele priekis buvo tik nedidelis nėrinių lopinėlis. Bekas paglamonėjo per jį, paskui po juo, plaukai buvo švelnūs, o kūnas nuolankus. Pirštai pajuto, kad ji pasiruošusi. Susižavėjimo, jaudulio ir dėkingumo apimtas Bekas sukuždėjo jos vardą.

Jo pirštai vos spustelėjo, tačiau Seira krūptelėjo ir tyliai suaimanavo. Ji instinktyviai ėmė judinti klubus į priekį ir atgal. Bekas sudejavo – jis vos ištvėrė malonumą, buvo ten, kaip tik ten, prigludęs prie jos sėdmenų, o ji judėjo svaiginamu ritmu priešais jį.

Kai ji pasiekė orgazmą, Bekas dar labiau prisiglaudė ir tvirtai suspaudė ją tarp savęs ir durų. Seira trynė smilkinį į duris, tankiai alsuodama, kol krūpčiojimai liovėsi, atslūgo įtampa ir ji nurimo.

Bekas ištraukė ranką iš po sijono ir jį išlygino. Paskui abiem rankomis suėmė Seiros liemenį ir spūsčiojo jį, rodydamas, kad moka būti kantrus.

Praėjo visa minutė, kol Seira atsigręžė į jį veidu. Jos sudrėkę, išsitaršę plaukai puikiai įrėmino stipriausio kada nors pagaminto viskio spalvos akis ir lūpas, kuriomis Bekas niekaip negalėjo pasisotinti. Smulkūs prakaito karoliukai nusagstė jos viršutinę lūpą.

Bekas šypsodamasis piršto galiuku nušluostė tuos drėgnus ūsiukus.

– Prakaituoji tada, kai įdedi fizinių pastangų.

– Jei jūs mane dar kartą paliesit, aš jus užmušiu.

Pritrenktas Bekas žingtelėjo atgal.

– Ką?

– Manau, aš aiškiai pasakiau!

Dabar jis suvokė, kad ugnis Seiros akyse – tai ne geismas, bet įniršis, toks stiprus, jog atrodė, jei jis nepaisys grasinimų ir ją palies, ji tikrai perrėš jam gerklę.

– Aš nejuokauju, – patvirtino ji. – Nelieskit manęs.

Įsiutintas jos intonacijos Bekas sarkastiškai atkirto:

– Tačiau prieš minutę jūs neprieštaravot, kai jus liečiau. Gal pavaizduoti grafiškai?

– Noriu, kad išeitumėt.

Bekas plačiu rankos mostu paprašė pasitraukti nuo durų, perdėtai demonstruodamas pastangas išvengti fizinio kontakto. Jis atšoko, atidarė duris, o paskui sustojo ir atsigręžė.

– Ant ko jūs pykstat, Seira? Ant manęs ar savęs?

– Eikit iš čia!

– Žinojot, kad tai įvyks.

– Eikit!

– Tą akimirką, kai mes pamatėm vienas kitą, abu supratom, kad tai neišvengiama.

Ji įtūžusi papurtė galvą.

– Jūs to norėjot ir jums patiko.

– Ne!

– Ne? – jis ištiesė ranką ir nykščiu palietė jos apatinę lūpą, parodė jai kraujo lašelį nuo žaizdelės, kur buvo įsikandusi.

Bekas pasilenkė prie jos veido, sušnabždėjo vieną vienintelį žodelį ir išėjo.

Hafas užsimerkęs gulėjo ant nugaros, kai išgirdo, kad kažkas įėjo į palatą.

– Kas čia?

– Jūsų talentingasis daktaras.

– Labai ilgai užtrukai, – suniurzgė Hafas.

– Tu ne vienintelis mano pacientas, – pasakė Tomas Kerou.

– Aš iš viso ne pacientas, – Hafas nukorė basas kojas per lovos kraštą ir atsisėdo. Jis nusikeikė ir ištraukė iš šnervių vamzdelį.

– Nekenčiu, kai prikaišioja viso to mėšlo.

Gydytojas nusijuokė.

– Džiaukis, kad neprireikė kateterio tavo pimpalui.

– Jokio šanso, nė pragare. Ar atnešei ko nors užvalgyti?

Tomas Kerou pasirausė apdribusių kelnių kišenėje ir ištraukė suvyniotą sumuštinį.

– Riešutų sviestas ir vynuogių drebučiai iš mano virtuvės.

– Kas čia per velnias? Sakei, kad atneši vakarienę.

– Hafai, žmonės, patyrę infarktą, praėjus dešimčiai valandų dar nevalgo mėsos kepsnio su bulvių koše ir riebiu padažu.

Hafas pagriebė sumuštinį, išvyniojo ir sunaikino trimis kąsniais.

– Atnešk kokakolos, – paliepė jis, kramtydamas pilna burna.

– Jokio kofeino.

– Ta baisuolė slaugytoja atėmė iš manęs cigaretes.

– Net didysis Hafas Hoilas negali rūkyti reanimacijos palatoje.

– Aš paaukojau pinigų šiai ligoninei ir negaliu joje rūkyti?

– Čia visur deguonies balionai, – mostelėjo ranka gydytojas.

– Tai eisiu rūkyti į apačią.

– Turėsiu išjungti monitorius, ir visas personalas tuoj subėgs tavęs gaivinti, – Kerou griežtai pažvelgė į Hafą. – Juk mums to nereikia?

Hafas apdovanojo jį tulžingu žvilgsniu.

– Tu mėgaujies tuo, ar ne?

– Juk čia tavo sumanymas, Hafai. Taigi jei turi apsieiti be mėgstamo riebaus maisto ir rūkalų, pats esi dėl to kaltas. Kiek laiko žadi čia tysoti? Slaugytojos jau kasosi galvas, nesuvokdamos, kaip patyręs infarktą ligonis gali būti toks gyvybingas. Aš ilgai nepajėgsiu apgaudinėti.

– O kada žmogus po infarkto gali stebuklingai pasveikti?

– Po dienos ar dviejų. Rytoj padarysiu kai kuriuos tyrimus...

Hafas stipriai dūrė jam pirštu į krūtinę.

– Tik nieko skausmingo ir ne į vidų.

– Galėčiau pasakyti tavo šeimai, kad nustačiau, jog infarktas ne itin stiprus, lyg įspėjamasis signalas laikytis dietos, liautis rūkius, pradėti sportuoti ir taip toliau.

– Tik jau nesakyk nieko apie dietą, nes Selma pradės šerti mane visokiu mėšlu.

– Tai kaina, kurią turėsi mokėti už suvaidintą infarktą.

– O kokia alternatyva? – suurzgė Hafas.

– Galėčiau pripažinti suklydęs ir pasakyti, kad širdis niekuo dėta, kad tai buvo tik ūmus gastrito priepuolis, sukilo rūgštys. Tai išgąsdino tave ir suklaidino mus visus.

Hafas pasvarstė ir tarė:

– Būtų lengva patikėti, kad toks šundaktaris, kaip tu, nustatė klaidingą diagnozę, bet laikykimės nestipraus širdies smūgio versijos. Norėčiau dar vieną dieną dėl akių pagulėti ligoninėje.

– Iš visų tavo klastočių ši pranoksta visas kitas. Kodėl taip elgiesi?

– O koks tau skirtumas? Juk gausi atlyginimą.

– Tik neužmiršk, kad grynais.

– Argi kada nors pamiršau?

Įspeistas į kampą gydytojas nervingai nusijuokė.

– Aš nemėgstu kištis į tavo reikalus, Hafai. Man tik įdomu.

– Turiu savo priežasčių pasirodyti pažeidžiamas. Ir tu visiškai teisus – tos priežastys tikrai ne tavo reikalas.

Tomas Kerou buvo paperkamas, kaip ir bet kuris kitas Hafo sutiktas žmogus, ir tai kai ką reiškė. Hafo visi bijojo todėl, kad jis duodavo dosnius kyšius, bet suteikdavo labai šykščią informaciją. Jis visiškai neketino aiškinti Kerou, kodėl sukūrė tokią sudėtingą šaradą.

– Jei neduosi man daugiau valgyti, dink iš čia, – įsakė Hafas. – Pasistenk nenužudyti nė vieno paciento, kol eisi iš ligoninės.

– Pasimatysim rytą.

– Ir atmink: nieko nekiši į mane. Nieko į užpakalį ar į veną. Tik rentgenas ir panašūs dalykai.

Eidamas prie durų Kerou parodė pirštu į Hafo nosį.

– Neužmiršk deguonies.

Hafas vėl įsikišo vamzdelį, atsigulė ir padėjo galvą ant pagalvės. Jo krūtinę supurtė tylus juokas, kurį jis pavertė kosuliu, jei kartais pro šalį eitų slaugytoja.

Tebus jis prakeiktas, jei jam nepavyko. Žinoma, nebūtų to padaręs be Tomo Kerou pagalbos. Tačiau pakako vieno telefono skambučio, kad daktaras sutiktų bendradarbiauti.

Nuo tos minutės, kai pranešė apie Denio mirtį, Hafą kamavo rūpesčiai. Jie sukosi aplink jį lyg grifai apie maitą ir niekaip nesisekė jų nuvyti. Tai vienas, tai kitas sušvisdavo ryškiau ir negailestingai spurdėdavo jo pasąmonėje, keisdamiesi vietomis.

Pirmiausia, žinoma, sūnaus netektis. Labai gaila, liūdna, netgi tragiška, bet Denio nėra, ir jis nieko negali padaryti. Taip, jam stigs Denio, bet beprasmiška galvoti apie situaciją, kurios neįmanoma pakeisti. Paskui Krisas. Hafas tik jį kaltino dėl nevykusios santuokos. Kur buvo Krisas, kai jo žmona Meksikoje dulkinosi su baseino berniukais ir sterilizavosi? Taršė panašias į Lailą Robson.

Hafui visiškai nerūpėjo Kriso santuoka. Iš tiesų jis net nemanė, kad ji truks taip ilgai. Bet jis norėjo, kad prieš jai nutrūkstant gimtų vaikaitis. Lopšys palėpėje tebebuvo tuščias ir tai jį erzino.

Galiausiai Seiros sugrįžimas privertė Hafą pamatyti, kad jis prarado kontrolę. Anksčiau jis valdė viską. Niekas nieko nedarė be jo leidimo. Visose situacijose jis nuspręsdavo, kuria kryptimi pūs vėjas, valdė savo šeimą kietu ir visur esančiu kumščiu. Tačiau pamažu Hafas paleido vadžias, o Seirai nebeturėjo jokios įtakos. Seniai laikas ją atgauti. Bet prieš imdamasis tvarkyti jos gyvenimą, jis turėjo atkreipti dukters dėmesį, padaryti jai įspūdį. Taigi Hafas suvaidino infarktą, ir tai padėjo ją sulaikyti mieste.

Gulėdamas reanimacijos skyriaus tyloje Hafas nuslopino dar vieną juoko bangą, prisiminė planus, kuriuos rengė panelei Seirai Linč Hoil.

Laimei, ji elgėsi taip, kaip jis ir tikėjosi.

Penkioliktas skyrius

Kai Bekas grįžo namo, Fritas puolė jo pasitikti ir numetė prie kojų šlapią teniso kamuoliuką.

– Atleisk, vaikine, neturiu nuotaikos šįvakar žaisti.

Šiandien jam reikėjo ne šuns, bet boksininko kriaušės, kurią porą valandų galėtų kulti kumščiais kaip Rokis. Tik taip galbūt įveiktų savo nusivylimą.

Tačiau Fritas buvo atkaklus, ir Bekas nusprendė, jog nesąžininga blogą nuotaiką išlieti ant šuns.

– Gerai, bet tik kelis kartus.

Kai Fritas penkiasdešimt kartų atnešė kamuoliuką, Bekas buvo visai nusikamavęs.

– Aš nugalėtas, Fritai, be to, tau jau seniai laikas vakarieniauti.

Paminėjus maistą Fritas pirma šeimininko užbėgo priebučio laipteliais, snukiu atidarė tinklines duris ir įsmuko vidun. Kai Bekas pasiekė virtuvę, Fritas tupėjo prie šaldytuvo, šluodamas grindis savo puošnia uodega ir iškišęs ilgą liežuvį.

Bekas įėjo į sandėliuką ir atidarė dėžę, kurioje laikė sausą šunų ėdalą. Fritas suinkštė. Sekmadieniais ir trečiadieniais vakarienei jis gaudavo plaktos kiaušinienės. Šuo priekaištingai pažvelgė į Beką, lyg norėdamas pasakyti: *Ar pamiršai, kuri šiandien diena?*

– Nepamiršau, bet šiandien bus gerai ir šunų maistas, o rytoj kompensuosiu, – Bekas įbėrė didelę porciją ėdesio į dubenėlį.

Fritas nubidzeno prie jo, abejingai apuostė, maldaujančiomis akimis pažvelgė į Beką ir vėl suinkštė.

– Neturim kiaušinių, ar supranti? Tai brangus, maistingas, vitaminizuotas maistas, kurio labai norėtų badaujantys Kinijos šunys. Ėsk ir liaukis skundęsis.

Nusprendęs, kad geriau nebus, Fritas nulenkė galvą į dubenėlį ir ėmė triauškinti sauso maisto gabalėlius. Tačiau vos Bekas atidarė šaldytuvą, norėdamas išsiimti alaus, Fritas pažvelgė į vidų ir pamatęs kiaušinius, tvarkingai išdėliotus durelių rėmelyje, priekaištingai pažvelgė į Beką.

– Tu esi per daug protingas ir tai tau kenkia.

Bekas pasižymėjo tuo pačiu bruožu – taip pat buvo per daug protingas ir kartais dėl to kentėdavo. Kadangi Seira taip piktai reagavo į Beko ir Kriso pokalbį, jis nusprendė, kad ji dar neatsigavo po išsiskyrimo su Klarku Deiliu. Dar nevisiškai. Tai dirgino Beką lyg akmenukas bate. Ir glumino. Deilis – žuvęs žmogus, alkoholikas, nuviliantis visus, kas jį pažino šlovės dienomis. Kodėl tiek daug pasiekusi moteris, Seira Linč, vis dar negali jo pamiršti?

Tai siutina... Kaip ir ji pati.

Fritas vienu lyžtelėjimu ištuštino vandens dubenėlį.

– Baigei? Eik, atlik savo reikalus, užrakinsiu nakčiai duris.

Fritas išmovė pro užpakalines duris. Vienaaukščiame akadiečių stiliaus name buvo du miegamieji. Prie didesniojo buvo vonios kambarys, todėl Bekas naudojosi juo, o kitą įrengė svečiams, nors tolimi svečiai jo nelankė. Užeidavo į tą kambarį tik tada, kai prireikdavo išsiimti ką nors iš sieninės spintos. Joje laikė rečiau naudojamus daiktus ir nesezoninius drabužius.

Namas buvo neprabangus, bet patogus. Bekui patiko draugiškas ąžuolinių grindų girgždesys, atviri ir erdvūs kambariai dideliais langais.

Bekas nemėgo triūsti sode, todėl samdė vejos pjovėjų tarnybą – nenorėjo, kad jo kiemas virstų džiunglėmis. Du kartus

per savaitę ateidavo moteris, kuri sutvarkydavo kambarius, išskalbdavo drabužius, papildydavo maisto produktų atsargas, atnešdavo savo pagamintų šaldytų troškinių.

Jis gyveno viengungiškai.

Bekas nusirengė ir nuėjo į dušinę. Priglaudęs delnus prie plytelių virš čiaupo palenkė galvą po srove, kad vanduo tekėtų sprandu žemyn. *Nereikėjo jos liesti.*

Kai Seira sugriebė jo kaklą ir įžūliai pabučiavo, reikėjo leisti jai pasimėgauti ta nedidele pergale ir eiti šalin. Bet jis negalėjo. Negalėjo *jos* palikti. O tai, kas įvyko po to... *Negalvok apie tai, kas įvyko po to.*

Bet, žinoma, jis galvojo. Nesiliovė galvojęs. Vanduo jau seniai atšalo, o jis vis suko tą epizodą, nepraleisdamas jokios erotinės smulkmenos.

Kai pagaliau išėjo iš dušinės, Fritas jau gulėjo ant kilimėlio lovos kojūgalyje.

– Viską atlikai?

Šuo nusižiovavo ir padėjo galvą ant priekinių letenų.

– Suprantu, kad taip.

Bekas užrakino nakčiai namus ir atsigulė. Nors buvo pavargęs, miego nenorėjo, rūpesčiai išnirdavo iš tamsos lyg klounai per komišką jodinėjimą arkliais cirke.

Krisas ir Denio mirties tyrimas.

Hafas ir kokį poveikį jo infarktas turės Hoilų bendrovei. Čarlzas Nilsonas ir visas darbas, kurį reikės atlikti, kol reikalai susitvarkys.

Seira. Seira. Ir dar kartą Seira.

Jie susipažino tik vakar, bet ji jau suspėjo jo gyvenimą paversti chaosu, iki šiol to padaryti nebuvo pavykę jokiai moteriai. Ji pavojinga dėl nesuskaičiuojamų priežasčių. Santykiai su ja kelia grėsmę visam tam sunkiam darbui, laikui ir pastangoms, kuriuos Bekas investavo į Hoilus.

Tačiau Seira negadintų Bekui gyvenimo, jei pats prie to neprisidėtų. Tam, kad ji sugriautų jo išlietus pamatus, jo ateities planus, jis turėtų leisti jai tai daryti, o paskui teliktų stebėti,

kaip viskas žlunga. Todėl išeitis paprasta: laikytis nuo jos atokiau. Vis dėlto toks apsisprendimas buvo kur kas silpnesnis už geismą. Dabar, pažinęs Seiros aistrą, kaip galėtų laikytis nuo jos atokiau?

Paskutinė mintis prieš užmiegant buvo: *Man nereikėjo jos liesti.*

Tokia buvo ir pirmoji mintis, kai telefono skambutis prikėlė Beką po valandos.

O paskui, iš karto prisiminęs Hafo infarktą, jis apsivertė, kad pasiektų telefoną ant naktinio staliuko.

– Klausau.

– Pone Merčantai?

– Taip. Kas čia?

– Fredas Dekluetas.

Tai buvo vienas iš liejyklos naktinės pamainos meistrų. Bekas staigiai atsisėdo. Žinia tikrai nebus gera.

Antrą kartą per dvidešimt keturias valandas Bekas dideliu greičiu nulėkė į rajono ligoninę ir įbėgo į priėmimo skyrių. Jį pasitiko Fredas Dekluetas, kuris jau per trisdešimt metų dirbo Hoilų bendrovėje. Sudėtas lyg gaisrinės hidrantas ir toks pat tvirtas, šiandien jis atrodė susinervinęs ir ketinantis apsivemti. Jis nepaleido iš rankų kepurės, kurios nesiliovė maigęs.

Fredo drabužiai nuo marškinių apykaklės iki chaki spalvos darbinių kelnių atlankų buvo ištepti džiūstančiu krauju.

– Dėkui, kad atvykot, pone Merčantai. Aš labai nenorėjau kelti jūsų vidury nakties, bet nežinojau, kam dar skambinti. Maniau, kad reikia pranešti kuriam nors vadovų. Skambinau ponui Hoilui, tai yra Krisui, avariniu numeriu. Prikėliau jo ekonomę. Jo nėra namie, o ji nežino, kur jis. Pats ponas Hafas čia, ligoninėje...

– Viskas gerai, Fredai. Gerai, kad paskambinai man. Kas atsitiko Biliui Polikui? Ar jis sunkiai sužeistas? – Bekas veltui vylėsi, kad darbininko žaizda nėra tokia baisi, kokią pranašavo kraujo kiekis ant Deklueto drabužių.

– Labai sunkiai, pone Merčantai. Tikriausiai Bilis neteks rankos.

Bekas giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

– Kaip tai įvyko?

– Jis dirbo prie vieno iš konvejerių, pavadavo atostogaujantį vyruką. Bilis norėjo pataisyti atsipalaidavusią konvejerio juostą.

– Kai konvejeris buvo įjungtas?

Dekluetas nesmagiai mindžikavo.

– Na taip, pone. Žinot, jei gedimas nedidelis, mes neišjungiam mašinos. Bilis nepasiekė jungiklio ir ta bjaurybė įtraukė jam ranką. Vienas darbininkų prišoko ir išjungė, bet iki tol... – Liejyklos meistras sunkiai nurijo seiles. – Mes net nelaukėm greitosios pagalbos. Apvyniojom jį ir patys atvežėm čia.

Jis mostelėjo į tris vyrus, kurie nuleidę galvas sėdėjo ant laukiamojo kėdžių, tokie pat sukrėsti ir kraujuoti kaip jų meistras.

– Bilio dešinė ranka kabojo ant siūlelio prie peties. Mojus turėjo ją prilaikyti, nes būtų nutrūkusi.

„Labai blogai“ – dar per silpnai pasakyta. Tai jau katastrofa.

– Ar jis turėjo sąmonę? – paklausė Bekas.

– Kai jį atitraukėm, jis siaubingai šaukė. Niekada neužmiršiu to garso. Lyg ne žmogaus balsu. O paskui tikriausiai jį ištiko šokas, nes liovėsi rėkęs.

– Ar kalbėjot su gydytoju?

– Ne, pone. Jie iš karto nuvežė Bilį, ir mes daugiau nieko nematėm, tik slaugytoją prie to stalo.

– Jis vedęs?

– Aš paskambinau Alicijai. Ji dar neatvažiavo.

Bekas uždėjo ranką vyrui ant peties.

– Jūs padarėt viską, ką galėjot. Dabar jau aš pasirūpinsiu.

– Jei jūs neprieštarausit, mes norėtume likti, pone Merčantai. Jau atėjo kiti pavaduoti mus iki pamainos galo. Norėtume pažiūrėti, ar Bilis išsikapstys. Jis neteko daug kraujo.

Bekas net nenorėjo galvoti, kas bus, jei Bilis neišsikapstys.

– Esu tikras, kad Bilis bus jums dėkingas.

Fredas jau ketino apsigręžti, bet prisiminęs paklausė:

– Kaip pono Hoilo sveikata?

– Šiuo metu pavojus jau praėjo. Manau, viskas bus gerai.

Bekas paliko keturis darbininkus tyliai besikalbančius ir surinko Kriso mobiliojo telefono numerį. Pyptelėjo šešis kartus ir įsijungė balso paštas. Bekas paliko žinutę: „Juk susitarėm nepaleisti telefono iš rankos. Paskambink. Kiek žinau, Hafui viskas gerai, bet įvyko dar vienas nelaimingas atsitikimas".

Budinti slaugytoja nepasakė jam nieko konkretaus. Pasipiktinęs jos dviprasmiškomis užuominomis, Bekas pareikalavo:

– Bent jau pasakykit, ar jis gyvas, ar miręs.

– Jūs ne šeimos narys?

– Ne, bet aš tas, kuris apmoka jūsų sušiktas ligoninės sąskaitas. Ir tai man suteikia teisę žinoti, ar jis išgyvens.

– Aš nekreipiu dėmesio į jūsų kalbą, pone.

– Bet jei kreipiate dėmesį į savo darbą, tai verčiau suteikit man informaciją. Tučtuojau!

Ji persisvėrė per stalą ir vos judindama lūpas tarė:

– Manau, kad ligonį sraigtasparniu skraidins į Naujojo Orleano traumatologijos centrą. Daugiau nieko nežinau.

Išgirdęs bruzdesį, Bekas atsigręžė ir pamatė įbėgančią moterį, lydimą penkių vaikų. Visi buvo basi, vilkėjo pižamas, veidai buvo išbalę iš baimės. Mažiausia mergytė tempė aptriušusį vienaakį meškutį. Moteris buvo ties isterijos riba.

– Fredai! – suriko ji, kai jis atsistojo jos sutikti.

Pamačiusi kraują ant vyrų drabužių ji suklykė ir suklupo.

– Pasakykit man, kad jis gyvas. Maldauju, pasakykit man, kad jis dar gyvas.

Fredas Dekluetas mėgino ją nuraminti ir tuo pačiu metu paaiškinti, kas atsitiko. Tačiau moters rauda beveik nustelbė jo žodžius. Bekas atsigręžė į slaugytoją, abejingai stebinčią tą sceną.

– Ar negalit duoti jai kokių raminamųjų? – paklausė jis.

– Negaliu be gydytojo nurodymo.

– Tai gal nueikit paklausti, – tarė jis šalta gaida.

Įsižeidusi ji išėjo.

– Dešinė ranka, – suriko Bilio žmona. – Jis dešiniarankis. – O Dieve, ką mes darysim?

Bekas per vestibiulį nuėjo prie jų. Pamačiusi jį, ji iš karto liovėsi verkusi, lyg kas būtų spragtelėjęs jungiklį. Vyrai pasitraukė į šoną, ir Bekas atsidūrė tiesiai prieš ją.

– Ponia Polik, aš Bekas Merčantas. Tai, kas įvyko Biliui, – didelė tragedija, bet noriu užtikrinti, kad aš padarysiu viską, ką galiu, kad padėčiau jūsų šeimai. Man sakė, kad Bilį tuoj nuskraidins sraigtasparniu į Naujojo Orleano traumatologijos centrą ir ten jis gaus patį geriausią gydymą. Manau, kad jie jau surinko kraujagyslių chirurgų, ortopedų ir kitokių specialistų grupę. Tikėkimės, kad jie išsaugos jūsų vyrui ranką. Tie daktarai padaro stebuklus, net jei sužeidimas toks rimtas kaip Bilio.

Moteris spoksojo į jį suakmenėjusiu veidu ir tylėjo. Jis pagalvojo – moteris, kaip ir jos vyras, patyrė šoką. Bekas pažvelgė į penkis vaikus. Mažoji mergaitė laikė meškutį, čiulpė nykštį ir žvilgčiojo į Beką pro mažą kumštuką. Kiti stebeilijo tiesiai į jį.

Vyriausiasis berniukas atrodė panašaus amžiaus, koks buvo Bekas, kai mirė jo tėvas. Jis stovėjo nuošalyje įsitempęs, atrodė net priešiškas. Tokia išraiška gerai pažįstama Bekui – rodo nepasitikėjimą tais, kurie žada, kad viskas bus gerai, nors dažniausiai būna priešingai.

Bekas vėl pažvelgė į berniuko motiną. Džiūdamos ašaros paliko takelius ant jos putnių skruostų.

– Aš susitarsiu, kad jus nuvežtų į Naująjį Orleaną, galėsite būti su Biliu. Surasiu jums viešbutį apsistoti prie ligoninės. Jei reikia prižiūrėti vaikus, aš tuo pasirūpinsiu. Dabar jūs privalot kaip įmanoma greičiau užpildyti paraišką darbininkų kompensacijų draudimui arba kas nors iš personalo skyriaus tą padarys rytoj. Noriu, kad nepatirtumėt asmeninių išlaidų. Čia mano vizitinė kortelė. Ant kitos pusės užrašiau mobiliojo telefono numerį. Skambinkit bet kada, jei ko reikės. Esu čia, kad jums padėčiau.

Moteris paėmė iš jo rankų du šimtus dolerių ir vizitinę kortelę, perplėšė pusiau ir sviedė ant grindų. Fredas apstulbęs žingtelėjo į priekį.

– Alicija!

Bet Bekas kilstelėjo ranką jį stabdydamas. Bilio Poliko žmona sarkastiškai šūktelėjo:

– Manot, nežinau, ką sumanėt! Jūs tvarkot visus purvinus Hoilų reikalus, ar ne? Taip, aš apie jus girdėjau! Jei lieptų, tai ir užpakalius jiems nušluostytumėt. Atėjot čia apibarstyti manęs pinigais ir pumpuoti nesąmonių, kad Biliui viskas bus lengva ir gerai, o iš tikrųjų tenorit užsitikrinti, kad Hoilams nebūtų iškelta byla ar nepasirodytų straipsnis laikraštyje. Argi ne taip, pone Merčantai? Tai eikit *šikt!* Aš nepildysiu jokios formos dėl kompensacijos nei rytoj, nei kurią nors kitą dieną ir neimsiu iš jūsų jokios išmaldos. Nenupirksit mano sąžinės ir neužčiaupsit man burnos! Užsirašykit tai, pone saldžiabalsi, gražiai besišypsantis užpakalių bučiuotojau! Užsirašykit tai Bilio krauju! Aš visiems paskelbsiu, kas darosi toje dvokiančioje liejykloje! Hoilai ir jūs man dar pašokinėsit! Palaukit ir pamatysit!

Ir ji spjovė Bekui į veidą.

– Ar tu man skambinai?

– Krisai! Kur, po velnių, esi?

– Užkandinėje.

– Einu pas tave. Užsakyk kavos.

Krisas paskambino, vos Bekas paliko ligoninę.

Jis važiavo namo, bet apsisuko ir po kelių minučių jau buvo greito maisto restoranėlyje.

– Aš palikau tau šviežios kavos, Bekai, – šūktelėjo padavėja, kai jis įėjo. – Luktelėk dvi minutes.

– Tu angelas.

– Kurgi ne! Visi taip kalba.

Bekas prisėdo prie Kriso kabinoje, atsirėmė alkūnėmis į stalą ir pavargęs perbraukė delnais veidą.

– Ar ši diena kada nors baigsis?

– Ką tik skambinau į reanimacijos skyrių. Hafas miega kaip kūdikis, širdis plaka kaip šveicariškas laikrodis. Kas atsitiko?

– Kodėl buvai išjungęs mobilųjį?

– Neišjungęs, tik įjungęs vibravimą. Bėda ta, kad telefoną trumpam buvau padėjęs į šalį, – Krisas tingiai nusišypsojo. – Kai džentelmenas gula su dama į lovą, ne tik batus nusiauna, bet ir nusijuosia mobilųjį telefoną. Argi mama tavęs to nemokė?

– Šiąnakt Biliui Polikui beveik nutraukė ranką.

Kriso šypsena išblėso. Du vyrai žiūrėjo per stalą vienas į kitą, kol padavėja papildė Krisui puodelį ir įpylė kavos Bekui.

– Ar ko nors valgysi, Bekai?

– Ačiū, ne.

Iš jų rimtų veidų nusprendusi, kad flirtuoti netinkamas laikas, padavėja pasišalino.

– Spėju, darbe, – pasakė Krisas.

Bekas niūriai linktelėjo.

– Viešpatie, tik to dabar mums betrūko.

– Todėl ir jaučiuosi taip, lyg ši diena tęstųsi tūkstantmetį.

Bekas papasakojo, kas atsitiko, ir informavo apie įvykius ligoninėje:

– Sraigtasparnis pakilo penkios minutės prieš tau paskambinant. Žmonai neleido skrist kartu. Svainis dabar ją veža į Naująjį Orleaną.

Bekas praleido epizodą su spjūviu. Kam Krisui tai žinoti? Tik privers blogai galvoti apie ponią Polik. Todėl Bekas jį nutylėjo. Jis suprato baimę ir susirūpinimą, lėmusį tokį jos elgesį. Net apimta sielvarto ji išlaikė blaivų protą ir suvokė, kokį nepataisomą poveikį ši naktis turės jos šeimai. Jos vyras gali neišgyventi. O jei išgyvens, viskas pasikeis. Jų ekonominei padėčiai iškilo pavojus. Ši naktis visiems laikams pakeitė jų gyvenimą. Nenuostabu, kad moteris su panieka įvertino pažadus, atmetė pinigus ir juos pasiūliusį žmogų.

Bekas kiek įmanoma oriau nosine nusivalė veidą ir pasitraukė nuo moters ir jos vaikų. Fredą Dekluetą mirtinai išgąsdino toks elgesys.

– Neatsiprašinėk už ją, Fredai, – pasakė Bekas, kai tas ėmė lementi. – Ji išsigandusi ir nuliūdusi.

– Aš tik noriu pasakyti, kad ne visi esam tokios nuomonės, pone Merčantai. Nenorėčiau, kad Hoilai sužinotų, kad esam nedėkingi už visą jūsų dosnumą, kai įvyksta kas nors panašaus.

Bekas patikino susinervinusį meistrą, kad incidentas bus užmirštas. Todėl nepasakojo apie jį Krisui.

– Bilį operuos, bet priėmimo skyriaus gydytojas man sakė, kad jo ranka taip sumaitota, kad tik Dievas galėtų ją atitaisyti, dar mažiau tikimybės, kad ji tinkamai funkcionuos, jo nuomone, Biliui būtų geriau, jei jie net nemėgintų ką nors daryti.

Bekas nutilo, siurbtelėjo kavos ir pažvelgė į įėjusį lankytoją. Tai buvo Atlėpausis Votkinsas, toks pat agresyviai arogantiškas kaip ir vakar.

– Ar jis čia moka nuomą?

Bekas ir toliau stebėjo Atlėpausį, sustojusį tarpduryje ir besidairantį. Kai jis pastebėjo Beką ir Krisą, jo žandikaulis atvėpo, lyg būtų labai nustebęs juos čia matydamas.

– Nagi, nagi, Atlėpausi Votkinsai, – linksmai tarė Krisas. – Seniai nesimatėm. Kaip kalėjimas?

Atlėpausis vertindamas nužvelgė juos abu ir tarė Krisui:

– Blogiau negu jūsų liejykloj nebūna.

– Turint galvoj tokį tavo požiūrį, gerai, kad brolis tavęs nepasamdė.

– Taigi... Apie tavo brolį... – nuo jo šypsenos Beko kūnas nuėjo pagaugais. – Galim lažintis, kad Deniukas jau visai prisirpo, – jis kilstelėjo nosį ir patraukė orą. – Jo-o, iš čia užuodžiu lavono dvoką.

Krisas pakilo, ketindamas išeiti ir smogti Votkinsui, bet Bekas ranka jį sulaikė:

– Jis ir nori tave išprovokuoti. Nieko nedaryk.

– Geras patarimas, pone Merčantai, – nukreipęs žvilgsnį į Beką Atlėpausis gašliai išsiviepė. – Ar jau buvai įlindęs į jo sesers kelnaites? Ar ji tokia karšta, kaip atrodo?

Bekui prireikė milžiniškų valios pastangų likti savo vietoje.

Padavėja išėjo iš už baro ir prisiartino prie Atlėpausio.

– Neleisiu čia jokių vulgarių šnekų. Jei nori valgyti ar gerti, sėsk, – ji padavė jam valgiaraštį.

Atlėpausis jį nustūmė.

– Nenoriu nei valgyt, nei gert.

– Tai ko čia atėjai?

– Ne tavo reikalas, turėjau susitikti su partneriu ir aptarti vieną dalykėlį.

Neįbauginama padavėja įsirėmė rankomis į klubus ir nužvelgė Atlėpausį: pro jos akis nepraslydo tepaluoti džinsai, nudėvėti berankoviai marškinėliai, apnuoginantys jo rankas, išmargintas gašliomis mėgėjų tatuiruotėmis.

– Matau, tu tikrai tinkamai apsirengęs svarbiam dalykiniam susitikimui. Tačiau mes dirbam ne dėl to, kad tu čia įkurtum savo biurą. Užsisakyk ką nors arba išeik.

– Gera mintis, – griežtai pritarė Krisas.

Atlėpausis priešiškai juos nužvelgė.

– Pedikų pora. Nė nepasakysi, kuris iš jūsų kalė, – tai taręs jis išsvirduliavo lauk.

Pro langą jie stebėjo, kaip jis užsėdo ant motociklo ir išlėkė iš aikštelės.

– Sakiau tau, kad su juo vieni nemalonumai, – tarė Krisas.

– Dar tik bus.

– Arba jau buvo. Girdėjai, ką sakė apie liejyklą. Ar matei jo reakciją, kai paminėjau Denį? Jo arogancija susvyravo, nors labai trumpai, gal akimirką. Manau, turėtume tai aptarti su Redu.

– Gerai, rytoj. Bet dabar turim svarbesnę bėdą. Kaip manai, ar turėtume dieną dvi palaukti prieš pasakydami Hafui.

– Apie Atlėpausį Votkinsą?

– Apie Bilį Poliką, Krisai, – nekantriai tarė Bekas. – Šiąnakt tavo liejykloje vyras sužalotas visam gyvenimui. Jis turi penkis mažus vaikus. Dirbo Hoilų bendrovėje nuo septyniolikos metų. Mes neturim darbų vienarankiam žmogui. Ką jis dabar darys?

– Aš nežinau. Kodėl tu pyksti ant manęs? Ne aš įkišau jo ranką į tą mašiną. Jei jis dirba pas mus nuo septyniolikos metų, gerai žino apie visus pavojus ir turėjo saugotis, dirbti atsargiai.

– Bilis mėgino pataisyti juostą, kai konvejeris buvo įjungtas.

– Jis pats kaltas, kad neturėdamas kvalifikacijos ėmėsi to, kas jam nepriklauso.

– Tai reikėjo padaryti. Pirmiausia jis galvojo apie gamybą, o ne apie savo saugumą, jam įsakyta šitaip galvoti. Reikėjo sustabdyti mašiną, kol bus pataisyta.

– Pasikalbėk apie tai su Džordžu Robsonu. Jis darbo saugos direktorius. Jis nustato kriterijus, kada išjungti įrenginius.

– Džordžas daro tai, ką jūs su Hafu liepiate daryti.

Krisas atsilošė į kabinos sienelę ir atidžiai pažvelgė į Beką.

– Kurią pusę tu palaikai?

Bekas vėl pasirėmė alkūnėmis ant stalo, bet šįkart priglaudė nykščius prie degančių akių obuolių.

– Tu nematei jo kraujo, – tyliai pasakė jis ir nuleido rankas. – Fredas Dekluetas sakė, kad šiandien Bilis dirbo prie svetimos mašinos, nes pavadavo darbininką, kuris atostogauja. Dar sakė, kad jis neturėjo pats remontuoti to prakeikto mechanizmo.

– Matai, – apsidžiaugė Krisas. – Mes nekalti.

Bekas svarstė, kaip Krisas gali šypsotis, paskui atsiduso ir pasakė:

– Taip. Teisingai.

– Jo gydymo išlaidas padengs darbininkų kompensacijų draudimas. Todėl mes jiems ir mokam tokius pinigus.

Bekas linktelėjo, nusprendęs nieko nesakyti apie Alicijos Polik grasinimus. Pataupys kitam pokalbiui. Ir galbūt, kai ponia Polik geriau viską apsvarstys ir suvoks, kokia didelė Bilio gydymo sąskaita, ji persigalvos ir nueis lengvesniu keliu – užpildys draudimo ieškinio prašymą ir visiems laikams praras teisę bylinėtis su Hoilų bendrove.

– Klausyk, Bekai, žinau, kaip baisiai jautiesi dėl to, kas atsitiko. Aš taip pat. Bet ką dar mes galim padaryti?

– Galim nusiųsti puokštę gėlių į jo palatą.

– Žinoma.

Bekas nusijuokė, bet nelinksmai. Krisas nesuprato jo sarkazmo.

– Aš tuo pasirūpinsiu.

– Manai, tau pavyks išvengti žiniasklaidos?

Prisiminęs karštus ponios Polik grasinimus, jis vengė tiesiai atsakyti.

– Darysiu viską, ką galiu.

– Tai, kas paprastai būna pakankamai veiksminga, – Krisas ištuštino savo puodelį.

– Aš visiškai išsekęs. Būtų užtekę šerifo apklausos ir Hafo infarkto, bet dar ir Laila šį vakarą buvo labai meili.

– Kaip išvengėt Džordžo?

– Ji pasakė, kad lanko sergančią draugę.

– Ir jis tuo patikėjo?

– Ji vynioja jį aplink mažąjį pirštelį virvele, kuri pririšta prie jo pimpalo. Be to, jis ne itin pavojingas.

– Ne, jis tik mūsų darbo saugos direktorius, – tyliai pasakė Bekas, kai jie su Krisu išlindo iš kabinos ir nuėjo prie durų.

Prieš jiems išsiskiriant automobilių aikštelėje Krisas paklausė:

– Kaip manai, ar jam viskas baigsis gerai?

– Jam nebus *gerai,* Krisai. Praradęs ranką...

– Aš ne apie Poliką, apie Hafą.

– Aaa... – Seira sakė, kad Hafas žaidė vieną savo iškrypėliškų žaidimų, pakvietęs ją prie savo „mirties patalo“. Tai labai panašu į Hafą. – Taip, – Bekas tvirtai atsakė Krisui. – Manau, jam viskas bus gerai.

Krisas susimąstęs žaidė automobilio rakteliais.

– Ar žinai, ką jis man šiandien sakė? Manau, kad atsidūrus taip netoli mirties, Hafą užplūdo sentimentai. Jis kalbėjo truputį verksmingai, bet nuoširdžiai, esą nežinąs, ką darytų be savo sūnų. Aš jam priminiau, kad Denio jau nėra, bet jis turėjo galvoje tave. Jis sakė: „Bekas man kaip tikras sūnus“.

– Jaučiuosi pamalonintas.

– Nesijausk. Buvimas Hafo sūnumi turi ir trūkumų.

– Pavyzdžiui, kokių?

– Tarkim, tu gali būti tas, kuris praneš jam apie Bilį Poliką.

Šešioliktas skyrius

– Ar Džesika Deblank yra? – Seira kalbėjo tyliai, kaip ir dera bibliotekoje.

Žilaplaukė moteris prie stalo nusišypsojo.

– Džesika šiandien dirba, bet išėjo į kepyklą pirkti spurgų.

– Tai ji grįš?

– Užtruks ne ilgiau kaip penkias minutes.

Seira nuėjo į skaityklą, pro jos langą atsivėrė mažas, spalvingas kiemelis: sekliame baseinėlyje taškėsi žvirbliai, hortenzijų krūmai buvo apkibę melsvais ir rožiniais žiedais, dideliais kaip gimtadienio balionai, į plytų tvorelę lipo skiautėtalapis fikusas ir pintis. Kiemelis viliojo ramybe.

Seira nesijautė rami nė minutės, kai vakar išvijo Beką iš savo motelio kambario.

Melagė, sukuždėjo jis.

Kaltinamas žodis skaudino, nes tai buvo tiesa. Ji neigė jautusi, kad kažkas panašaus tarp jų įvyks, neigė to norėjusi. O jis atmetė visą jos neigimą vieninteliu žodžiu *melagė.*

Jis skambėjo jos mintyse visą naktį, netgi tada, kai giliai įmigo. Seira pabudo vis dar jausdamasi pažeminta, tūždama ant Beko, tačiau labiausiai ant savęs pačios. Jis tai žinojo.

Melagė tiko jai ir dar dėl vienos priežasties, kurios Bekas nežinojo ar negalėjo įspėti. Ji paaiškino jam, kodėl liko Destinyje: vykdė pareigą motinai, norėjo sužinoti, ar Krisas susijęs su Denio mirtimi. Tačiau pagrindinė priežastis buvo jos nerami sąžinė. Kelios dienos prieš Denio mirtį ji atstūmė brolį. Kaltė buvo slegianti kaip drėgnas įlankos oras. Ji neįstengė nuo jos pabėgti. Tai ir atvedė ją į biblioteką šįryt.

– Seira?

Ji atsisuko ir pamatė Džesiką Deblank, stovinčią šalia jos kėdės.

– Atrodo, įpratau negirdimai prisėlinti prie jūsų, – tarė Džesika, atsiprašydama, kad ją išgąsdino.

– Aš pati kalta, nes buvau užsigalvojusi.

– Nustebau jus pamačiusi. Maniau, kad vakar išvykot.

– Planai pasikeitė. Mėginau prisiskambinti jums į namus, skambinau ir į mobilųjį. Kai jūs nekėlėte, prisiminiau, kad su Deniu susipažinot bibliotekoje. Vyliausi, kad vis dar dirbat čia.

– Girdėjau, kad poną Hafą ištiko infarktas. Ar todėl likot?

– Ir tai, ir... – Seira apžvelgė sėdinčius bibliotekos skaitytojus. – Ar mes negalėtume pasikalbėti kur nors nuošaliau?

Džesika nusivedė ją į ankštą, pilną knygų darbo kambarį. Dalis knygų buvo dėžėse, kitos stirksojo nelygiomis rietuvėmis ant grindų ir visų kitų plokščių paviršių.

– Dovanotos knygos, – paaiškino Džesika ir nuėmusi nuo kėdės krūvelę mostelėjo Seirai sėstis. – Daugumai žmonių knygų inventorinimas ir katalogavimas – tikras galvos skausmas, todėl pasisiūliau atlikti šį darbą. Net kompiuterių amžiuje man patinka senų knygų kvapas.

– Ir man.

Moterys nusišypsojo viena kitai. Džesika atsisėdo ant apdengtos taburetės.

– Gal norit šviežios spurgos su kava?

– Ačiū, ne.

– Kepykloje visi kalbėjo apie poną Hoilą. Ar jo būklė rimta?

– Jau iš pat pradžių buvo požymių, rodančių, jog viskas bus gerai, – pasakė Seira ir patylėjusi pridūrė: – Vakar kai kas atsitiko, ir

aš noriu pakalbėti apie tai su jumis. Nežinau, kiek tai reikšminga, bet tai viena priežasčių, dėl kurios atidėjau kelionę namo.

– Kas atsitiko?

– Šerifas Harperis ir jo pavaduotojas Skotas apklausė Krisą kaip įtariamąjį dėl Denio mirties.

Kol Džesika sėdėjo apstulbusi, Seira pakartojo, ką jai sakė Bekas:

– Tai tik degtukų dėžutė. Beko nuomone, gynėjas galėtų rasti tuziną priežasčių, kaip ji pakliuvo į žvejybos namelį ir be Kriso pagalbos. Ji nieko neįrodo.

– Tačiau tai privertė šerifo skyrių pasvarstyti, ar Krisas nebuvo ten su Deniu tą popietę.

– Man taip pat įdomu. Džesika, ar pastaruoju metu jie dėl ko nors pykosi?

– Jie nuolat dėl ko nors pykosi. Jų asmenybės ir interesai buvo visiškai skirtingi. Denis žinojo, kad Krisas buvo tėvo numylėtinis, tačiau dėl to neprieštaravo. Krisas – Hafo atvaizdas, Denis – ne. Jis tai žinojo, priėmė ir net džiaugėsi. Jis visai nenorėjo būti į juos panašus.

– Ar jis rungtyniavo dėl Hafo dėmesio?

– Nelabai. Tai jam neatrodė svarbu. Jis nepavyduliavo Krisui, jei jus tai domina.

– O ar Krisas nepavyduliavo Deniui?

Klausimas pribloškė Džesiką ir ji nusijuokė:

– Ko gi jis galėjo pavydėti?

– Nežinau. Aš šaudau tamsoje. – Seira atsistojo ir nuėjusi prie lango vėl pažvelgė į gražųjį kiemelį. Žvirbliai jau nuskrido, bet aplink rausvus rožės žiedlapius dabar zvimbė bitės. Storas juodas vikšras šliaužė per suskilusias grindinio plyteles. – Aš nežinau, ko ieškau, Džesika. Gal Denis minėjo kokį nors neseną jų ginčą ar konfliktą?

– Krisas susitikinėja su ištekėjusia moterimi. Denis tam nepritarė. Tačiau iš to, ką jis man pasakojo apie jūsų brolį, neištikimybė jam ne naujiena. Brolių moralė buvo visiškai priešingi poliai. Tačiau kažkas man kužda...

Kai Džesika nutilo, Seira atsigręžė ir pažvelgė į ją.

– Kas jums ką kužda?

– Tai tik nuojauta, nesu tikra.

Seira grįžo prie kėdės ir pasilenkė prie Džesikos.

– Jūs pažinojot Denį geriau nei kiti. Daug geriau negu jo kraujo giminės. Jei turit nuojautą, aš ja pasitikiu.

– Denį kažkas slėgė...

– Manot, kad tai susiję su Krisu?

– Nebūtinai. Jie mažai bendravo.

– Jie gyveno tame pačiame name.

– Jų tas pats adresas, bet jie labai mažai laiko būdavo namie kartu. Krisas laiką dažniausiai leisdavo kartu su Hafu ar Beku Merčantu. Žinoma, jie matydavosi darbe, bet ėjo skirtingas pareigas ir buvo pavaldūs Hafui, o ne vienas kitam. Jie nesilankė tuose pačiuose visuomenės sluoksniuose, ypač kai Denis prisidėjo prie mūsų bažnyčios bendruomenės, – ji nutilo. – Ko gero, tai ir buvo svarbiausias dalykas, kėlęs nerimą Deniui. Jis kovojo su dvasine problema.

– Kokia?

– Norėčiau žinoti, ypač jei jis dėl to mirė. Aš negalėjau žiūrėti į jo kančias ir prašiau, kad pasikalbėtų apie tai su manim ar su mūsų pastoriumi, ar dar su kuo nors, kuo pasitiki. Jis tik sakydavo, kad negali būti toks krikščionis, koks turėtų būti.

– Jį graužė sąžinė.

Džesika linktelėjo.

– Aš jam sakiau, kad nėra tokių nuodėmių ar ydų, kurių Dievas neatleistų, bet jis viską nuleido juokais ir pasakė, kad galbūt Dievas nesusidūrė su Hoilais.

– Taigi kiek jums žinoma, jis nerado nusiraminimo dėl to, kas jį slėgė? – Seira tikėjosi, kad jai atsisakius kalbėtis su broliu, kas nors kitas jį išklausė ir davė jam patarimą.

Tačiau Džesika sudaužė šią viltį – ji lėtai papurtė galvą.

– Nemanau, kad jis galėjo nusiraminti. Man labai sunku, kad jis mirė neradęs ramybės.

– Galbūt galiausiai jis rado ramybę, – pasakė Seira, tuščiai vildamasi, kad tai tiesa.

Džesika pažvelgė į Seirą ir švelniai šypsodamasi tarė:

– Ačiū už šiuos žodžius, bet nemanau, kad taip buvo. Kuo daugiau mes kalbėjomės apie vedybas ir mūsų ateitį, tuo daugiau jis galvojo apie šią problemą. Aš spėčiau, bet...

– Prašau, pamėginkit spėti.

– Na, jis nuolat nerimavo dėl darbo sąlygų liejykloje. Jis nesididžiavo jos reputacija, Darbo saugos ir sveikatos administracijos standartų pažeidimais ir visu kitu. Tačiau jis samdė žmones ten dirbti, skirdavo juos atlikti pavojingą darbą, kuriam jie buvo labai trumpai rengiami. Galbūt jis to nebeištvėrė.

Moteris, sėdėjusi prie rašomojo stalo, atsargiai pabeldė į duris ir atsiprašiusi už sutrukdymą pasakė Džesikai, kad darželio grupė atėjo į pasakų valandėlę.

– Dvidešimt mažų angeliukų klausinėja, kur teta Džesika, – pasakė ji. – Nežinau, ar ilgiau juos įstengsim išlaikyti vienoje vietoje.

Išeidama iš darbo kambario Seira paprašė Džesikos paslaugos.

– Aš padarysiu viską, kas padės mums sužinoti, kas atsitiko Deniui. Ko jums reikia?

– Ar pažįstat ką nors, dirbantį teisme?

Nuotaika buvo niūri, tamsi, slegianti, kaip ir cecho patalpos.

Bekas tai pastebėjo iš karto, eidamas prie vamzdžių konvejerio, kur praėjusią naktį įvyko šiurpus nelaimingas atsitikimas. Visi darbininkai dirbo savo darbą, bet be jokios ugnelės, netardami nė žodžio. Niekas nepažvelgė Bekui į akis, bet jis jautė jam į nugarą įsmeigtus smerkiamus žvilgsnius.

Džordžas Robsonas ir Fredas Dekluetas kalbėjosi stovėdami šalia konvejerio. Jie nustebo, kai Bekas prie jų priėjo.

– Labas, Fredai, labas, Džordžai.

– Velniava, – Džordžas sielvartingai papurtė plinkančią galvą ir nosine nusišluostė prakaitą. – Tikra velniava.

Bekas pažvelgė į purvinas grindis. Šioje vietoje, kur jis dabar stovi, naktį, matyt, buvo kraujo ežeras, tačiau kažkas pasirūpino, kad prieš rytinės pamainos pradžią jis dingtų.

– Mes viską išvalėm, – pasakė Fredas, lyg skaitydamas jo mintis. – Blogai veikia moraliai. Neverta priminti visiems to, kas atsitiko.

– O gal kaip tik geriau priminti, – pasiūlė Džordžas. – Gal tai priverstų juos būti atsargesnius, ne tokius atsipalaidavusius.

Valdydamasis, kad nesmogtų tam nejautriam idiotui, Bekas priėjo arčiau prie įrenginio.

– Parodyk man, kas atsitiko, – paprašė jis Fredą.

– Jis jau parodė man.

– Aš norėčiau pats pamatyti, Džordžai. Hafas norės žinoti smulkmenas.

Jis pastebėjo, kad Džordžas laikėsi saugaus atstumo, kol Fredas rodė sugedusį pavaros diržą ir aiškino, kas pasidarė, kai Polikas mėgino jį suveržti.

– Rytoj ateis meistras ir pataisys, – pasakė Fredas.

– Aš tuo pasirūpinau vos atėjęs į darbą, – patikino Džordžas.

Bekas pažvelgė į išlietus vamzdžius, virpančiu konvejeriu slenkančius virš jų galvų.

– Ar saugu šitaip dirbti?

Klausimas buvo skirtas meistrui, bet atsakė Džordžas:

– Mano nuomone, taip.

Fredas neatrodė toks įsitikinęs, bet linktelėjo.

– Ponas Robsonas taip mano, o jis turėtų žinoti.

Padvejojęs Bekas tarė:

– Gerai. Bet pasirūpinkit, kad darbininkai žinotų, kas atsitiko, ir įspėkit juos...

– Jie jau žino, pone Merčantai. Tokios žinios greit keliauja.

Žinoma, kad taip. Bekas išsiblaškęs linktelėjo Džordžui Robsonui, apsisuko ir nuėjo atgal tuo pačiu keliu. Jo marškiniai prilipo prie nugaros, jis jautė, kaip prakaito srovelės bėga šonkauliais žemyn. Pabuvęs ceche vos penkias minutes visas per-

mirko prakaitu. Plaučiai stengėsi išstumti įkvėptą karštą orą. O tie žmonės ištveria aštuonias valandas, kartais net dvi pamainas, norėdami užsidirbti laisvą dieną.

Artėdamas prie mašinos su baltu kryžiumi jis svarstė, ar Džordžas Robsonas kada nors paklausė, ką tas kryžius reiškia. Ar iš viso jį pastebėjo? Seira pastebėjo.

Bekas sulėtino žingsnį, o paskui visai sustojo. Jis kelias sekundes žvelgė į ženklą ir galvojo apie jo menamą tragediją. Paskui staiga apsisuko ir greit grįžo prie Fredo Deklueto ir darbo saugos direktoriaus.

– Viešpatie, tai tikrai pakliūs į žinias, – Hafas krutino lūpas lyg stumdydamas cigaretę. – Žiniasklaida visą dieną ruoš reportažus iš įvykio vietos kaip ir aną kartą, kai kažkas darbe susižeidė.

Stovėdamas atokiau Krisas tarė:

– Bekas turėjo palaukti kelias dienas, prieš tau pasakydamas.

– Žinoma, jis privalėjo man pasakyti, – suurzgė Hafas, – o ne laukti iki ryto... Tai mano liejykla, turi mano vardą. Ar geriau norėtum, kad būčiau perskaitęs apie tai laikraštyje? Ar išgirdęs per penktos valandos žinias? Aš privalėjau žinoti, ir Bekas tai suprato.

Krisas pastebėjo, kad Bekas tyli, kol Hafas niršta dėl žinios apie Bilio Poliko nelaimę. Bekas pranešė Hafui blogąją žinią, bet Hafas neketino nušauti pasiuntinio. Priešingai, jis visiškai pritarė Bekui ir juo pasitikėjo, ir dėl to Krisas jautė kartėlį.

– Poliko sąskaitos už gydymą pasieks lubas, – pasakė Hafas. – Dėl to išaugs įmokos už mūsų darbininkų kompensacijų draudimą.

– Ponia Polik gali ir nepildyti dokumentų, – pirmą kartą prakalbo Bekas. – Ji man sakė neketinanti kreiptis į draudimą.

Hafas prapliupo vulgarybių kruša. Jis suprato, kuo Alicijos Polik atsisakymas pildyti draudimo dokumentus gresia Hoilų bendrovei. Krisas taip pat tai žinojo. Jis įsiuto ant Beko, kad šis užkrovė tai jiems.

– Kodėl nepasakei šito vakar?

– Tu neklausei.

– Aš neturėjau to klausti ir pykstu dėl tokio tavo aplaidumo.

– Mes abu buvom pervargę, Krisai. Jau ir taip buvo velniškai sunki diena. Neturėjau jėgų apie tai kalbėti.

Hafas nutraukė jų ginčą.

– Bekai, kaip manai, ar ji paduos mus į teismą?

– Vakar grasino duosianti. Bet dabar galbūt persigalvojo. Bent jau tikiuosi.

– Jei ji kreiptųsi į teismą, kiek mums tai kainuotų.

– Dar per anksti spręsti. Buhalteriai negali pradėti skaičiuoti Bilio gydymo išlaidų, nepasikonsultavę su mūsų gydytojais ir ligonine. Tačiau net jie nežinos galutinės sumos. Dar bus sveikimo laikotarpis, reabilitacija, protezas.

– Juk tai nebus rolsroiso tipo protezas, ar ne? – paklausė Krisas. – Gal veikiau kaip fordo? – mėginimas pajuokauti nepavyko. Atrodė, visi aplinkiniai prarado humoro jausmą.

Bekas kalbėjo toliau:

– Be gydymo išlaidų, galim numatyti, ponia Polik išvardys tokius dalykus, kuriuos mums sunku apskaičiuoti: šeimos skausmas ir kančios, prarastos Bilio pajamos dėl negalios. Bijau, kad ji ketina kirsti mums iš peties, ir bendra žalos atlyginimo suma, kurios ji prašys, gali būti astronominė.

– O kiek kainuotų palaidoti tą dalyką? – paklausė Hafas.

– Jūs turite galvoje išvengti viešumos? Tai būtų brangu. Ji žadėjo sukelti didelį triukšmą.

– Viešpatie, tu šiandien tiesiog trykšti naujienomis, – replikavo Krisas.

– Jis paklausė, – atšovė Bekas.

– Nereikėjo jam sužerti visko iš karto.

– Aš norėjau visko iš karto, – riktelėjo Hafas. – Negali tvarkyti reikalų, jei žinai tik jų pusę.

Krisas, pastebėjęs, kaip Hafo skruostai paraudo, susirūpino, kad jam kyla kraujospūdis, jis pažvelgė į monitorių šalia lovos ir pamėgino suteikti situacijai optimistišką atspalvį.

– Manau, mes visi perdėtai reaguojam. Baiminamės smūgio, kurio galbūt nebus. Sustokim ir pagalvokim apie tai, kol dar nepraradom proto, gerai?

Bekas energingai linktelėjo. Hafas kažką sumurmėjo. Tai Krisas suprato kaip ženklą kalbėti toliau.

– Bekas minėjo, kad ponia Polik gali persigalvoti. Priėmimo skyriuje ji puolė į isteriją. Tai buvo spontaniška reakcija į dramatišką situaciją. Tikriausiai ji atkartojo sceną, kurią matė filme „Ligoninės priimamasis", nes buvo per daug susijaudinusi. Tačiau rytas už vakarą protingesnis, ir, norėčiau manyti, ji sugrįžo realybėn. Galbūt dabar su ja bus lengviau susitarti ir greit sutvarkyti reikalus. Antra, Bilis Polikas visad buvo geras darbuotojas, niekad nekėlė mums jokių rūpesčių. Atsipeikėjęs jis paaiškins žmonai, kad tai jis suklydo, o ne mes. Jis nedrįs mūsų kaltinti dėl nelaimingo atsitikimo, kuris įvyko dėl jo kaltės.

Hafas apsvarstė Kriso pastabas ir atsigręžė į Beką.

– Tu matei Bilio žmoną. Ką tu apie ją manai? Ar tai buvo tik isteriška reakcija?

– Tikiuosi, Krisas teisus, bet jūs man mokat už tai, kad numatyčiau blogesnį scenarijų. Vakar ji labai aiškiai išdėstė, kaip ketina elgtis su mumis ir liejykla.

– Ji nurėš mums kiaušus, – pasakė Hafas.

– Manau, turėtume tam ruoštis. Bent jau labai stipriai visuomenės kritikai.

– Tada aplenkim ją, – pasakė Krisas, vis dar žvelgdamas optimistiškai. – Sustabdykim ją, kol dar nieko nepradėjo. Parodykim savo gerą valią, padovanokim vaikams nemokamą kelionę į „Žaislų šalį". Pastatykim į jų garažą naują galingą visureigį, o gal sumokėkim buto nuomą už metus? Tas laužas, kuriame jie gyvena, negali būti labai brangus.

– Tai mūsų nuosavybė, – tarė Hafas. – Vienas iš mūsų nuomojamų namų.

– Tuo geriau. Galim jį nudažyti, suremontuoti, įrengti kepsninę užpakaliniame kieme. Galiu lažintis, kad po to ponia Polik gerai pagalvos apie draudimo dokumentus. Juk ji gali ir pra-

lošti bylą. Beje, Bekai, tu turėtum jai paaiškinti apie visas tas teisines vingrybes, kad ji patikėtų, jog nelaimės bylos, kad tuo atveju mes iškeltume ją iš suremontuoto namo, atsiimtume naują automobilį ir visas kitas gėrybes.

Hafas pažvelgė į Beką.

– Ką tu apie tai manai?

– Manau, verta pamėginti. Paprašysiu, kad kas nors iš mano darbuotojų paruoštų geros valios paketą, pradedant visureigiu.

– Kad išsklaidytume visus įtarimus apie nesaugias darbo sąlygas, aš liepsiu sustabdyti tą konvejerį ir jį pataisyti.

– Jis jau sustabdytas.

Krisas pasisuko į Beką.

– Kada?

– Prieš valandą.

– Kieno įsakymu?

– Mano.

Krisą apėmė įsiūtis. Jis – gamybos direktorius, tačiau Bekui titulai, matyt, nieko nereiškia.

– Atsiprašau, kad peržengiau savo įgaliojimus, Krisai, bet buvau ceche, norėjau įvertinti padėtį.

– Už tai mes mokam Džordžui Robsonui.

– Jis kėblinėjo ten susikišęs nykštį į užpakalį, visiškai nežinodamas, ką daryti. Net idiotas būtų pamatęs, kad konvejerio negalima naudoti. Ir pagalvokit, ką būtų galvoję kiti darbininkai, matydami jį judantį, visiškai nekreipiant dėmesio į Bilio Poliko nelaimę. Džordžas – per didelis bailys ar per daug kvailas, kad ką nors nuspręstų, todėl tai padariau aš.

Krisas įsitempęs linktelėjo.

– Esu tikras, kad veikei mano vardu.

– Nes tu turėjai būti čia su Hafu. Aš leidau suprasti Džordžui ir visiems kitiems, kad kalbėjausi su tavim, – Bekas pažvelgė į savo rankinį laikrodį. – Manęs per ilgai nėra gamykloje. Nuotaika ten labai prasta, todėl privalome kiek įmanydami daugiau rodytis. Jums leidus, aš išplatinsiu gamykloje vadovybės užuojautą dėl to, kas atsitiko Biliui.

– Įtrauk į ją, kaip mes rūpinamės Bilio šeima, – pasakė Hafas.

– Žinoma, – Bekas pažvelgė į jį ir liūdnai šyptelėjo. – Netinkamesnio laiko tai nelaimei negalėjo būti, viskas taip greit po Denio mirties. Tikiuosi, kad blogos žinios nepakenks jūsų sveikatai. Kaip jaučiatės?

– Pagulėsiu čia dar dieną – ir namo. Bet tai tik atsargumo priemonė. Mano nuomone, nereikalinga. Daktaras Kerou sako, kad aš sveikas kaip ridikas. Darė man idiotiškiausius tyrimus – badė ir žnaibė, jungė visokius aparatus. Paėmė kvortą kraujo. Daugybę kartų sisiojau į stiklinę. Ir tik tam, kad sužinočiau, jog širdis labai mažai pakenkta.

– Nebūk toks nusivylęs, Hafai, – nusijuokė Krisas.

– Visai ne. Aš noriu gyventi amžinai, – pasakė Hafas ir pažvelgęs į Beką pridūrė: – Žinau, kad tu nenorėjai man pranešti apie Bilį, bet tavo darbas informuoti apie blogas naujienas. Nekaltink savęs dėl to, kad atlieki savo darbą.

Bekas išsiblaškęs linktelėjo.

Pajutęs, kad jis nesiklauso, Hafas paklausė:

– Ar dar kas nors kelia tau nerimą?

– Jei aš netekčiau rankos, – mąsliai tarė Bekas, – ir tai paveiktų visą mano gyvenimą, nesu tikras, ar mane nuramintų keli žaislai ir namo remontas, – jis pažvelgė į tėvą su sūnumi. – Vis tiek manau, kad turėtume ruoštis blogiausiam.

Kai Bekas išėjo, Krisas prisėdo tėvo kojūgalyje.

– Juk pažįsti Beką. Jis – sumautos lemties pranašas. Nepasiduok jo pesimizmui.

– Jis rimtai žiūri į savo darbą ir rūpinasi mūsų interesais, – Hafas dūrė pirštu Krisui į šlaunį, – ir tavo palikimu, sūnau. Nepamiršk to.

– Gerai, gerai. Tas vyrukas tikras brangakmenis. Tegul tik tavo kraujospūdis nedidėja.

– Iki šiol niekad nemačiau tavęs pykstančio ant Beko, kas tau atsitiko?

– Nuo kada į jo pareigybes įrašyta sustabdyti blogai veikiančią mašiną?

– Ar tau patiktų, kad ji būtų dar kam įtraukusi ranką?

– Žinoma, ne.

– Tada jis pasielgė teisingai, ar ne?

– Nesakau, kad neteisingai. Aš ir pats tą siūliau. Tik... o velnias! Ar mes negalim palikti šios temos ramybėje? Stresas mane paveikė, štai ir viskas. Mes visi pastarosiomis dienomis patyrėm didelę įtampą.

– Jei kalbame apie įtampą, ar dar ką nors girdėjai iš Redo?

– Nė žodžio.

– Ir nemanau, kad išgirsi, – Hafas atsainiai mostelėjo ranka, – Redas turėtų išsiųsti pavaduotoją Skotą gaudyti iš aptvarų pabėgusių karvių ar daryti panašių nesąmonių, o ne gadinti orą tampant tave dėl tokio nieko kaip degtukų dėžutė. Ar gavai kokių nors žinių iš Meksikos?

– Iš Merės Betės? Neturėjau laiko nė prisiminti Merės Betės.

– Bet turėjai laiko padulkinti tą mažąją drovuolę, ištekėjusią už Džordžo. Ir dar taip neseniai – praėjusią naktį.

Kriso netrikdė tai, kad tėvas žino, veikiau kėlė pagarbą ir juoką.

– Tavo informatorių tinklas mane stebina. Kaip tau pavyksta? Net iš reanimacijos palatos.

Hafas tyliai susijuokė.

– Pasakysiu tau dar kai ką stebinančio. Ar žinojai, kad tavo sesuo vakar su Beku buvo žuvų patiekalų lūšnelėje? Paskui Bekas nuvežė ją į motelį, palaukė, kol ji užsiregistravo, palydėjo iki kambario ir net užsuko vidun.

Krisas prisiminė įtūžusią Beko veido išraišką, kai Atlėpausis Votkinsas pasakė vulgarią pastabą apie Seirą. Bet Bekas priklausė senai mokyklai ir manė, kad visos moterys yra damos, kol neįrodyta kitaip. Krisas atmetė Hafo prielaidą, jis sarkastiškai pareiškė:

– Bet juk nemanai, kad tarp Beko ir Seiros užsimezgė romantiški santykiai? Ji ėmė nekęsti jo vos jį pamačiusi, nes Bekas – vienas iš mūsų.

– Tai kodėl ji neišvažiavo į San Franciską?

– Nes manė, kad tu rengiesi mirti.

– Chm. Gal, – sudėjęs rankas už galvos Hafas pasakė: – Būtų įdomu, ar ne?

– Kas?

– Jei Bekas ir Seira sueitų į porą.

– Tavim dėtas nedėčiau vilčių. Bekui patinka mielos, švelnios, nuolaidžios moterys. Tai nelabai panašu į Seirą, ar ne?

– Aš ir nededu didelių vilčių, – pasakė Hafas. – Bet privalau pradėti svarstyti alternatyvius problemos sprendimo būdus.

– Kokios problemos?

– Pamatyti, kaip gimsta trečioji Hoilų karta, kol dar žudikas infarktas manęs nesudorojo. Jei tu ketini pradėti mano vaikaitį, paskubėk išsiskirti su Mere Bete. Nėra prasmės įsitvėrus laikytis medžio, kuris neduos vaisių. Ar turi kitą tinkamą moterį? Gal Łailą?

– Lailą? Po velnių, ne!

– Tada būk toks protingas ir nešvaistyk jai savo laiko, galėčiau pridurti: ir mano. Tai tik toks patarimas, – Hafas paspaudė mygtuką, nuleido lovūgalį, įsitaisė patogiau ir užsimerkė.

Krisas suprato jo užuominą. Iš reanimacijos skyriaus ir ligoninės jis išėjo įsisąmoninęs Hafo žodžius; iš patirties žinojo, kad Hafas niekada nieko nesako atsitiktinai, kad viskas, ką jis pareiškia, yra svarbu.

Septynioliktas skyrius

Namas stovėjo toli nuo kelio. Siauras, traiškytomis austrių geldutėmis nuklotas takelis vedė tiesiai prie fasado laiptelių. Stogas buvo status, o jo žemai besileidžiantis šlaitas plačiai verandai teikė pavėsį. Priekinės durys buvo pačiame fasado centre, abipus jų – du aukšti langai. Namo sienos buvo nudažytos baltai, langinės ir durys – žaliai.

Seira įsuko į takelį ir sustabdė automobilį prie fasado laiptelių, apstatytų vazonais su kaladžiais ir baltais snapučiais. Po negailestingai kaitrios dienos augalai buvo nuleipę.

Bekas sėdėjo verandoje, supamajame tikmedžio minkštasuolyje, vienoje rankoje laikydamas butelį alaus, kitos pirštus sukišęs į tankų Frito kailį.

Kai Seira atidarė automobilio dureles, šuo kimiai suurzgė. Tačiau jis atpažino ją, nes nušuoliavo laipteliais pasitikti. Ji pakliuvo į spąstus: tarp automobilio ir devyniasdešimties svarų energijos.

Bekas šaižiai sušvilpė ir Fritas atsitraukė, tačiau pasiliko prie Seiros kojų, ir ji turėjo jį peržengti, kad galėtų pakilti laipteliais.

Šuns šeimininkas neatsistojo ir nieko nesakė, sėdėjo ir atrodė stebėtinai įspūdingai, turint galvoje, kad vilkėjo viso labo

gelsvai žalsvus šortus. Jo veido išraiška buvo neįskaitoma – negalėjai suprasti, ar jis nustebęs, ar supykęs, ar visiškai abejingas, kad Seira pasirodė jo teritorijoje ir sutrukdė kokteilio valandą.

Užlipusi ant viršutinio laiptelio Seira sustojo.

Fritas įsitaisė po jos ranka ir ėmė uostyti delną, kuris glostė jam viršugalvį. Seira nenuleido akių nuo Beko. Galiausiai ji tarė:

– Abejoju, ar žinot, kaip man buvo sunku ateiti čia ir susitikti su jumis.

Bekas gurkštelėjo alaus, bet nieko nepasakė.

– Aš nenorėjau eiti ir nebūčiau to dariusi, bet mums reikia apie kai ką pasikalbėti.

– Norit pasikalbėti?

– Taip.

– Kalbėtis?

– Taip.

– Vadinasi, atėjot ne tam, kad pratęstumėt nuo tos vietos, kur sustojot vakar?

Seiros skruostai nukaito iš sumišimo ir pykčio.

– Turbūt dėl to neketinat elgtis galantiškai?

– Norit, kad būčiau galantiškas, kai grasinot mane užmušti, jei dar kartą jus paliesiu? Ar jums neatrodo, jog per daug prašot?

– Manau, jūs elgiatės sąžiningai.

– Jūs velniškai teisi.

Ji suprato, kad kai vėl susitiks su Beku, jis šaipysis iš jos, ir ruošėsi tam. Nors troško bėgti į automobilį ir važiuoti šalin, liepsnojančiais skruostais ir visa degdama ji atlaikė jo žvilgsnį ir liko kur stovėjusi.

Galiausiai jis karčiai nusijuokė ir pasislinko ant sūpynių, palikdamas vietos ir jai.

– Sėskit. Ar norit alaus?

– Ačiū, ne, – Seira atsisėdo šalia.

Jis pažvelgė į raudoną atvirą automobilį, kuriuo ji atvažiavo.

– Šauni mašina.

– Tai viskas, ką nuomos firma galėjo man pasiūlyti, juk iš anksto nebuvau užsisakiusi.

– Jums jį pristatė iš Naujojo Orleano?

– Šįryt.

Bekas nužvelgė jos linines kelnes ir priderintą šilkinę palaidinę.

– Dar pirkot drabužių?

– Per mažai atsivežiau iš San Francisko. Reikėjo papildyti atsargas.

– Tai vis dar planuojat likti?

– Manot, kad tai, kas įvyko vakar, mane atbaidys? Ar jūsų tikslas buvo priversti mane susidėti daiktus? Todėl taip elgėtės?

Ryškiai žalios akys įsmigo į ją – švelnus smūgis į pilvą ar dar žemiau.

– O kodėl *jūs* taip elgėtės?

Net jei Bekas būtų padoriai apsirengęs, ji nesmagiai jaustųsi būdama taip arti jo. Kadangi jis buvo beveik nuogas, toks artumas ypač trikdė. Keista, tai *jis* neapsirengęs, o pažeidžiama jaučiasi ji.

Seira nusigręžė ir pasisuko į kiparisus, augančius abipus upelio, tekančio ir per Hafo, ir per šias valdas.

– Čia pirmasis Hafo namas, – pasakė ji. – Ar jūs tai žinojot?

– Girdėjau.

– Hafas gyveno čia, kol statėsi didįjį namą.

– Prieš vesdamas jūsų motiną.

– Taip. Hafas nenorėjo, kad jis sugriūtų, todėl senis Mičelas prižiūrėjo ir šią sodybą. Kartais, eidamas čia tvarkytis, pasiimdavo ir mane. Kol jis dirbdavo sode, aš žaisdavau namus tuščiuose kambariuose. Tai buvo pirmasis namas, kurį aš apstačiau. Žinoma, tik vaizduotėje.

– Abejoju, ar mano apstatymas atitiks jūsų standartus.

Seira nusijuokė.

– Nebūkit toks įtarus. Atsimenu, įsivaizduodavau krištolo sietyną, ant juostos su kutais svyrantį nuo svetainės lubų, rytietiškus kilimus, ryškius šilko audinius ant sienų. Mano stilius buvo eklektiškas: sultono palapinė ir prancūzų rūmai pramaišiui.

– Arba viešnamis.

– Tada apie tokį nebuvau girdėjusi, bet vaizduotėje atrodė panašu, – Seira nusišypsojo ir vėl pažvelgė į kiparisus ir vandens kanalą žemai. – Kartą su senuoju Mičelu atplaukėm čia upeliu. Jis atplukdė mus piroga ir įspėjo sėdėti ramiai, kitaip esą apsiversim ir mus sučiups aligatoriai. Sakė, kad tuose vandenyse tūno tokie dideli aligatoriai, kad galėtų praryti mane visą ir nė negurktelėtų. Aš sėdėjau tyliai kaip pelytė ir įsitvėrusi laikiausi, kad išgyvenčiau. Tai buvo tikras nuotykis, – Seira nusišypsojo prisiminusi. – Aš iki šiandien nežinojau, kad jūs gyvenat šiame name.

– Ar mano buvimas čia teršia jūsų brangius prisiminimus? Kaip ir mano sėdėjimas sūpuoklėse, kurias senis Mičelas padarė jums?

– Mano brangūs vaikystės prisiminimai buvo sudrumsti daug anksčiau, negu aš jus sutikau.

Jis tylėdamas išklausė ir tarė:

– Hafas pasiūlė man apsigyventi šiame name tuo pačiu metu, kai pasiūlė darbą. Esą laikinai, kol susirasiu kur gyventi. Tačiau vieną dieną jis paklausė, kodėl man mokėti nuomą kitiems, kai galiu gyventi už dyką. Aš irgi to paties paklausiau savęs, atsakymas buvo akivaizdus, ir nuo to laiko gyvenu čia.

– Jūs tikrai jų nuosavybė?

Klausimas užgavo jautrią stygą. Bekas baigė alų ir ryžtingai pastatė ant stalo tuščią butelį.

– Kodėl čia atėjot?

– Išgirdau apie nelaimę gamykloje praėjusią naktį. Visi apie ją kalba.

– Ir ką kalba?

– Kad labai žiauri ir kad kalta Hoilų bendrovė.

– To ir tikėjausi.

– Ar tai tiesa?

– Rankos nepavyko išsaugoti. Šiandien po pietų gydytojai ją amputavo. Sakyčiau, blogai.

Bekas nepasakė, ar Hoilų bendrovė kalta. Ir Seira abejojo, ar jis tai padarė netyčia.

– Girdėjau, jūs nuskubėjot į ligoninę, kai tą žmogų atvežė.

– Turit patikimų šaltinių.

– Ir kad sužeisto darbininko žmona atsisakė jūsų pagalbos.

– Liaukitės trypčiojusi aplink, Seira. Jūs girdėjot, kad ji spjovė man į veidą. Ar todėl čia atėjot? Pasidžiaugti?

– Ne.

– O gal atėjot priminti man, kokios pavojingos darbo sąlygos Hoilų bendrovėje?

– Jums nereikia apie tai priminti, ar ne?

– Konvejeris, sužeidęs Bilį Poliką, sustabdytas.

– Jūsų įsakymu. Ir apie tai girdėjau.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Kodėl ne Džordžo Robsono?

– Nes jis...

– Nes jis tik marionetė – nieko nedaro, nepasitaręs su Hafu.

– Hafas guli ligoninėje po infarkto. O gal pamiršot?

– Kaip Hafas ir Krisas reagavo, išgirdę apie tai, ką padarėt?

– Pritarė mano sprendimui.

– Neginkit jų, Bekai. Negi manot, kad Džordžas Robsonas atsitiktinai paskirtas darbo saugos direktoriumi? Hafas nenori, kad šias pareigas eitų sąžiningas ir sveiko proto turintis žmogus. Džordžas Robsonas – tik skydas nuraminti Darbo saugos ir sveikatos administracijai. Ar jis turi darbuotojų?

– Mažai.

– Sekretorę. Ir viskas. Jis neturi kvalifikuoto personalo, galinčio atlikti reguliarius patikrinimus ir, žinoma, to nedaro pats. Ar turi savo biudžetą? Ne. Autoritetą? Jokio.

– Jis įdiegė užrakinimo ir atrakinimo politiką.

Seira žinojo tą pavadinimą. Tai reiškė, kad blogai veikiantį įrenginį galima sustabdyti ir jo negalima įjungti nei tyčia, nei netyčia, kol turintis raktą prižiūrėtojas paskelbs, jog mašina jau suremontuota ir galima saugiai dirbti.

– Jis viso labo norėjo išvengti griežtų baudų. Ar laikomasi to reikalavimo?

Bekas tik pažvelgė į ją.

– Taip ir maniau. Vadinamasis Hoilų bendrovės darbo saugos direktorius Robsonas tik užima vietą, ir tai viskas, ką jis daro.

– Turėtumėt dirbti su Čarlzu Nilsonu.

– Su kuo?

– Nesvarbu, – jis stipriai pastūmė minkštasuolį basa koja. – Taigi jūs atėjot pasikalbėti apie tą nelaimingą atsitikimą.

– Ne, atėjau paklausti jūsų apie tai, kas man neduoda ramybės.

– Ant pilvo.

– Ką?

– Kartą klausėt manęs, kaip aš miegu naktį. Aš taip ir neatsakiau jums. Taigi dažniausiai miegu ant pilvo. Ir, beje, jei norit pamatyti pati, mano kvietimas galioja.

Seira lyg pašauta šoktelėjo nuo sūpuoklių. Pasiekusi verandos tvorelę ji atsigręžė į jį.

– Manau, kad Krisas galėjo nužudyti Denį. Dabar pasišaipykit ir iš to.

Bekas pakilo iš vietos ir dviem šuoliais peršoko verandą.

– Jaustumėtės dėl to laiminga, ar ne? Tai pateisintų jūsų neapykantą Krisui ir Hafui, net galėtumėt jiems atkeršyti.

– Aš nenoriu keršto.

– Tikrai?

– Ne.

– Tai ko norit, Seira?

– Teisingumo, – karštai atsakė ji. – Ir, manyčiau, bent jau norėčiau tikėti, kad jūs, kaip teisėsaugos pareigūnas, to taip pat norite. Žinoma, jūs nemokate nuomos už šį namą.

– Tai visiškai nesvarbu, – piktai atšovė Bekas. – Bet kuriuo atveju aš negaliu kalbėtis su jumis apie tai, nes esu jų advokatas.

– Jūs ne baudžiamųjų bylų advokatas.

– Krisui tokio nereikia.

– Ar jūs dėl to tikras?

Jų žvilgsniai susikirto, Bekas pasidavė pirmasis, jis perbraukė ranka plaukus ir mostelėjo jai grįžti į sūpuokles. Seira liko toje pačioje vietoje, bet jis nuėjo ir atsisėdo.

– Gerai, Seira, pasikalbėkim. Nepažadu, kad ką nors pasakysiu, tačiau noriai išklausysiu jus.

Seira troško gauti atsakymą į ją kankinantį klausimą, bet Beką saistė advokato ir kliento paslaptis, o ją – pažadas neišduoti Džesikos Deblank. Seira akimirką pagalvojo ir paklausė:

– Ar pastaruoju metu Denis ir Krisas dėl ko nors ginčijosi?

– Dėl ko nors? Jūsų čia ilgai nebuvo. Jie ginčijosi dėl visko. Nesvarbu, ar tai būtų buvęs valandinis atlyginimas, kurį mokame naujam darbuotojui, ar Luizianos valstybinio universiteto futbolo komanda, ar kokakolos pranašumai lyginant su pepsikola.

– Aš kalbu ne apie kivirčus dėl menkniekių. Tai turėjo būti nuolatinis ginčas dėl ko nors svarbaus.

– Denio religija, – nedvejodamas tarė Bekas. – Dėl jos abu ginčijosi užmiesčio klube Denio žūties išvakarėse. Hafas prašė Kriso pasikalbėti su Deniu apie tai, pažiūrėti, ar nepavyks jo įtikinti jos atsisakyti. Krisas tyčiojosi, Denis įsižeidė. Dabar aš nepažeidžiu konfidencialumo, nes tai girdėjo keli žmonės ir papasakojo pavaduotojui Skotui.

– Ar tie liudytojai girdėjo, ką tiksliai jie šnekėjo.

– Kiek man žinoma, ne.

– Ar Krisas jums pasakojo, apie ką jie kalbėjosi? Pamirškit tai, – ji papurtė galvą. – Žinau, kad negalėtumėt man to pasakyti.

– Ne, negalėčiau. Bet iš tiesų jis man nepasakojo, tik paminėjo, kad ginčijosi apie naująjį Denio tikėjimą. Taip jis apibūdino.

Fritas apėjo Seirą ir savo didele galva ėmė trintis jai į šlaunį. Ji ištiesė ranką ir paglostė jam nugarą.

– Aš pavydžiu, – tarė Bekas.

– Atrodo, aš jam patinku.

– Aš pavydžiu ne jums, o Fritui, – jo balsas trikdė ją taip pat kaip ir žvilgsnis. – Kaip čia yra, kad vieną akimirką aš siuntu ant jūsų, o kitą noriu būti...

– Nereikia.

– Ko?

– Nesakykit to, ką ketinat. Neflirtuokit su manim. Tai neatitrauks manęs nuo mūsų temos. Atvirai kalbant, aš nusivyliau, kad jūs manot, jog aš tokia lengvabūdė.

– Lengvabūdė? Seira, jūs tokia lengvabūdė kaip traukinio avarija.

– Tai nekoks komplimentas.

– Aš negaliu laimėti pralaimėdamas. Kai mėginu pasakyti jums komplimentą, apkaltinate, kad flirtuoju norėdamas nukreipti jūsų dėmesį. Taigi nutraukim šį žodžių mūšį. Nusileiskit iki mano lygio ir pasakykit, ką galvojat.

– Aš jumis nepasitikiu.

Bekas kilstelėjo antakius.

– Ką gi, atviriau jau nepasakysi.

– Mano žodžius jūs galite panaudoti saviems tikslams.

– O koks mano tikslas? Pasakykit.

– Leisti Krisui išsisukti nuo žmogžudystės, – kimiai tarė Seira. – Dar kartą.

Bekas valandėlę žvelgė jai į akis, o paskui pasakė:

– Prokuroras neįrodė, kad Krisas nužudė Džinį Aiversoną.

– Gynybai nepavyko to paneigti. Aš tai žinau iš Deniui artimo žmogaus...

– Kokio?

– Negaliu jums pasakyti. Bet tikrai gerai pažinojęs Denį žmogus man sakė, kad jį kankino asmeninė dilema. Ir tam žmogui atrodo, kad tai buvo moralinė dilema, susijusi su jo sąžine.

– Denis ėjo tiesiu keliu. Mokėjo dešimtinę bažnyčiai, lankėsi ten, kai tik būdavo atviros durys. Pradėjęs lankyti tą bažnyčią, liovėsi gerti net alų. Dėl ko jį galėjo graužti sąžinė?

– Pasak to žmogaus, Denis kankinosi dėl kai ko rimtesnio negu alus. Galbūt tai buvo susiję su liejykla, su kuo nors nele-

galiu? Kad ir kas ten buvo, tai graužė jį gyvą. Manau, jis norėjo nusikratyti ta našta, apsivalyti. Krisas bijojo, kad jis to nepadarytų, todėl nužudė.

Bekas įdėmiai pažvelgė į ją, paskui atsistojo ir nuėjo prie verandos tvorelės. Jis uždėjo rankas ant turėklo, palinko ir žiūrėjo į tolumą. Seira pažvelgė ten pat – į blyškią pašvaistę virš medžių viršūnių, kurią skleidė liejyklos žiburiai, automatiškai įsižiebę sutemus.

Dūmai nesisklaidė, jie tvyrojo virš horizonto, nes nebuvo vėjo. Tai lyg pati būtis, nuolat primenanti apie Hoilų valdžią ir nuolatinę grėsmę visiems, kurie suabejotų jų teise valdyti.

– Jūs tikrai norit juos sudoroti, ar ne? – paklausė Bekas.

– Negi jūs tikrai manot, kad man malonu kaltinti brolį žmogžudyste?

Bekas išsitiesė, atsigręžė, atsirėmė į tvorelę klubais ir sukryžiavo rankas ant nuogos krūtinės.

– Manau, jums galėtų būti malonu.

– Ne, nemalonu. Aš net nenoriu galvoti, kad Krisas sugebėtų tai padaryti. Deja, galvoju. Žudymas mūsų šeimoje paveldimas.

– Kaip fizinė savybė?

– Hafas nužudė žmogų ir išsisuko.

– Aha, iš pradžių Krisas, o dabar Hafas, – Bekas nepatikliai papurtė galvą. – Jūs nepajėgiat sustoti, ar ne? Nepainiokit manęs į savo mažąsias vendetas prieš šeimą, gerai?

Jis nuėjo prie durų, atidarė jas ir mostelėjo Fritui sliūkinti į vidų.

Tinklinės durys užsidarė. Šiek tiek padvejojusi Seira nusekė juos. Išgirdusi puodų barškesį, pasuko į virtuvę ir rado Beką kaičiantį viryklę. Fritas susijaudinęs šokinėjo jam apie kojas.

– Jis vadinosi Sonis Holseris, – pasakė Seira. – Aštuntojo dešimtmečio viduryje dirbo meistru liejykloje, buvo profsąjungų šalininkas. Jie su Hafu surėmė ietis dėl darbo sąlygų ir...

– Klausykit, – tarė Bekas priėjęs arčiau ir žvelgdamas jai į akis. – Aš viską apie tai žinau. Man nereikia faktų, nes pats skaičiau. Hafas man pasiūlė... O velnias!

Tuščia keptuvė ant viryklės pradėjo rūkti. Bekas ją patraukė, išėmė iš šaldytuvo du kiaušinius, įmušė juos į keptuvę, apkepė, sudėjo Fritui į dubenėlį ir sumaišė su sausu šunų ėdalu.

Fritas puolė prie dubenėlio, vos Bekas padėjo jį ant grindų.

– Hafas man pasiūlė nuostabų sandorį, – toliau kalbėjo Bekas. – Tai kiekvieno advokato svajonė: įdomus darbas, namas, kompensacija už automobilį, įvairios privilegijos, puikus atlyginimas. Manot, esu prostitutė, priėmusi jo pasiūlymą? Puiku. Galvokit šitaip. Bet kaip gera prostitutė aš dirbu nuoširdžiai ir užsitarnauju savo atlyginimą. Be to, kaip protinga prostitutė prieš imdamas pinigus aš patikrinau savo klientą. Visapusiškai patikrinau. Manot, nieko nežinojau ar buvau naivus? Ne, Seira, aš atlikau namų darbus. Viename iš blogiausių straipsnių apie Kriso bylą buvo išvardyti visi Hoilų darbuotojai, žuvę per nelaimingus atsitikimus darbe. Sonis Holseris buvo tarp jų. Aš kruopščiai ištyriau faktus, sužinojau viską, kas įmanoma apie tą mirties atvejį. Tiesa, aplinkybės miglotos, bet...

– Hafas pakankamai protingas, kad paverstų jas miglotomis.

– O ką jūs apie tai žinot?

– Aš tai išgyvenau! Man buvo penkeri, bet šis įvykis paliko neišdildomą įspūdį. Mama užsidarė miegamajame ir visą laiką verkė. Hafas buvo labai susijaudinęs. Redas Harperis ir kiti vyrai slapta susirinko į mūsų namus vidurnaktį ir užsidarė Hafo kabinete. Namie tvyrojo tokia karšta ir tiršta įtampa, kad atrodė, galėtum ją pjaustyti peiliu. Aš buvau vaikas, tačiau viską jaučiau, ir tai mane gąsdino. Paklausiau Selmos, kas darosi. Ji pasakė, jog kai kas mano, kad Hafas nužudė žmogų, ir padarė taip, kad tai atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas. Ji sakė, kad tai tik didelis bjaurus melas, ir liepė nekreipti dėmesio. Bet aš kreipiau dėmesį, Bekai. Daug galvojau apie tai ir abejoju, ar tai buvo melas. Nesilioviau galvojusi net tada, kai viskas nurimo ir

grįžo į savo vėžes. Praėjus daugeliui metų aš pati pasidomėjau tuo įvykiu.

– Tada jūs žinot, kad nebuvo pagrindo Hafą įtarti tyčine žmogžudyste.

– Iš teisinės pusės galbūt ir ne, bet esu įsitikinusi, kad Hafas tai padarė. Tas mano vakar matytas baltas kryžius ant mašinos žymi vietą, kur žuvo Sonis Holseris, ar ne?

– Taip žmonės kalba.

– Tai hipopotamas, kuris gali sutrinti žmogų. Hafas įstūmė Holserį į mašiną ir stebėjo, kaip tas žuvo.

Bekas įsirėmė į klubus, palinko ir kelis kartus giliai įkvėpė. Atsitiesęs pasakė:

– Ekspertai atliko nuodugnų tyrimą, Seira.

– Ekspertai buvo papirkti.

– Nebuvo iškelta jokių kriminalinių kaltinimų.

– Tai nereiškia, kad nebuvo nusikaltimo.

– Atmesti visi įtarimai.

– Įvykis numarintas.

– Nes niekas nepajėgė įrodyti jokių nusikalstamų veiksmų! – suriko jis. – Ir nesvarbu, ar man tai patinka, ar jums tai patinka, bet šitaip dirba teisinė sistema.

Bekas sunkiai kvėpavo, akys liepsnojo ginčo įkarščiu. Galiausiai Frito inkštimas jį nuramino. Bekas atsipalaidavo – atsisakė kovinės parengties pozos ir nuėjo prie užpakalinių durų išleisti šuns.

– Nenuklysk toli, atsimink šešką, – įspėjo jis ir atsigręžęs paklausė: – Tikriausiai nenorit atsigerti?

Seira atsisakė purtydama galvą.

Beko pyktis atslūgo, dabar jis atrodė tik nusivylęs ir tai jam tiko. Seira mėgino nukreipti nuo jo akis, jis išsiėmė iš šaldytuvo skardinę kokakolos, ištraukė geležėlę ir nusviedė ją ant stalviršio su vyrams būdingu aplaidumu. Jis godžiai atsigėrė ir pastatė skardinę ant stalo.

– Taigi kur mes sustojom?

Seira nusuko žvilgsnį nuo jo nuogos krūtinės.

– Niekur. Mes vaikštom aplink ratais. Aš suklydau. Neturėjau čia ateiti.

Ji nespėjo prieiti prie durų, Bekas uždėjo jai ant peties ranką.

– Kodėl jūs atėjot, Seira? Pasakykit tiesą?

Jis stovėjo taip arti, nereikėjo atsigręžti, ji tai žinojo, bet atsisuko ir jos akys atsidūrė ties jo Adomo obuoliu.

– Tiesą? Norėjau paklausti, gal jūs žinot, kas Deniui kėlė nerimą.

– Nežinau ir dėl to gailiuosi, nes jei žinočiau, galbūt įstengtume suprasti, kas jam atsitiko. Ar tai vienintelė priežastis, dėl kurios atėjot?

– Taip.

– Tikrai nėra kitų?

– Ne.

– Aš jumis netikiu. – Kai Seira pakėlė galvą ir pažvelgė į Beką, jis pridūrė: – Manau, atėjot, nes norėjot mane pamatyti. Aš džiaugiuosi, nes ir aš norėjau jus pamatyti. Nesu toks niekšas, kokiu mane laikot.

– Vis dėlto jūs esat niekšas, Bekai. Bėda ta, kad pats to nesuvokiat. Nežinau, gal iš pradžių toks nebuvot. Bet dabar taip įklimpot, kad atrodo, jog gimėt blogas, kaip ir jie. Prieš trejus metus jie jus suviliojo, ir pagunda buvo tokia didelė, kad dabar jūs neskiriat, kas teisinga, o kas tiesiog naudinga. Ponia Polik žinojo, ir aš žinau. Jūsų siela priklauso jiems.

– Gerai, tarkim, jūs teisi. Aš sugedęs. Supuvęs iki kaulų smegenų. Jei taip, kodėl leidžiat prieiti arčiau negu per tris metrus? – jis žingtelėjo dar arčiau. – Kažkas manyje jums patinka.

Seira pamėgino atsitraukti, bet jis neleido.

– Pakalbėkim apie praėjusį vakarą.

– Ne, Bekai.

– Kodėl ne? Mes suaugę žmonės.

Susinervinusi ji susijuokė.

– Argi suaugusieji šitaip elgiasi?

– Kartais, jei jiems sekasi. Bet jums pasisekė labiau nei man, – dusliai pridūrė jis.

Nenorėdama matyti jo šypsenos, ji užsimerkė.

– Ir ką jūs blogai padarėt, Seira? – tyliai paklausė jis. – Pasidavėt jausmams. Argi tai taip baisu?

– Man? Taip.

– Atleiskit sau, kad esat žmogus. Jūs visą dieną trankėtės emocijų kalneliais, tačiau nerėkėt ir, Dievas liudytojas, nė nesusijuokėt. Jūs nė kiek neatsipalaidavot, visą dieną išbuvot šalta, nepraradot savitvardos, taigi emocijos virte virė jumyse, kol pasiekė įtampos viršūnę. Seksas atvėrė joms angą.

Seira atsimerkė.

– Mano vakarykštį elgesį išprovokavo pyktis, ir tai visiškai nesusiję su seksu.

Bekas susiraukė ir švelniai papriekaištavo:

– Aš ten buvau, Seira. Ar atsimenat? Ten viskas siejosi su seksu.

– Aš buvau įniršusi. Jūs norėjot mane įskaudinti ir pažeminti.

– Jūs taip manot? – Bekas papurtė galvą. – Jei taip manytumėt, dabar nestovėtumėt čia.

Jis buvo teisus. Jei tai buvo ne seksas, tai labai gera jo imitacija. Visi pojūčiai, kuriuos ji patirdavo kiekvieną kartą matydama Beką, buvo susiję su seksu. Jo artumas, hormonų audra, staigus poreikis prisiglausti ir būti šalia, troškimas, kad ją sujaudintų ir išblaškytų tas nevalingai kylančias mintis, jos sukosi vien apie seksą.

Dieve, kaip būtų nuostabu visiškai atsiduoti šiam patraukliam vyrui, prasmegti į fizinių pojūčių bedugnę, pasinaudoti juo. Bet jis – Bekas Merčantas, geriausias Kriso draugas, Hafo įsakymų vykdytojas.

– Aš negaliu to daryti, Bekai, – sukuždėjo ji.

– Ir aš negaliu. Tai visais atžvilgiais negerai, – jis uždėjo rankas Seirai ant liemens ir priglaudė prie savęs jos apatinę kūno dalį. – Bet aš vis tiek jūsų geidžiu.

Paskui jis ją pabučiavo. Jo lūpos buvo šiltos, liežuvis lankstus, ir ji pasidavė jo reikalavimui, net sudejavo protestuodama,

kai jis atsitraukė. Bekas smiliumi palietė žaizdelę ant jos apatinės lūpos.

– Ar ne per stipriai spaudžiu?

– Ne.

– Per silpnai?

Jis palietė jautrią dėmelę liežuvio galiuku, švelniai pabučiavo, o paskui drąsiai užvaldė jos burną. Ranka nuo veido nuslinko ant krūties, delnas švelniai glostė spenelį, ir ji pajuto atsakomąjį spazmą, lyg aštrų alkio skausmą giliai viduje.

O Viešpatie, kaip malonu. Galima tai pavadinti aistra, geiduliu ar dar kaip nors, bet tai nuostabu, vilioja ir baugina. Tačiau jei ji nesustos dabar, padarys dar vieną klaidą, šįsyk didesnę negu vakar.

– Aš negaliu to daryti, – dusdama tarė ji ir dar jam nespėjus sureaguoti atstūmusi jį puolė pro duris. Tačiau atsidūrusi svetainėje neteko žado: ant sofos atsilošęs, sukryžiavęs rankas ir kojas sėdėjo Krisas ir šypsojosi savo įžūliausia šypsena.

– Žadėjau nusikosėti, bet nenorėjau trukdyti, – jis greitai nužvelgė Seirą pašaipiu žvilgsniu ir atsigręžė į Beką. – Eik, nusiprausk po šaltu dušu. Atrodo, man beviltiškai reikia advokato.

Aštuonioliktas skyrius

Kai jie nuvažiavo, Redas Harperis vaikščiojo šaligatviu prie policijos nuovados. Jis rūkė, bet Bekui atrodė, kad ši pertraukėlė buvo tik pretekstas sutikti juos lauke.

Pirmi Redo žodžiai patvirtino šį spėjimą:

– Norėčiau, kad žinotumėt: aš neturiu nieko bendra su visu tuo.

– Su kuo? – paklausė Bekas.

– Skotas veikė vienas. Aš nieko apie tai nežinojau. Krisai, pasistenk gerai pasirodyti.

Krisas bemaž prisikišo prie šerifo veido.

– Jei negali susitvarkyti su tuo šikniumi, pradėk ieškotis kito darbo.

Tai nebuvo tuščias grasinimas, ir Redas tai žinojo. Jei jis neapsaugos Hoilų, jie neapgins jo nuo tikrintojų, besidominčių jo etika. Jis dar kartą užsitraukė cigaretę.

– Verčiau eikim į vidų.

Pasitempęs Veinas Skotas jų laukė Redo kabinete. Sveikindamasis jis rimtai linktelėjo ir padėkojo, kad jie taip greit atvyko.

– Manau, bus geriausia, jei viską iškart išsiaiškinsim.

– Būtent ką jums reikia išsiaiškinti? – paklausė Krisas.

– Leisk kalbėti man, Krisai, – pasakė Bekas.

Jie atsisėdo ant tų pačių kėdžių kaip ir anąkart, priešais Redą, klestelėjusį kitoje popieriais apkrauto stalo pusėje. Pavaduotojas Skotas, stovėdamas už viršininko, įdėmiai visus sekė.

Redas atsikrenkštė ir tarė:

– Tai, ė-ė-ė, bijau, kad mums reikia kai ką išsiaiškinti.

Jis padavė Bekui kompiuteriu spausdintą lapą.

– Aš paprašiau jūsų telefono skambučių išklotinės, pone Hoilai, – pasakė Skotas. – Tai sąrašas skambučių iš jūsų mobiliojo telefono tą dieną, kai mirė jūsų brolis. Aš pabraukiau vieną, norėtume, kad kai ką paaiškintumėt.

Bekas pamatė, kad viena eilutė pabraukta geltonu žymekliu.

– Ar skambinta rytą? – paklausė jis, pažiūrėjęs į laiką.

– Taip, pone. Sekmadienio rytą, septintą valandą keturios minutės, ponas Hoilas skambino nužudytajam į mobilųjį telefoną.

Bekas pastebėjo, kad Denis dabar vadinamas „nužudytuoju“.

– Ką gi, pagavot mane nusikaltimo vietoje, pavaduotojau. Aš skambinau broliui telefonu. Verčiau surakinkit mane antrankiais, kol dar neužpuoliau nieko neįtariančių žmonių.

Bekas metė į Krisą žvilgsnį, įspėjantį užsičiaupti, o paskui, nutaisęs tinkamą žaidimui toną, kreipėsi į Skotą:

– Kaip ir mano klientas, aš neįžvelgiu čia nieko keista.

– Bėda ta, kad ponas Hoilas mums sakė, jog tą rytą jis miegojo iki vienuoliktos valandos. Jis neminėjo, kad buvo atsikėlęs apie septintą ir skambino broliui. Ir tai atrodo pakankamai keista. Ar Denis Hoilas nemiegojo savo kambaryje, tame pačiame koridoriuje?

Pirmą kartą prakalbo Redas:

– Mes išsiaiškinom, kad šeštadienį Denis grįžo namo prieš vidurnaktį. Jis miegojo savo lovoje, nes Selma rytą ją paklojo. Be to, apie pusę septynių su Selma virtuvėje jis gėrė kavą, o paskui išėjo į vyrų maldos pusryčius, kurie vyksta bažnyčioje kiekvieną sekmadienio rytą. Kai jam skambinot į mobilųjį, jis buvo išėjęs maždaug prieš keturias minutes, – pasakė jis Krisui.

Krisui dar nespėjus atsakyti, Bekas tarė:

– Kas nors kitas galėjo paskambinti iš Kriso mobiliojo: Selma, Hafas, aš. Mes visi galėjom prie jo prieiti.

– Kur laikot savo mobilųjį, pone Hoilai?

Krisas pažvelgė į Beką, rodydamas, kad nori atsakyti.

– Patariu tau nieko nesakyti, kol mes to neaptarėm, – pasakė Bekas.

– Nesvarbu. Visa tai nęsamonė, – nekreipdamas dėmesio į Beko įspėjimą Krisas atsigręžė į policininkus. – Niekas nesinaudojo mano mobiliuoju sekmadienio rytą. Jis buvo ant staliuko kartu su mano pinigine ir kitais daiktais, kuriuos prieš guldamas išsiėmiau iš kelnių kišenių. Aš skambinau Deniui tą rytą, negaliu to neigti – čia yra įrodymas, pasakė jis mostelėdamas į telefonų išklotinę. Neminėjau to, nes buvau pamiršęs, tas pokalbis buvo visai nesvarbus. Aš atsibudau, nes norėjau į tualetą. Jei sakot, kad buvo apie septynias, vadinasi, taip ir buvo. Nežinojau, kiek buvo valandų, ir nekreipiau dėmesio.

Aš ėjau iš tualeto ir išgirdau automobilio variklio ūžesį, pasižiūrėjęs pro miegamojo langą pamačiau nuvažiuojantį Denio automobilį. Hafas buvo sakęs, kad Denis grįžtų vakarienės, ir jam buvo visiškai „nesvarbu net jei pats šventasis Petras būtų pasirodęs tame šventųjų rėksnių tabernakulyje“. Čia aš cituoju jį.

Aš buvau pagiringas ir, atvirai kalbant, man atrodė nusispjaut, kur mano brolis tądien vakarieniaus. Bet žinojau, kad mes visi kentėsim nuo blogos Hafo nuotaikos, jei Denio nebus todėl, kad jam pamiršau pasakyti. Todėl prisiminęs jam ir paskambinau.

Jei būčiau nuėjęs miegoti vėliau, būčiau neprisiminęs. Pamėginau jį įtikinti. Pasakiau, kad jei nenori karo su Hafu, tegul geriau grįžta vakarieniauti. Denis pažadėjo. Aš paprašiau jo įmesti penkinę į aukų lėkštę už mane, kad išpirkčiau praėjusį vakarą padarytas nuodėmes. Jis nusijuokė – esą penkių tikriausiai neužteks išpirkti visiems mano nusižengimams. Paskui liepė man eiti miegoti, prižadėjo, kad susitiksim per vakarienę, ir išjungė telefoną.

Kriso šypsena buvo maloni, tačiau slėpė panieką.

– O dabar, pavaduotojau Skotai, jei manot, kad dėl to galit man pripaišyti žmogžudystę, jūs dar labiau vertas pajuokos, negu aš maniau.

Įžeidimas atšoko nuo gurgždančios Skoto uniformos.

– Taip, pone, kol kas tai silpnai pagrįsta, bet tai tik laiko klausimas.

– Laiko? – Bekas pažvelgė į Redą, ranka parėmusį apdribusį pagurklį. Šerifas atrodė nelaimingas ir nenorėjo žiūrėti jam į akis.

– Teisingai, pone Merčantai, – tarė Skotas. – Ar neprieštarausit, jei kai ko paklausiu?

– Jūs galit klausti, aš galiu neatsakyti.

– Kada jūs nuėjot pas poną Hoilą žiūrėti krepšinio?

Klausimas atrodė nepavojingas.

– Žaidimas prasidėjo trečią. Kai nuvykau, rodė antrą kėlinuką, todėl, manau, buvo maždaug dvidešimt po trijų.

– Ar ponas Hoilas buvo namie?

– Kabinete.

– Jūs buvot su juo visą popietę?

– Kol jūs su Redu užsukot. Ir kas iš to, pavaduotojau?

– Lieka dvi valandos tarp pusės pirmos ir pusės trijų, kai niekas negali patvirtinti, kur tuo metu buvo ponas Hoilas.

Krisas nuvažiavo į „Garsą“ – įvažiuojamąjį greito maisto restoraną, kuris Bekui pasirodė visiškai netinkamas būsimam pokalbiui: vasaros vakarais paauglių prisigrūdę automobiliai nepaliaudami suko ratus aplink šią vietą. Vaikėzai pypino automobilių signalus, šūkalojo nepadorius pasiūlymus mergiotėms, šios atsikirsdavo „atsiknisk“ ar panašiomis frazėmis. Nemažai jaunimo sėdėjo prie metalinių pikniko stalų, įtvirtintų į betono aikštelę po aliuminio pavėsine. Jie krimto gruzdintas bulvytes su čili padažu ir kartais pasipešdavo, kad mažame miestelyje būtų linksmiau.

Stengdamas perrėkti „Beach Boys“ klasiką, griaudėjančią pro lauko garsiakalbius, Bekas paklausė:

– Ką mes čia veikiam?

– Noriu limonado su ledu, – Krisas įstūmė automobilį į tarpą ir pro mikrofoną užsakė gėrimą, paskui atsigręžė į Beką.

– Krisai, melskis, kad tas gėrimas būtų geras.

– Pavaduotojas Skotas pradeda mane erzinti.

– Sakei, kad Selma gali patvirtinti, jog visą dieną buvai namie.

– Nežinojau, kad ji pasakys, jog buvo nuėjusi pogulio.

– Todėl niekas negali patvirtinti, kur buvai tas valandas. Ar buvai išėjęs iš namų? Ir patarčiau man nemeluoti.

– O kas, jei buvau išėjęs?

– Jei buvai, turėjai galimybę nužudyti Denį, nes teismo medicinos eksperto nustatytas laikas sutampa su tuo laiko tarpsniu, kai niekas tikrai nežino, kur tu lankeisi.

Padavėja atnešė jiems citrinų gėrimo. Krisas užmokėjo, davė dosnių arbatpinigių ir siurbčiodamas pro šiaudelį pasiskundė Bekui, kad gėrimui trūksta šimto gramų tekilos.

Susierzinęs dėl tokio nerūpestingo draugo elgesio, Bekas priekaištingai tarė:

– Krisai, kas tave privers suvokti, kad tavo padėtis rimta? Kokių ten nesąmonių pripasakojai apie telefono pokalbį? Ar negalėjai sukurti geresnės istorijos, negu kviesti Denį vakarienės? Jie tuo nepatikėjo. Aš taip pat. Kai Hafas, tą popietę atėjęs pas mus, paklausė, ar ką nors žinom apie Denį, tu neminėjai kalbėjęs su juo tą rytą.

– Aš buvau pamiršęs.

– Tu buvai pamiršęs! – piktai prunkštelėjo Bekas. – Šaunu! Mes jau kalbėjom, koks tai svarus argumentas gynybai.

– Gerai, Bekai. Ar nori išgirsti geresnę istoriją? O ką, jei Redui ir pavaduotojui Skotui būčiau pasakęs, kad paskambinau Deniui kviesdamas susitikti žvejybos namelyje? Taip taip, – patvirtino jis, pamatęs Beko nuostabą. – Nes būtent toks ir buvo mano skambučio Deniui tikslas. Aš to nepaminėjau Hafui sek-

madienį po pietų, nes neįvykdžiau savo misijos ir neturėjau nuotaikos klausytis jo tiradų. Ir kaip ta tiesa būtų atrodžiusi mūsų gerbiamiems teisėsaugininkams? Ar tai tau būtų labiau patikę?

Bekas giliai iškvėpė.

– Ne, tai man nebūtų patikę.

Pastatęs gėrimą, kurio nenorėjo, į puoduko laikiklį ant prietaisų skydo, Bekas pro priekinį stiklą pažvelgė į prabangų antvožą. Jam patiko važinėti sunkvežimiuku, o Krisas rinkdavosi greitus, sportinius, brangius importinius automobilius. Jis atsigręžė į Krisą, norėdamas pabrėžti savo teiginio svarbą, ir įsakė:

– Krisai, nuo šiol nieko niekam nesakyk. Jau ir taip per daug prišnekėjai.

– Skotas mane provokuoja.

– Jis tai žino – vilioja į spąstus naudodamasis tavo panieka jam. Turi laikyti liežuvį už dantų.

– Tu kalbi taip, lyg manytum, kad aš kaltas, – tarė Krisas, žvelgdamas Bekui į akis. – Aš nežudžiau brolio, aš nebuvau žvejybos poilsiavietėje.

– Dėl Dievo, tai kodėl pakvietei jį ten susitikti?

– Išvakarėse mes su Deniu susikivirčijom. Aš jo neįtikinau. Tą rytą pamačiau išvažiuojantį į bažnyčią ir pamaniau – po velnių, blogai pradėjau. Taigi pagalvojau: jei man pavyktų išvilioti jį į užmiestį ir pabūti dviese, mes galėtume ramiau ir intymiau pasišnekėti. Hafas būtų buvęs patenkintas, kad aš nuoširdžiai mėginau pasikalbėti su Deniu, nes jis buvo rimtai susirūpinęs tų religinių nesąmonių įtaka Deniui ir norėjo tai nutraukti.

– Ar Denis sutiko atvažiuoti į namelį?

– Ne, – pareiškė Krisas. – Todėl ir nustebau. Jis sakė, kad jo ten nė mirusio nenutempsi, – Krisas nutilo, suvokęs, ką pasakė, ir pliaukštelėjo per kaktą. – O Viešpatie!

– Aš supratau. Pasakok.

– Kai atėjo Redas ir pasakė, kad Denį rado negyvą žvejybos namelyje, buvau priblokštas. Pirmiausia, dėl to, kad mano brolis negyvas. Vien tai pakankamas šokas, o antra, dėl to, kur jis mirė.

– Tu ten nenuvažiavai?

Krisas energingai papurtė galvą.

– Aš pasakiau Deniui, kad atvažiuosiu, tikėdamasis, kad jis persigalvos ir susitiks su manim. Jis pasakė: „Nelauk manęs, Krisai, aš neatvažiuosiu“. Tą popietę buvo taip nežmoniškai karšta, jaučiausi pagiringas, tingus, todėl patikėjau jo žodžiu ir nusprendžiau, na, tegul jis eina po velnių. Bet, matyt, Denis patikėjo mano žodžiais ir nuvažiavo, tikėdamasis rasti mane ten.

– Nemanau, kad pavyks įtikinti prisiekusiuosius, jog Denis nusižudė todėl, kad tu nepasirodei.

– Ar norėjai būti sarkastiškas?

– Žinoma. Bet tai rodo, kiek skylių yra tavo istorijoje.

– Pats puikiai žinau. Kaip manai, kodėl to niekam nesakiau?

– Net man?

– Ypač tau.

– Kodėl?

– Žinojau, tu užpyksi, kad aš tau nepasakiau pirmam.

Bekas atrėmė galvą į sėdynės atlošą ir atsiduso.

Ginčytis su Krisu dėl faktų – tik tuščiai leisti laiką. Dabar reikia susitelkti į tai, kaip ištaisyti padarytą žalą.

– Pamėgink atspėti, kas atsitiko, kai Denis ten nuvyko.

– Tu atmetei mano geriausią variantą, – pasakė Krisas.

– Kad kažkas mėgina tave pakišti?

– Aš taip manau. Ar kalbėjaisi su Redu apie Atlėpausį Votkinsą?

– Šiandien po pietų, matyt, prieš Skotui pasiimant telefono išklotines. Papasakojau jam apie mūsų vakarykštį konfliktą su Votkinsu užkandinėje, sakiau, kad Denis neseniai atmetė jo prašymą dėl darbo, minėjau, ką Votkinsas sakė mums ir man su Seira.

– Ir kaip Redas reagavo?

– Jo nuomone, visa tai skysta, bet iš Atlėpausio Votkinso visko galima tikėtis. Sakė nenuleisiąs nuo jo akių.

Krisas susiraukė.

– Ne per daugiausia vilčių, bet vis šis tas.

– O kaip Votkinsas ar kas nors kitas galėjo tave pakišti, Krisai? Kas dar žinojo apie tai, kad skambinai Deniui ir tareisi susitikti?

– Niekas. Bet jei kas nors sekė Denį ir laukė progos jį nužudyti, būtų ja pasinaudojęs, kai Denis vienas atsidūrė tokioje nuošalioje vietoje kaip žvejybos stovyklavietė.

– Paėmęs šeimos šautuvą?

– Žinoma, jei norėtų prisiūti žmogžudystę šeimos nariui, – mikliai atšovė Krisas. – Jis galėjo kaip nors surišti Denį, paskui paimti šautuvą ir šauti į burną. Kiek aš žinau, visuose žvejybos nameliuose būna ginklų.

Bekas svarstė tai, kol Badis Holis dainavo apie Pegę Sju.

– Kai mes buvom namelyje, aš neužtaisiau šautuvo prieš pakabindamas jį virš durų. Žudikas būtų turėjęs rasti šovinius. O tai galėjo padaryti tik tas, kas žinojo, kur mes juos laikom. Policija visur ieškojo pirštų atspaudų ir rado tik mūsiškius.

– Lengva paaiškinti. Žudikas mūvėjo pirštines.

Ši pastaba iškėlė dar vieną jautrią temą.

– Krisai, o kuo tu buvai apsivilkęs?

Prieš išeinant iš policijos nuovados pavaduotojas Skotas paprašė Kriso atsinešti drabužius ir batus, kuriuos jis dėvėjo sekmadienį po pietų. Krisas teigė, jog neatsimena, ką vilkėjo. Be to, tai esą visiškai nesvarbu, nes visus sekmadienį dėvėtus drabužius Selma jau bus išskalbusi ar nunešusi į valyklą.

– Kaip jau sakiau Skotui, aš neatsimenu. Kelnes, golfo marškinėlius. Tikrai neatsimenu.

– Kai aš atėjau pas jus, tu buvai apsivilkęs dryžuotus marškinius sagstoma apykakle ir juodus bridžius.

Krisas įdėmiai pažvelgė į Beką.

– Tu pastebi mano garderobą? Gal kritau tau į akį? – pasakė jis ir nusijuokė. – Vis dėlto ne, tu nesi manęs įsimylėjęs, sprendžiu iš to, kaip tavo liežuvis susiliejo su Seiros tonzilėmis.

Bekas nepasidavė nukreipiamas į šoną.

– Atsimenu, kuo tu vilkėjai, nes kai įėjau į jūsų namus, buvau kone sutirpęs iš karščio. Pavažiavus tą nedidelį atstumą iki

jūsų, mano marškinių nugara buvo šlapia. Aš pastebėjau skirtumą tarp mūsų. Tu atrodei lyg ką tik išlipęs iš vitrinos. Buvai persirengęs, ar ne?

– O koks skirtumas?

– Bus skirtumas, kai apklaus Selmą kaip liudytoją, ir ji, davusi priesaiką, turės išvardyti, ką rado skalbinių dėžėje tarp šeštadienio popietės, tau išvažiavus į Broksbridžą, ir sekmadienio popietės. Ji turės paliudyti, kad tu prauseisi po dušu apie trečią valandą, o Denis buvo nušautas tarp pirmos ir pusės trijų, – Bekas niūriai pažvelgė į jį. – Ar buvai išėjęs iš namų sekmadienį?

Krisas nemirksėdamas žvelgė į Beką, o paskui atsiduses ir pasiduodamas pakėlė rankas.

– Kaltas.

Bekas pajuto, kaip krūtinę užgulė sunkus lyg inkaras svoris, bet jis pasistengė susivaldyti ir nekelti balso.

– Kur tu slampinėjai Krisai? Kodėl prauseisi po dušu ir persirengei prieš man ateinant pas jus?

– Ar prisimeni tą kompromituojantį įkaltį ant Monikos Levinski suknelės? – Krisas skėstelėjo rankomis ir nusišypsojo. – Sugautas be prezervatyvo. Ar gali tuo patikėti? Juk ne jauniklis esu. Turėjau ištraukti nenuleidęs.

– Su kuo buvai?

– Su Laila. Žinojau, kad Džordžas žaidžia golfą su Hafu. Taigi nuėjau pas ją popietės deserto.

– Dėl Dievo meilės, kodėl man to nepasakei? Kai tave klausinėjo apie sekmadienio popietę, kodėl nepasakei, kad buvai su moterimi? Laila – tavo alibi.

– Tai šerifui tikrai būtų patikę.

Bekas mintyse sujungė taškus ir nusikeikė:

– O velnias!

– Būtent, Laila – Redo sesers duktė. Tuo metu negalėjau žudyti brolio, nes gulėjau ant šerifo dukterėčios. Nelabai norėčiau jam tai pasakyti, nors dabar jam didelės simpatijos nejaučiu.

– Jei tave vers pateikti alibi, ar mes galim kliautis, kad ji tave parems?

– Nenorėčiau jos painioti, – susiraukęs pasakė Krisas. – Kad ji – šerifo dukterėčia, tik viena priežastis, nežinau, ar ji norės statyti į pavojų savo santuoką su Džordžu, prisipažindama, jog turi meilužį. Nors ji nuolat iš jo tyčiojasi, jis ją visiškai išlepino, perka jai viską, ko užsimano. Jis dėl jos pakvaišęs, ir kol ji kartais jį pamalonina, toks susitarimas tinka abiem. Ji tikriausiai meluos, saugodama savo susikurtą plunksnų patalą.

– Buvai su ja dvi valandas?

– Na, aš nežiūrėjau į laikrodį, bet maždaug.

– Ar kas nors matė, kai įėjai į jų namą?

– Mes labai stengiamės to išvengti.

– Gerai. Laikysim Lailą rezerve ir ištrauksim tik būtiniausiam reikalui prispyrus.

– To nereikės, – pasakė Krisas. – Jie turi tik atsitiktinius įkalčius. Žinau iš patirties, kai buvau apkaltintas žmogžudyste, kad to nepakanka.

– Krisai, šįkart kitaip – turim lavoną.

– Taip, lavoną. Stengiuosi apie tai negalvoti. Džiaugiuosi, kad Redas pats atpažino Denį ir mums to nereikėjo daryti. Bet tu matei namelio vidų. Nekoks vaizdas, ar ne?

– Todėl jie ir norėjo pamatyti tavo drabužius, šaulys būtų gerokai apsitaškęs...

– Užteks, Bekai, gerai?

– Dar nealpk. Jei byla paklius į teismą, jie turi nusikaltimo scenos nuotraukų.

– Ji nepaklius į teismą, o jei paklius, tai teis ne mane.

Jie patylėjo, klausydami paskutinio choro iš roko operos „Kalėjimo rokas“. Toks ironiškas sutapimas vertė Beką pašiurpti. Krisas baigė gerti limonadą ir staiga netikėtai paklausė:

– Ar jau dulkinai Seirą?

– Atsiprašau?

– Tik pažiūrėkit į tavo išraišką – nustebimas, nekaltumas, teisėtas pasipiktinimas. Kodėl? Ši mintis man niekad nešovė į galvą... – jis nusijuokė. – Tai ar dulkinai?

– Turi ir svarbesnių reikalų kvaršinti sau galvą, – įsitempęs tarė Bekas.

– Ne tik aš pastebėjau slaptas sroves. Hafas taip pat kalbėjo apie tai.

– Nėra jokio *tai.*

– Chm. Tikriausiai tie garai tavo virtuvėje iš judviejų kilo dėl atmosferos slėgio.

Bekas rūgščiai pažvelgė į jį.

– Jei ji čia liko ne dėl tavęs, tai dėl ko? – nepasidavė Krisas. – Ji nekenčia Destinio ir visų jo gyventojų, ypač jei jų pavardė Hoilai.

Bekas nepasakė jam, kad Seira įtaria jį nužudžius jaunesnįjį brolį. Žinoma, tai sujaudintų jį taip pat kaip ir Beką. Be to, jam kėlė nerimą, ką Seira gali padaryti, norėdama įrodyti esanti teisi. Jos lengvai neįbauginsi ir per tą trumpą laiką, kai jis ją pažįsta, susidarė nuomonę, kad ką nors nusprendusi ji eina iki galo.

– Tavo pimpalas – tavo paties reikalas, – pasakė Krisas.

– Ačiū.

– Bet nebūčiau tavo draugas, jei nemėginčiau įspėti. Seira yra...

– Klausyk, palik ją ramybėje, gerai?

Krisas pašaipiai šyptelėjo.

– Bekai, mano drauge, kaip tik tą aš ir norėjau tau pasakyti.

Devynioliktas skyrius

Tvyrojo nepakeliamas karštis.

Tai buvo vienintelis dalykas, ką apskritai galėjai pasakyti apie Misisipės pakrantės vasaras, 1945-ųjų vasara nebuvo išimtis. Buvo taip karšta, kad net žiogai krisdavo nuo kaitros. Prinokę pomidorai persprogdavo dar nespėjus jų nuraškyti.

Kartą Hafas ir jo tėvas buvo taip išalkę, kad pakėlė kelis persprogusius pomidorus kažkieno darže, nubraukė dulkes, skruzdes ir valgė vakarienei.

Tą vasarą Hafui buvo aštuoneri. Visi aplinkiniai džiaugėsi pergale prieš Vokietiją, japonų sutriuškinimas buvo tik laiko klausimas. Beveik kiekvieno miesto, į kurį jie atkeliaudavo, gatvėse vyko paradai. Žmonės mojavo vėliavomis – ne įprastomis su žvaigždutėmis ir juostelėmis, bet Jungtinių Valstijų vėliavomis. Karas nepaveikė nei jo, nei tėčio. Jo tėtis netarnavo armijoje. Hafas nežinojo kodėl. Dauguma tėčio amžiaus vyrų dėvėjo vienokią ar kitokią uniformą. Keleiviniai traukiniai buvo pilni kareivių ir jūreivių, o kartą jie važiavo prekiniu vagonu drauge su dviem uniformuotais juodaodžiais. Hafui tai nepatiko. Jo tėvui – taip pat, įprastu metu jis būtų jiems liepęs nešdintis po velnių ir susirasti kitą vagoną. Bet tėtis sakė, kad šįkart bus gerai, nes jie kovojo už jų tėvynę.

Hafas nesuprato, jei armija ėmė juodukus, kodėl jie nenorėjo jo tėčio, ir nusprendė, kad tikriausiai dėl jo. Kaip jis gyventų, jei tėtį išsiųstų mušti nacių ir japų? Jie daug keliavo, niekad ilgai neapsistodavo vienoje vietoje, todėl galbūt armija nė nežinojo tėčio vardo. O gal armija, kaip ir visi kiti, nenorėjo jo tėčio, nes manė, kad jis ne tik kad neišsilavinęs ir vargšas, bet dar ir protiškai atsilikęs.

Jo tėtis išgyveno Didžiąją depresiją, Hafas nežinojo, kas tai, bet suvokė, kad blogas dalykas. Tėtis mėgino paaiškinti, ir iš to, ką jisai sakė, Hafas suprato, kad Depresija – tai lyg karas, nes pakenkė visai šaliai. Tąkart priešas buvo skurdas. Tėčio šeima tą karą pralaimėjo.

Jie visados buvo vargšai. Štai kodėl tėtis tik trejus metus lankė mokyklą. Jis turėjo dirbti medvilnės laukuose kartu su savo tėvu, kartais net su mama. „Jos rankos kraujuodavo, o prie krūties kabojo kūdikis“, – liūdnai kartodavo tėtis.

Tėčio giminės jau buvo mirę, kaip ir Hafo mama. Kai Hafas paklausė, nuo ko jie mirė, tėtis atsakė: „Tikriausiai nuo skurdo“.

Tą keturiasdešimt penktųjų vasarą buvo ypač sunku rasti darbą, nes darbo ieškojo daugybė kareivių, grįžusių iš karo. Pasiūla buvo nedidelė, todėl atrodė stebuklas, kai ponas J. D. Hamfris pasamdė tėtį dirbti automobilių sąvartyne. Tai buvo purvinas darbas alinančioje kaitroje, bet tėtis buvo dėkingas ir labai stengėsi. Kai kas nors ateidavo pas J. D. Hamfrį atsarginės dalies seno modelio automobiliui, Hafo tėtis tol rausdavosi sudaužytų automobilių sąvartyne, kol surasdavo tai, ko klientui reikia.

Vakare jis būdavo purvinas, tepaluotas, iki kraujų susibraižęs, nusibrozdinęs į surūdijusias metalo detales, skaudėdavo raumenis – juk reikėdavo ištraukti ne vieną variklį iš užstrigusių važiuoklių. Bet jis buvo patenkintas, susiradęs nuolatinį darbą, todėl niekad nesiskundė.

Hafas eidavo į sąvartyną kartu su juo. Jis buvo smulkutis pagal savo amžių ir toks drovus, kad kalbėdavo tik su tėčiu. Kartais ir jam duodavo kokio nors darbo – atnešti reikalingą

įrankį iš pašiūrės ar surūšiuoti padangas. Ponas J. D. Hamfris atidavė jam padangos kamerą, tiek kartų lopytą, kad jau niekam netinkamą. Hafas žaidė su ja dulkėtame kieme, kol tėtis kiekvieną dieną dirbo nuo saulėtekio iki saulėlydžio, išskyrus sekmadienius.

Jei viskas būsią gerai, kalbėjo tėtis, Hafas rudenį galėsiąs eiti į mokyklą. Truputį per vėlai, bet tėtis buvo įsitikinęs, kad Hafas greitai pasivys kitus vaikus.

Hafas negalėjo sulaukti, kada eis į mokyklą kaip ir kiti berniukai. Daug kartų jis iš tolo stebėdavo, kaip jie juokiasi ir laksto mokyklos kieme, mėto vienas kitam kamuolį ar vaikosi mergaites, kurios spiegia, kikena ir ryši margus kaspinus plaukuose.

Tą vasarą jų namai buvo apleista lūšnelė. Joje gyvenę žmonės paliko ne tik daug šiukšlių, bet ir medvilninį čiužinį, kelis aplūžusius baldus. Jie su tėčiu išmėžė iš lūšnelės kirmėles ir joje įsikūrė.

Naktis, visiems laikams pakeitusi Hafo gyvenimą, buvo karšta, bet drėgnesnė negu paprastai. Prakaitas ne garavo, bet vinguriavo oda, palikdamas purvinus pėdsakus, kol galiausiai nulašėdavo į dulkes, padarydamas mažas duobutes, lyg pirmieji lietaus lašai. Buvo sunku giliai įkvėpti, nes oras atrodė tirštas ir slegiantis. Einant namo iš sąvartyno tėtis pasakė, kad toks karštis ir tyla pranašauja audrą prieš rytą.

Vos susėdę vakarienės, kurią sudarė šalta šoninė, kukurūzų duona ir laukinės slyvos, kurias nusiskynė nuo pakelės medžių, jie išgirdo artinantis automobilį.

Pas juos niekas nesilankydavo, tai kas čia galėtų būti?

Hafo širdis susigniaužė lyg kumštis ir jis vos nurijo sausos kukurūzų duonos kąsnį. Tai tikriausiai lūšnelės savininkas, kuris norės sužinoti, ką jie daro jo namuose, kodėl miega ant jo čiužinio, valgo prie jo trikojo stalo. Jis išmes juos lauk, ir jie vėl neturės kur gyventi.

O ką, jei jie neras kitų namų, juk antradienį, po Darbo dienos, prasidės mokslo metai? Hafas tik ir gyveno tuo antradieniu po

Darbo dienos. Tėtis jį pažymėjo ant kalendoriaus su nuogos ponios paveikslėliu, kabančiu pono J. D. Hamfrio biure. Tada su kitais vaikais jis galės bėgioti mokyklos kieme ir galbūt išmoks jų žaidimų.

Sugniaužta gerkle Hafas kartu su tėčiu sustojo prie kiauro lango ir pamatė blizgantį juodai baltą automobilį su raudona lempute ant stogo.

Kartu su šerifu automobilyje sėdėjo ponas J. D. Hamfris. Bet jis nesišypsojo kaip tada, kai dovanojo Hafui padangos kamerą. Jie išlipo ir ėmė artintis prie lūšnelės, o šerifas kietame kumštyje spaudė policininko lazdą.

Tėtis liepė Hafui likti viduje, o pats nuėjo pasitikti lankytojų.

– Labas vakaras, pone Hamfri.

– Aš nenoriu turėti dėl tavęs bėdų.

– Pone.

– Atiduok ją.

– Ką atiduoti, pone Hamfri?

– Neapsimetinėk kvaileliu, berniuk, – riktelėjo šerifas. – J. D. žino, kad tu ją paėmei.

– Aš nieko neėmiau.

– Žinai, tą cigarų dėžutę, kur laikau visus pinigus?

– Taip, pone.

– Taigi ji dingo. Kas dar galėjo ją paimti?

– Aš nežinau, pone, bet tikrai ne aš.

– Tu bukagalvi mulki, manai, kad tuo patikėsiu?

Hafas žvilgčiojo per palangę. Pono Hamfrio veidas pasidarė kaip burokas. Šerifas šypsojosi, bet neatrodė draugiškas. Jis perdavė policininko lazdą ponui Hamfriui.

– Gal tai įkrės jam šiek tiek proto?

– Pone Hamfri, aš...

Daugiau tėtis nespėjo nieko pasakyti, nes ponas Hamfris smogė jam lazda.

Ji trinktelėjo tėčiui per petį ir, matyt, labai skaudžiai, nes tėtis suklupo ant vieno kelio.

– Prisiekiu, aš niekada nevogčiau...

Ponas Hamfris trenkė dar kartą, šįkart per galvą, barkštelėjo taip, lyg kirvis būtų išilgai perskėlęs pliauską. Tėtis nugriuvo ant žemės. Jis gulėjo ramiai, neišleisdamas nė garso.

Hafas lyg įaugęs į žemę stovėjo prie lango ir sunkiai kvėpavo, apimtas siaubo ir negalėdamas patikėti tuo, ką mato.

– Viešpatie, Džeidi, tu tikrai stipriai vožtelėjai, – šerifas nusikvatojo ir pasilenkė prie Hafo tėčio.

– Tai pamokys jį, kaip iš manęs vogti.

– Tai nieko jo nepamokys, – šerifas atsistojo, išsiėmė nosinę iš užpakalinės kišenės ir nusivalė kraują nuo pirštų. – Jis negyvas.

– Nejuokauk.

– Negyvas kaip plaktukas.

Ponas Hamfris pakilnojo policininko lazdą lyg sverdamas.

– Ar viduje yra metalinis strypas?

– Labai tinka negrams mušti. – Šerifas paspyrė Hafo tėtį bato nosimi. – Kuo jis vardu?

Ponas J. D. Hamfris pasakė jam, bet ne visai tiksliai.

– Tai buvo tik nuskurdęs valkata. Tu mėgini elgtis krikščioniškai, ištiesti pagalbos ranką, o jis įkanda tau ir pasprunka.

– Argi ne taip rašoma Evangelijoje? – šerifas apgailestaudamas papurtė galvą. – Rytoj pakviesim laidojimo biuro darbuotoją. Tikriausiai valdžia turės sumokėti už laidotuves.

– Girdėjau, kad universiteto Medicinos fakultetas mielai ima niekam nereikalingus lavonus.

– Verta pagalvoti.

– Tikriausiai jis paslėpė tavo pinigus kur nors šiame žiurkyne.

Vyrai įėjo į lūšnelę ir rado Hafą, susirietusį po langu, prisispaudusį prie sienos, išlipintos senais laikraščiais.

– Velniava! Pamiršau vaikigalį. Šerifas atsmaukė nuo kaktos skrybėlę, įsisprendė į klubus ir rūsčiai nužvelgė Hafą.

– Perkaręs šunytis, ar ne?

– Visur sekioja savo nelaimingą tėtušį. Manau, jis protiškai atsilikęs.

– Koks jo vardas.

– Nežinau tikro vardo, – atsakė J. D. Hamfris. – Girdėjau, tėvas jį vadino Hafu.

– Hafai?

– Hafai?

Pagaliau jis suvokė, kad jo vardas aidi ne iš to karšto tūkstantis devyni šimtai keturiasdešimt penktųjų vasaros vakaro.

Jis ir vėl pajuto tą nepakartojamą praradimo jausmą, kaip ir visada pabusdamas iš šio nuolat besikartojančio sapno. Tačiau džiaugdavosi jį susapnavęs, nes atrodydavo, lyg būtų aplankęs tėtį. Bet sapnas visada baigdavosi liūdnai. Kai Hafas pabusdavo, tėtis būdavo miręs, o jis – likęs vienas.

Hafas atsimerkė. Krisas ir Bekas stovėjo abipus jo ligoninės lovos. Krisas nusišypsojo.

– Sveikas sugrįžęs iš nebūties žemės.

Sutrikęs dėl tokio gilaus miego ir sentimentų, kuriuos visada sukeldavo šis sapnas, Hafas atsisėdo ir nukorė kojas per lovos kraštą.

– Buvau užsnūdęs.

– Užsnūdęs? – nusijuokė Krisas. – Atrodei lyg ištiktas komos. Jau maniau, kad tavęs neprikelsim. Be to, per miegus kalbėjai. Kažką apie netiksliai pasakytą pavardę. Ką sapnavai?

– Nė velnio neatsimenu, – suniurzgė Hafas.

– Atėjom padėti jums susiruošti namo, – tarė Bekas. – Bet tikriausiai pasirodėm per vėlai, kad būtume naudingi.

Hafas pabudo ir apsirengė dar prieš švintant. Jis niekad nemėgo drybsoti lovoje, ir ligoninė nepakeitė to įpročio.

– Aš pasiruošęs dingti iš čia.

– Mes taip pat trokštam matyti tave išeinantį, – į palatą įžengė daktaras Kerou, laboratorijos chalatas it burė pleveno jam už nugaros. – Personalui jau mirtinai įkyrėjo tavo blogas elgesys.

– Tai greičiau išrašykit mane, aš vėluoju į darbą.

– Ir negalvok apie tai, Hafai, – pasakė gydytojas. – Tu važiuoji namo.

– Man reikia į liejyklą.

– Tau reikia pailsėti, prieš imantis įprastos veiklos.

– Nesąmonė. Dvi dienas nieko kito neveikiu, tik vartausi lovoje.

Galiausiai jie pasiekė kompromisą. Šiandien Hafas važiuos namo ir ilsėsis, o jei kitą dieną jausis gerai, galės nueiti į darbą kelioms valandoms ir pamažu grįžti prie įprastos dienotvarkės. Šis ginčas taip pat įėjo į Didžiąją Šaradą, vaidinamą Krisui ir Bekui.

Kerou, tas kalės vaikas, įsijautė į rūpestingo gydytojo vaidmenį. Jis uždegs Hafui žalią šviesoforą grįžti į darbą, kai Hafas įteiks jam sumelę už pagalbą įtikimai vaidinant infarktą.

Dokumentų tvarkymas vos neišvarė jo iš kantrybės, taip pat ir išvažiavimas iš ligoninės invalido vežimėliu. Grįžęs namo Hafas buvo labai susierzinęs.

– Jis piktesnis už gyvatę, – Krisas įspėjo Selmą. – Saugokis.

Nekreipdama dėmesio į įspėjimą Selma tupinėjo aplink Hafą, padėjo įsitaisyti kabinete, atnešė stiklinę arbatos su ledu ir pledą, kurį jis numetė nuo kelių rėkdamas:

– Aš ne prakeiktas invalidas, juk lauke trisdešimt sušiktų laipsnių karščio. Jei nori čia dirbti ir rytoj, niekad manęs nekamšyk šiuo pledu!

– Aš ne kurčia, todėl nereikia rėkti. Ir nesikeikit! – Selma su jai būdingu pasipūtimu pakėlė pledą ir sulankstė. – Ko norėsit pietų?

– Kepto viščiuko.

– Gausit ant grotelių keptos žuvies ir garuose troškintų daržovių, – šovusi atsisveikinimo šūvį Selma išėjo iš kambario ir trenkė durimis.

– Selma – vienintelis žmogus, kuriai nekliūva už atsikalbinėjimą, – pasakė Krisas, stovėdamas atokiau. Jis mėtė smiginio strėliukes, bet, akivaizdu, be entuziazmo.

Bekas sėdėjo ant sofos, užsikėlęs čiurną ant kitos kojos kelio ir atmetęs rankas ant sofos atkaltės.

Kai paliko ligoninę, Hafas užsidegė jau antrą cigaretę.

– Tu labai blogai tai darai.

– Blogai darau ką? – paklausė Bekas.

– Apsimeti, kad šiame pasaulyje tau niekas nerūpi, – tarė Hafas, gesindamas degtuką. – Liaukis vaidinęs ir pasakyk, kas vyksta.

– Daktaras Kerou tau liepė nerūkyti.

– Velniop jį! – Hafas tai pasakė Krisui. – Ir nekeiskit temos. Noriu žinoti, kas čia dedasi. Kas man papasakos?

Krisas atsisėdo ant laisvos sofos.

– Veinas Skotas vėl kabinėjasi.

– Kas dabar?

– Jis vis dar spėlioja, – pasakė Bekas. – Ir visos jo spėlionės nukreiptos į Krisą.

Hafas užtraukė cigaretę, svarstydamas, kur buvo toks detektyvas, kaip ši rakštis užpakalyje, kai šaltakraujiškai nužudė jo tėtį. Niekas nepaklausė, kas jam taip praskėlė galvą, kad net smegenys ištiško. Hafas net nesužinojo, ar jo tėtį palaidojo, ar lavoną atidavė universiteto Medicinos fakultetui, kad nemokšos studentai išmėsinėtų.

Hafą nakčiai nuvežė į kalėjimą, nes nesumojo, kur jį dėti. Važiuojant į miestą ponas J. D. Hamfris pasakė šerifui, kad jei jis parsiveš Hafą namo, žmoną ištiks priepuolis. „Jis tikriausiai turi utėlių. Jei mūsų vaikai užsikrėstų ir atsirastų glindų, žmona mane užmuštų“. Tą naktį, kai jis gulėjo susirietęs ant kalėjimo gulto ir verkė, išgirdo, kaip šerifas pasakė kitam policininkui, turėjusiam jį prižiūrėti, kad tai ponia Hamfri, J. D. žmona, paėmė cigarų dėžutę su pinigais, kurios nerado lūšnelėje. „Parduotuvėje buvo audinių išpardavimas. Ji neturėjo pinigų, todėl sustojo prie automobilių sąvartyno ir pasiėmė dėžutę, nieko nepasakiusi Džeidui“. – „Tai turbūt geriausias anekdotas, kokį esu girdėjęs“, – pasakė kitas policininkas, ir jie smagiai pasijuokė iš šio nesusipratimo.

Kitą rytą Hafui davė sausainį ir sumuštinį su dešra, paskui šerifas įsakė jam sėdėti, laukti ir nė necyptelėti.

Tai jis ir darė, kol atvyko liesas vyriškis dryžuotu kostiumu ir akiniais dideliais rėmais. Jis pasakė Hafui atvykęs nuvežti jo į

našlaičių prieglaudą. Kai jie išvažiavo iš kalėjimo, jis tarė: „Taigi, berniuk, tikiuosi nepridarysi man rūpesčių“.

Jei jis būtų įtaręs, koks pragaras laukia jo ir jo vadovaujamos institucijos, būtų prakeikęs tą dieną, kai pasiėmė iš kalėjimo mažąjį Hafą Hoilą.

Kitus penkerius metus Hafas gyveno, teisingiau egzistavo, našlaičių namuose, kuriems vadovaujantys žmonės skelbė Jėzaus meilę, bet plakdavo auklėtinius iki sąmonės netekimo, jei kas į juos šnairai pažiūrėdavo. O Hafas Hoilas dažnai taip elgėsi. Sulaukęs trylikos metų, Hafas pabėgo. Jis išėjo gailėdamasis tik vieno dalyko: kad tas šunsnukis dryžuotu kostiumu taip ir nesužinojo, kad jį nužudė Hafas. Prieš uždengiant veidą pagalve reikėjo jį pažadinti ir leisti užsidėti akinius.

Tačiau jis nepadarė tokios klaidos su ponu J. D. Hamfriu. Jis pasirūpino, kad tėčio žudikas jį pamatytų ir išgirstų vardą, kurį sušnibždėjo jam į ausį prieš pasmaugdamas, kol jo riebi žmona ramiai knarkė kitoje lovoje, už metro nuo jo.

Šerifas išgelbėjo Hafą nuo vargo jį žudyti. Hafas klausinėjo mieste, kol išgirdo, kad šerifas įsikišo tarp dviejų negrų, kurie ginčijosi dėl medžioklinio šuns. Vienas jų turėjo peilį, kuriuo perrėžė šerifui vidurius. Sako, jis mirė klykdamas.

Nuo tos nakties, kai žuvo tėtis, Hafas buvo labai blogos nuomonės apie žmones, segіnčius policininko ženklą, ir ta panieka prasiveržė dabar.

– Kas šįkart spaudžia pavaduotojui Skotui kiaušus?

Bekas papasakojo jam apie vakarykštę apklausą. Krisas retkarčiais įsiterpdavo irzliai neigdamas arba išmesdamas kandžią pastabą apie pavaduotoją. Kai Bekas baigė, Hafas pasakė:

– Krisai, tavo paaiškinimas apie telefono skambutį turėjo numalšinti Skoto džiugesį, ypač kad aš tikrai liepiau tau pakalbėti su Deniu apie tą bažnyčią. Bet Skotas uolus ir ambicingas, o tai kelia nerimą. Atrodo, jis neketina pasiduoti ir nutraukti tas nesąmones.

– Bijau, kad jis teisus, Hafai, – pritarė Bekas.

– Nesuprantu, kas atsitiko Redui, – pasiskundė Krisas. – Abu kartus, kai mane iškvietė, jis atidavė vadeles Skotui. Turėjau ten sėdėti ir kęsti visą mėšlą, kurį tas stuobrys vertė ant manęs, o Redas nė nemirktelėjo. Ar jis nori daugiau pinigų? Jei taip, duokim jam dar kelis banknotus, ir tegul apsiramina. Arba imkimės veiksmų ir patys atlikim policijos darbą.

– Policijos darbą? – Hafas pažvelgė į Krisą, o paskui į Beką. – Apie ką jis čia kalba?

– Krisas mano, kad kažkas nužudė Denį ir tyčia padarė taip, jog visi galvotų, jog tai Krisas.

– Hafai, kažkas nori mane pakišti.

Hafas pasijudino krėsle, ieškodamas patogesnės padėties.

– Nori tave pakišti? Ką manai apie tą teoriją, Bekai?

– Įmanoma. Per daugelį metų jūs įgijot galingų priešų. Manau, jei kas nors norėtų smogti ypač skaudžiai, pasirinktų jūsų vaiką. O jei dar tuo būtų galima apkaltinti kitą vaiką – tai jau būtų dvigubas smūgis.

– Ar turi kokių minčių, kas tai galėtų būti?

– Atlėpausis Votkinsas, – pareiškė Krisas.

Hafas kelias sekundes žvelgė į jį, o paskui giliai iš krūtinės išsiveržė juokas.

– Atlėpausis Votkinsas? Jis neturi net tiek proto, kad išsisuktų sutraiškęs karkvabalį.

– Patikėk, Hafai. Jis tikras šlamštas.

– Žinoma. Visi Votkinsai atmatos. Bet niekad negirdėjau, kad būtų ką nors nužudę.

– Jie peštukai ir pikti. Trejus metus praleidęs Angoloje, Atlėpausis galėjo subręsti žmogžudystei, – Krisas pasislinko į priekį ir atsidūrė ant sofos kraštelio. – Vos išėjęs iš kalėjimo (ir esu tikras, piktas ant viso pasaulio) jis kreipėsi dėl darbo liejykloje. Denis jo nepriėmė. Atlėpausis žinojo, kaip ir kiti, kad mes priimam daug nuteistųjų lygtinai, nes jie dirba pusvelčiui. Denis, kuris buvo turtingas ir įkūnijo viską, ko Atlėpausis nekenčia ir ką kaltina dėl savo nelaimių, jį nuvylė. Pridėkim mūsų muštynes prieš trejus metus, ir, manau, turėsim motyvą nužudyti iš keršto.

Toliau kalbėjo Bekas:

– Votkinsas galėjo sekti Denį ir laukti progos smogti. Sekmadienį po pietų jis nusekė Denį į žvejybos poilsiavietę... – Apibendrindamas jis skėstelėjo rankomis. – Tai tik hipotezė.

– Atlėpausis gana kvailas, jis pamiršo jauką, inscenizuodamas, kad Denis atvažiavo žvejoti, – pridūrė Krisas. – Be to, jis negalėjo žinoti, kad Denis nekentė žvejybos.

Hafas atsikėlė iš krėslo ir apėjo kambarį, mėgaudamasis savo daiktais ir deginančio tabako skoniu ant liežuvio. Galiausiai jis pasakė:

– Skamba įtikimai, bet visa tai tik spėlionės. Neturit kuo pagrįsti.

– Turim patį Atlėpausį, – pasakė Krisas. – Jis pasidarė itin įžūlus. Net prie Seiros užkandinėje kabinėjosi. Anksčiau niekad nebūtų taip elgęsis. O kitą vakarą įžeidė visą šeimą. Bekas girdėjo.

Hafas pažvelgė į Beką, šis linktelėjo.

– Taip. Jį girdėjo ir kiti žmonės.

– Ko ėmėsi Redas?

– Aš jam tik užsiminiau, – tarė Bekas.

– Jis neužkibo, – pasakė Krisas, piktindamasis akivaizdžiu šerifo abejingumu. – Ar jūs nemanot, kad jis turėtų apklausti Votkinsą?

– Bent jau tiek, – Hafas nuėjo prie galinio stalo ir nukratė cigaretės pelenus į peleninę. – Palikit Redą man.

Jam nespėjus daugiau nieko pasakyti, į duris pasibeldė Selma ir jas atidarė.

– Ką tik atnešė laišką, pone Hoilai.

Hoilas mostelėjo, kad federalinio ekspreso pašto voką ji paduotų Bekui.

– Kad ir kas ten būtų, ar negalėtum pasižiūrėti?

– Žinoma, galiu.

Bekas paėmė iš Selmos voką ir jį atplėšė. Viduje buvo popieriaus lapas. Hafas stebėjo Beko akis, kol jis greit peržvelgė laišką, o paskui pradėjo nuo pražios skaityti atidžiau. Baigęs tyliai nusikeikė. Hafas pagavo jo susirūpinusį žvilgsnį Krisui.

– Blogos naujienos? – paklausė Hafas. – Nagi, išklausykim.

Bekas dvejojo, ir tai suerzino Hafą.

– Po velnių! – riktelėjo jis. – Ar aš dar vadovauju bendrovei?

– Atleiskit, Hafai, – ramiai tarė Bekas. – Žinoma, kad vadovaujat.

– Tada nustok maivytis ir pasakyk, kas laiške.

– Jis nuo Čarlzo Nilsono. Jis žino apie Bilio Poliko atvejį.

Hafas įsikišo tarp lūpų cigaretę ir atsilošė ant kulnų.

– Ir?

Bekas atsiduso.

– Yra ir daugiau.

Krisas nebuvo patenkintas, pamatęs Džordžą Robsoną tykantį prie savo kabineto, kai grįžo po neramių pietų su Hafu, per kuriuos tėvas niršo dėl visko: pradedant Čarlzu Nilsonu ir baigiant Selmos valgiaraščiu.

– Ar galiu trumpam sutrukdyti, Krisai? – paklausė Džordžas.

Krisas neįstengė sugalvoti jokios pateisinamos priežasties, kad galėtų atmesti prašymą, todėl linktelėjęs užėjo į kabinetą.

Fiziškai Džordžas nebuvo patrauklus, jo asmenybė taip pat netraukė žmonių. Jo nuolatinės pastangos visiems įtikti erzino ir Krisą. Džordžas buvo peraugęs moksliukas, ieškantis vietos po saule ir galbūt net susikūręs iliuziją, kad ją rado – jis taip ir nesuvokė, kad niekada jos neras. Kaip tik ši saviapgaulė ir darė jį idealų eiti jam skirtas pareigas. Krisui buvo labai linksma, kad Džordžas visiškai nenutuokia, jog vyras, pasisodinęs jį priešais ir pasiūlęs išgerti, įstatė jam ragus.

– Ačiū, ne, – atsisakė jis gėrimo.

– Kuo galiu padėti, Džordžai.

– Aš dėl to konvejerio. Pakviečiau meistrą pakeisti to diržo.

– Gerai, tai kokia bėda?

– Jis... na, tas technikas, rekomendavo konvejerio nejungti, kol viskas bus nuodugniai patikrinta ir sutvarkyta.

– Hafas apie tai nenorės ir girdėti.

– Taip, žinau.

– Tai ką siūlai? – Krisas įdėmiai į jį pažvelgė.

Džordžas apsilaižė lūpas.

– Na, saugumas – mano didžiausias rūpestis.

– Žinoma.

– Ta mašina jau nutraukė vienam žmogui ranką.

Mėgaudamasis, kaip Dordžas spirga nuo jo įdėmaus žvilgsnio, Krisas nekomentavo.

– Bet... bet mano nuomone, – mikčiojo tas, – patikrinimas nebūtinas. Manau, jau galima jungti.

Krisas nusišypsojo.

– Aš pasikliauju tavo nuomone darbo saugos klausimais, Džordžai. Hafas – taip pat. Tu tai žinai. Jei tvirtini, kad pataisytas konvejeris tave tenkina ir jau saugu naudoti, mes tuo tikime. Dar kas nors?

– Ne, tai ir viskas, – Džordžas atsikėlė, tačiau priėjęs duris staiga sustojo ir atsigręžė. – Iš tiesų tai yra dar vienas dalykas. Laila.

Krisas, jau pradėjęs rūšiuoti žinučių lapelius ant savo rašomojo stalo, pakėlė akis. Kokia čia velniava? Ar ta bukaprotė kalė prisipažino apie jų romaną, ar atsitiktinai išsidavė?

– Laila? – maloniai paklausė jis.

Džordžas sunkiai nurijo seiles.

– Neseniai užsiminė man, kad turėtume kada nors pasikviesti tave vakarienės. Žinoma, ir Hafą. Ar sutiktumėte?

Atsipalaidavęs Krisas atsakė:

– Net nežinau. Ar ji gerai gamina?

Džordžas nervingai nusijuokė ir patapšnojo pilvą.

– Akivaizdu. – Jis vėl apsilaižė lūpas. – Tačiau vakar turėjau maitintis pats. Ji buvo išėjusi.

– O? – Krisas vėl nukreipė dėmesį į rausvų žinučių krūvelę.

– Ėjo aplankyti sergančios draugės.

– Tikiuosi, nieko rimta.

– Nemanau, bet ji grįžo vėlai.

Krisas vėl pakėlė galvą ir pažvelgė į Lailos vyrą.

– Turėdamas tokią žmoną, Džordžai, būtum kvailys, jei nesirūpintum jos saugumu ir gerove. Neverskit mūsų ilgai laukti kvietimo pavakarieniauti jūsų namuose, gerai?

Džordžas linktelėjo, padvejojo lyg nežinodamas, kaip baigti susitikimą, ir skubiai išėjo.

– Viešpatie! – sumurmėjo Krisas. Argi galima stebėtis, kad Laila dulkinasi taip, lyg rytojus nebeišauš.

– Mano vyras mirė pernai, – pranešusi Seirai apie savo vyro mirtį Loreta Foster persižegnojo. – Teilsisi jo siela ramybėje.

– Užjaučiu. Ar jis sirgo?

– Nė dienos per visą gyvenimą. Jis tiesiog krito negyvas čia, virtuvėje, pildamasis į puodelį kavos. Plaučių embolija. Gydytojas pasakė, kad jis mirė dar nepalietęs grindų.

– Staigi mirtis – visada didelis smūgis.

Ponia Foster linktelėjo pritardama, ir jos žilų plaukų šukuosena krestelėjo lyg kupeta.

– Gerai tam, kuris išeina. Jokio skausmo, jokio vargo, – tarė ji spragtelėdama pirštais. – Bet labai sunku gyviesiems. Dabar mes tik dviese su berniuku vargstam.

Ji mostelėjo į sūnų, sėdintį ant grindų ir žiūrintį animacinius filmukus didžiuliame televizoriaus ekrane, užimančiame vos ne pusę miniatiūrinės svetainės mažame karkasiniame namelyje.

Jis įdėmiai sekė Rokio ir Bulvinklio kvailiojimus.

Ponia Foster pastatė prieš jį padėklą su traškučiais ir stikline apelsinų sulčių, įspėdama būti atsargiam ir neišpilti sulčių ant kilimo. Atrodo, sūnus jos negirdėjo ir nekreipė jokio dėmesio į Seirą, sėdinčią su motina prie virtuvinio stalo ir siurbčiojančią saldintą arbatą su ledu.

„Berniukui“ buvo per keturiasdešimt.

– Manau, pastebėjot, kad jis ne visai sveikas, – ponia Foster pasakė taip tyliai, kad griaudėjant filmuko garsams Seira vos išgirdo.

– Toks gimė. Aš niekaip jam nepakenkiau nešiodama. Tiesiog toks buvo.

Nesugalvodama, ką atsakyti, Seira tarė:

– Aš labai dėkinga, kad leidot sutrukdyti jums popietę.

Juokas supurtė putnią ponios Foster krūtinę.

– Mes niekur neinam ir nieko neveikiam, išskyrus sekmadienius, kai dalyvaujam šventose mišiose. Visos dienos vienodos. Jei paruošiu savo berniukui vakarienę pusę šešių, jis būna patenkintas. Mes daugiau nieko neveikiam po pietų, todėl aš džiaugiuosi jūsų draugija, kad turiu su kuo pasikalbėti. Tik man šiek tiek smalsu. Kodėl jūs norėjot susitikti?

Loretos Foster pavardė buvo sąraše, kurį Seira gavo teisme. Džesikos Deblank pažįstamos dėka.

– Aš pažįstu moterį, kuri dirba rajono mokesčių inspekcijoje, – pasakė Džesika Seirai, kai ši paprašė paslaugos. – Mes nelabai artimos draugės, bet ji neatsisakys padėti. Ko jums reikia?

Seira paprašė gauti Kriso teismo prisiekusiųjų sąrašą. Džesika paskambino savo pažįstamai. Ši sutiko sužinoti, ar galima nukopijuoti tą dokumentą, ir paprašė palaukti kelias valandas.

Sutartu laiku Seira susitiko su ja ir gavo sąrašą.

– Buvo lengviau, negu aš maniau, – pasakė moteris. – Teismas turi prisiekusiųjų sąrašus, nes jei kurį nors žmogų pakviečia antrą kartą, jie gali prašyti jo neskirti. Kai prisiekusysis atleidžiamas, bylos numeris įrašomas į tarnybos žurnalą, jei kartais kam reikėtų informacijos.

Vakar, nuėjusi pas Beką Merčantą, Seira laikė tą sąrašą lyg peilį rankovėje. Tačiau neturėjo progos juo pasinaudoti. Šįryt ji grįžo į teismo rūmus ir naudodamasi mokesčių pranešimais sužinojo, kad dešimt iš dvylikos prisiekusiųjų vis dar gyvena mieste.

Pirmieji du, kuriems ji paskambino, iš karto pareiškė nenorintys kalbėti apie tą bylą ir padėjo ragelį. Trečiojo žmona pasakė, kad šiuo metu jis darbe, Hoilų bendrovėje. Kai Seira išdėstė, ko norinti, moters draugiškumas išnyko, o kai Seira ėmė atkakliai reikalauti, moteris tapo priešiška ir gieždai rėžė, kad jos vyras artimiausiu metu neturėsiąs laiko susitikti su Seira.

Per ketvirtą mėginimą pakliuvusi ponia Foster sutiko susitikti.

Seira maišė arbatą su ledu. Ji buvo tokia prisodrinta cukraus, kad atrodė matinė.

– Norėjau pasikalbėti su jumis apie bylą, kurioje mano brolį Krisą kaltino žmogžudyste. Jūs buvote prisiekusioji, ar ne?

Staiga Loretos Foster šypsena sustingo.

– Taip. Tai buvo pirmas ir vienintelis kartas, kai mane pakvietė, o aš šiame rajone gyvenu visą gyvenimą. Kodėl jūs domitės?

Įtikimai paaiškinti buvo sudėtinga.

– Aš nuvyliau savo brolį, neatvykau į teismą. Gailiuosi, kad neatvažiavau į Destinį ir nepalaikiau jo moraliai. Tikiuosi pasikalbėti su kai kuriais žmonėmis, kurie ten dalyvavo, kad geriau suprasčiau, kas atsitiko.

Ponia Foster tuo nepatikėjo. Bent nevisiškai.

– Ką jūs turite galvoje? Nieko *neatsitiko*. Mes tik nepriėjom prie bendros nuomonės, štai ir viskas. Balsai pasidalijo pusiau.

– O kaip jūs balsavot, ponia Foster?

Ji pakilo nuo stalo ir nuėjo prie viryklės. Pakėlusi puodo dangtį, pamaišė viralą.

– Nesuprantu, kokią reikšmę tai turi dabar. Jūsų brolis išsisuko.

– Ar jūs manėt, kad jis nekaltas?

Ji vėl uždengė puodą, truputį per daug triukšmingai, ir atsigręžė į Seirą.

– O kas, jei maniau?

– Jei taip, tai aš jums dėkinga, – Seira nusišypsojo, vildamasi, kad įtikimai. – Tikiuosi, mano brolis ir tėvas jums tinkamai padėkojo.

Ponia Foster atsisėdo ant kėdės priešais Seirą ir įdėmiai žiūrėjo, kaip ši siurbčioja arbatą.

– Po teismo jie priėjo ir paspaudė mums ranką. Daugiau nežinau, apie kokį atsidėkojimą kalbate.

Seira apžvelgė svetainę. Ji buvo tvarkinga, bet baldai seni, nusidėvėję. Vąšeliu nerti užtiesalai dengė nusitrynusį gobeleną.

Tapetai išblukę, o kilimas, dėl kurio taip rūpinosi ponia Foster, buvo pilnas dėmių.

Naujausias, prašmatniausias ir brangiausias daiktas kambaryje buvo televizorius. Jis nesiderino prie interjero, prie kryžiaus, kabančio virš sofos, ir keraminės panteros, žvelgiančios nuo kavos staliuko.

Seira kūrė kambarių ir kabinetų interjerą, todėl gerai žinojo, kiek panaši vaizdo aparatūra kainuoja. Ji gerokai viršija našlės pajamas.

Seirai atėjus ponios Foster sūnus nepajudėjo iš savo vietos prieš didelį ekraną. Jis ir toliau sėdėjo ant grindų sukryžiavęs po savimi kojas, valgė traškučius ir gėrė apelsinų sultis, užburtas televizoriaus vaizdų. Visiškai patenkintas.

Seiros žvilgsnis grįžo prie Loretos Foster. Iš pradžių moters išraiška buvo įžūli, tačiau kai Seira nenuleido žvilgsnio, ji susinervino, o galiausiai susigėdo.

– Atleiskit, – tarė ji, – turiu paruošti berniukui vakarienę. Jei nepadarysiu iki „Laimės rato“, jis labai susinervins. Jis mėgsta valgyti žiūrėdamas tą laidą. Ir neklausinėkit kodėl, nes jis nemoka skaityti.

Paskui, žvelgdama į Seirą su iššūkiu ir podraug maldaujamai, Loreta pridūrė:

– Kaip jau sakiau, mano sūnus ne visai sveikas. Visada toks buvo. Jis visiškai priklausomas nuo manęs. Nieko daugiau pasaulyje jis neturi, tik mane. Privalau užtikrinti, kad kai manęs nebus, kas nors pasirūpintų juo, ar ne?

Dvidešimtas skyrius

Redas Harperis tyliai pasibeldė, o paskui įkišo galvą pro Hafo kabineto duris.

– Selma sakė, kad galiu užeiti.

– Aš tavęs laukiu. Įsipilk ko nors išgerti.

– Taip ir padarysiu.

Redas atsiskiedė burbono, nusinešė prie sofos, atsisėdo ir pasidėjo ant kelių uniformos skrybėlę. Hafas kilstelėjo stiklinę jį sveikindamas ir vyrai siurbtelėjo gėrimo.

– Gerai atrodai, – pagyrė Redas. – O kaip jauties?

– Kaip dvidešimtmetis.

– Aš jau pamiršau, kaip tai atrodo.

– O aš atsimenu, lyg tai būtų buvę vakar, – pasakė Hafas. – Dirbau liejykloje seniui Linčui. Turėdavau pakrauti krosnį. Darbas buvo labai sunkus, bet kai tik galėdavau, dirbdavau dvi pamainas. Aš jau turėjau planų dėl šios vietos.

Našlaičių prieglaudos mokykloje buvo griežtai reikalaujama mokytis, ir tai buvo vienintelis dalykas, už ką Hafas buvo jai dėkingas. Po kelių mėnesių jis jau aplenkė savo amžiaus vaikus. Per pertraukas jis likdavo klasėje ir kartodavo ką tik išeitą pamoką – nežaidė kamuoliu, nesivaikė mergaičių, nedarė nieko, apie ką svajodavo tada, kai dar buvo naivus idealistas. Dabar jis

siekė aukštesnių tikslų, todėl prisiversdavo mokytis tiek, kiek gali, ir kaip įmanoma greičiau.

Naktimis jis ištisas valandas skaitė prie silpnos šviesos tualete, sėdėdamas ant kietų grindų plytelių, vasarą šlapias nuo prakaito, žiemą – drebėdamas iš šalčio. Maistas buvo beskonis, tačiau jis po kiekvieno valgio net išlaižydavo lėkštę ir reguliariai maitindamasis pradėjo augti.

Kai jam sukako trylika, jis gerokai lenkė savo vienmečius ūgiu ir dvigubai – žiniomis. Kitą išsilavinimą, ir tikriausiai patį svarbiausią, jam suteikė gyvenimo patirtis. Hafas turėjo išgyventi vienas pats – remtis tik savo protu, pats pasirūpinti maistu ir pastoge; kiti paaugliai jaudinosi vien dėl spuogų.

Hafas, neturėdamas aiškaus tikslo, važiavo prekiniu traukiniu, kol tas sustojo Destinyje, kad iškrautų kelis vagonus metalo laužo Linčo liejyklai. Hafas net nežinojo, kokioje jis valstijoje, tačiau, perskaitęs miestelio pavadinimą, nusprendė, kad tai lemtingas ženklas, kad jo ateitis būtent čia – Destinyje*.

Hafas neturėjo jokios metalo liejiko patirties, tačiau Linčo liejykla buvo vienintelė įmonė mieste ir vienintelė vieta, kur buvo galima įsidarbinti. Jis greitai išmoko dirbti ir įgijo pono Linčo pasitikėjimą.

– Kai man sukako dvidešimt penkeri, tapau dešiniąja Linčo ranka, – pasakė jis Redui. – Praleidau kelerius metus, stengdamasis įžiebti jam verslo kibirkštėlę.

Ponas, galiausiai tapęs Hafo uošviu, mėgavosi šia diena. Jis užsidirbo, jo žodžiais, „velniškai gerą gyvenimą“, ir jam to pakako. Jo kuklūs siekiai nuolat nuvildavo Hafą, kuris matė, kaip sparčiai plečiasi rinka, ir suvokė, kiek daug neišnaudotų galimybių aprūpinti tą rinką.

Tai buvo nuolatinė jų nesutarimų priežastis. Plėtra ir gamybos didinimas neįėjo į pono Linčo planus. Jam užteko būti vidutinybe. Hafas pasižymėjo neišsemiama energija ir puoselėjo didingas idėjas. Ponas Linčas, tvarkydamas finansinius reika-

---

* *Destiny* – angliškai lemtis (vert. past.).

lus, laikėsi konservatyvių pažiūrų, o Hafas buvo šalininkas ekonominės doktrinos, teigiančios, kad norint daryti pinigus, juos reikia išleisti.

Tačiau vienu klausimu jie tikrai sutarė: senio Linčo rankose buvo piniginė, o Hafas neturėjo nieko, išskyrus savaitinį darbo užmokestį, todėl tik Linčo nuomonė buvo svarbi.

Galiausiai Hafui galimybę suteikė nelaimė. Kai senį ištiko insultas, Hafas pradėjo vadovauti gamybai. Kiekvienas, išdrįsęs pasipriešinti jo politikai, be skrupulų buvo atleistas. Paskutinius trejus gyvenimo metus ponas Linčas neįstengė nei aiškiai kalbėti, nei vaikščioti, tačiau matė, kad jo verslo apimtis ir metinis pelnas išaugo keturis kartus, ir jo vienintelė paveldėtoja duktė Lorelė ištekėjo už tai įgyvendinusio žmogaus.

– Kai ponas Linčas mirė, man buvo trisdešimt metų, – pasakė Hafas Redui. – Po dvejų metų aš suteikiau verslui savo vardą.

– Tu visada buvai stipri asmenybė, Hafai.

– Po velnių, juk aš atlikau darbą, aš turėjau teisę.

Redas žiūrėjo į savo aukštą stiklinę.

– Ar mane pakvietei pakalbėti apie senus gerus laikus, Hafai?

– Ne, tu atėjai man papasakoti, kas čia darosi. Šitas naujas tavo detektyvas kabinėjasi prie Kriso, o tu leidi. Kodėl? Ar aš tau per mažai moku?

– Priežastis ne ta, Hafai.

– O kokia?

– Aš mirštu, – Redas užsivertė likusį viskį ir ėmė ridenti tarp delnų tuščią stiklinę. Jis pakėlė pavargusias akis ir pažvelgė į Hafą. – Prostatos vėžys.

– Po velnių, Redai, – Hafas triukšmingai iškvėpė ir mostelėjo ranka, lyg nuvydamas bėdą. – Tu mane tikrai išgąsdinai. Šiais laikais tai ne mirties nuosprendis. Galima operuoti ir...

– Bijau, kad ne, Hafai. Jau praleistas tinkamas laikas. Išplito į limfmazgius, kaulus – bemaž visur.

– O chemoterapija? Švitinimas?

– Nenoriu to kęsti. Geriausiu atveju laimėčiau viso labo kelis mėnesius ir šlykščiai jausčiausi visą tą trumpą man likusį laiką.

– Redai, man labai gaila, kad viskas taip išėjo.

– Matai, jei išsisuki nuo vieno dalyko, tai pasiveja kitas, – filosofiškai pareiškė šerifas, sukiodamas tuščią stiklinę ant kavos staliuko. – Esmė ta, kad aš pavargau, jaučiuosi visiškai išsekęs. Nepajėgiu priešintis Veinui Skotui. Jis yra sąžiningas žmogus ir stengiasi gerai atlikti darbą, kuriam pasamdytas. O aš, aš – nusidėjėlis, kaip ir tu, – Redas kilstelėjo ranką slopindamas Hafo protestą. – Nėra prasmės stengtis viską užtušuoti. Mūsų susitarimas, kad ir kaip norėtume jį pagražinti, iš tiesų pakankamai bjaurus. Padariau daugiau blogų dalykų negu drįstu pagalvoti. Negaliu pakeisti tų blogybių, kurias mes padarėm praeityje, bet dabar Krisas dar kartą prisivirė košės, ir aš neturiu nei laiko, nei jėgų jį ištraukti.

Žmogui, tokiam nešnekiam kaip Redas, tai buvo įspūdinga kalba, tačiau jos moralinė jėga pranoko žodžius.

– Kada ketini eiti iš darbo? – paklausė Hafas.

– Po mėnesio, pora savaičių anksčiau ar vėliau – ne taip ir svarbu.

– Taip greit?

– Norėčiau praleisti daugiau laiko su šeima, kol dar nepasidarė visiškai blogai.

– Suprantama, Redai, bet tu išeini labai nepatogiu laiku.

– Nieko negaliu padaryti. Tas reikalas dėl Kriso gali užtrukti.

– Tas reikalas dėl Kriso, – piktai pamėgdžiojo Hafas. – Jis ne bažnyčios choro giesmininkas. Velnias, jei toks būtų, neturėčiau jokios naudos. Krisas kai ko pridarė ir pats pirmas dėl to prisipažins, – Hafas pasilenkė prie svečio. – Bet jis nenužudė brolio.

Redas delsė atsakyti, bet kai išsižiojo, tarė:

– Aš irgi taip manau.

– Jis mano, kad kažkas mėgina jį pakišti.

– Bekas man sakė. Ar jis rimtai įtaria Atlėpausį Votkinsą?

– Taip, jis velniškai teisus, – Hafas papasakojo Redui, ką jie anksčiau kalbėjosi su Beku ir Krisu. – Aš nežinau, ar tas išsigimėlis Votkinsas sugebėtų suplanuoti ir surengti *gumbo* patiekalų konkursą, ką jau kalbėti apie tai, kad nužudytų žmogų ir įklampintų kitą, bet šią versiją verta patikrinti. Manau, tu pritari, – Hafo žvilgsnis įspėjo šerifą, kad jis neturi pasirinkimo. Ir, kad neliktų nesuprastas, ką jis turi galvoje, Hafas pridūrė: – Votkinsas – nusikaltėlis, praleidęs kalėjime trejus metus. Aš abejoju, ar ten jis pasikeitė: persiauklėjo ir reabilitavosi. Atidžiau pažiūrėjęs, Redai, pastebėsi, kad jis nieko nepaisydamas pažeidinėja įstatymus, jis galėjo nužudyti Denį kerštaudamas ar šiaip iš bjaurumo.

Hafas vengdavo kalbėti tiesiai, bet visada leisdavo suprasti, kokių veiksmų iš šerifo pageidautų. Šerifas Harperis išgirdo žinutę, pasakytą garsiai ir aiškiai. Jis nenoriai linktelėjo.

– Aš iškviesiu jį į apklausą.

– Tai būtų gera pradžia ir galbūt tau tereikėtų išgauti jo prisipažinimą. Vaikinai sakė, kad jis elgiasi labai įžūliai. Paspausk jį ir veikiausiai jis pats parodys kelią į mirtininkų eilę.

– Aš išrašysiu leidimą apklausti, – Redas jau norėjo stotis, bet Hafas mostelėjo palaukti. Jis užsidegė cigaretę ir tarė:

– Norėčiau, kad atliktum dar vieną darbą Naujajame Orleane...

– Hafai...

– Ne, tai bus labai paprasta. Galėsi paprašyti ko nors kito, kuriuo pasitiki. Turi kontaktų tame mieste, ar ne?

Hafas paaiškino, ko nori, Redas atidžiai išklausė.

– Aš atsilyginsiu tau už pastangas, – pridūrė Hafas. – Juk žinai, kaip dosniai atsilyginu už vertingą informaciją. Tai labai svarbu, labai reikšminga man.

– Gerai, aš pateiksiu kelis paklausimus ir pažiūrėsim, ką sužinosiu. Tačiau nieko nepažadu.

– Nilsonas. Gali būti vertinga bet kokia smulkmena.

Redas linktelėjo ir atsistojo.

– Pasirūpink savimi, Hafai. Daryk, kaip Selma liepia. Nejuokauk su tiksinčia bomba ir verčiau išmesk tas cigaretes.

– Kai tu negalvosi apie mirtį.

Redas pamėgino nusišypsoti, bet jam nepavyko. Prie durų jis pėdino daug senesnio žmogaus eisena, nei atėjo – sumažėjęs, susikūprinęs, visiškai palaužtas. Hafui nė kiek nepatiko tai, ką matė, todėl šūktelėjo:

– Ar tu vis dar mano žmogus, Redai?

– Ką tu turi galvoje?

– Ar turėčiau tiksliau apibūdinti?

Prigesusios Redo akys užsidegė pykčiu.

– Ir kaip drįsti to klausti po daugiau nei keturiasdešimties metų?

Hafas nesutriko, kad Redas susierzino. Jis niekada nesijaudindavo, jei jam priešindavosi.

– Sakyk, ar aš turėsiu jaudintis, kai gulėdamas mirties patale tu sugalvosi apsivalyti sielą ir atlikti išpažintį kunigui?

– Tokia vėlyva išpažintis man neduotų jokios naudos, Hafai. Vis tiek degsiu pragare. Bet tu – taip pat.

– Verčiau jau grįšiu į miestą, – pasakė Laila ir ištiesė ranką prie skrybėlaitės.

– Neskubėk, Džordžas tvarkosi prie to konvejerio. Dar kelias valandas užtruks. – Krisas paėmė butelį baltojo vyno ir pridūrė: – Be to, dar liko pora taurių, o ant vienos yra tavo vardas, – jis paėmė iš Lailos rankų skrybėlaitę ir padavė vyno.

Surengti iškylą atrodė gera mintis. *Iš pradžių* atrodė. Bet vos atvykusi Laila ėmė zirzti – dėl karščio, dėl vabalų, dėl *visko.*

Į susitikimo vietą jie atvažiavo atskirai. Tai buvo viena jų įprastų vietų – iškylų pievelė prie upės, didelių medžių paūksmėje. Savaitgaliais čia privažiuodavo daug šeimų, bet darbo dienomis būdavo tuščia.

Krisas davė Lailai vos valandą susiruošti, paskambino jos vyrui vos išėjus iš kabineto. Ji pavėlavo kelias minutes, išlipo iš savo atviro automobilio užsidėjusi plačiakraštę šiaudinę skrybėlę, vilkėdama ploną vasarinę suknelę, per kurią Krisas matė beveik viską.

Pamačiusi iškylos vaišes ji susiraukė.

– O kas čia?

– O kaip tau atrodo?

– Verčiau likim tavo mašinoj, bent kondicionierius veikia.

Krisui pačiam nelabai patiko iškylos, bet jei liktų automobilyje, jie pasimylėtų ir ji iš karto išvažiuotų. Krisui reikėjo daugiau laiko. Šiandien jis privalo užkalbėti jai dantis ir palenkti į savo pusę. Jis manė, kad Lailai patiks romantiška vakarienė gryname ore. Taigi jis paėmė Lailai už rankos ir patraukė ant antklodės; atsargiai nuėmė šiaudinę skrybėlę, ėmė glostyti kaklą, iškirptę.

– Laila, pastaruoju metu mane kankina klaustrofobija. Dėl Denio. Atrodo, kad sienos mane suspaus. Būdamas tarp jų galvoju apie jį ir kaip baisiai jis mirė, – Krisas slinko delnu per Lailos plaukus ir kuždėjo: – Norėjau su tavim pagulėti, o ne knistis automobilyje. Padėk man trumpam užsimiršti. Prašau...

Švelnūs žodžiai Lailą paveikė ir ji ėmėsi sklaidyti jo sielvartą. Po neilgų prakaitą varančių glamonių Laila apžergė Kriso klubus ir taip stipriai pasismeigė ant jo, kad oras triukšminga salve išsiveržė iš Kriso plaučių.

Laila stengėsi ištrinti iš Kriso galvos visas mintis, palikti vienintelę – apie jų slidžią sueitį. Ji energingai plušėjo, kad sušvelnintų skausmą... Arba nužudytų jį per šį procesą.

Pabaigusi ji vėl ėmė skųstis. Jai nepatiko lauke.

– Čia nėra net tualeto, jei reikėtų. Tiesą sakant, aš jau dabar noriu.

– Eik už krūmų.

– Kad paskui išbertų visas intymias vietas? Nemanau, kad tai gera mintis.

Jos nuotaiką šiek tiek praskaidrino dvi taurės vyno, skanios, Selmos pagamintos vištienos salotos ir traškios bandelės su varške, tačiau netrukus nuvijusi įkyrią musę Laila pasiėmė skrybėlaitę ir pareiškė, kad jai jau laikas namo.

Atitolinęs jos išvykimą dar viena taure vyno, Krisas pasakė:

– Nagi, išgerk visą.

Jis prispaudė stiklą jai prie lūpų ir palenkė dugną tokiu kampu, kad vynas nubėgo Lailos smakru. Kriso akys sekė sroveles, tekančias moters kaklu ir iškirpte, kol jos pasislėpė po suknele. Jis mirktelėjo, patraukė medžiagą ir nulaižė vyną nuo Lailos krūties.

– Aukščiausia klasė, – tarė jis.

Atsidususi iš malonumo Laila atsilošė ant antklodės, kad jam būtų patogiau. Kai Kriso lūpos pasiekė tikslą, ji ėmė susijaudinusi rangytis po juo.

– O Dieve! Tai mane varo iš proto.

Krisas pliaukštelėjo liežuviu.

– Ar tai?

– O Viešpatie! Taip!

Krisas pirštais spaudė spenelius, o lūpos ieškojo egzotiškesnės žemės. Ją suradęs Krisas ėmė baimintis, kad Laila neišrautų jo plaukų su šaknimis.

Laila buvo dėkinga ir sąžininga meilužė – ji apžiojo jo pasididžiavimą, prieš tai atvėsinusi burną vynu. Prieš išsiliedamas Krisas užvirto ant jos ir šiurkščiai įėjo, Laila iš karto pagavo ritmą ir jie kartu pasiekė svaiginamą orgazmą. Tačiau vos atsigavusi Laila nekantriai stumtelėjo Kriso petį.

– Nulipk nuo manęs. Labai karšta, o tu sunkus.

Išsitaršiusiais plaukais, nubėgusiu makiažu, aplink liemenį apsisukusia suknele, kuri daugiau atidengė negu uždengė, Laila atrodė ištvirkimo įsikūnijimas. Vargšas Džordžas neturi jokios galimybės jos patenkinti.

Krisas šypsodamasis tingiai braukė pirštu Lailos šlaunimi.

– Tu esi seksualiausia mano pažinota moteris, Laila. Bet kartais pranoksti net pati save. Kaip šiandien ar praėjusį sekmadienį.

– Praėjusį sekmadienį? – Laila pažvelgė į laikroduką ir tyliai nusikeikusi atsisėdo.

– Juk atsimeni? Kai aš buvau tavo namuose.

– Viešpatie, galiu lažintis, kad atrodau klaikiai, – Laila skubiai išlygino suknelę ir ėmė ieškoti kelnaičių ant sujauktos antklodės. – Jei Džordžas bus namie, kai aš grįšiu...

– Nebus, – slopindamas susierzinimą pasakė Krisas. – Jis užsiėmęs. Jis dar kelias valandas praleis liejykloje.

– Bet jis gali netikėtai grįžti, – radusi kelnaites Laila atsistojo, apsimovė jas, o paskui pasilenkė pasiimti skrybėlaitės. – Pastaruoju metu jis elgiasi keistai. Stebi mane. Bijau, kai ką įtaria.

– Tai tik tavo vaizduotė.

– Iš pradžių ir aš taip maniau, bet tą vakarą, kai grįžom iš gedulingų pietų, jis paklausė, kur buvau dingusi.

Krisas suėmė jai už smakro.

– Bet tu tikriausiai nepasakei.

Lailai nebuvo linksma.

– Nuo to laiko aš su juo meili lyg balandėlė, stengiuosi, kad nusiramintų, bet nesu tikra, ar jis manim tiki. Jis daug kalba apie tave ir stebi mane, kai mano, kad aš nematau.

Prisiminęs pastarąjį savo pokalbį su Džordžu, Krisas svarstė, ar ji teisi. Na ir kas, jei Džordžas įtaria, kad jie meilužiai? Krisui nelabai svarbu, ar jos vyras žino, dabar jį domina tik tai, ar Laila sutiks padėti, jei reikės.

Krisas palydėjo Lailą iki šlaito, kur ji buvo palikusi automobilį. Ji numetė skrybėlaitę ant užpakalinės sėdynės ir atidarė dureles.

– Palauk, – Krisas atsuko ją į save ir priglaudė. – Neatsisveikinsi?

– Aš neturiu laiko, Krisai.

– Ar tikrai? – suniurzgėjo jis, bučiuodamas jai ausį.

Laila žaismingai, bet ryžtingai jį atstūmė.

– Aš privalau namie nekantriai laukti vyro, grįžtančio po sunkios darbo dienos. Turėsi rasti kitą merginą, kuri rūpintųsi šia vieta, – ir ji žaismingai spustelėjo rodydama.

– Aš nenoriu kitos merginos, – Krisas įkišo šlaunį į Lailos tarpkojį ir pasitrynė. – Aš noriu moters – tavęs, Laila. Ir tu nori manęs, nes aš žinau, kaip padaryti tave laimingą.

Tai nebuvo nei labai gražus pasimylėjimas, nei patogus, bet Laila vėl pasiekė orgazmą, o jai to tereikėjo. Kai pagaliau Krisas ją paleido, ji sunkiai alsavo, o akys buvo apsitraukusios migla.

Dabar metas klausti, pamanė Krisas.

– Jei man kada nors reikės tavo pagalbos, Laila, ar tu ateisi?

– Pasistengsiu, – ji mėgino išlyginti suknelę. – Bet kartais man sunku pabėgti, kai nesu iš anksto pasiruošusi.

– Aš turiu galvoje ne vien seksą. Jei man iš tikrųjų reikės tavo pagalbos.

– Pagalbos? Kokios?

Jis perbraukė delnais jai rankas, švelniai ir meiliai glamonėdamas.

– Jei tavo dėdė Redas paklaustų, ar aš buvau tavo namuose praėjusį sekmadienį po pietų, tu pasakytum, kad buvau, ar ne?

Lailos akys iš karto praskaidrėjo, lyg kas nors būtų apipylęs jai veidą šaltu vandeniu. Ji nebeatrodė mieguistai persisotinusi. Priešingai, tapo budri kaip niekada.

– Kodėl dėdė Redas turėtų klausinėti manęs tokių dalykų? O Viešpatie, Džordžas tikrai žino!

– Ne, tai visai nesusiję su Džordžu, – Krisas suėmė Lailos pečius ir švelniai masažavo. – Tai dėl manęs. Dėl mūsų. Aš mėginu išsiskirti, Laila. O kai išsiskirsiu, noriu su tavim pakalbėti apie ateitį. Mūsų ateitį. Žinau, per anksti tavęs prašyti kokių nors įsipareigojimų. Ypač dabar, kai ant mano galvos drimba šita košė dėl Denio. Bet greitai viskas paaiškės. Tai priklausys ir nuo to, ką tu pasakysi Redui apie praėjusį sekmadienį.

Na štai, kaip subtiliai jis patikėjo jų ateitį Lailai į rankas. Jis sumaniai perkėlė jai atsakomybę dėl to, kas atsitiks, net užsiminė apie galimą santuoką. Norėdamas užantspauduoti sandėrį, jis pasilenkė ir pabučiavo Lailai kaktą.

– Juk aš galiu pasikliauti tavim, ar ne?

– Žinoma, gali, Krisai.

– Žinojau, kad galiu; – Krisas švelniai pabučiavo ją į lūpas, paleido ir padėjo įsėsti į automobilį.

Laila užvedė variklį ir nusišypsojo jam.

– Gali pasikliauti, aš pasirūpinsiu Laila.

Jis pasijuto lyg gavęs antausį.

– Ką?

– Tu tikrai manai, kad aš kvailė? Tu labai geras lovoje, Krisai, bet tai vienintelė priežastis, kodėl tave pakenčių. Džordžas nelabai geras lovoje, bet jis mane dievina. Savo namuose aš esu princesė, o tavuosiuose būčiau Hafo nykščiu prispausta, vyro apgaudinėjama žmona. Reikalai, susiję su tavo brolio mirtimi, – tavo košė, lėliuk, tai pats iš jos ir krapštykis.

Dvidešimt pirmas skyrius

Beko mobilusis suskambo jam lipant laipteliais į Hafo priebutį. Jis atsiliepė, išklausė, nusikeikė ir paklausė:

– Kada?

– Maždaug prieš dvi valandas, – pasakė Redas Harperis.

– Ar jis ką nors paaiškino?

– Tai ir bėda. Negalėjo.

– Gerai, Redai. Ačiū, kad pasakei. Aš tau perskambinsiu.

Jis išjungė telefoną ir įžengė į namą. Erdvus vestibiulis buvo tamsus ir tylus, lyg visas namas miegotų. Hafo kabinete nieko nebuvo. Bekas rado Hafą sėdintį ten, kur mažiausiai tikėjosi, – Lorelės Linč Hoil oranžerijoje.

– Ką jūs čia veikiat?

– Aš čia gyvenu.

– Atleiskit, nenorėjau, kad taip nuskambėtų. Aš truputį susierzinęs.

– Matau. Eik ir įsipilk ko nors išgerti.

– Ačiū, bet verčiau ne.

– Tau reikia blaivios galvos.

– Regis.

– Atrodai labai įsitempęs, tavo spyruoklės gali neatlaikyti.

Bekas atsisėdo į rotango medienos krėslą. Vakaro dangus, kuris buvo matyti pro aukštus langus, temstant tapo violetinis, tokios pat spalvos kaip kelios vazonuose žiedais apsipylusios orchidėjos. Vešlūs, tamsiai žali paparčiai siūlė malonią vėsą po lauko kaitros. Oranžerija nelyginant oazė kvietė pailsėti.

Tačiau Bekui atsipalaiduoti neužteko atogrąžų aplinkos.

Hafas sėdėjo šezlonge, atsirėmęs nugara į pagalves, tačiau mėgstamiausiame žmonos kambaryje nerūkė – toks buvo jos prašymas.

– Kaip jaučiatės? – paklausė Bekas.

– Geriau negu tu. Jei reikėtų lažintis, kurio iš mūsų kraujospūdis dabar didesnis, statyčiau už tave.

– Ar tai taip akivaizdu?

– Pasakyk, kas darosi?

Bekas giliai atsiduso ir atsirėmė į savo kėdės pagalvėles.

– Mus daužo iš visų pusių, Hafai.

– Klok viską paeiliui.

– Pirmiausia, Poliko krizė. Kalbėjau telefonu su jo gydytoju. Prognozė pasveikti gera. Fiziškai Bilis gyja gerai, kaip jie ir tikėjosi.

– Bet?

– Jis puolė į baisią depresiją.

– Vadinasi, reikia psichiatro, – visai neapsidžiaugė Hafas.

– Darbininkų draudimas už tai nemoka, net jei Polikai užpildytų prašymą, o jie to nedaro. Manau, mes turėtume samdyti psichiatrą.

Hafas nepatenkintas suniurzgė:

– Tie daktarai vienas kitam tiekia klientus. Tai reketas.

– Iš dalies tai tiesa. Tačiau, savaime suprantama, Biliui sunku nusiraminti psichiškai ir emociškai. Be to, toks veiksmas pagerintų mūsų įvaizdį visuomenės akyse. O to mums be galo reikia.

– Gerai. Tačiau tik kelias konsultacijas, – tarė Hafas. – Nieko ilgalaikio.

– Tarkim, penkias.

– Tarkim, tris. Kas dar?

– Ponia Polik. Kai šįryt nuvažiavau į darbą, vakar mūsų jai nusiųstas naujas sportinis automobilis stovėjo aikštelėje, mano automobilio vietoje. Aš pasiunčiau darbininkus remontuoti jų namo, bet ji jų neįsileido – liepė jiems nešdintis, paskui paskambino man ir patarė, kur turėtume susikišti savo dovanas. Ji kraustosi su šeima iš jūsų namo, pasak jos, „iš jūsų dvokiančio namo" – esą jei savo gražiais blizgučiais tikimės jai užčiaupti burną, turėtume persigalvoti.

Hafas siurbtelėjo burbono.

– Bet tai dar ne viskas, ar ne?

– Ne, – nenoriai numykė Bekas. – Ji ketina su mumis bylinėtis.

– *Velnias!* Ar ji taip sakė?

– Pažadėjo.

Teliūskuodamas stiklinėje viskį Hafas šiek tiek pagalvojo.

– Nemanau, kad ji kreipsis į teismą, Bekai. Ji griebė mums už atlapų ir savo grasinimais tikisi gauti daugiau. Gerai, mes atkreipėm dėmesį. Pasiūlykim jai daugiau.

– Daugiau dovanų? Manau, tai tik sustiprintų jos ryžtą ir leistų teigti, kad mes siūlome kyšius norėdami ją papirkti. Ir tai dar ne viskas, – Bekas stabtelėjo ir atsiduso. – Ji ketina kreiptis į Teisingumo departamentą. Ji nori, kad mums būtų iškelta baudžiamoji byla.

Hafas baigė viskį ir pastatė stiklinę ant stalo krašto. Staigūs judesiai rodė, koks jis įpykęs.

– Jai nė pragare nepavyks, – tarė Bekas. – Reikėtų įrodyti, jog suvokėme, kad toks nelaimingas atsitikimas gali įvykti, o tai būtų beveik neįmanoma net geriausiam prokurorui. Kita vertus, žinau bendrovių, kurios turėjo atremti kaltinimus, jog sąmoningai ignoruoja saugumo reikalavimus ir nepaiso pavojų, gresiančių darbininkams. Ilgainiui klientai pradeda bendradarbiauti, o darbuotojai, ypač vidurinės grandies, meta darbą, nes bijo garmėti į dugną kartu su skęstančiu laivu. Tokio pobūdžio bylos metų metus laukia teismo. Didžiuliai konglomeratai, ku-

rių biudžetas skaičiuojamas milijardais ir kurie turi krūvas teisininkų, dirbančių prie bylos, gali išsikapstyti, tačiau tokioms privačioms bendrovėms, kaip jūsų, tai retai pavyksta.

Hafas paniekinamai prunkštelėjo.

– Viena suirzusi rėksnė neuždarys Hoilų bendrovės!

– Kitu atveju aš su jumis sutikčiau, bet Alicija Polik ne viena. Ji pasamdė Čarlzą Nilsoną parengti kaltinimą. Šiandien gavau jo faksogramą. Aš neapgaudinėsiu jūsų, Hafai. Tai jūsų bjauriausias košmaras.

– Kur ta faksograma?

Bekas atidarė atsineštą lagaminėlį, ištraukė popieriaus lapą, atsistojo ir įteikė Hafui tardamas:

– Galbūt vis dėlto įsipilsiu išgerti.

Jis nuėjo į kabinetą, įsipylė burbono ir vandens, pasikalbėjo su Selma, atėjusia paklausti, ar jis pasiliksiąs vakarieniauti, ir grįžo į oranžeriją. Hafas jau buvo pakilęs nuo šezlongo ir žirgliojo palei langus. Bekas pastebėjo, kad faksograma nušveista ant grindų.

– Jis sisioja prieš vėją. Mūsų darbininkai nestreikuos, – ryžtingai pasakė Hafas.

– Visko gali būti.

– Nestreikuos.

– O jei juos sukurstys...

– Velnio jie tau sukurstys! – niurzgėjo Hafas. – Jie per daug bijo dėl savo...

– Hafai, – suriko Bekas. – Negalit vadovauti verslui taip, kaip tada, kai perėmėt gamyklą. Negalit būti vienvaldys!

– Po velnių! Pasakyk man, kodėl ne?

– Todėl, kad Destinis nėra jūsų feodalinė valda, atskirta nuo viso pasaulio. Vyriausybė...

– Ji neturi jokios sumautos teisės nurodinėti man, kaip vadovauti verslui!

Bekas nusijuokė.

– Na, federaliniai įstatymai sako, kad turi: Aplinkos apsaugos agentūra su Darbo saugos ir sveikatos administracija mus

tikrina ir užsirašo pavardes. Dabar teisėsauga jau gali kištis į konfliktą. Todėl šitas Nilsonas taip ir pasitiki savimi, – Bekas pasitrynė sprandą ir gurkštelėjo viskio. – Jis kreipėsi į profsąjungas, kad jos atsiųstų...

– Banditus.

– Jie čia bus kitos savaitės pradžioje. Jie organizuos piketą ir ragins mūsų darbininkus streikuoti, kol... Na, jūs skaitėt faksogramą. Jis pateikia reikalavimų sąrašą ir žada, kad jų bus dar daugiau.

Hafas nekantriai mostelėjo ranka.

– Mūsų darbininkai neklausys jokių agitatorių iš pašalės, ypač jei jie atvyks iš šiaurės.

– O jei tai kraštiečiai, pietų berniukai iš Luizianos? Baltieji ir juodieji? Nilsonas per daug protingas, kad siųstų tokius, kuriuos iš karto išvytų. Jis samdys žmones iš rajono, kalbančio mūsiškai.

– Nesvarbu, iš kur jie būtų kilę, mūsų žmonės neleis jiems kištis, taip pat ir mes.

– Galbūt. Tikėkimės. Bet Bilio atvejis padarė didžiulį poveikį, Hafai. Jūs nebuvot gamykloje po to įvykio. Atmosfera slogi, žmonės kalba, kad jei mes būtume nuolat tikrinę įrenginius ir laikęsi darbo saugos taisyklių, to nebūtų įvykę.

– Polikas neturėjo teisės dirbti prie to konvejerio, nes nebuvo tam mokytas.

– Nesiremčiau tuo argumentu, Hafai, nes jį kaišioja priešininkai. Girdėjau skundą, kad darbuotojai pradeda dirbti gamykloje visiškai neparengti ir kad liejykla ne tokia vieta, kur viską galima išmokti ceche. Džordžo Robsono vietoj aš vis apsidairyčiau, ar kas nors nesiruošia smogti iš nugaros, bet darbininkai žino, kad jis tik statistas.

Hafas keikdamasis pažvelgė pro langą į savo nuosavybę. Bekas davė jam laiko apsvarstyti pokalbiui.

Pagaliau Hafas priėjo prie rojalio ir paspaudė kelis klavišus.

– Ar skambini pianinu, Bekai?

– Ne. Mano motina buvo išprotėjusi dėl Pito Fonteno ir užrašė mane į klarneto pamokas. Aš nuėjau tris kartus ir pasakiau, kad daugiau nevaikščiosiu.

– Lorelė skambino, – Hafas nusišypsojo klaviatūrai, lyg matydamas judančias žmonos rankas. – Bachą, Mocartą, Diksilendo džiazą. Ji atsisėsdavo, pažvelgdavo į natas ir skambindavo kaip virtuozė.

– Tikriausiai buvo labai talentinga.

– Gali tuo neabejoti.

– Seira sakė nepaveldėjusi mamos talentų.

– Seira? – paniekinamai suniurzgė Hafas. – Ar žinai, ką ji šiandien veikė?

Bekas papurtė galvą. Jis nenorėjo kalbėti apie Seirą. Nenorėjo net galvoti.

– Tarkim, ji buvo labai užsiėmusi.

Bekas nežinojo, kokios reakcijos Hafas tikisi ir ar iš viso tikisi. Matyt, kad ne, nes jis vėl atsisėdo į savo šezlongą ir grįžo prie ankstesnio pokalbio.

– Žinai, ką aš manau, Bekai? Tas Nilsonas vien šneka. Kodėl jis mus iš anksto įspėjo, kad atsiųs savo žmones? Kodėl nenumetė jų netikėtai?

– Nepuolė iš pasalų?

Hafo pirštas šovė aukštyn, lyg Bekas būtų pataikęs tiesiai į vinies galvutę.

– Aš laikyčiausi tokios taktikos. Kodėl jis mums duoda laiko pasiruošti? Jis mus įspėjo, kad ketina kautis. Tai rodo, kad jis arba prastas strategas ir ne toks sumanus kaip mes, arba...

– Arba?

– Arba drumsčia vandenį, nori susikurti reklamą, bet iš tikrųjų neketina vykdyti grasinimų. Aš nemanau, kad jis nori kovoti, veikiausiai mūsų bijo.

Bekas permąstė Hafo žodžius.

– Neatrodo, jog skubėtų su mumis susitikti akis į akį. Šiandien gavęs faksogramą kelis kartus skambinau jam į biurą Nau-

jajame Orleane, bet man pasakė, kad jo nėra. Palikau žinutę, kad paskambintų, kai grįš. Kol kas neskambino.

Hafas reikšmingai nusišypsojo.

– Dabar supratai, ką aš turėjau galvoje? Jis mūsų vengia. Atrodo, jis bailys. Veikiausiai blefuoja.

– Ar mėginti su juo susisiekti?

– Neduok jam atsikvėpti. Pažiūrėkim, kaip jam patiks, kai jo nuolat nepalieka ramybėje. Būk labai įkyrus.

– Tai gera mintis, Hafai.

– Nepasiduok, kol jis nesutiks pasimatyti akis į akį. Tai vienintelis būdas sužinoti, kokie jo ketinimai. Visos tos faksogramos ir laiškai – nesąmonė. Jau nusibodo kišti juos į šiukšliadėžę.

– Aš pradėsiu rytoj iš pat ryto.

– O dabar noriu, kad pasikalbėtum su mums lojaliais žmonėmis. Pavyzdžiui, su Fredu Dekluetu. Su tokiais, kurių ištikimybe galim pasikliauti. Mums reikia žinoti, kas iš mūsiškių drumsčia vandenį.

– Šiandien po pietų kalbėjausi su Fredu. Jis ir kai kurie kiti įtemps ausis ir akis, ieškodami maištininkų, ir praneš mums.

Hafas mirktelėjo Bekui.

– Turėjau žinoti, kad valdai padėtį.

– Gal įpilti dar? – Bekas atsistojo ir paėmė Hafo stiklinę. Kabinete jis papildė savo ir Hafo siklines ir grįžo į oranžeriją.

Kai Bekas padavė Hafui gėrimą, šis tarė:

– O dabar pakalbėkim apie kitus reikalus.

Bekas niūriai pažvelgė į jį.

– Tikrai, yra ir kitų reikalų. Ką tik skambino Redas Harperis ir...

– Tai gali palaukti. Pakalbėkim apie Seirą.

– O ką apie ją kalbėti?

– Vesk ją.

Bekas pašoko iš krėslo ir įsmeigė akis į Hafą, ramiai siurbčiojantį burboną. Šis nusijuokė iš Beko sumišimo.

Bekas susitvardė ir vėl atsisėdo.

– Tikriausiai jus veikia vaistai. Ką jums pasakys daktaras Kerou? Ar juos galima maišyti su alkoholiu?

– Aš nesu apkvaišęs nuo narkotikų ar girtas. Išklausyk.

Bekas apsimetė atsipalaidavęs ir atsilošė į pagalvėles.

– Tai turėtų būti įdomu. Klausau ištempęs ausis.

– Nevaidink šaunuolio. Aš kalbu rimtai.

– Jūs kliedit.

– Ar tau patinka Seira?

Bekas spoksojo į Hafą, stengdamasis išlaikyti abejingą išraišką.

– Taip ir maniau, – tarė Hafas, juokdamasis viduje. – Aš mačiau judu prie upelio po gedulingų pietų. Net iš tokio atstumo pajutau karštį.

– Karštį? Ji labai vaizdingai aiškino, kad esu žemiausia gyvybės forma žemėje.

Net atmetęs šį piršliavimą kaip beprotybę, Bekas svarstė, ar Hafas apie tai kalbėjosi su Krisu. Ar Krisas papasakojo apie sceną Beko virtuvėje, kurią jis sutrukdė? Kiek laiko Krisas ten buvo? Ką jis nugirdo?

Bekas kiek įmanydamas abejingiau paklausė:

– Iš kur ištraukėt šią beprotišką idėją?

– Tu jau bemaž esi šeimos narys, santuoka su Seira tai tik įteisintų.

– Turiu priminti vieną svarbią kliūtį, Hafai. Net jei mirtinai trokščiau vesti Seirą, – bet aš darau tik prielaidą, – ji niekina jūsų šeimą.

– Galėtum įkrėsti jai proto...

Bekas suktai nusišypsojo.

– Man neatrodo, kad ji galėtų tapti tokia paklusni. Seira tokia pat lanksti kaip mūsų plieniniai vamzdžiai.

– Ar nemanai esąs pakankamai vyriškas, kad ją sutramdytum?

– Nemanau, – nusijuokė Bekas. – Be to, aš nenoriu moters, kurią galėčiau valdyti. – Jis per vėlai suvokė savanoriškai pakliuvęs į spąstus.

Hafo antakiai šovė į viršų.

– Tada jūs labai tinkami vienas kitam, ar ne? Trauka, karštis ir panašiai. Seira valdinga, o tu nenori kilimėlio kojoms valytis.

Bekas baigė savo viskį ir padėjo tuščią stiklinę ant dailaus kavos staliuko, vos nenuversdamas lempos.

– Pamirškim šį pokalbį.

– Jei jaudinies dėl nelygios santuokos, liaukis. Aš vedžiau savo boso dukterį, ir matai, kaip gerai išėjo.

– Mano padėtis kitokia.

– Tu velniškai teisus. Tu padėtum ant stalo daug daugiau negu aš tada. Aš neturėjau nė skatiko, neturėjau nė naktipuodžio nusišvilpti, o tu Seirai gali daug pasiūlyti.

– Ji net neleido man sumokėti už jos sūrainį užkandinėje.

– O kaip žuvų užeigoje? Ar ten leido?

Bekas pajuto, kaip nukaito ausys. Kiek šitas senas sukčius žino? Bekas mėgino išlaikyti neįspėjamą išraišką.

– Ji tokia liekna, valgo visai mažai. Man kainavo penkiolika žalių ją tą vakarą pamaitinti, įskaitant arbatpinigius, kuriuos palikau tam skirtame stiklainyje.

Hafas nusijuokė, bet neleido Bekui išsisukti nuo temos.

– Aš visą gyvenimą dirbau dėl vieno dalyko, Bekai, – rimtai pareiškė jis. – Manai, dėl pinigų? Ne. Man patinka turėti pinigų, bet tik todėl, kad jie suteikia galią. Aš verčiau renkuosi valdžią, negu materialines gėrybes, kurias duoda pinigai. Ar man reikia pagarbos? Po velnių, ne! Man visiškai nesvarbu, ką žmonės apie mane galvoja. Man nerūpi, ar jiems patinku, ar jie manęs nekenčia. – Pakėlęs į viršų smilių jis tarė: – Aš dirbau dėl vienintelio tikslo: kad mano vardas mane pergyventų. Tik tiek. Ar tai tave stebina? – jis pamojavo ranka, lyg nuvydamas parazitą. – Galit pasilikti sau pinigus ir įvairiausias, kaip ten vadinama, padėkas už gerus darbus bei viešas mandagybes. Man tai visiškai nerūpi! Ne, ponai! Vienintelis dalykas, kurio noriu už sugaištą laiką ir patirtą vargą – kad Hafo Hoilo vardą ilgai prisimintų po mano mirties. Tai reiškia, kad noriu vaikaičių, Bekai. Kol kas nė vieno neturiu ir ketinu ištaisyti šią padėtį.

Metęs šalin visus juokus Bekas atšovė:

– Turėsit pasikliauti Krisu.

Hafas piktai susiraukė ir jau norėjo išsitraukti pakelį cigarečių iš marškinių kišenės, bet atsiminė, kad oranžerijoje draudžiama rūkyti.

– Vargu ar sulauksiu, kol Krisas taps tėvu, – ir Hafas papasakojo Bekui, kad Merė Betė sterilizavosi.

– Aš nežinojau, Krisas man nieko nesakė.

– Kaip matai, anoje stovykloje liūdni reikalai. Taigi supranti mano rūpestį? Krisas turi išsiskirti, griebtis ir teisėtų, ir neteisėtų priemonių. Ir net jei Merė Betė sutiktų skirtis, Krisas neturi užkulisiuose laukiančios nuotakos. Bet jei tu, – tarė jis įdėmiai žvelgdamas į Beką, – tuo rimtai užsiimtum, aš jau po dešimties mėnesių galėčiau turėti vaikaitį.

Bekas nepatikliai papurtė galvą.

– Šis pokalbis darosi vis keistesnis. Jūs norit ne tik sutuokti mane su moterimi, kuri vos gali mane pakęsti, bet dar ir pageidaujat, kad būčiau jos kūdikio tėvas? Žinoma, jaučiuosi pagerbtas. Bet ar galit įsivaizduoti Seiros reakciją, ar jai patiktų ši idėja? Ji arba ims juoktis taip, kad šitas namas sugrius, arba sugriaus jį klyksmu. Norėdamas aptarti šį reikalą su ja, turėsit atsinešti kėdę, botagą ir antsnukį. Gal galim palikti šią temą? Apie tai neverta nė kalbėti.

Hafas nesileido išmušamas iš vėžių.

– Žinoma, yra kliūčių, bet galiu rasti būdų, kaip jas įveikti.

– Ne visas, Hafai.

– Pavyzdžiui?

– Interesų konfliktas. Aš esu Kriso advokatas.

Hafas suraukė antakius.

– Na ir kas? Kaip tai susiję?

– Seira mano, kad pavaduotojas Veinas Skotas ką nors rado.

Bekas stebėjo, kaip Hafo veidą pamažu iškreipia įniršis.

– Ji mano, kad Krisas nužudė Denį? Kaip ji gali? Kodėl ji taip mano? Dėl Aiversono?

– Neatmestina ir ši aplinkybė.

– Ir?

– Ji minėjo Sonį Holserį, – Hafas taip ilgai nieko neatsakė, kad pagaliau Bekas pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. – Ji sakė, kad žudymas – jūsų šeimos bruožas.

Hafo veidas taip išraudo, kad Beką apėmė baimė, jog jį vėl ištiks infarktas.

– Ar atnešti jums vandens?

Hafas nekreipė dėmesio į pasiūlymą.

– Holseris – tolima praeitis.

– Matyt, nepakankamai tolima, nes Seira jį gerai atsimena.

– Ar ji atsimena, kad man nebuvo pareikšti kaltinimai?

– Taip, bet ji svarsto, kad galbūt jūs... – Bekas papurtė galvą, nesiryždamas baigti. – Negaliu to pakartoti.

– Ji įtaria, kad galbūt išėjau iš cecho tik Holseriui įkritus į tą smėlio duobę ir mašinai jį įtraukus? Kad galbūt aš jį įstūmiau ir palikau, kad mirtinai nukraujuotų.

Bekas pažiūrėjo į jį ir nieko nepasakė. Taip, žmonės kalbėjo apie Hafą. Bet niekas nieko neįrodė ir byla į teismą nepateko. Ši prielaida buvo tirta tik apgraibomis.

– Seira visada galvojo apie mane patį blogiausia, – tarė Hafas. – O aš visada stengiausi, kad mano šeima gautų visa, kas geriausia. – Jis pakilo nuo šezlongo ir ėmė vaikščioti. – Kai buvau mažas, liesas vaikiūkštis pilnais tarpupirščiais Misisipės purvo, nusprendžiau, kad manęs niekas neįveiks, kad aš niekad neslėpsiu galvos į smėlį ir prieš nieką nesižeminsiu. Taip ir buvo, ir neketinu to daryti ateityje. Jei kas nors abejoja mano metodais, tai jų bėda, tai tinka ir panelei Seirai Linč Hoil.

– Aš nenorėjau jūsų liūdinti Hafai, bet jūs pats paklausėt.

Hafas mostelėjo ranka, nekreipdamas dėmesio į Beko atsiprašymą.

– Tegul ji galvoja ką nori. Kodėl ji nori knaisiotis po tuos neatmenamus įvykius, kai buvo visai maža. Net negaliu mėginti spėti. Manau, ji jau užmiršo, kodėl manęs nekenčia, ir ėmė krapštyti statinės dugną – gal ras dar kokį pretekstą. Kas, po

velnių, gali žinoti, dėl ko ji ką daro? Tačiau tai, kad ji man nejaučia švelnių jausmų, neturi trukdyti jai tekėti už tavęs.

Paskui Hafas priėjo arčiau, veriamai pažvelgė į Beką ir nusijuokė.

– Nepavyko manęs supykdyti? Manei, įsiutinsi senį, nukreipsi jo dėmesį. Tu leidi miglą į akis, berniuk! Kas tau tikrai trukdo? Ar tai, kad Seira jau du kartus buvo ištekėjusi?

– Aš negaliu jos teisti.

– Ji buvo jauna, – pasakė Hafas, lyg negirdėdamas Beko. – Staigi, karštakošė, užsispyrusi. Ji suklydo rinkdamasi.

– Tai nevisiškai taip, ar ne Hafai? Argi *ne jūs parinkot* jai jaunikius?

Hafo akys susiaurėjo.

– Ar ji tau sakė?

– Ne, Krisas.

Hafas judino lūpas, lyg tarp jų būtų įsivaizduojama cigaretė, dažnai taip darydavo.

– Mergaitė buvo nevaldoma. Jos gyvenimas buvo chaosas, ji niekaip nenurimo. Likau vienas ir maniau, jog mano pareiga įsikišti, kad išvengtume katastrofos. Pripažįstu, buvau per griežtas, keldamas jai ultimatumą: arba tekėti, arba... Bet padėtis liepė man elgtis griežtai. Bekai, gal tu manai: „Vargšelė Seira“, bet išmesk iš galvos tai. Ji tiems žmonėms gyvenimą pavertė tikra nelaime, nes jie to prašėsi. Jie jos norėjo. Antras vyras – lygiai taip pat kaip pirmas, nors žinojo, kad pirmoji santuoka buvo pasmerkta dar rašalui nenudžiūvus santuokos liudijime. Bet jie manė, kad verta pereiti tą pragarą, kurį ji jiems paruošė. Ji buvo gražuolė, tikra žarija. Pašėlusi ir... na, tu žinai.

Taip, jis gerai žino. Tokia ji ir yra. Jo rankos tai jautė, lūpos ragavo, tačiau geriau apie tai negalvoti.

– Kai suiro jos pirmoji santuoka, kodėl norėjot antrosios? Ar Seira vis dar mylėjo Klarką Deilį?

Hafas dar labiau paniuro.

– Ir tai žinai?

– Šiek tiek.

– Aš buvau teisus, nutraukęs tą meilę, ar ne? Matai, koks jis tapo? Manai, kad Seira dabar būtų su juo laiminga? Miesto girtuoklis. Ką uždirba, tą pravalgo. Visiškas nevykėlis. Sakyk, argi aš buvau neteisus, sutrukdęs jiems tuoktis?

Bekas susilaikė nuo komentarų. Matyt, tai buvo per daug jautri tema ir Seirai, ir Hafui.

Hafas vertindamas nužvelgė Beką.

– Galiu lažintis, kad apie tai pagalvojai.

– Apie ką?

– Kokia ji lovoje...

– Dėl Dievo meilės, Hafai! – Bekas pašoko iš vietos. – Neketinu šito klausytis!

Bekas pasuko durų link ir vos nesusidūrė su Krisu.

– Ko neketini klausytis?

– Bandau įtikinti Beką vesti Seirą, – paaiškino Hafas.

Krisas pažvelgė į Beką. Jo tamsiose akyse šokinėjo linksmos kibirkštėlės, primindamos jų paslaptį – sceną, kuriai jis sutrukdė.

– Ar jau išvėdinai savo smokingą?

– Aš pasakiau Hafui, kad jis kliedi. O tu, matyt, taip pat gyveni svajonių pasaulyje.

Beko intonacija privertė Krisą žengtelėti atgal.

– Ko toks įniršęs?

– Ką tu, po velnių, veikei žvejybos namelyje?

– Ką? – šūktelėjo Hafas.

– Neseniai Redas man dėl to skambino, – paaiškino Bekas. – Jis buvo labai supykęs ant mūsų. Atrodo, Veinas Skotas grįžo į nuovadą nepajėgdamas nuslėpti džiaugsmo, nes sugavo Krisą žvejybos namelyje.

– Na ir kas? Aš einu įsipilti išgerti.

Kai Krisas pasisuko eiti, Bekas griebė jam už rankos. Krisas piktai išsisuko, bet liko stovėti.

– Ką tu ten veikei? – paklausė Bekas.

– Tai mano namelis.

– Tai nusikaltimo vieta. Ar žinai, ką apie tave gali pagalvoti?

– Nežinau. O ką?

– Kad esi kaltas.

Abu vyrai įtūžę svilino vienas kitą žvilgsniais. Pirmas pasidavė Krisas.

– Dėl to nei tu, nei Skotas neturėtumėt jaudintis. Šiandien nusivežiau Lailą į iškylą ir, klaidingai manydamas, kad tai bus romantiška, norėjau palenkti į savo pusę, jei reikėtų, kad ji patvirtintų mano alibi dėl sekmadienio popietės. Maniau, jei suvaidinsiu emociškai pažeidžiamą, jos globėjiški instinktai nugalės.

– Ir kaip sekėsi?

– Pasirodo, Laila neturi globėjiškų instinktų, – sausai atkirto Krisas. – Bet aš dar nepasiduodu.

Bekui nepatiko toks aptakus atsakymas, bet nutarė nesigilinti.

– Tu vis dar nepaaiškinai, kodėl nuvažiavai į namelį.

– Jis buvo pakeliui į miestą. Pamačiau posūkį ir nejučiom pasukau. Nebuvau ten nuo tada... kai tai įvyko, ir norėjau pats pamatyti namelį. Įėjau, apsidairiau, viskas išvalyta, bet dar matyti kraujo dėmės. Pabuvau tik kelias minutes. Kai išėjau, Skotas stovėjo atsirėmęs į patrulinę mašiną, nutaisęs savo kvailą, pašaipią šypseną.

– Ką jis sakė?

– Kažką gudraus, kad nusikaltėliai visada grįžta į nusikaltimo vietą. Pasiunčiau jį kuo toliau. Jis paklausė, ką ten veikiau, ar nieko nejudinau.

– Ką tu atsakei?

– Nieko. Juk liepei be tavęs neatsakinėti į jokius klausimus.

– O kas buvo paskui?

– Sėdau į automobilį ir palikau jį ten stovintį.

– Krisai, ar tu *paėmei* ką nors iš namelio?

Kriso išraiška buvo tokia, lyg ketintų ir Beką pasiųsti po velnių. Bet jis tik trumpai nukirto „ne“, paskui pridūrė:

– Vienintelis daiktas, kurį liečiau – durų rankena.

Bekas abejojo, ar tuo tikėti, bet daugiau neklausinėjo. Būtų geriau, jei Krisas su juo kalbėtų visiškai atvirai, bet negalėjo

to reikalauti. Advokatas ne visada nori žinoti, ar jo klientas kaltas, ar ne.

– Tikiuosi, neįvyko nieko bloga, – pasakė jis viltingai, nors pats tvirtumo nejautė. – Būtų buvę geriau, jei prieš eidamas ten, būtum pasitaręs su manim.

– Tu mano advokatas, o ne darželio auklėtojas, – paleidęs atsisveikinimo šūvį Krisas nėrė iš kambario. Po kelių minučių jis grįžo į oranžeriją su taure. Atsisėdęs ant nedidelės kušetės apsidairė, lyg pirmą kartą matytų šį kambarį.

– Kodėl mes čia?

– Aš visą dieną buvau kabinete ir norėjau pakeisti aplinką, – pasakė Hafas. – Bekas rado mane čia, kai užėjo pasikalbėti apie reikalus.

– Pavyzdžiui, apie ką? Be Beko ir Seiros santuokos. Beje, tai mane juokina.

– Ir mane, – atsakė Bekas. – Ir jokių diskusijų čia nereikia, – jis niūriai pažvelgė į Hafą ir vėl atsigręžė į Krisą. – Atėjau pranešti Hafui apie kai kurias bėdas. – Jis išvardijo temas kaip bendrovės vidaus atmintinės punktus.

– Tai svarbūs dalykai, – pasakė Krisas. – Ar negalėjai palaukti manęs, kad juos aptartume. Jau tapo įpročiu palikti mane nuošalyje.

– Neketinau to daryti, Krisai. Hafas paklausė, o aš...

– O jis atsakė, – pertraukė jį Hafas. – Jis tau vėliau paaiškins išsamiau. Dabar mums reikia aptarti dar vieną dalyką. Tai rimta ir susiję su Seira.

– Sakiau, šita tema nutraukta.

– Ne apie tai, Bekai. Tai kitas dalykas.

Krisas siurbčiojo viskį.

– Nekantrauju išgirsti, ką gi mano mažoji sesutė vėl iškrėtė.

Dvidešimt antras skyrius

Buvo šeštadienio vakaras, o Atlėpausis Votkinsas neturėjo kur eiti. Nuo dešimtos ryto jis gėrė pigiame bare, pasislėpusiame taip giliai miške, kad nežinodamas nebūtum jo radęs. Toks slaptumas buvo neprošal, nes klientai retai kada prisistatydavo gimimo liudijime įrašytu vardu ir labai nemėgo smalsių klausimų.

Atlėpausis ilgai žaidė biliardą ir daug pralošė statydamas. Vėliau moteris be priekinio danties, į nosį įsivėrusi žiedą, atsisakė jo siūlomo gėrimo. Pažvelgusi į jo ausis, ji nusikvatojo.

– Dar nesu tokia ištroškusi.

Atstumtas Atlėpausis griuvinėdamas išėjo iš baro, svarstydamas, kas pakęstų tokį įžeidimą. Išgėręs jis jausdavosi nelaimingas. Alkoholis jį visada suerzindavo. Kuo būdavo girtesnis, tuo blogesnė nuotaika jį apimdavo. O šį vakarą jis ypač daug išgėrė.

Jo įtūžis tapo nevaldomas, kai grįžo į draugelio namus, kur buvo apsistojęs.

– Tavęs ieškojo, žmogau, – vyrukas (Atlėpausis neprisiminė net jo vardo) savo kaulėtu kūnu užstojo duris ir kalbėjo su juo per aprūdijusį tinklą. Tai nemaloniai priminė tuos retus atvejus, kai draugai aplankydavo Atlėpausį kalėjime.

– Kas ieškojo?

– Du policininkai iš nuovados – šiandien apie ketvirtą po pietų. Mano senutė juos išplūdo. Nieko nuostabaus. Vonios kambaryje ji įsirengusi metadono laboratoriją.

– Ar sakė, ko nori?

– Ne. Bet kai lipo į mašiną, girdėjau, kaip vienas jų paminėjo Hoilą. Kad ir kaip ten būtų, Atlėpausi, mano senutė sako, kad negali pas mus likti. Atleisk, žmogau, bet varyk... – jis gūžtelėjo kaulėtais pečiais. – Žinai, kaip būna.

Velnias! Dabar jis nebeturi kur apsistoti ir, bjauriausia, – policija jo ieško. Nė dienos ramybės... Visą gyvenimą šitaip. Atlėpausį padarė žiaurų nuolat jį mušdamas tėvas ir būrys brolių bei seserų, šaipydamiesi iš jo ausų. Jų pajuoka buvo negailestinga, todėl jis išmoko taip pat negailestingai gintis. Atlėpausis priklausė agresyvių karštagalvių gaujai, kurie, vos šiek tiek užkliudyti, griebiasi ginklo – kartais tai būna jų pačių rankos, kojos ar dantys.

Atlėpausis lėkė motociklu šoniniu keliuku ir noras smurtauti tiesiog kunkuliavo. Visa jo manta tilpo ryšulyje, užkištame už sėdynės. Atlėpausis mėgino galvoti aiškiai ir ramiai, bet pigiu alkoholiu persisunkusios smegenys neveikė, tai buvo negerai, juk turėjo priimti svarbius sprendimus. Pirmiausia, kur apsistoti? Pas gimines? Jie išsibarstę po visą pietų Luizianą, bet jam nė vienas nepatinka. Dėdė primena mirusį tėvą, o Atlėpausis nekentė to bjauraus kalės vaiko. Dauguma giminaičių turi inkščiančius vaikus, kurie veikė ir taip silpnus jo nervus. Prieš kelias savaites pusbrolis leido jam miegoti svetainėje ant sofos. Bet po nakties apkaltino – esą turįs nedorų minčių dėl jo žmonos. Atlėpausis tik nusikvatojo – ji bjauri kaip subinė ir tik aklas galėtų turėti nedorų minčių.

Iš tiesų moteris nebuvo *tokia* bjauri, Atlėpausis ne tik jos geidė, bet ir žaidė su ja, ji pati to maldavo, ragino paskubėti ir baigti, kol jos senis grįš su šešiomis skardinėmis alaus ir majonezu, kurių nupirkti jį pasiuntė. Kad ir kaip ten būtų, viskas baigėsi. Atlėpausis išsikraustė ir pradėjo lankyti draugus, kurių turėjo begalę. Jį jau išvijo iš vienų namų, nes juo susidomėjo teisėsauga. Kalbos greitai sklinda. Dabar jis bus lyg pavojinga liga užsikrėtęs – niekas nenorės jo priimti po savo stogu.

Ir kodėl tuodu policininkai jo ieško?

Na taip.

Jis nenori galvoti apie blogiausia, bet jis nekvailas. Tie farai paminėjo Hoilą, ir Atlėpausis gali lažintis iš savo kairio kiaušo, kad jie galvoje turėjo tą nelaimėlį. Vėliau jis manys, kad tuo metu elgėsi vedamas pa... pasą... na, kažkokios „pa" minties. Ar kaip ten vadina tuos impulsus, glūdinčius giliai smegenyse ir priverčiančius tave vienaip ar kitaip pasielgti, dar net nespėjus apie tai pagalvoti. Atlėpausis nemanė, kad jis turi tikslą, bet tikriausiai turėjo, nes atsirado gražiame užmiesčio plente, prie kurio gyveno Hoilai.

Taip, čia jų dvaras, apsuptas ąžuolų, tokių tobulų, kad atrodo dirbtiniai, kaip filmo dekoracija. Už namo leidosi saulė, nutvieksdama jį auksiniais spinduliais. Tokiame name tilptų visas kalėjimo kamerų blokas. Galėjai pasakyti tik vieną dalyką – namas gražesnis ir švaresnis už jų liejyklą. Atlėpausis pravažiavo pro dvarą išilgai baltos metalinės tvoros, kuri atrodė nepavojinga, bet įtarė, kad ji gali būti saugoma elektros laidų.

Kalės vaikai! Mano esą žemės valdovai. Ir velniškai akivaizdu – gyvena kaip tokie.

Antrą kartą pravažiuodamas namą Atlėpausis pamatė, kaip Krisas Hoilas nubėgo laiptais ir įsėdo į savo sidabrinį poršė. Atlėpausis padidino greitį, kad jo nepastebėtų šnipinėjančio. Laimei, išvažiavęs iš kiemo Krisas pasuko priešinga kryptimi. Atlėpausis apsigręžė ir saugiu atstumu nusekė iš paskos. Kiek pavažiavęs Hoilas išsuko iš kelio ir įvažiavo pro atvirus vartus. Namas keliuko gale buvo daug mažesnis nei Hoilų, bet daug geresnis, nei Atlėpausiui kada nors teko gyventi.

Pro duris išėjo patikimas Hoilo dauguržis Bekas Merčantas ir įsėdo į poršė. Atlėpausis padidino greitį ir pravažiavo pro Beko namą, stengdamasis, kad jie jo nepamatytų. Jis nusišypsojo karštam orui švilpiant pro šalį: kad ir kokie būtų jų planai šį vakarą, turės juos pakeisti.

Šį vakarą Bekas niekur nenorėjo eiti su Krisu.

Jis tingiai leido šeštadienį namie, nuplovė sunkvežimiuką, išmaudė ir iššukavo Fritą. Dirbdamas jis mėgino išnarplioti užgriuvusius rūpesčius.

Kai vėlyvą popietę jam paskambino Krisas ir pakvietė papramogauti, Bekas atsisakė. Bet Krisas buvo atkaklus.

– Mes niekur nebuvom po Denio mirties. Nuolat pykstamės dėl tų visų nesąmonių. Eikim kur nors pasėdėti ir kelias valandas užmirškim bėdas.

– Kur važiuojam? – paklausė Bekas, kai Krisas išvažiavo į užmiestį.

– Gal į „Skustuvo ašmenis“?

– Aš ten nenoriu, per daug alkoholio, triukšmo, žmonių.

Krisas žvilgtelėjo į jį.

– Sensti, Bekai.

– Tiesiog šįvakar ne ta nuotaika.

– Galvoji apie mano seserį?

Krisas erzino, bet Bekas atsakė rimtai:

– Iš tiesų apie ją ir galvoju. Ką ji sumanė?

– Neįsivaizduoju.

Kaip tik taip Krisas atsakė vakar, kai Hafas papasakojo jiems, kad Seira lanko Kriso bylos prisiekusiuosius.

– Ji kalbasi su visais, kas jai atsako.

Kai Bekas paklausė, kodėl Seira taip elgiasi, Hafas ir Krisas prisiekinėjo nežiną. Jie tik gūžčiojo pečiais, lyg nustebę dėl Seiros veiklos ir neperprasdami jos ketinimų. Vis dėlto sprendžiant iš jų susirūpinimo, atrodė, kad nutuokia. Hafui nepatiko, kad Seira susitikinėja su prisiekusiaisiais, Krisui – taip pat. Tai Bekui kėlė nerimą. Krisas nutraukė jo minčių giją:

– Kas čia?

– Kas? – Bekas atsisuko atgal pažiūrėti, kas atkreipė Kriso dėmesį veidrodėlyje. Už jų lėkė motociklas, sparčiai didindamas greitį.

– Ar tik ne jis sukinėjosi apie mano namus, kai aš išėjau? – retoriškai paklausė Bekas ir šūktelėjo: – O velnias! Tai...

mūsų draugas Atlėpausis Votkinsas. Maniau, kad Redas juo pasirūpino.

– Matyt, dar nesurado, – Bekas ištiesė ranką į prisegtą prie diržo mobilųjį telefoną, ketindamas skambinti šerifui. – Gali nuo jo pabėgti, bet neišleisk iš akių. Aš pasakysiu Redui kur mes. Gal pavyks išlaikyti Votkinsą, kol Redas atvyks.

Vos jis ištarė šiuos žodžius, motociklas trenkėsi poršė į užpakalį. Krisas sodriai nusikeikė, padidino greitį ir šūktelėjo:

– Laikykis!

Nepraėjus nė akimirkai, jis staigiai paspaudė stabdį. Bekas dar nespėjo prisisegti ir saugos diržas skaudžiai kirto jam į krūtinę.

Vengdamas visiškos nelaimės, mat motociklui skrendant per poršė Krisas ir Bekas tikriausiai būtų netekę galvų, Votkinsas pasuko priekinį ratą į kairę. Motociklas numušė kairį užpakalinį poršė buferį ir nuvirto ant šono, prispausdamas Atlėpausiui kairę koją. Atlėpausis atsistojo ir raišuodamas atšokavo prie jų, grūmodamas kumščiu ir rėkdamas nešvankybes.

Kai Krisas staigiai stabdė, telefonas iškrito Bekui iš rankų. Jis atsisegė diržą ir ėmė grabinėti ant grindų.

– Skambink Redui. Aš juo pasirūpinsiu. – Bekui nespėjus sulaikyti, Krisas išlipo iš automobilio ir iš karto puolė: – Labai norėjai su manim pasikalbėti, Atlėpausi?

– Tu žinai, ko aš noriu.

– Tikriausiai daugiau Hoilų kraujo.

Atlėpausis nukreipė žvilgsnį į Beką, kuris pakėlė nuo grindų telefoną.

– Mesk jį, Merčantai.

– Tai atsitrauk ir atvėsk.

Atlėpausis staiga susinervino, niekaip negalėjo apsispręsti, ką daryti. Jis apsilaižė lūpas ir vėl pažvelgė į Krisą. Šis riktelėjo:

– Gal tau neužteko mano brolio kraujo?

– Ar šerifas todėl manęs ieško?

– Nebent dar ką nors nužudei.

Atlėpausis žengė Kriso link.

– Tu prakeiktas...

Daugiau jis nespėjo nieko ištarti, nes Krisas pasilenkė ir galva trenkė Atlėpausiui į kirkšnį, nusviesdamas jį atgal. Atlėpausis sureagavo kaip įpratęs peštis kovotojas. Bekas greit paspaudė numerį 911 ir numetė telefoną ant sėdynės. Jis žinojo, kad dispečerinė nustatys skambučio vietą.

Bekas išlipo pro keleivio dureles, bet nepastebėjo, kad automobilis sustojo ant kelio krašto. Nesitikėdamas, kad čia pat gilus griovys, jis prarado pusiausvyrą ir nusirito į jį. Kai atsistojo ir išlipo iš griovio, Krisas ir Atlėpausis stovėjo sustingę abipus baltos linijos kelio vidury net žiežirbuojančia nuo įtampos poza. Krisas laikė prispaudęs ranką prie šono, pro pirštus sunkėsi kraujas. Atlėpausis žiūrėjo į savo peilį, nuo kurio ant karšto asfalto lašėjo raudonas tirštas skystis, ir kvailai mirksėjo. Pagaliau jis pakėlė galvą ir apstulbęs pažvelgė į Krisą, paskui nusigręžė ir nubėgo prie motociklo. Krisas svirduliuodamas žengė iš paskos.

– Tegu jis važiuoja! – Bekas sugriebė Krisui už marškinių ir patraukė atgal. – Policija jį pagaus.

Kriso keliai sudrebėjo ir jis susileido ant žemės. Atlėpausis pastatė motociklą, užšoko ir užvedęs variklį šovė į priekį. Nakties tyloje motociklo riaumojimas buvo kurtinamas. Bekas padėjo Krisui atsistoti ir nuvedė jį į automobilį.

– Atsargiai, mes ant griovio krašto. Kaip jauties?

Krisas linktelėjo ir sumurmėjo:

– Taip taip, man viskas gerai, – jis pažvelgė į ranką. – Tas pimpačiulpys mane supjaustė.

– Aš paskambinau devyni vienas vienas. – Bekas padėjo Krisui atsisėsti ir paėmė telefoną. – O velnias, jie mane blokuoja.

– Nesijaudink, Bekai. Tai tik paviršinė žaizda.

Bekas pažvelgė į ištiestą Kriso ranką. Ilgas rėžis ėjo nuo dvigalvio žasto raumens iki riešo. Žaizda atrodė negili, bet prietemoje buvo sunku įžiūrėti. Galėjo būti ir rimtesnė, negu atrodė.

– Tu nežinai, koks tas peilis buvo.

– Nuvešk mane pas daktarą Kerou. Jis man suleis antibiotikų.

Krisas nenorėjo nė girdėti apie ligoninės priimamąjį, todėl Bekas liovėsi jį įtikinėjęs ir paskambino Redui Harperiui. Šerifo nebuvo, bet dispečeris užrašė visą informaciją.

– Pasakyk Redui, kad mes važiuojam pas daktarą Kerou.

Kai Bekas baigė kalbėtis telefonu, jie pasiekė tvarkingą mūrinį šeimos gydytojo namą. Kerou atidarė duris vilkėdamas pižamą, pasakė ketinęs leisti vakarą žiūrėdamas filmus per HBO kanalą. Kaip ir visi daktaro drabužiai, pižama buvo keliais dydžiais per didelė ir jis atrodė kaip nykštukas, vesdamas juos siauru, blausiai apšviestu koridoriumi į namo gilumą, kur buvo kabinetas.

– Čia mano tėvas gydytojavo daugiau nei penkiasdešimt metų, – paaiškino jis Bekui. – Net įsirengęs kabinetą Lafaeto gatvėje ir suremontavęs namą, aš pasilikau šį kambarį skubiems atvejams.

Daktaro ir Kriso nuomonė sutapo: nors žaizda bjauri, bet negili, todėl siūti nereikėjo. Kerou išvalė žaizdą antiseptiku, kuris taip dvokė, kad Kriso akyse pasirodė ašaros, o paskui sutvarstė.

– Suleisiu į raumenis antibiotikų. Nusismauk kelnes.

Krisas iškentė procedūrą ir taisydamasis kelnes tarė:

– Susitarkim, Hafui apie tai nieko nesakysim.

– O kodėl ne? – išsiblaškęs paklausė Kerou, dėdamas vienkartinį švirkštą į pavojingų atliekų dėžutę, pritvirtintą prie sienos.

– Jam nelabai būtų sveika išgirsti, kad vienintelį jo sūnų subadė peiliu.

Kerou kelias sekundes žvelgė į Krisą tuščiu žvilgsniu, o paskui tarė:

– Gerai. Teisingai manai. Per greitai po infarkto.

– Vis tiek Redas jam praneš, – pasakė Bekas. – Jei mes nepasakysim Hafui, jis velniškai supyks ir kraujospūdis vis tiek pakils.

– Manau, tu teisus, – pasakė Krisas. – Tačiau palaukim rytojaus, aš jam pasakysiu per pusryčius. Gal iki to laiko Votkinsas jau tupės areštinėje ir Hafui nereikės nervintis.

Jiems išeinant atvyko Redas Harperis.

– Liepėme ieškoti Votkinso motociklo, – pasakė jis, išlipęs iš automobilio ir priėjęs prie jų. – Policininkai stebi kelius toje vietovėje, kur jį matėt. Kaip tavo ranka, Krisai?

– Viskas bus gerai. Tik negaišdami suraskit Atlėpausį.

– Bėda ta, kad jis giminių ir draugų turi kiekviename aplinkiniame rajone. Pelkėse galima pasislėpti, tie žmonės neišduoda vienas kito. Klausinėjami jie užsičiaupia ir informacijos neišmuši nė su laužtuvu.

– Ar žinai, kur jis gyveno nuo to laiko, kai išėjo iš kalėjimo? – paklausė Krisas.

– Pasak jo priežiūros pareigūno, turėjo gyventi pas tėvo gimines, bet šiandien buvau pas jo dėdę, sakė, kad Votkinsas išsikėlė iš jų prieš kelias savaites. Jis mano, kad Atlėpausis apsistojo pas draugus.

Redas pasakė, kad šią popietę jie patikrino kelias vietas.

– Visi, su kuriais šnekėjom, apsimetė nieko nežiną, bet veikiausiai meluoja. Šį vakarą vėl ieškosim.

– Būkit atsargūs, – įspėjo Krisas. – Jis tai žino.

– Taigi, kažkas jam pasakė.

– Kai Krisas paminėjo Denį, Atlėpausis iš karto paklausė, ar jūs todėl jo ieškot, – paaiškino Bekas.

– Turėkit arešto orderį, – pasiūlė Krisas. – Gal rasit ką nors, kas jį siejo su Deniu.

Redas atmetė tokią optimistinę galimybę.

– Nemanyčiau, kad pagausim Atlėpausį su svariais įkalčiais. Jis ne Einšteinas, bet ir ne toks kvailas.

– Tikriausiai tu teisus, – rimtai tarė Krisas. – Bet esu įsitikinęs, kad jis nužudė mano brolį.

Redas pažadėjo pranešti, jei ką nors sužinos, grįžo į savo automobilį ir išvažiavo. Krisas liepė daktarui Kerou atsiųsti jam sąskaitą ir šis pažadėjo tai padaryti.

– Ne visai toks vakaras, kaip tikėjausi, – pasakė Krisas, sėsdamas į automobilį, kurio užpakalinis buferis buvo įlenktas, o žibintas sudaužytas.

Vairavo Bekas.

– Jaučiau, kad geriau likti namie.

– Taigi labai tau dėkui už rūpestį, – pasakė Krisas, apsimesdamas įsižeidusiu. – Nedrįstu nė pagalvoti, kas būtų atsitikę, jei būčiau buvęs vienas. Žinoma, tu taip ilgai delsei, kad jis būtų spėjęs paleisti man žarnas ir išmėsinėti.

– Aš įkritau į griovį, – graudžiai tarė Bekas.

– Ką?

– Girdėjai, ką pasakiau.

– Ar dėl to čia tas užsistovėjusio vandens kvapas?

– Aš iki kelių buvau jame.

Krisas nusikvatojo ir priglaudė ranką prie krūtinės kaip naujagimį.

– Jau pradeda skaudėti. Reikėjo paprašyti daktaro nuskausminamųjų.

– Atrodo, Atlėpausis susijęs su Denio mirtimi, ar ne?

– Manau, jis *ne susijęs,* jis jį nužudė iš keršto.

– Tada... Ai, nesvarbu.

– Kas nesvarbu?

Bekas gūžtelėjo pečiais.

– Jei jis nužudė Denį, turėtų mūsų vengti? Ypač tavęs. Man keista, kad šįvakar jis mus persekiojo.

Krisas papurtė galvą.

– Tu mąstai kaip racionalus, protingas žmogus, Bekai. O Votkinsas – atmata. Jam tiesiog niežti leisti mums suprasti, kad jis nužudė. Jis šaiposi iš mūsų. Negali atsispirti nedžiūgavęs. Galiu vienos rankos pirštais suskaičiuoti, kiek kartų buvom susitikę prieš jam sėdant į kalėjimą. O dabar jis staiga išdygsta visur, kur mes esam. Manai, tai sutapimas?

– Turbūt tu teisus. Jis galėjo tave nužudyti, Krisai.

– Kaip tik tai aš ir pagalvojau, – niūriai tarė Krisas. – Bet tik tada, kai viskas baigėsi. Kai suvokiau, kas galėjo atsitikti, man sulinko keliai.

Bekas įsuko į Hoilų įvažiavimą.

– O velnias! – suvaitojo Krisas. – Nesulaukėm nė pusryčių.

Name plieskė visos šviesos. Hafas stovėjo verandoje ir rūkydamas cigaretę laukė jų.

Na, jis ir susikniso gyvenimą!

Atlėpausis Votkinsas važiavo šalutiniais vieškeliais, kurie labiau priminė keliukus per pelkėtą vietovę. Kartais jie baigdavosi dumblėta, pilna gyvačių kūdra ar aklakeliu, atsiremiančiu į tankų mišką. Tai versdavo jį grįžti atgal, rizikuojant susidurti su jį persekiojančių policininkų gauja. O, jis nenustebtų, jei Hoilai būtų užsiundę paskui jį kelis šunis.

Atlėpausis nebuvo vunderkindas, kai reikėjo mokytis iš knygų, tačiau sugebėjo peštis. Jis žinojo, kaip atremti brutalią jėgą – nedelsdamas duodi atgal, o jei nori laimėti, nesilaikai jokių taisyklių.

Kai Krisas Hoilas jį apkaltino, jis išsigando, tačiau nugalėjo savigynos instinktas. Prisiminęs visam gyvenimui įkaltas pamokas, pamiršęs trejus sunkius kalėjimo metus ir tai, kad paleistas lygtinai, jis išsitraukė iš bato aulo peilį.

Dabar Atlėpausis keikė save už tai, kad išgėrė per daug, neišlaikė šalto, blaivaus proto ir leido tam turtingam šunsnukiui jį sukurstyti. Atlėpausio galva dar buvo apsvaigusi, jis nepajėgė prisiminti susirėmimo smulkmenų; neatsiminė, kad būtų švaistęsis peiliu, bet tikriausiai taip buvo, nes Hoilas stovėjo kraujuodamas.

Prisiekiu Dievu, vėliau aiškins Atlėpausis tiems, kas jo klausysis, *aš tik norėjau jį pagąsdinti peiliu. Visai neketinau jo naudoti.*

Dvidešimt trečias skyrius

Seira paskambino Bekui į kabinetą pirmadienį, penktą valandą po pietų.

– Bekas Merčantas.

– Seira Linč. Ar jūs laisvas šiandien po pietų?

– Ar kviečiat mane į pasimatymą?

– Noriu, kad pasikalbėtumėt su vienu žmogumi.

– Kokiu?

– Kelvinu Makgro.

– Savo pirmtaku? Apie ką?

– Susitinkam mano motelyje šeštą.

Ir pypsėjimas ragelyje.

Bekas pasibeldė į Seiros kambario duris lygiai šeštą, ir Seira iš karto atidarė. Jos rankinė jau buvo ant peties, kambario raktas rankoje.

– Ar aš nė neužeisiu?

Seira uždarė duris.

– Aš vairuosiu.

Nuomoto kabrioleto stogas buvo nuleistas. Kai jie išvažiavo už miesto, vėjas į visas puses plaikstė Seiros plaukus, bet ji to nepastebėjo. Oro kondicionierius pūtė visu pajėgumu, bet oras

automobilyje vis tiek buvo tvankus. Jis visą dieną stovėjo saulėje ir sėdynių apmušalai po Beko šlaunimis ir nugara priminė kaitvietę.

– Girdėjau, jūs su Krisu įdomiai praleidot šeštadienio vakarą, – pasakė Seira.

– Mėginom tai nuslėpti, bet naujienos greitai sklinda.

– Kaip jo ranka?

– Ne taip blogai, kaip galėjo būti.

– Negaliu įsivaizduoti Kriso pešantis su kuo nors kelio vidury. Apie ką jis galvojo?

– Kad Votkinsas nužudė Denį.

Seira staiga pasuko galvą.

– *Atlėpausis Votkinsas?* Ar mes kalbam apie tą patį žmogų?

– Taip, apie nevykusį jūsų gerbėją. Denis atmetė jo prašymą dėl darbo liejykloje, – Bekas trumpai paaiškino, kodėl Votkinsas laikomas įtariamuoju.

– Manot, kad tai įmanoma? – paklausė Seira, išklausiusi Beką.

– Įmanoma? Taip.

– Ir tikite tuo?

– Nežinau, Seira, – Bekas pasimuistė ir dėl deginančių sėdynės apmušalų, ir dėl jos klausimo. – Policijos nuovada mano, jog pakankamai įtikima, kad reikėtų apklausti Votkinsą.

– Jei visus, kurie turi nuoskaudų dėl Hoilų, surikiuotume į eilę, ji nusidriektų ištisas mylias. O kaip kiti darbuotojai, kuriuos išmetė iš darbo per visus tuos metus? Lyg lapelis su Votkinso pavarde būtų ištrauktas iš skrybėlės.

– Sutikčiau su jumis, jei ne Votkinso elgesys šeštadienio vakarą. Mačiau, kaip jis pravažiavo pro mano namus. Tuo metu aš jo neatpažinau – tiesiog pralėkė motociklininkas. Bet tai buvo Votkinsas. Jis atsekė Krisą, o paskui tyčia mėgino nustumti nuo kelio. Kaip žinot, dabar jam bus pareikštas kaltinimas dėl užpuolimo ir mirtinai pavojingo ginklo panaudojimo, net jei jis visiškai nesusijęs su Denio mirtimi. Votkinsas nuėjo įspūdingą nusikaltėlio kelią. Išgirdęs Denio vardą, jis susinervino. Kad ir

kaip mes vertintume, jis – pavojingas žmogus, ir nemanau, kad žudant jo ranka sudrebėtų.

Neatrodė, kad Seira patikėjo.

– Votkinso teistumas jį paverčia atpirkimo ožiu, ar ne?

– Jis puolė Krisą peiliu.

– Ar jūs matėt jų kovą?

– Kai ką mačiau, kai išbridau iš griovio.

Jis papasakojo apie savo nelaimę, bet Seirai nepasirodė juokinga. Jos lūpos sukrutėjo.

– Jei jūs teisme duotumėt parodymus kaip liudytojas, ar davęs priesaiką galėtumėte teigti, kad Votkinsas tyčia perrėžė Krisui ranką?

– Argi tai neakivaizdu? Kriso ranka kraujavo.

Seira įvažiavo į kelkraštį ir sustojo magnolijos šešėlyje. Neišjungusi variklio ji atsisuko į Beką.

– Kartą, kai mes buvome paaugliai, kokių keturiolikos penkiolikos metų, aš praleidau visą popietę vonios kambaryje puošdamasi. Nors name dar trys vonios kambariai, Krisas vis beldė į duris ir ragino mane, tikriausiai tik dėl to, kad jam buvo nuobodu. Galiausiai aš atidariau duris ir liepiau jam dingti – palikti mane ramybėje. Jis įsispraudė vidun ir mes ėmėm spardytis. Staiga Krisas suriko lyg skerdžiamas ir nubėgo ieškoti Hafo. Jis pasiskundė, kad aš jį puolusi plaukų žnyplėmis ir bjauriai nudeginusi ranką. – Seira nutilo, kad Bekas suvoktų visą situaciją. – Atidarydama duris, aš nelaikiau tų žnyplių, Bekai. Jos buvo įjungtos, bet gulėjo ant tualetinio staliuko.

– Norite pasakyti, kad jis tyčia nusidegino?

– Taip, ryžosi ištverti skausmą, norėdamas mane apkaltinti.

– Jūs teigiate, kad Krisas tyčia pakišo ranką Atlėpausiui po peiliu?

Seira ilgai ir įdėmiai žvelgė į Beką, o paskui nuvairavo automobilį į plentą.

– Jūsų susirėmimas su Votkinsu nebuvo vienintelė paskala, kurią išgirdau šiandien.

– O kur klausėtės tų paskalų?

– Grožio salone.

Bekas nusmaukė saulės akinius ir pažvelgė į vėjo sutaršytus Seiros plaukus.

– Man darė pedikiūrą! – provokuojamai tarė ji.

Tai suteikė progą pasilenkti ir pažiūrėti į dailią dešinę koją, kuria ji spaudė greičio pedalą, laikydamasi septyniasdešimties mylių per valandą nuo tada, kai išvažiavo už miesto.

– Mm... Gražu. Bet spalvos neįmanoma nusakyti. Tikrai ne raudona ar rausva. Kaip ji vadinasi?

– Merlin smėlinė.

– Kaip Merlin Monro?

– Tikriausiai. Niekada apie tai nepagalvojau. Bet svarbu ne mano kojų nagų spalva, o tai, kad salonas – geriausias vietos informacijos šaltinis. Ten galbūt nežino, kur yra Irakas, tačiau labai gerai informuoti, kas su kuo miega, kas buvo sužeistas praėjusį šeštadienį ir panašiai.

– Ar ten sužinojot, kokios Kriso teismo prisiekusiųjų pavardės?

Seira kilstelėjo antakius, bet nesileido išmušama iš vėžių.

– Tiesą sakant, ne, – šaltai tarė ji, – šią informaciją gavau iš Teismo rūmų, – ir patylėjusi pasakė: – Man buvo įdomu, ar Hafas apie tai žino.

– Žino. Negi manėt, kad jūsų susitikimai liks paslaptis? Jūs – išskirtinė asmenybė, Seira. Nors ir apsirengusi geriausiais drabužiais, kuriuos gali pasiūlyti vietos Volmartas*, bet jiems jūs liekat didmiesčio gyventoja. Faktas, kad grįžot po dešimties metų, – jiems didelė naujiena. Bet jūs kišatės į Hafo reikalus, ir tai net didesnė sensacija. Kad ir kaip jie jus gerbtų, niekas nenori pyktis su Hafu Hoilu.

– Vos pradėjusi susitikinėti su prisiekusiaisiais žinojau, kad tai pasieks Hafo ir Kriso ausis. Ir jūsų, – pridūrė ji, šnairai pažvelgusi į Beką. – Man tai nerūpi.

– Ir ką tikėjotės rasti kapstydamasi tame šiukšlyne?

---

* *Wall Mart* – pigių universalių parduotuvių tinklas (vert. past.).

– Žmogų, turintį sąžinę, kuris prisipažintų paėmęs kyšį ar žinotų, kad kiti paėmė.

Seira papasakojo apie našlę Foster, turinčią protiškai neįgalų sūnų, ir apie susitikimą su vyru, kuris pradėjo verkti, kai jo paklausė apie prisiekusiojo darbą.

– Kai mėginau išgauti daugiau informacijos, jo žmona liepė man išeiti. Vėliau sužinojau, kad praėjus mėnesiui po Kriso teismo tas vyras išsigelbėjo nuo bankroto. Koks sutapimas!

Seira išsuko iš greitkelio ir įvažiavo pro įspūdingus geležinius vartus. Abipus jų per dirbtinius akmenis kliokė dirbtiniai kriokliai, ant vartų kalto metalo raidės skelbė: „Paežerės dvaras". Pensininkų bendruomenė buvo įsikūrusi ant dirbtinio ežero kranto, šalia plytėjo smaragdinis aštuoniolikos skylučių golfo laukas. Vešlių ąžuolų giraitėje buvo įsikūręs klubas, baras ir rekreacijos centras. Paslaugos buvo išvardytos baltomis raidėmis žaliame stende.

Gyvenamieji namai pastatyti kompaktiškai, tačiau butai elegantiškai atskirti, per nepriekaištingai suplanuotą rajoną vinguriavo plytelėmis grįsti takeliai.

Seira pastatė automobilį lankytojams skirtoje aikštelėje prie klubo, tačiau nelipo lauk.

– Nekenčiu tokių vietų. Jos pernelyg sterilios. Kasdien tie patys veidai ir ta pati rutina. Negi jiems nenuobodu?

– Bent jau nereikia jaudintis dėl darbininkų streikų.

Seira atsigręžė į Beką.

– Taigi ir šita paskala teisinga, ar ne?

– Deja.

– Papasakokit apie tai.

– Yra toks vyrukas, vardu Nilsonas, – pasakė Bekas.

– Ši pavardė nuskambėjo salone. Jūs taip pat jį minėjot. Kas jis?

– Firmų, tokių kaip Hoilų bendrovė, bėda.

– Matyt, Bilio Poliko žmona susisiekė su juo.

– Ir dėl to jis pasikvietė sunkiąją artileriją, – pasakė Bekas. – Jis pasamdė profsąjungų žmones, kad surengtų piketą ir ragintų mūsų darbininkus streikuoti.

– Ir gerai padarė.

– Bus pakankamai bjauru, Seira.

– Jau dabar bjauru.

– Žmonės nukentės. Ne, nesakykit nieko, – greit tarė jis, pamatęs, kad Seira ketina prieštarauti. – Manau, neįmanoma nukentėti labiau negu Bilis, tai tragiškas įvykis, tačiau netyčinis. Galbūt jo buvo galima išvengti. O streikas – tai karas.

– Tikiuosi, jūsų pusė pralaimės.

Bekas liūdnai nusijuokė.

– Gal jūsų noras ir išsipildys, – jis atrėmė galvą į sėdynės atramą ir pažvelgė į viršų pro medžio, po kuriuo jie stovėjo, šakas. – Labai netinkamas laikas. Denis mirė vos prieš savaitę, atrodo, tai žmogžudystė. Redas Harperis iš paskutiniųjų stengiasi surasti nedorėlį, ištroškusį Hoilų kraujo. O jo skyriaus detektyvas vis dar stato pinigus už Krisą, kaip už tinkamiausią įtariamąjį. Jūs važinėjat tai šen tai ten savo atviru raudonu automobiliu ir primenat žmonėms, kad Krisas ne pirmą kartą įtariamas žmogžudyste. Dėl jūsų Hafo kraujospūdis kyla į stratosferą, palaikot priešingą pusę darbo ginče. Ir tai dar ne viskas.

– Kas dar?

Bekas pasisuko į Seirą.

– Man velniškai sunku jūsų neliesti, – jis pažvelgė žemyn į jos dešinę koją, sijonas buvo užsikėlęs aukštai virš kelių. – Nežinau, kas blogiau: būti toli nuo jūsų ir tik svajoti, kad jus liečiu, ar sėdėti šitaip arti, matyti jus ir vis tiek negalėti elgtis laisvai.

Jis pažvelgė į jos veidą, klaidingai manydamas, kad ten bus saugesnė teritorija, tačiau jos maištinga išraiška išblaškė tokias viltis.

– Ponią Foster papirko televizoriumi dideliu ekranu, kad jos neįgalus sūnus būtų patenkintas, – griežtai tarė ji. – O tas vyras pardavė savo sielą, kad išbristų iš skolų.

Bekas atsisėdo tiesiai ir atsiduso.

– Turite faktų? Galit įrodyti?

– Ne.

– Esat tikra, kad juodu buvo tarp tų šešių, balsavusių už Kriso išteisinimą? Ar galite tai įrodyti?

– Ne.

Jis priekaištingai pažvelgė į ją.

– Tarkim, našlė su neįgaliu sūnumi ir vos bankroto išvengęs vyras tikrai paėmė kyšį ir balsavo už tai, kad Krisas nekaltas. Ar pasijutot geriau, priminusi jiems apie jų nusižengimą?

Seira nuleido akis ir tyliai atsakė: „Ne".

– Kokį pamokomą poveikį jų gyvenimui turėjo tai, kad prikišot jiems veidrodį, Seira?

– Jokio, – atkirto ji. – Aš jus supratau.

– Tai kodėl jūs trikdėte tuos žmones? Ką pasiekėt? Jūsų taikinys – Hafas ir Krisas. Kodėl nesusigrumiat su jais?

– O kodėl *jūs* to nedarot? – atšovė ji. – Ar nenorit žinoti tiesos apie Kriso bylą? Jums verčiau nežinoti, jog Hafas papirko prisiekusiuosius, kad Krisas išsisuktų nuo kaltinimo žmogžudyste. Argi ne taip?

Bekas taip pat pakėlė balsą:

– Jei Hafas ir papirko prisiekusiuosius, tai vien tam, kad būtų tikras, jog jo sūnaus nenuteis už nusikaltimą, kurio jis *nepadarė*. Ši jūsų vendeta...

– Tai ne vendeta.

– Tai ko jūs norit?

– Sąžiningumo. Jie jo neturi. Tikėjausi, kad galbūt...

– Kas?

Ji nutilo, įkvėpė ir sumurmėjo:

– Kad jūs turit. Todėl ir atsivežiau jus čia, – ji linktelėjo į namukų ežero pakrantėje eilę. – Kelvinas Makgro gyvena trečiame name nuo kampo. Šįryt jis sutiko pasikalbėti. Aš net nustebau, kad jis sutiko pasimatyti su manim. Mane pribloškė jo išvaizda. Jis labai paseno nuo tada, kai jį mačiau pastarąjį kartą.

– Dešimt metų palieka pėdsakus.

– Manau, jis suseno per pastaruosius trejus metus, nes papirkinėjo prisiekusiuosius, mėgindamas išsukti Krisą. Kaltė jį užpjovė.

– Ar jis tai pripažino?

– Taip, Bekai. Sakė, kad tai buvo jo paskutinis žygdarbis Hoilų bendrovei. Jis tapo bendrovės juristu gana greit, kai Hafas perėmė valdymą iš mano senelio. Makgro dirbo Hafui ir jo firmai tai, ką dabar darot jūs. Paskutinis dalykas, kurį jis nuveikė, prieš Hafui jį išleidžiant į pensiją ir priimant jaunesnį ir...

– Ne tokį sąžiningą...

– Norėjau pasakyti gabesnį.

Bekas skeptiškai susiraukė, bet mostelėjo leisdamas jai kalbėti toliau.

– Kai paskyrė prisiekusiuosius, Makgro tarp jų ieškojo pažeidžiamų.

– Pavyzdžiui, turinčių neįgalų sūnų...

– Būtent, – Seira pažvelgė į teniso kortus, kur vangiai žaidė dvi poros. – Jūs labai įžvalgiai paklausėt, ar gerai jaučiausi pasikalbėjusi su tais žmonėmis. Jaučiausi šlykščiai, ypač apsilankiusi pas ponią Foster. Nekaltinu jų, kad pasinaudojo proga pasigerinti gyvenimą, net jei tai tokia smulkmena kaip televizorius. Būdama jos vietoj, aš taip pat būčiau pasinaudojus. Ji darė tai ne sau, darė, kad sūnui būtų geriau. Mylimam sūnui, – kai Seira atsigręžė į Beką, jos liūdna šypsena virto pasibjaurėjimo grimasa. – Bet Kelvinas Makgro atliko nešvarius Hafo darbus iš labai savanaudiškų paskatų. Jo elgesyje neįžvelgiu jokio kilnumo. Jis paliko Hafo bendrovę finansiškai aprūpintas, galėdamas apsigyventi tokioje prašmatnioje pensininkų bendruomenėje kaip ši. Tačiau šis žmogus negali ramiai gyventi. Šįryt jis džiaugsmingai sutiko progą palengvinti savo sąžinę. Jis viską man prisipažino.

Bekas ilgai žiūrėjo į ją, o paskui ištiesė ranką prie durelių rankenėlės.

– Gerai, eikim paklausyti, ką pasakys ponas Makgro.

❦

Jie nuėjo takeliu ežero pakrante. Makgro namo pirmo ir antro aukšto langus dengė kaltos grotelės, primenančios prancūzų kvartalo balkonus. Žinovė Seira tai įvertino kaip apgailėtiną imitaciją.

Seira dar kartą paspaudė skambučio mygtuką ir pažvelgė į akutę. Duris atvėrė ta pati slaugytoja, įleidusi ją rytą. Ji vilkėjo gurgždančią baltą uniformą, veido išraiška buvo suirzusi, nors rytą ji spinduliavo šypsena. Seira nesuprato, kodėl jos elgesys taip pasikeitė.

– Dar kartą laba diena.

– Rytą nepasakėt, kas jūs, – smerkiamai tarė slaugytoja.

– Aš jums pasakiau savo pavardę.

Slaugytoja piktai sumurmėjo. Žinodama, kad Bekas viską stebi, Seira išsitiesė.

– Kaip sakiau išeidama, aš ketinau atsivesti dar vieną žmogų susitikti su ponu Makgro. Ar galima užeiti?

– Taip, ponia, – šaltai atsakė slaugytoja ir pasitraukė įleisdama. – Jis terasoje, kur jį lankėte rytą.

– Ačiū. Ar jis mūsų laukia?

– Manau, taip.

Nors slaugytoja buvo šiurkšti, Seira dar kartą jai padėkojo ir mostelėjo Bekui sekti iš paskos. Jie nuėjo koridoriumi, jame buvo daug baldų, kaip ir kambariuose. Terasa buvo namo gale, priešais golfo lauką. Kelvinas Makgro nugara į duris sėdėjo tame pačiame krėsle kaip ir per praėjusį apsilankymą. Seira šypsodamasi ištarė jo vardą. Jis pažvelgė į ją lyg į visiškai nepažįstamą ir Seirą apėmė bloga nuojauta.

– Aš atsivežiau poną Merčantą. Ar dabar tinkamas laikas?

– Bijau, kad ne, Seira, – iš pinto krėslo su aukšta atkalte, slėpusia sėdintįjį, pakilo Krisas. – Bekas man pasakė, kad jūs su juo einat į svečius, ir tai priminė man, kad pastaruoju metu labai apleidau mūsų Kelviną. Aš dažnai apsilankau čia pažiūrėti, kaip jam sekasi. Deja, dabar viena iš jo blogųjų dienų. Jo protas prašvieséja ir vėl aptemsta. Žinai, šitaip būna sergantiesiems Alcheimerio liga.

Jis priėjo prie senuko ir meiliai padėjo ranką jam ant peties. Makgro nesujudėjo ir niekaip nesureagavo, tik tuščiai žvelgė prieš save.

– Būna dienų, kai jis neprisimena savo vaikų. O kartais teigia esąs kaimynės, septyniasdešimt aštuonerių metų našlės, kūdikio tėvas. Praėjusią savaitę jis nuogas braidžiojo ežere. Stebuklas, kad nenuskendo. O kitą dieną atrodė visiškai sveikas, sugrįžo visi įgūdžiai. Penkis kartus laimėjo šaškėmis prieš slaugytoją. – Krisas vėl suspaudė senukui petį. – Tragiška, ar ne? Kai pagalvoji, koks iškalbus jis buvo teismo salėje. Protas lyg plieniniai lynai, – jis sielvartingai papurtė galvą. – Dabar, kartais dienų dienas neištaria nė žodžio, o kartais plepa neužsičiaupdamas, bet visokius beprasmius dalykus. Negalima tuo tikėti.

Seiros kvėpavimas padažnėjo, pasidarė karšta. Kraujas mušė į galvą. Ji neketino alpti, bet atrodė, kad tuoj tuoj sprogs. Ji galėjo ignoruoti Krisą, žinojo, kad juo negalima pasitikėti, tačiau ją mirtinai žeidė Beko išdavystė. Jis paspendė jai spąstus, o paskui buvo toks įžūlus, kad saldžiai suokė apie geismą ir svajones. Ji norėjo išdraskyti jam akis už tai, kad privertė juo patikėti, kad leido pamanyti, kad galbūt jis ne toks vertas paniekos, kaip tie vyrai, kuriems ištikimai tarnavo.

Seira atsigręžė į jį ir riktelėjo:

– Tu – kalės vaike! – Tai buvo tik švelnus apibūdinimas to, ką jam jautė.

Ji pramovė pro jį, paliko neskoningus namus ir tekina leidosi prie automobilio. Sunkiai alsuodama, iš dalies dėl kaitros, tačiau labiau iš įniršio ir pažeminimo, Seira įkišo raktelį į spynutę ir pamatė, kad ranka kraujuoja – taip stipriai spaudė raktelį, kad jo dantukai įsirėžė į delną.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Klarkas Deilis išėjo iš namų dešimt po dešimtos, pusvalandžiu anksčiau, negu reikėjo. Iki gamyklos automobiliu vos penkios minutės, o pamaina prasideda vienuoliktą valandą. Atmosfera namie buvo tokia nepakenčiama, kad jau verčiau kuo greičiau atsidurti liejykloje. Liusė širsta dėl Seiros. Tekėdama už jo žinojo, kad jis su Seira Hoil kadaise buvo pora, ir nors abu tada mokėsi vidurinėje, tie santykiai buvo rimti. Save gerbiantys apkalbų šaltiniai nepraleido nė vienos pikantiškos jų meilės istorijos smulkmenėlės.

Liusė kedeno šią temą, kai jie dar susitikinėjo. Klarkas buvo jai atviras. Jau verčiau tegul ji išgirsta iš jo, negu iš miesto žmonių, besidžiaugiančių kitų nelaimėmis ir mielai jas aptarinėjančių.

Liusė net privertė Klarką prisipažinti, kad jis mylėjo Seirą. Tačiau jis aiškiai pasakė, kad ta meilė – jau istorija, ir priminė Liusei, kad ji taip pat nėra skaisti mergelė. Tema buvo pamiršta. Kai jie susituokė, nebebuvo dėl ko pyktis. Vis dėlto viena žinoti apie Seirą ir visai kas kita, kai Seira mieste, ateina į namus ir atrodo kaip milijonas dolerių. Liusei tai visiškai nepatiko. Vos Seira nuvažiavo, ji iš karto užsiplieskė:

– Aš to nepakęsiu, Klarkai.

Ji kalbėjo tyliu, bet tvirtu balsu, rodydama, kad nejuokauja. Kai Liusė rėkdavo, Klarkas žinodavo, kad ginčą išprovokavo pyktis, kad tai nelabai rimta ir ilgai netruks. Tačiau dabar kitaip. Tyliai kalbėdama Liusė teigė, kad jis verčiau sėstų ir klausytų, ką ji nori pasakyti.

– Gana, kad taikstausi su tavo girtuokliavimu ir nuolatine depresija, nepakęsiu, kad dar miegi ir su Seira Hoil, ar Linč, ar kaip ji ten vadinasi.

– Aš neketinu miegoti su Seira. Mes – seni draugai.

– Jūs buvot meilužiai.

– *Buvom.* Kai buvom vaikai. Negi manai, kad ji norėtų manęs dabar.

Iš visų dalykų, ką Klarkas galėjo pasakyti, šitas buvo netinkamiausias. Liusė suprato taip: jei Seira norėtų Klarko, jis nesipriešintų. Be to, galėjai manyti, kad Liusei Klarkas tinka, bet Seirai Hoil jis per prastas.

Rytą išeidama į darbą Liusė verkė. Kai grįžo, ašaros buvo nudžiūvusios, bet namie tvyrojo vėsi atmosfera, o miegamajame – ir visai šalta. Praėjus savaitei po Seiros apsilankymo, niekas nepasikeitė.

Likimo ironija, Klarkas mylėjo Liusę. Ji nebuvo tokia elegantiška ir rafinuota kaip Seira, bet savaip graži. Liusė mylėjo vaikus ir viena jais rūpinosi, kai pirmasis vyras ją paliko. Svarbiausia, ji mylėjo Klarką, ir tai tikras stebuklas, nes Klarkas turėjo mažai savybių, už kurias jį būtų galima mylėti.

Paskendęs savo mintyse Klarkas pastebėjo automobilį užpakalyje tik tada, kai jis vos nepalietė užpakalinio buferio. Klarkas pasitraukė į dešinę kelio pusę, palikdamas vietos lenkti. Bet vairuotojas liko už jo ir ėmė mirksėti šviesomis.

– Kokia čia velniava?

Klarkas iš karto pažvelgė, ar nėra lemputės ant stogo, manydamas, jog tai policijos patrulis, tačiau nepastebėjo jokio ženklo, kad tai valdžios pareigūnų automobilis. Sunerimęs jis sugriebė pakištą po sėdyne domkratą. Pradėjęs gerti, jis paprastai lankydavosi tokiose vietose, kurių lankytojai – blogos reputacijos

tipai. Kartais jis su jais susipykdavo. Automobilyje užpakalyje jis įžiūrėjo tik vairuotoją, bet tai galėjo būti apgaulė.

Vairuotojas vėl pamirksėjo šviesomis. Klarkas įvažiavo į kelkraštį ir sustabdė, užpakalyje automobilis padarė tą patį ir išjungė žibintus. Klarkas tvirčiau suspaudė domkratą. Vairuotojas išlipo, pribėgo ir pabeldė į langą.

– Klarkai, tai aš.

Pažinęs veidą po beisbolo kepuraite, Klarkas paleido domkratą ir pasilenkė atidaryti durelių. Seira greit įlipo ir uždarė dureles, kad šviesa viduje užgestų. Ji vilkėjo mėlynus džinsus, tamsius marškinėlius, plaukus buvo susikišusi po kepuraite.

– Ką čia, po velnių, veiki? – riktelėjo Klarkas.

– Pripažįstu, kad šiek tiek teatrališka, bet turėjau susitikti su tavim ir norėjau, kad niekas to nesužinotų.

– Aš turiu telefoną ir kol kas apmoku sąskaitas, todėl jis veikia.

– Galėjo atsiliepti Liusė. Jei neklystu, ji nelabai apsidžiaugė, pamačiusi tavo mokyklos laikų meilę, stovinčią savo kieme.

– Ne, nelabai.

– Aš jos nė kiek nekaltinu. Jausčiausi taip pat. Bet, Klarkai, prisiekiu, aš nenoriu komplikuoti tau gyvenimo, kenkti tavo santuokai ar įsiterpti tarp tavęs ir žmonos. Jei tu netiki, aš tuoj pat išlipsiu.

Klarkas valandėlę tyrinėjo Seiros veidą: vis toks pat gražus, bet akys nebedega jam aistra. Jie visada jaus vienas kitam simpatiją, paremtą karčiai saldžiais prisiminimais, tačiau amžinos meilės tikimybė jau prarasta. Klarkas žinojo: Seira sako tiesą, teigdama, kad šio slapto pasimatymo tikslas – ne jų meilę atnaujinti.

– Tikiu tavim, Seira.

– Gerai.

– Tai *ko* tu nori?

Jis klausėsi ištisas penkias minutes. Kuo ilgiau ji kalbėjo, tuo labiau jis stebėjosi. Seira baigė klausimu:

– Ar tu tai padarysi?

– Prašai manęs šnipinėti žmones, su kuriais dirbu.

– Nes jie šnipinėja tave, Klarkai.

Seira užkėlė kelį ant sėdynės, kad galėtų geriau matyti Klarką. Šiek tiek palinkusi į priekį ji kalbėjo toliau:

– Tu manai, kad Hafas ir Krisas leis šitą streiką ir nekovos? Bekas Merčantas prognozuoja, kad gali būti kraujo. Jis pavadino tai karu.

– Aš girdėjau kalbas apie Čarlzą Nilsoną, – pasakė Klarkas. – Jis turėtų atsiųsti profsąjungų aktyvistus pasikalbėti su mumis. Planuojami slapti susirinkimai.

– Taigi darbininkai jau kalba apie tai?

– Beveik vien apie tai, – pripažino Klarkas.

– Gerai, gali būti tikras, kad Hafas turi šnipų, kurie praneša apie viską, kas kalbama ir kas ką sako.

– Visi žino, kad Fredas Dekluetas yra Hafo žmogus. Jį labai sukrėtė Bilio nelaimė. Aš ten buvau ir viską mačiau. Žinoma, Fredas pasistengė kuo greičiau nuvežti Bilį į ligoninę, kol tas nenukraujavo, tačiau Fredas turi šešis vaikus, kuriuos reikia maitinti, aprengti ir išmokyti. Jis gins savo interesus ir, jei reikės įsiteikti Hafui, jis tai darys. Kiti elgsis taip pat, nes gerai žinoma, kad Hafas apdovanoja visus, kurie išduoda bendradarbius, profsąjungų šalininkus.

– Ar žinai, kas tie kiti?

– Kai kuriuos. Ne visus. Fredas ryškiausias, kitus sunkiau atpažinti.

– Tu galėtum daug padaryti, Klarkai: surasti Hafo šnipus, paskleisti jiems melagingą informaciją ir kartu organizuoti žmones, kurie pasipriešintų Hafui, jei prasidės streikas. Galėtum ką nors pakeisti.

Ji kalbėjo taip įsijautusi, kad jį sukrėtė jos naivumas.

– Seira, pokyčių nebus, kol Hafo žodis lemiamas.

– Gal jau nebeilgai.

– Infarktas...

– Ne, jis buvo nepavojingas ir galbūt Hafas mus visus pergyvens. Aš turėjau galvoje federalinę valdžią. Nesvarbu, pa-

vyks streikas ar ne, bet keletas agentūrų jau ketina nusukti jam sprandą. Jei Hafas nepagerins sąlygų, gali uždaryti gamyklą. Bet tai nebūtų pergalė, Klarkai, ar ne? Jei neliks liejyklos, kas atsitiks miesto ūkiui? Pagalvok apie baisias pasekmes, kurias patirs šeimos, jei uždarys gamyklą. Juk visų jų gyvenimai priklauso nuo liejyklos, – Seira nutilo atsikvėpti ir nuoširdžiai pasakė: – Turi būti pokyčių, ir greitai. Kitaip visi pralaimės. Tu galėtum pasinaudoti Bilio Poliko nelaimingu atsitikimu. Žinau, prašau tavęs nelengvo dalyko. Turėsi atrodyti kietas ir būti kietas, užsitarnauti žmonių pagarbą ir pasitikėjimą.

Klarkas patrynė žandą ir pajuto dygstančius šerius. Jautėsi sutrikęs, nes Seira antrą kartą užtiko jį nesiskutusį. Podraug priminė, kaip žemai jis smuko.

– Tai sunki užduotis.

– Aš suprantu, ko tavęs prašau.

– Nesu tikras, kad supranti.

– Aš buvau ceche, Klarkai.

– Girdėjau.

– Žinojau, kad ten blogai, bet mane pribloškė, kad taip blogai. Darbo sąlygos kaip viduramžiais. Kaip jūs ištveriat?

– Neturim iš ko rinktis.

– Dabar jau turit. Labai svarbu, kad vyktų pokyčiai, radikalūs pokyčiai.

– Sutinku, bet aš tam netinkamas žmogus, Seira.

– Tu esi lyderis.

– Galėjau juo būti, bet seniai. Argi dabar aš panašus į lyderį?

– Ne! – atrėžė ji. – Nepanašus. Dabar esi tikras bailys. Taip! – pabrėžė ji, pamačiusi jo nuostabą. – Neseniai man sakei, kad tavo gyvenimui reikia tikslo, kad turi grįžti į trasą, nori būti pavyzdžiu sūnui. Aš tau siūlau tikslą, o tu nuo jo nusigręži. Kodėl? Ko tu bijai?

– Nesėkmės, Seira. Nesėkmės. Ir kol tu gauni tiek pinigų, kad gali juos rieškučiomis žarstyti, ir važinėji prabangiais automobiliais, kol nesmukai taip žemai, kad tau nereikia didžiulių pastangų, jog kas rytą išliptum iš lovos, tu nesuprasi, kas

yra nesėkmė. Tu nežinai, ką reiškia, kai eini gatve žinodamas, jog žmonės, kurie tau skandavo prie stadiono barjero, dabar purto galvas ir ranka prisidengę kužda apie sudaužytą gyvenimą, – Klarkas nutilo, kad susitvardytų, suvokė, kad jis pyksta ne ant Seiros, o ant savęs. – Tu velniškai teisi: aš bijau. Bijau netgi *viltis*.

Jo kalba nuslopino Seirą. Kai ji prašneko, jos balsas buvo vos girdimas:

– Tu neteisus, Klarkai. Aš žinau, ką reiškia, kai pakilti iš lovos reikia didžiulių valios pastangų, – ji atsiduso taip, kad net krūtinė suvirpėjo. – Bet tu esi kritiškoje kryžkelėje. Gali nieko nedaryti, tik pasakyk man „ne“ ir gyvenk kaip gyvenęs. Keik save ir gyvenimą, skandink nusivylimą viskyje sakydamas: „Sielvartas – tai aš“. Nuolat skaudink žmoną, kol galiausiai mirsi vienišas, niekam nereikalingas alkoholikas. Arba gali imti elgtis vyriškai, kaip elgeisi, kai buvai tik vaikiščias, – Seira suėmė jo rankas ir suspaudė. – Aš nenoriu, kad tu darytum tai, norėdamas atkeršyti Hafui. Be to, jis to nevertas. Taip pat nenoriu, kad darytum tai dėl manęs, – ji dar tvirčiau suspaudė jam rankas. – Noriu, kad darytum tai *dėl savęs*. Na, ir ką dabar apie tai manai?

Grįždama į motelį Seira atsargiai vylėsi, kad Klarkas užsidegs. Žiauru pavadinti jį bailiu, bet tai buvo spyris į užpakalį, kurio jam reikėjo. Ji tikėjosi, kad jame dar tūno šiek tiek išdidumo, palaidoto po pralaimėjimų sluoksniais. Įžeistas išdidumas – geras stimulas.

Ji nežinojo, ar jos taktika paveikė. Klarkas nepažadėjo jai mesti gėręs, neįsipareigojo imtis jos siūlomos užduoties. Bet nesvarbu, ar Klarkas galės paveikti Hoilų bendrovės ateitį, ar ne, Seira tikėjosi, kad jis bandys kabintis į gyvenimą.

Grįžusi į San Franciską ji norėtų žinoti, kad jos pastangos nors kiek buvo vaisingos, kad ji padarė kai ką gera.

– Vėlai vaikštinėji.

Krūptelėjusi iš netikėtumo ji staiga atsisuko ir pamatė visai šalia stovintį Krisą, lyg jis būtų nusklendęs iš oro.

– Ko nori, Krisai?

– Ar galiu užeiti?

– Kodėl?

– Noriu pasikalbėti su sesute.

Jo nuginkluojama šypsena jos nesušildė.

– Apie ką?

– Pakviesk mane vidun, ir aš tu pasakysiu, – jis pakėlė butelį. – Atsinešiau vyno.

Jis atsinešė vyno ne iš geros širdies, neatėjo tiesiog paplepėti. Viskas, ką Krisas daro, turi slaptą tikslą. Ji tik nežino, kokį šįvakar. Seira bjaurėjosi net būdama šalia jo, bet jai buvo smalsu.

Ji atidarė duris ir įžengė uždegti šviesos. Krisas įėjo iš paskos ir apžvelgė skurdų kambarį.

– Nebuvau čia nuo vidurinės mokyklos, kai atsivesdavau merginas. Tada nekreipiau dėmesio į interjerą. Nekoks, ar ne?

– Nekoks.

– Tai kodėl neapsistojai namie? Dešimt metų Selma ištikimai prižiūrėjo tavo kambarį.

Seira nusiėmė beisbolo kepuraitę ir papurtė plaukus.

– Tai jau ne mano namai, Krisai.

Jis atsiduso, kad ji tokia užsispyrusi.

– Ar bent turi stiklines?

Ji atnešė dvi plėvele aptrauktas plastikines stiklines iš vonios kambario. Krisas paniekinamai nužvelgė jas, atkimšdamas butelį atsineštu kamščiatraukiu.

– Tai puikus „Šardoni“ iš Napos.

– Buvau tame vynuogyne. Taip, tai *geras* vynas.

Pripylęs stiklinaites Krisas stuktelėjo savąją į Seiros.

– Į sveikatą, Seira.

– Už ką geriam? Ar už tą sąmokslą, kurį suvaidinai Kelvino Makgro namuose?

– A, tai... Po keturiasdešimt aštuonių valandų tu vis dar širsti, – jis nusikvatojo. – Atvirai kalbėsiu, aš tavęs nekaltinu. Reikėjo pamatyti tavo veido išraišką.

– Manau, tave ir Beką tai pralinksmino.

Krisas atsisėdo į aptriušusį krėslą ir mostelėjo į lovą.

– Ar galėtum atsisėsti ir pamėginti elgtis civilizuotai?

Padvejojusi Seira priėjo prie lovos ir prisėdo ant krašto.

– Aš tavęs laukiau ilgiau nei valandą, – tarė Krisas. – Kur buvai? Destinis nelepina naktiniu gyvenimu. O tu taip apsirengusi...

– Ko tu nori, Krisai?

Jis atsiduso.

– Negi negalim paprasčiausiai pasikalbėti? Tu neleidi man būti maloniam.

– Tu nesi malonus vaikinas. Niekada nebuvai.

– Žinai, kur tavo bėda, Seira? Tu neatsipalaiduoji. Nežinotum, ką daryti, jei tau kas nuolat negeltų į užpakalį.

– Ar atsinešei vyno norėdamas man tai pasakyti?

Jis nusišypsojo ir kalbėjo toliau:

– Tu nelaiminga, jei ko nors neknisi. Maniau, išaugsi iš to nuolatinio nepasitenkinimo, bet ne. Dabar tu jauti nuoskaudą dėl dalykų, kuriuos tau padariau vaikystėje. Visi broliai tokie, Seira. Tai įeina į jų pareigas: broliai erzina ir kankina seseris.

– Denis to nedarė.

– Ir todėl tu ant jo siutai. Tu pykdavai, kad jis toks pasyvus. Denis gimė paklusnus, tačiau tu to nepripažinai. Nenorėjai susitaikyti su tuo, kad galbūt jis nesugebės apsiginti.

Seira nesiginčijo, nes tai buvo tiesa.

– Tu vis dar širsti ant Hafo dėl Klarko Deilio.

Seira pažvelgė į savo vyną, tikėdamasi, kad Krisas nepastebėjo jos veido išraiškos, jam paminėjus Klarko vardą. Vylėsi, jog tai tik sutapimas, kad Krisas suplanavo savo netikėtą apsilankymą praėjus vos kelioms minutėms po jų slapto susitikimo.

– Neturėtum pykti ant Hafo, kad jis nutraukė jūsų santykius, – tarė Krisas. – Turėtum jam dėkoti. Tačiau viskas jau seniai ėjo praėjo, – jis paėmė butelį ir vėl įsipylė.

– Aš noriu pasikalbėti apie tavo dabartinį sielvartą dėl Denio mirties. Tu nusprendei pati tirti jo nužudymą.

– O tu atėjai manęs pagąsdinti, kad liaučiausi, nes kitaip...

– Visai ne, – abejingai atsakė jis. – Žaviuosi tavo troškimu sužinoti tiesą ir tam pritariu, tačiau kelia nerimą tavo pasirinkta kryptis. Leisk man paaiškinti, Seira, ir sutaupyti tau laiko, leisk išvaduoti nuo rūpesčių. Ta byla prieš trejus metus visiškai nesusijusi su tuo, kas atsitiko Deniui. Tavo susidomėjimas mano bylos išvadomis yra kvailas ir vėluoja trejus metus. Reikėjo grįžti tada, kai ją man buvo iškėlę. Būtum viską mačiusi savo akimis. Aš būčiau tau parūpinęs vietą pirmoje teismo salės eilėje. Tačiau dabar, Seira, viskas baig-ta, – paskutinį žodį jis išskiemenavo.

– Tu jį nužudei, ar ne? O Hafas nužudė Sonį Holserį.

– Ne, ir dar kartą ne.

– Ar kas nors, išskyrus mane, žino, kad tu matei, kaip Hafas tai padarė?

Kriso bruožai sugriežtėjo.

– Ką čia kalbi?

– Tą naktį tu išsprukai iš namų, Krisai. Aš tave mačiau, atsimeni? Tu grasinai nė už ką nesakyti mamai. Sakei, kad nori nustebinti Hafą liejykloje ir pabūti su juo. Atsimenu, kaip pavydėjau, kad tu nebijai vienas tamsoje eiti keliu. Ir dar labiau pavydėjau, kad Hafas apsidžiaugs tave pamatęs. Žinojau, kad jis pagalvos, koks tu šaunus, kad taip padarei, ir tavęs nebars, – ji prašneko tyliau. – Ką tu matei tą naktį, Krisai?

– Kiek tau buvo metų?

– Penkeri.

– Teisingai. Tai kaip tu gali prisiminti? Aš dažnai išsprukdavau iš namų ir eidavau į gamyklą pabūti su Hafu. Tu maišai tas naktis.

Ne, ji nieko nepainioja, kai kurių vaikystės prisiminimų nė su kuo nesumaišysi, o dienos, kai rado sumaitotą Sonio Holserio kūną, – vienos tokių. Šis įvykis įsirėžė į jos atmintį ir todėl, kad tai buvo vienintelis kartas, kai Krisas elgėsi lyg būtų išsigandęs.

– Aš įsitikinęs, kad Hafas nužudė tą žmogų, – pasakė Seira, – o tu po poros dešimtmečių dėl tokio paties ginčo nužudei

Džinį Aiversoną. Bet tu pasimokei iš Hafo klaidos – nusikratei Aiversono kūnu, kad jo niekada nerastų.

– Niekas nežino, kas atsitiko Aiversonui. Gal Hafas jam įkvėpė Dievo baimę, jis išsigando ir pabėgo.

– Palikęs visą savo turtą?

– Gal jį pagrobė ateiviai? – Krisas spragtelėjo pirštais. – Žinau, pulkininkas Garstyčia įtraukė jį į švininį vamzdį bibliotekoje.

– Čia ne mįslių minimas, Krisai! – piktai riktelėjo Seira. – Kaip gali juokauti – juk nužudytas žmogus?

– Iš to ir kyla kitas mano argumentas: mes nežinom, ar Aiversonas miręs, juolab kad buvo nužudytas. Spėju, jis vaikščioja sveikas ir drūtas ir šaiposi į rankovę, stebėdamas, kaip Hoilai kapstosi iš to mėšlo, kurį ant jų užvertė. Viena tiksliai žinau – aš jo nežudžiau.

Nesutrikusi Seira atsakė:

– Jūs su Hafu nepasitikėjot, kad prisiekusieji tave išteisins, todėl suėmėte reikalus į savo rankas. Kelvinas Makgro man prisipažino papirkęs prisiekusiuosius.

– Jo atmintis sutrikusi! – suriko Krisas. – Jei būtum jo paklaususi, ar jis susprogdino Auksinių Vartų tiltą, jis būtų ir tai prisipažinęs. Jis nesuvokia aplinkos, Seira. Dėl Dievo meilės, būk protinga. Kodėl tiki sergančiu Alcheimerio liga ir nebesugebančiu mąstyti žmogumi, o ne savo broliu?

Seira atsistojo ir nuėjo prie rašomojo stalo. Ten pastatė nepaliestą stiklinę vyno ant drožlių plokštės ir pažvelgė į veidrodį virš stalo, ji vos atpažino save. Ar čia Bei Sičio turtuolių interjero dizainerė? Prancūzišką eleganciją pakeitė džinsai ir marškinėliai. Ji paliko ramybėje plaukus, todėl nuo drėgno klimato jie sutrikę sukosi be jokios tvarkos.

Kas ši moteris, žvelgianti iš veidrodžio? Ką ji veikia čia, šiame skurdžiame kambaryje, kodėl žaidžia tuos špagos ir apsiausto žaidimus, kurie, regis, rūpi jai vienai? Koks jos reikalas, jei Klarkas Deilis lėtai žūsta skandindamas neviltį alkoholyje. Kodėl jai turi rūpėti darbininkų streikas ir Hoilų bendrovės ateitis,

jei patys darbininkai dešimtmečius pakenčia luošinančius nelaimingus atsitikimus, mirtį, baisias darbo sąlygas?

Jei Krisas nužudė žmogų ir išsisuko, kodėl nepalikti jo velniui? Niekam, išskyrus ją, nerūpi, kad Krisas ir Hafas rodo nosį teisingumui. Kodėl ji imasi šios atsakomybės?

Juk Denis galėjo skambinti ir dėl svarbių dalykų, ir dėl smulkmenų. Statistikos duomenimis, ketinančius žudytis žmones retai pavyksta perkalbėti. Jei ji būtų atsiliepusi į Denio skambutį, gal būtų atitolinusi tai, kas neišvengiama, bet tik tiek. Egoistiška manyti, kad ji galėjo sulaikyti Denį nuo savižudybės, juk to nepajėgė net jo sužadėtinė.

Paskui ji pažvelgė į Kriso atspindį veidrodyje. Jis ją stebėjo, lyg žinodamas, kad ji abejoja ne tik savo ryžtu, bet ir pačia savimi. Seira išsitiesė ir atsigręžė į jį.

– Tu tiesiai paklausei, aš tau tiesiai atsakysiu, Krisai. Kodėl aš noriu tikėti net nepatikimu šaltiniu apie tave? Nes Hafas tave beprotiškai išlepino, ir tai matyti. Tu – savanaudis vartotojas. Visada tenkini visas tau naudos teikiančias užgaidas. Kai tave sugauna padarius ką nors bloga, tu kliauniesi savo žavesiu ir Hafo įtaka, kad išvengtum pylos. Tu susitelkęs į save hedonistas ir amoralus žmogus. Tu meluoji, kartais tiesiog linksmindamasis, norėdamas pažiūrėti, ar išsisuksi. Griebi viską ko nori ir kada nori. Tau niekad gyvenime nieko neatsakė, išskyrus skyrybas. Tačiau tikiu, kad jūs su Hafu ir jas sugebėsit sutvarkyti, teisėtai ar neteisėtai. Ar aš manau, kad tu nužudei Aiversoną? – retoriškai paklausė ji. – Taip. Tu nuo to išsisukai. Bet tu nužudei Denį ir už tai sumokėsi, Krisai. Prisiekiu, aš tuo pasirūpinsiu.

Krisas padėjo stiklinę ant naktinio staliuko.

– Seira, prašau, sėsk.

Buvo taip neįprasta išgirsti jo „prašau", kad Seira grįžo prie lovos ir nenoriai atsisėdo. Krisas suėmė jos rankas ir stipriai suspaudė, neleisdamas jai jų ištraukti.

– Pagalvok apie tai, kaip Denis mirė, – tyliai pasakė jis. – Jei aš būčiau jį nužudęs, būčiau turėjęs nuimti tą seną šautuvą, už-

taisyti abu vamzdžius, įkišti į jo burną ir paspausti gaiduką. Išvardijai daug mano ydų, bet nejau manai, kad aš galėčiau taip pasielgti su savo broliu? – Nelaukdamas atsakymo jis pareiškė: – Aš nenužudžiau Denio. Tikrai ne. Net svarstydama, kad aš tai galėjau padaryti, tu pasirodai visiška kvailė.

– O koks tau skirtumas?

– Jokio. Aš tik nenoriu, kad atsidurtum nepatogioje padėtyje.

Paaiškinimas jos neįtikino, ji jį kiaurai permatė.

– Ne, Krisai, priežastis ne ta. Aš atimu iš tavęs jo dėmesį, ar ne?

– Apie ką tu kalbi?

– Apie Hafą. Aš keliu sąmyšį, ir nors jis pyksta, bet dėmesys krypsta į mane, o ne į tave, tu to negali pakęsti.

Jis prisimerkė ir jo akių gelmėje atsispindėjo tik Seiros atvaizdas. Lūpos, kurios vos prieš kelias minutes atlaidžiai šypsojosi, dabar buvo suspaustos ir jam kalbant vos judėjo.

– Grįžk į San Franciską, ten tavo vieta, Seira.

– Taip, esu tikra, kad tau tai patiktų.

– Ne dėl manęs, dėl pačios savęs.

Ji nusijuokė ir prispaudė ranką prie krūtinės.

– Ir aš turėčiau manyti, kad tu rūpiniesi mano gerove?

– Teisingai. Pati pasakei, kad šiomis dienomis Hafo dėmesys skirtas tau. Ar nori žinoti kodėl? Nori išgirsti, ką jis tau ruošia? – Kriso lūpas iškreipė vypsnis, tai buvo paniekinama grimasa.

Dvidešimt penktas skyrius

Čarlzo Nilsono kontora buvo biurų pastate Kanalo gatvėje, Naujojo Orleano centre. Dvidešimtame aukšte, be jo, dar įsikūrė du stomatologo kabinetai, investicijų brokerių firma, psichologas ir kelios firmos, kurių pavadinimus sudarė inicialai. Kilimine danga iškloto koridoriaus gale ant durų lentelės juodavo Nilsono pavardė, įspausta nepretenzingomis, šabloninėmis raidėmis. Nedidelis laukiamasis buvo apstatytas tipiškais baldais: du krėslai vienodais apmušalais, tarp jų – žemas staliukas su šviestuvu. Prie sekretorės stalo sėdėjo graži vidutinio amžiaus moteris. Tuo metu, kai Bekas įėjo į biurą, ji kalbėjosi su Seira.

Sunku pasakyti, kuris iš jų labiau apstulbo.

Įdėmiai pažvelgusi per Seiros petį, sekretorė nuoširdžiai pasisveikino su Beku:

– Laba diena.

– Labas.

– Prašom sėsti. Aš tuoj jums skirsiu dėmesio.

Bekas liko stovėti ir susidomėjęs laukė, ką pasakys Seira. Ši jį pamačiusi sustingo lyg medinis indėnas prie cigarų parduotuvės.

Sekretorė pasakė Seirai:

– Matyt, įvyko nesusipratimas. Kartais ponas Nilsonas paskiria susitikimą ir pamiršta man pasakyti, kad užrašyčiau kalendoriuje.

– Jis neužmiršo... – Seira nutilo ir krenkštelėjo. – Jis nepamiršo jums pasakyti apie susitikimą, nes mes nesitarėm.

– Aišku. Kokiu klausimu norėjote kalbėtis? Aš mielai perduosiu žinutę.

– Aš – Seira Linč, bet mano pavardė buvo Hoil.

Sekretorės šypsena sustingo.

– Iš Hoilų bendrovės? Tų Hoilų?

– Taip.

– Suprantu.

– Nemanau, kad suprantat. Atėjau ne kaip šeimos atstovė.

Sekretorė sunėrė rankas ant stalo, lyg pasiruošusi išklausyti paaiškinimą.

– Tikiuosi, ponui Nilsonui bus įdomu tai išgirsti.

– Kai su juo kalbėsit, pasakykit, kad noriu pasiūlyti jam savo pagalbą.

– Taip. Na, ponas Nilsonas... – ją nutraukė telefonas. Sekretorė pakėlė smilių rodydama Seirai palaukti, kol atsilieps.

– Čarlzo Nilsono biuras. Ką jam perduoti? – Ji paėmė bloknotą ir ėmė greit rašyti.

Seira atsigręžė į Beką.

– Ar atsekėt paskui mane?

– Tik jau nepradėkit pūstis. Skirtingai nei jūs, aš susitaręs susitikti.

Vos sekretorė padėjo ragelį, Bekas akinamai šypsodamasis priėjo prie jos stalo ir tarė:

– Tikriausiai jūs Brenda.

– Taip.

– Mes kelis kartus kalbėjomės telefonu. Aš – Bekas Merčantas.

– O varge, jūs negavot mano žinutės? – išsigando ji.

– Žinutės?

– Poną Nilsoną netikėtai iškvietė. Aš palikau žinutę jūsų mobiliajame telefone, jis negalės su jumis susitikti šiandien po pietų.

Bekas išsitraukė telefoną iš vidinės švarko kišenės ir patikrino gautus pranešimus.

– Taip, žinutė yra. Matyt, nepasižiūrėjau.

– Aš taip tikėjausi jus pagauti, kol nenuvažiavot viso to ilgo kelio.

– Jūsų bosas galėjo būti toks malonus ir priimti mane prieš dingdamas iš miesto. Kada jis grįš?

– Jis man nepranešė apie savo planus.

– Ar galiu jam paskambinti?

– Duosiu jo viešbučio numerį Cincinatyje.

– Tikiuosi, jo mobiliojo numeris...

– Neskelbiamas, nes aš nenoriu prarasti darbo, – patikino sekretorė. – Ar susitarti dėl kito jūsų susitikimo, kai ponas Nilsonas paskambins, kad išklausytų žinutes?

– Būtinai. Jei aš neatsiliepsiu, palikite datą ir laiką mano balso pašto pranešimuose. Tik kitąkart būkit tokia maloni, paskambinkit ir mano darbo, ir namų telefonais. Norėčiau išvengti panašių nesusipratimų.

– Žinoma, pone Merčantai.

– Ačiū.

– Atleiskit, kad suteikiau jums nepatogumų. Jums abiem, – pridūrė ji Seirai.

– Aš norėčiau kuo greičiau susitikti su ponu Nilsonu, – tarė toji.

– Aš jam pasakysiu, panele Hoil.

– Linč.

– Žinoma. Atsiprašau.

Seira paliko sekretorei savo mobiliojo telefono ir motelio registratūros numerius ir pasisuko eiti.

Bekas atidarė jai duris ir prilaikė.

– Viso gero, Brenda, – išeidamas pasakė, pasukęs galvą į sekretorę.

– Viso gero, pone Merčantai.

Jie ėjo koridoriumi šalia vienas kito, kartu laukė vos slenkančio lifto, kartu nusileido juo į vestibiulį. Išėjęs iš lifto Bekas

žengė tiesiai prie durų, o Seira susirado moterų tualetą. Visa tai vyko absoliučioje tyloje.

Kai Seira po penkių minučių išėjo iš pastato, Bekas stovėjo ant šaligatvio dangoraižio šešėlyje ir kalbėjo mobiliuoju telefonu. Ji neapsidžiaugė jį pamačiusi, juk davė pakankamai laiko dingti.

Buvo penkta valanda ir miesto šaligatviais namo skubėjo žmonės. Eismas jau sulėtėjo, automobilių išmetamos dujos susimaišė su drėgme ir neturėjo kur išsisklaidyti, todėl oras sutirštėjo ir kvėpuoti darėsi sunkiau.

Bekas atrodė visiškai nusikamavęs. Norėdamas blokuoti miesto triukšmą, vieną ausį jis užkišo pirštu ir stengėsi išgirsti, kas sakoma į kitą. Kostiumo švarką jis buvo nusivilkęs ir persimetęs per ranką, atpalaidavęs kaklaraištį, užsiraitojęs rankoves – atrodė kaip tada, kai Seira jį pirmą kartą pamatė kapinėse.

Pastebėjęs Seirą, jis baigė pokalbį ir pasuko prieš praeivių srovę, kol susilygino su ja.

– Nilsonas dar neužsiregistravo viešbutyje, – pasakė jis. – Galit neskambinti.

– Pamėginsiu vėliau.

– Vos neišvirtau iš kojų, pamatęs jus jo biure. Kas paskatino jus ten eiti?

– Kaip sakiau jo padėjėjai, norėjau pasiūlyti savo pagalbą. O jūs ko atvykot?

– Asmeniškai susitikti su Nilsonu, – ramiai atsakė Bekas. – Norėjau parodyti, kad nei aš, nei Hoilai neturim ragų ir plėvėtų kojų, todėl tikimės taikiai išspręsti savo nesutarimus ir išvengti streiko. Norėjau jam paaiškinti, kiek žalos streikas pridarys, ypač liejyklos darbininkams, kurių gyvenimas priklauso nuo savaitinio uždarbio.

– Koks jūs nuoširdus, – tyčia nutęsdama žodžius tarė ji. – Kiek?

– Ko kiek?

Seira mostelėjo į jo lagaminėlį.

– Kiek pinigų atsivežėt kyšiui?

Užsidegė žalias šviesoforo signalas, ir Seira greit žengė į gatvę. Kai ji pasiekė kitą gatvės pusę, Bekas ištempė ją iš praeivių lavinos ir privertė sustoti.

– Užteks sumokėti už vakarienę.

– Išalkot?

– Paprastai jūs pati sumokate savo dalį, bet šįkart norėčiau jus pavaišinti. Tačiau jei valgot daug, paprašysiu prisidėti.

Bekas erzindamas šypsojosi, akys šelmiškai blizgėjo, tačiau Seirai tai nepadarė trokštamo poveikio, veikiau atstūmė. Užuot susijaudinusi dėl jo flirtavimo, Seira stebėjosi, kaip jis gali būti toks nesąžiningas. Keista, bet ji jautėsi siaubingai juo nusivylusi.

– Krisas pranešė man apie Hafo planus dėl manęs ir jūsų, – pasakė Seira ir tirpdanti ledus Beko šypsena atvėso. – Nešvaistykit man savo žavesio, nes neturit nė mažiausio šanso, kad pavyks. O dabar atleiskit, turiu kitų reikalų, – Seira apėjo Beką ir nuskubėjo šaligatviu tolyn. Tačiau jis nepasidavė ir žingsniavo neatsilikdamas.

– Kvietimas pavakarieniauti visiškai nesusijęs su Hafo piršliavimu.

– Traukitės man iš kelio, Bekai, – pasakė Seira, kai jis sustojo priešais ją. – Aš pavėluosiu.

– Kur?

– Baigsis lankymo valandos. Ketinu aplankyti Bilį Poliką.

Tai apstulbino Beką, ir Seira sugebėjo jį apeiti.

– Palaukit, Seira, aš jus pavešiu.

– Nuvažiuosiu pati. Be to, nemanau, kad ten jus nori matyti.

– Tiesą sakant, aš turiu jam kai ką perduoti, – Bekas patapšnojo lagaminėlį. – Kur jūsų automobilis? – Seira pasakė. – Mano arčiau, – tarė jis.

Bekas buvo palikęs savo sunkvežimiuką lauko aikštelėje, kur kas arčiau negu garažas, kuriame savo automobilį pastatė Seira, o ji turėjo suspėti į ligoninę, kol nesibaigė lankymo valandos.

Ligoninė buvo netoli, bet dėl eismo kamšaties ir pilnų stovėjimo aikštelių jie užtruko beveik pusvalandį, kol pakliuvo į reanimacijos skyrių, kuriame Bilis Polikas gulėjo po operacijos. Per tą laiką jie nepersimetė nė žodžiu.

Kai Bekas ir Seira išėjo iš lifto, Alicija Polik koridoriuje kalbėjosi su jaunu vyru baltu chalatu. Pastebėjusi juos ateinant, moteris su neslepiama neapykanta pažvelgė į Beką.

– Ką jūs čia veikiat?

– Atėjom aplankyti Bilio, – ramiai atsakė Bekas. – Čia Seira Linč.

Alicija nužvelgė Seirą nuo galvos iki kojų.

– Linč? Aha. Jūs Hafo Hoilo duktė. Nekaltinu jūsų, kad pasirinkot kitą pavardę.

– Kaip jaučiasi jūsų vyras?

Ponia Polik nukreipė nykštį į jauną vyrą baltu chalatu.

– Čia Bilio psichiatras. Klauskit jo.

Gydytojas prisistatė ir paspaudė rankas.

– Žinoma, aš negaliu su jumis pasidalyti tuo, ką Bilis patikėjo man per mūsų susitikimus. Pakaks pasakyti, kad jam stipri depresija. Jis stengiasi išgyti ir fiziškai, ir psichiškai – stengiasi susitaikyti su mintimi, kad reikės gyventi be rankos. Net pritaikius protezą bus labai sunku. Jis bijo dėl šeimos ateities.

– Aš jį tikinau, kad viskas bus gerai, – pasakė ponia Polik. – Net labai puiku, nes ketinu atimti iš jūsų supuvusios bendrovės kiekvieną centą, kurį tik bus įmanoma gauti, – pagrasino ji ir Seirai, ir Bekui, nematydama tarp jų skirtumo.

Jaunasis gydytojas sumišęs įsiterpė:

– Visos Bilio reakcijos yra būdingos ligoniams, nukentėjusiems nuo panašių traumų. Reikės nemažai laiko, kol jis susitaikys su nepataisomomis avarijos pasekmėmis.

– Susitikinėkit su juo, kol jam atrodys, kad to reikia, – pasakė Bekas.

Gydytojas sutrikęs pažvelgė į Bilio žmoną.

– Man sakė apsiriboti trimis seansais.

– Ponas Hoilas persigalvojo, – pasakė Bekas. – Stenkitės kiek galite. Jei turėsit klausimų, skambinkit man.

Bekas padavė gydytojui savo kortelę. Psichiatras atsisveikindamas linktelėjo visiems ir atsiprašė turįs lankyti kitą ligonį. Bekas atsigręžė į ponią Polik.

– Ar aš galiu aplankyti Bilį?

– Kam?

Bekas atkišo didelį rudą voką, kurį, Seira matė, jis išsiėmė iš lagaminėlio dar automobilyje.

– Tai jo bendradarbių linkėjimai pasveikti. Pažadu, aš neužtruksiu.

Alicija griebė voką iš Beko rankų.

– Aš pati perduosiu. Bilis tikrai susinervintų, pamatęs ką nors iš Hoilų.

– Kaip norit, ponia Polik, – Bekas pasakė Seirai, kad iškvies liftą, nusigręžė ir skubiai nuėjo koridoriumi, palikęs Seirą su Alicija Polik.

– Kaip laikosi jūsų vaikai?

– Išsigandę. O ar jūs nebijotumėt?

Nekreipdama dėmesio į nedraugišką moters intonaciją, Seira tarė:

– Taip, bijočiau. Kai mirė mano mama, atsimenu, man buvo ne tik liūdna, aš labai bijojau mirti. Skaudūs įvykiai visus mus daro pažeidžiamus, ypač kenčia vaikai.

Ponia Polik prarijo jos žodžius ir sumurmėjo:

– Užjaučiu dėl jūsų brolio Denio.

– Ačiū.

– Jis buvo padorus žmogus.

– Taip.

– Ar visam laikui grįžot į Destinį?

– Ne, netrukus išvykstu į San Franciską.

– Kuo greičiau, tuo geriau. Jūsų vietoj išvažiuočiau iš miesto, kol neprasidėjo neramumai. Nenorėčiau būti viena iš Hoilų, kai Nilsonas juos prispaus.

Seirai nespėjus atsakyti Bekas pašaukė iš koridoriaus galo:

– Liftas jau čia.

Seira palietė Alicijai Polik ranką ir tarė:

– Žinau, kad nepasitikit manim, ir suprantu kodėl, bet aš jus nuoširdžiai užjaučiu dėl tos nelaimės.

Ji apsigręžė ir nuėjo prie Beko, stovinčio prie lifto.

– Turėjau paleisti, – pasakė Bekas. – Žmonės pradėjo niurnėti.

– Atsiprašau, kad priverčiau laukti. Aš tik norėjau...

Jos žodžius nutraukė ligoninės rimtį sutrikdęs riksmas. Seira pažvelgė į Aliciją Polik, kuri tebestovėjo toje pačioje vietoje, kur buvo ją palikusi. Aplink ją mėtėsi atvirukai ir laiškai. Matyt, vieno atviruko turinys taip sukrėtė moterį, kad visus kitus ji išmetė.

Seira išsigandusi pažvelgė į Beką.

– Kas buvo voke?

Vėl atvažiavo liftas, ir Bekas mostelėjo jai eiti į kabiną.

– Nenoriu praleisti ir šito.

Bet Seira jau bėgo prie Alicijos Polik, kuri glaudė prie krūtinės atviruką ir garsiai raudojo.

Dvidešimt šeštas skyrius

Bekas laukė Seiros savo sunkvežimėlyje prie pagrindinių ligoninės durų. Jis pasilenkė per sėdynę ir atidarė keleivio dureles Seirai. Jis neminėjo Alicijos Polik, neklausė, kas įvyko, kai jis išėjo.

– Aš rimtai siūliau pavakarieniauti, – pasakė Bekas. – Jau ir taip nevalgiau pietų. Tai einat su manim ar ne?

Tai nebuvo pats maloniausias Seiros gautas kvietimas, bet ji sutiko. Ji norėjo valgyti, tačiau alkį galima numalšinti sustojus prie įvažiuojamojo greito maisto restorano, bet smalsumą numalšinti ne taip paprasta. Į klausimą, kas įvyko ligoninėje, galėjo atsakyti tik Bekas, o kol priversi jį apie tai prašnekti, gali praeiti daug laiko.

Jie mažai kalbėjo vinguriuodami mašinų sraute Kanalo gatve, kol atsidūrė Prancūzų kvartale. Jis pastatė automobilį požeminiame garaže ir juodu pėsti leidosi Karališkąja gatve. Kai praėjo porą kvartalų ir kelias kavines, iš kurių sklido tokie gardūs kvapai, kad net seilės rinkosi burnoje, Seira paklausė:

– Ar mes turim tikslą?

– Žinau vieną vietelę.

Saulė jau buvo gana žemai, ilgi šešėliai krito nuo pastatų, sudarydami malonų pavėsį, tačiau siaura gatvelė alsavo per dieną

sukauptu karščiu, sklindančiu nuo pastelinių tinkuotų senovinių pastatų sienų ir nelygaus akmenų grindinio.

Bekas paliko švarką mašinoje. Jis vis dar ryšėjo kaklaraištį, bet jo mazgas buvo atleistas, marškinių apykaklė atsegta. Seira, vilkėdama savo juodąją suknelę, tą pačią kaip per Denio laidotuves, troško, kad bateliai būtų tinkamesni eiti pėstute.

Jie beveik nesikalbėjo, prie vieno kampo sustojo ir kelias minutes pasiklausė saksofonininko, o paskui patraukė toliau. Prie jų pripuolė klounas garbanotu rožiniu peruku ir taškuotomis kelnėmis, tačiau Seira ir Bekas atsisakė, kad jis išdažytų jiems veidus. Juos aplenkė grupė apsvaigusių jaunuolių. Vienas jų net išdrįso gašliai užkalbinti Seirą, tačiau, kai pastebėjo Beko veido išraišką, vaikino drąsa išnyko kartu su girta šypsena ir jis greitai nuskuodė paskui draugus.

Prabangios Karališkosios gatvės parduotuvės ir galerijos siūlė senovinius daiktus, papuošalus, paveikslus ir skulptūras išrankiausiems kolekcininkams. Viena parduotuvė prekiavo suvenyrais, padoresniais nei kičas, kuriuo buvo užverstos sportinių marškinėlių parduotuvės Burbonų gatvėje.

Bekas ir Seira praėjo tą parduotuvę, bet paskui jis sustojo ir grįžo prie durų.

– Luktelėkit, – metė per petį.

Seira priėjo prie vitrinos pasigrožėti Užgavėnių karnavalo kaukėmis. Jos buvo išpuoštos dirbtiniais brangakmeniais, blizgučiais, nėriniais ir daugybe plunksnų. Kai kurios atrodė nuožmios, kai kurios – nuostabiai gražios.

Bekas išėjo iš parduotuvės nešinas perlų vėriniu, kuriame raibuliavo plieno žalumo, aukso ir violetinės spalvos karoliukai.

– Jūsų suknelė puiki, bet man primena laidotuves. Tai turėtų pagyvinti vaizdą. – Jis uždėjo vėrinį Seirai ant kaklo, kilstelėjo plaukus ir užsegė. – Na štai. Daug geriau.

– Paprastai vyrai nedovanoja moteriai karolių, kol ji jų neužsidirba.

Beko pirštai sustingo, paskui jis lėtai atitraukė rankas.

– Vakaras dar nesibaigė.

Jie žvelgė vienas į kitą, kol grupelė kvatojančių žmonių spaudė juos ant siauro šaligatvio. Bekas vėl žengė į priekį.

Seira niekada nebūtų radusi šios vietos. Šoninė gatvelė priminė taką su drenažo grioveliu viduryje. Nebuvo jokios iškabos. Bekas sustojo prie gebenėmis apaugusių geležinių vartelių ir pagrabaliojęs po lapais paspaudė skambutį.

Pro nematomą garsiakalbį pasigirdo balsas:

– *Qui?*

– Bekas Merčantas.

Varteliai trakštelėjo ir atsivėrė. Bekas įvedė pro juos Seirą ir rūpestingai uždarė. Jie ėjo siaura alėja, vedančia į vidinį kiemą tarp kerpėmis apaugusių sienų. Stogą atstojo didžiulio ąžuolo lapija, nuo jo šakų ant grandinių kabojo folksvageno dydžio paparčiai.

Iš už milžiniškų monsterų ir fikusų lapų žvilgčiojo žydintys augalai. Išsikraipęs vešlialapės kininės visterijos kamienas lipo gretimo pastato siena ir dengė čerpių stogą.

Bekas nusivedė Seirą į viršų.

Sužavėta Seira lipo priešais jį sraigtiniais laiptais, vedančiais į balkoną, apsuptą kalto metalo grotelėmis. Prie lubų sukosi ventiliatoriai ir jų keliamas vėjelis plazdeno prie sienos pritvirtintų dujinių žibintų liepsneles. Per visą balkono ilgį vazonuose augo hibiskų krūmai. Ryškūs, dideli, linksmaspalviai žiedai priminė paplūdimio skėčius.

Juos sutiko smokingu vilkintis dabita. Jis paspaudė Bekui rankas. Nors kalbėjo prancūziškai ir greitakalbe, Seira suprato, kad jam be galo malonu, jog Bekas apsilankė. Bekas pristatė Seirą ir vyras pažėrė jai tiek komplimentų, kad ji net sumišo. Jis pabučiavo ją į abu skruostus.

Bekas tarė:

– Neprotinga ateiti čia, iš anksto neužsisakius staliuko.

Administratorius nutildė jo atsiprašinėjimus ir patikino, kad Bekui staliuką visada atras.

Bekas paklausė, ar prieš einant į vidų vakarieniauti galima užsisakyti gėrimų balkone, ir paprašė:

– Norėtume šampano.

– Žinoma. Garantuoju, jums niekas netrukdys, – tarė jis, linktelėdamas Seirai. – Neskubėkit, mėgaukitės, – jis spragtelėjo pirštais ir pro stiklines duris įėjo padavėjas priimti užsakymo.

Bekas nusivedė Seirą prie nedidelio stalelio tolimame balkono gale, patraukė jai elegantišką kėdę, o pats atsisėdo ant kitos.

– Galbūt turėjau paklausti jūsų, prieš prašydamas staliuko lauke.

– Man čia tikrai patinka.

– Ne per karšta?

– Aš mėgstu kaitrą.

– Atsimenu.

Jo intonacija ir žvilgsnis privertė Seiros širdį šokteléti krūtinėje. Keisdama pokalbio temą Seira pagyrė Beko prancūzų kalbos žinias.

– Magistro laipsniui reikėjo mokėti užsienio kalbą.

Universiteto auditorijoje neįmanoma išmokti šitaip laisvai kalbėti, bet lakoniškas atsakymas rodė, kad Bekas tam neteikia didelės reikšmės.

Po akimirkos vienas padavėjas atnešė padėklą su šampano taurėmis, kitas – ledo kibirėlį, kurį pastatė prie jų stalo. Jis pripildė taures iš butelio, vėl įstatė jį į ledą ir išnyko balkono šešėliuose.

Bekas kilstelėjo taurę ir susidaužė su Seira.

– Už ką gersim? – paklausė Seira.

– Už jūsų išvykimą.

– Išvykimą?

– Važiuokit iš čia, Seira. Grįžkit į savo gyvenimą San Franciske, kol jūsų neįskaudino.

– Mane įskaudino.

– Jums sudaužė širdį dėl mokyklinės meilės. Tai buvo vaikų žaidimas, palyginti su tuo, kaip gali įskaudinti dabar.

– Jūs mažai žinot, Bekai.

– Tai papasakokit.

Ji papurtė galvą.

– Apie tai žinom tik mes su Hafu. Aš išvažiavau ir prisiekiau niekada negrįžti.

– Bet jūs čia.

– Taip, aš čia.

– Kodėl?

Seira akimirką kovojo su savimi, o paskui pasakė:

– Denis man skambino.

Bekas nustebo.

– Kada?

– Penktadienį, nelaimės išvakarėse, – Seira papasakojo jam, kaip du kartus atsisakė su broliu kalbėti. – Visą gyvenimą sau to neatleisiu.

– Kaip suprantu, jis nepaliko žinutės.

– Ne, bet abejoju, ar jis skambino todėl, kad pasiilgo. Turėjo būti kokia nors svarbi priežastis. Ir aš negaliu grįžti į savo gyvenimą, kol nesužinosiu... kol nebūsiu tikra, kokia tai buvo priežastis.

– Tai galėjo būti bet kas, Seira, – tyliai pasakė Bekas.

– Galėjo. Patikėkit, sąžinė mėgino man įteigti, kad tai tik nereikšmingas, maždaug *kaip gyveni?* skambutis. Bet sužinojusi apie darbo sąlygas gamykloje, neaiškumus Aiversono byloje, Kriso ginčą su Deniu, spėju, kad priežastis buvo svarbi, – Seira pažvelgė į Beką ir atsiduso. – Bekai, mano šeima sugedusi, o gal net pranašaujanti mirtį. Jie negali ir toliau abejingai griauti žmonėms gyvenimą ir atimti gyvybę. Kas nors turi juos sustabdyti. Aš įtūžau, kai jūs mane ištraukėt iš to lėktuvo, bet dabar esu dėkinga. Nepajėgčiau nurimti, jei būčiau grįžusi namo be atsakymų į tuos kankinamus klausimus.

Bekas išmėgino paskutinį argumentą.

– O kaip jūsų verslas? Ar nenukentės, kol jūsų nėra?

– Galbūt neteksiu kelių potencialių klientų, kurių užsakymai skubūs, bet dauguma atidės savo projektus ir palauks, kol parvyksiu. Vis tiek aš negaliu grįžti į San Franciską, žinodama, kad

bent jau nepamėginau ištaisyti šio baisaus blogio. – Seira pažvelgė į burbuliukus taurėje ir mąsliai pridūrė:

– Krisas nori, kad aš pasitraukčiau. Įdomu kodėl. Tai, kad stengiasi mane nustumti, leidžia daryti prielaidą, dėl kurios išvykti negaliu, – Seira vėl pažvelgė į Beką, – taigi aš lieku.

Atrodo, Bekas susitaikė su tuo, kad negali įkalbėti nesikišti. Jis liūdnai atsiduso ir linktelėjo į krištolo taurę.

– Išgerkit. Neverta švaistyti geriausio prancūzų produkto.

Seira siurbtelėjo šampano ir tarė:

– Ar šampanas įtrauktas į jūsų gundymo strategiją?

Beko antakiai išsilenkė.

– Ar jau dabar norėtumėt, kad imčiau jus persekiot? Šeimininkas parūpintų mums kambarį, – jis pritildė balsą, – o aš su malonumu pasirūpinčiau jumis.

– Ir galėtumėt skubėti pranešti Hafui, jog misija įvykdyta?

– Seira, ar jūs nepagalvojot, kad man jo pasiūlymas atrodo absurdiškas?

Seira liūdnai šyptelėjo.

– Krisas džiaugsmingai papasakojo man, kad Hafas vėl ketina mane įkeisti. Jis pateikė tai kaip savo kampanijos išgrūsti mane iš miesto slaptąjį ginklą.

Padavėjas atnešė užkandžių lėkštę.

– Ar negalėtumėme atidėti šios temos ir pasimėgauti vakariene? – pasiūlė Bekas.

Kai Seira linktelėjo, jis mostelėjo jai įsidėti užkandžių. Ji atsikando bandelės, kuri tiesiog tirpo burnoje.

– Koks įdaras? – paklausė jis.

– Nežinau, bet labai skanu.

Jis paragavo ir pritarė.

– Šveicariškas sūris? Špinatai?

– Bekai, ligoninėje...

– Ne, čia malti svogūnai, – tarė jis vis dar domėdamasis bandelės įdaru.

– Pirmas atvirukas, kurį Alicija Polik ištraukė iš voko, buvo nuo jūsų. Girdėjot jos reakciją.

Bekas įsidėjo sumuštinį į burną ir nupūtė trupinius nuo rankų.

– Nuostabu. Manau, suvalgysiu dar vieną.

Kai jis ištiesė ranką prie padėklo, Seira ją sulaikė ir privertė Beką pažvelgti į ją.

– Čekis, kurį jiems išrašėt, buvo labai dosnus.

– Santykinis dalykas, ar ne? Kuo matuojamas dosnumas? Hafas pasiūlė, jo žodžiais tariant, pasaldyti arbatą.

– Hafas visai nesusijęs su ta dovana. Tai ne bendrovės čekis. Jūs skyrėt tą sumą iš asmeninės sąskaitos.

Bekas ištraukė butelį iš kibirėlio ir įpylė dar šampano.

– Ponią Polik pritrenkė jūsų kilnumas, – toliau kalbėjo Seira. – Bet ir sutrikdė. Ji beveik supyko ant jūsų, kad privertėt taip blogai pasijusti dėl to spjūvio. Ji labai apgailestauja ir nori atsiprašyti.

– Jai nereikia manęs atsiprašyti.

– Bet ji nori jums padėkoti.

– Man tai visai nesvarbu.

– Tada kodėl jūs tai padarėt?

– Gal išsirinkite, ką valgysite. Rekomenduoju Bienvilio austres.

– Bekai, po velnių, atsakykit man!

– Gerai, – nerūpestingai tarė jis. – Galbūt noriu nusipirkti švarią sąžinę. Ar dėl to jaučiatės geriau, ar blogiau?

Bekas pasikvietė padavėją ir kažką tyliai pasakė prancūziškai. Padavėjas nuėjo ir greitai atnešė minkšta oda įrištus valgiaraščius.

Seira savojo nepalietė.

– Kodėl jūs tą pirmadienio popietę įspėjot Krisą dėl Kelvino Makgro? Kad pasilinksmintumėt, stebėdamas, kaip aš reaguosiu?

Bekas padėjo valgiaraštį ir pažvelgė jai į akis.

– Ne, Seira, bet maniau, kad bus įdomu stebėti Kriso reakciją.

– Kriso?

Bekas atsirėmė ant stalo alkūnėmis ir palinko į priekį, atstumas tarp jų sumažėjo.

– Krisas ir Hafas ėmė nervintis, kai jūs pradėjot susitikinėti su buvusiais prisiekusiaisiais. Aš svarsčiau kodėl. Kodėl jie tiesiog nepasukiojo piršto prie smilkinio ir nepasišaipė iš jūsų absurdiškų žygių? Kodėl neleisti jums apsikvailinti ar pažaisti, kol galiausiai pasiduosit ir grįšit į San Franciską? Tokia jų reakcija būtų buvusi logiška.

Suvokusi, kur jis suka, Seira tarė:

– Nebent jie turi ką slėpti.

– Nebent jie turi ką slėpti, – Bekas pažvelgė į valgiaraštį ir pataršė puslapius skyrusios šilkinės virvelės kutą. – Aš jums sutrukdžiau, nes norėjau pažiūrėti, ką darys Krisas, jei kartais Kelvino protas bus šviesus ir jis įtikinamai bei vaizdingai, kaip jums rytą, papasakos, kas vyko per Kriso teismą.

– Jūs manim tikėjot?

Bekas pakėlė galvą, ilgai tylėdamas žiūrėjo į Seirą ir galiausiai paklausė:

– Kaip jums tai pavyksta?

– Kas?

– Suderinti pigius Užgavėnių karolius su prancūziška elegancija ir atrodyti taip velniškai tobulai. Žiūriu į jus dabar... nepaisydamas viso to mėšlo, apie kurį kalbam, ir galvoju: Dieve, ji nuostabi.

Seira instinktyviai palietė dirbtinį perlų vėrinį ant krūtinės.

– Jūs neatsakėt į mano klausimą. Ar patikėjot tuo, ką sakiau apie Kelviną Makgro?

Atsiduses Bekas atsilošė.

– Jei patikėsiu tuo, tai liks tik vienas žingsnis, kad patikėčiau ir tuo, jog Krisas nužudė Džinį Aiversoną ir paslėpė lavoną ten, kur jo niekas niekada neras.

– Jis pasimokė iš Hafo klaidos, – tyliai pasakė Seira.

– Kokios klaidos?

– Krisas matė, kaip nužudė Sonį Holserį.

Bekas veriamai pažvelgė į Seirą.

– Ką?

– Krisas manęs laukė, kai vakar grįžau į motelį. Kalbėjom ne tik apie Hafo planus dėl mudviejų. – Ir Seira perpasakojo Bekui jų pokalbį, nenutylėdama nė apie Holserio mirtį. – Jis ginčijosi esą buvau per maža prisiminti, neva suplakiau du nesusijusius įvykius į vieną. Bet tai netiesa, Bekai. Žinau, aš neklystu. Tą vakarą Krisas paspruko iš namų ir nuėjo į gamyklą, norėdamas padaryti Hafui staigmeną. Jei jis matė, kaip Hafas įstūmė Holserį į tą mašiną ir paskui paliko jį mirti kančiose, tai jam turėjo padaryti neišdildomą įspūdį. Šis įvykis turėjo visiems laikams sukelti Krisui pasibjaurėjimą smurtu arba parodyti jo naudą. Manau, kad jam tinka antrasis variantas. Kai Hafas nenukentėjo dėl to, ką padarė, Krisas suvokė, kad smurtas gali būti naudingas.

Krisas – Beko klientas, todėl atsakydamas į Seiros žodžius Bekas pasielgtų neprotingai. Tačiau jis ne kvailys – Seira suprato, kodėl įsivyravo įtempta tyla, ir gerbė Beką už tai.

Ji stebėjo, kaip prakaito karoliukas nuriedėjo smilkiniu ir pasklido smulkių raukšlelių prie jo akies kampučio tinkle.

– Bekai, man labai įdomu, kiek aš verta.

– Ką?

– Hafas dosniai atlygintų jums už tai, jei vestumėte mane ir pradėtute jam vaikaitį. Jis paminėjo sumą doleriais ar paliko jums spręsti? O gal jau gavot avansą?

– O kaip kitaip aš sumokėčiau už šią vakarienę? – atkirto Bekas. Jis atsistojo ir apėjo stalą, kad patrauktų Seiros kėdę. – Bet prašau apsiriboti tik kaire valgiaraščio puse.

Visi trys užsisakyti patiekalai buvo puikūs, tačiau niekas neprilygo šokolado putėsiams, kuriuos jie pasirinko desertui. Valgomajame buvo ne daugiau kaip dvylika staliukų, apdengtų balto damasto staltiesėmis, serviruotų sidabriniais įrankiais ir senoviniais krištolo bei porceliano indais. Sienos virš medinių plokščių buvo nutinkuotos rausva spalva, derančia prie portjerų, siekiančių žvilgančias ąžuolines grindis. Patalpą subtiliai

apšvietė ant stalų stovinčios žvakės ir krištolo sietynas, svyrantis iš gipsinės rozetės lubų centre. Kai jie vėl išėjo į balkoną gerti kavos, Seira tarė:

– Norėčiau pagirti virėją ir interjero kūrėją.

– Pasistengsiu tai jiems perduoti.

– Kaip jūs radot šią vietą?

– Ją radau ne aš, o mano mama. Mes čia šventėm, kai baigiau teisės studijas.

– Ar ji iš Naujojo Orleano?

– Ji čia gimė ir užaugo.

– Ar tai ji jus išmokė kalbėti prancūziškai?

– Nuo pat vystyklų, – nusišypsojo Bekas.

Padavėjas atnešė kavą ir pasišalino. Įpylęs dar šlakelį grietinėlės, Bekas padavė Seirai dailų porceliano puodelį ir lėkštutę.

– Kava ne visai tokia kaip Destinio užkandinėje, bet jie stengiasi.

Seira šypsodamasi nusinešė puodelį ir lėkštutę prie balkono sienelės. Virš stogų skambėjo muzika, sklindanti iš paslaptingo šaltinio. Kiemas apačioje buvo blausiai apšviestas, tačiau didumą jo liko šešėliuose ir tai kūrė intriguojančią nuotaiką.

Tyliai čiurleno fontanėlis kiemo viduryje, angelo skulptūrėlei trūko vienos rankos, o kojas dengė samanos, iš plyšio postamente skverbėsi žydintis augalas. Kaip ir visiems krūmams bei vijokliams, šeimininkai leido gėlei augti ten, kur ji nori.

Seirai patiko toks natūralus grožis: šiek tiek apirę ir apleisti Prancūzų kvartalo pastatai taip pat kūrė paslaptingą aurą.

Nutraukdama kiemo tylą Seira tarė:

– Vakar Krisas mane tikino tikrai nežudęs Denio. Jis tai teigė pakankamai nuoširdžiai.

Bekas atsistojo šalia.

– Galbūt mes vaikomės savo uodegą. Gal Denis tikrai puikiai suplanavo savižudybę.

Seira baigė kavą, padėjo puodelį ir lėkštutę ant sidabrinio padėklo ir vėl priėjo prie balkono tvorelės.

– Kas jums šventa, Bekai?

– Kodėl to klausiat?

– Noriu jums kai ką pasakyti, bet turit prisiekti, kad to neskleisit, nes pasakydama jums aš jau išduodu paslaptį.

– Tada nesakykit.

– Manau, jums svarbu tai žinoti.

– Gerai. Pasamdykit mane kaip savo advokatą, aš paimsiu penkių dolerių avansą. Tada profesinė etika įpareigos mane neskleisti nieko, ką man patikėsit.

– Aš apie tai jau galvojau, – prisipažino Seira. – Bet jūs negalit imti iš manęs avanso, tai jau būtų interesų konfliktas.

– Vadinasi, tai, ką norit man pasakyti, susiję su Krisu?

– Su Deniu.

Ji įdėmiai žvelgė į Beką, stebėdama, kaip dujinių žibintų atspindžiai šokinėja jo veidu. Tą dieną, kai jie susipažino, ji pavadino jį savo tėvo pakaliku, ir jis nesistengė jos įtikinti, kad yra kitaip. Jis teigė išdavęs ją Makgro namuose norėdamas stebėti, kaip Krisas reaguos į senuko žodžius. Bet ar tai tiesa?

Klarkas įspėjo saugotis Beko. Vos prieš kelias valandas ji galvojo, kaip jis gali būti toks nesąžiningas, net svarstė, kokie jo dosnumo Polikams motyvai. Ar jis taip stengėsi norėdamas įgyti Seiros palankumą?

Bet jis juk nežinojo, kad Seira bus ligoninėje, kai Alicija Polik atplėš voką su laiškais.

Jis negalėjo suplanuoti, kad moteris pirmą paims kaip tik jo atviruką.

Kliaudamasi likimu Seira tarė:

– Aš ketinu jums pasakyti tai, ko niekas nežino.

– Atminkit, Seira, kad aš – Kriso advokatas. Būkit atsargi ką nors man patikėdama.

Gerai suvokdama riziką Seira tarė:

– Denis buvo susižadėjęs ir ketino vesti.

Seira matė, kad Bekas nuoširdžiai priblokštas.

– Susižadėjęs? Su kuo.

– Jos vardo nesakysiu.

– Iš kur jūs...

– Aš ją atsitiktinai sutikau kapinėse. Ji atėjo prie Denio kapo ir prisistatė.

Bekas atsipalaidavo.

– Moteris priėjo prie turtingos Denio sesers ir prisistatė kaip brangaus mirusiojo sužadėtinė. Ir jūs ja patikėjot? Ji galėjo mėginti gauti iš jūsų pinigų.

– Nenuvertinkit taip manęs, Bekai. Aš gerai pažįstu žmones. Ji nenorėjo pasipelnyti, o visa širdim mylėjo Denį. Ir jis ją mylėjo. Ji turi žiedą su deimantu.

– Kurį galėjo gauti iš bet kurio šantažuojamo vyro.

– Jei ji būtų tokia nesąžininga ir norėtų pasipelnyti, negi iki šiol nebūtų nuėjusi pas Hafą? Nei Hafas, nei Krisas nežinojo apie jų sužadėtuves, kol Denis buvo gyvas, ir ji nenori, kad jie sužinotų dabar.

– Kodėl?

– Nes jie iš karto padarytų tokią pat išvadą kaip ir jūs. Manytų, kad ji ko nors iš jų nori. – Bekas atrodė nuoširdžiai nusiminęs. Seira pridūrė: – Ji sakė, kad jie suterštų gražią jųdviejų meilę.

– Galbūt Denis norėjo pasidalyti šia žinia, kai jums skambino.

– Mano sąžinė norėtų tuo tikėti. Įmanoma, kad taip ir buvo. Bet aš vis tiek įsitikinusi, kad jie buvo atsidavę vienas kitam ir labai mylėjo vienas kitą. Denis ketino ją vesti, planavo jų bendrą ateitį, todėl ji visiškai tikra, kad Denis negalėjo nusižudyti.

– Galbūt jis norėjo išsivaduoti?

– Ne, aš paklausiau apie tai kiek įmanoma atsargiau. Ji atmetė net mintį, kad jis norėjo ją palikti. Bet, jos nuomone, Denį kankino... – Seira dvejojo, ar vartoti žodį *dvasinis,* bijodama, kad jis išduos, jog Denio sužadėtinė susijusi su bažnyčia. – Jį kankino asmeninė krizė, kuria negalėjo pasidalyti netgi su ja.

– Jo sąžinę kažkas slėgė.

– Taip. Ji vadino tai emocine kova, kurią Denis troško laimėti, prieš susiedamas savo likimą su ja.

– Tai galėjo būti bet kas, Seira. Gal jis turėjo lošimo skolų, gal kokį slaptą blogą įprotį, nėščią merginą kitame mieste.

– Arba žinojo kokią nors paslaptį, su kuria nepajėgė gyventi.

– Akivaizdu, kad jūs apie tai jau galvojot ir spėjat, kas tai galėjo būti.

– Iš pradžių maniau, kad tai nelegali bendrovės veikla. Bet dabar galvoju, kad Denis žinojo, kas atsitiko Džiniui Aiversonui.

Bekas lėtai nuėjo prie staliuko ir pastatė tuščią puodelį su lėkštute prie Seiros paliktųjų. Padavėjas žengtelėjo jų link, bet Bekas piktai papurtė galvą ir padavėjas dingo.

Bekas grįžo prie balkono aptvaro, pasirėmė rankomis ir pasilenkė į priekį, visą svorį patikėdamas turėklui. Prigulę prie nugaros marškiniai išryškino šonkaulius ir raumenis.

– Denis tapo labai religingas, – pasakė Seira. – Toje bažnyčioje praktikuojama išpažintis. Gali būti, kad jis kai ką žinojo apie Aiversoną ir tai slėgė jo sąžinę, jis priėjo tokią ribą, kai nebegali gyventi, nenusiėmęs kaltės naštos.

Bekas pasuko galvą.

– Tai svarbi priežastis nusižudyti.

– Taip pat svarbi priežastis jį nužudyti, ypač jei Denis ketino atlikti viešą išpažintį.

Žvelgdamas priešais save Bekas nusikeikė į tamsą.

– Jūs man ką tik pateikėt tai, ko trūksta Veino Skoto tyrime prieš Krisą.

– Motyvą.

Bekas ilgai žvelgė žemyn į kiemą. Galiausiai išsitiesė ir atsisuko.

– Mums reikia eiti.

– Taip, iki Destinio ilgas kelias.

– O dabar dar pailgėjo.

Judrusis administratorius jiems širdingai padėkojo, dar kartą pabučiavo Seirai į abu skruostus ir bandė įtikinti Beką, kad kuo greičiausiai vėl ją atsivestų. Jie atsargiai nulipo sraigtiniais laiptais žemyn. Įpusėjęs kiemą Bekas staiga stabtelėjo. Nustebusi Seira pažvelgė į jį. Jis nusišypsojo ir nepaaiškinęs, kodėl sustojo, ėmė eiti atbulas, traukdamas ją į siena lipančio vijoklio šešėlį. Seira nesipriešino. Saldi apatija pasklido kraujyje kaip apelsinų

likeris kavoje. Ji pajuto mieguistą pasitenkinimą, tačiau buvo budri kaip niekada. Vokai apsunko, bet nervų galūnės virpėjo nuo laukimo.

Bekas prisitraukė ją arčiau, ji matė ryškias kraujagysles ties jo gerkle, po drėgna oda. Seira troško prisiliesti prie jų lūpomis ir pajusti, kaip jos pulsuoja, tačiau sutramdė šį norą.

Bekas pakišo ranką po Seiros plaukais ant sprando ir prisitraukė ją. Jo kvėpavimas buvo švelnus ir šiltas, lyg virš upelio kylantis ryto rūkas.

– Jei aš jus paliesiu, manysit, kad darau tai įkvėptas Hafo pasiūlymo.

Seira pasistiebė ir sukuždėjo tiesiai jam į lūpas:

– Man tai nerūpi. Lieskit.

Bekas ją pabučiavo, Seira palinko visu kūnu ir prisispaudė, Beko rankos tvirtai ją apglėbė. Bučinys buvo valdingas ir stiprus, jo rankos ant klubų kietai ir atkakliai spaudė jos apatinę kūno dalį prie savo lyties. Palenkęs galvą Bekas perbėgo lūpomis Seiros kaklą šalia vėrinio karoliukų ir pabučiavo per suknelės audinį krūtis. Paskui jis vėl priglaudė ją, prilaikė delnu pakaušį, prispaudė jos veidą prie savo kaklo ir tiesiai į ausį sukuždėjo:

– Pasaulyje neužtektų pinigų supančioti mane su moterimi, kurios aš nenoriu. Turit tai žinoti, Seira. Tačiau velniava ta... – jis intymiai provokuodamas pasitrynė į ją. – Velniava ta, kad aš jūsų noriu.

Jis galėjo ją turėti. Tuo metu Seira suvokė jį visais penkiais pojūčiais. Ji gėrė jį, trokšdama jo ta pačia beprotiška, akla, neįmanoma aistra, kaip ir jis jos geidė.

– Bet prakeikta ironija, – staiga šiurkščiai tarė jis, – mane stabdo Hafo uždegta žalia šviesa. – Jis lėtai atleido glėbį, ir jų kūnai atsiskyrė. – Aš jūsų noriu. Bet tegul būsiu prakeiktas, jei jūs abejosit kodėl.

Dvidešimt septintas skyrius

Hafo galva skendėjo dūmuose. Jis mechaniškai pūtė cigaretę, suspaustą lūpų kamputyje, ir nuo krovinių rampos išsižergęs, įrėmęs rankas į klubus stebėjo piketą. Apie keturiasdešimt žmonių, nešini plakatais ir šūkiais, tylėdami lėtai judėjo ratu išilgai įvažiavimo iš greitkelio, priešais centrinius Hoilų bendrovės vartus.

– Kiek laiko tai trunka?

Hafą supo grupė žmonių: Krisas, keli meistrai ir vidurinės valdymo grandies atstovai, kuriuos visus iškvietė iš jaukių namų, o kai kuriuos pakėlė ir iš lovų. Visi buvo sunerimę dėl pastarojo meto įvykių.

Fredui Dekluetui teko nemaloni misija pranešti apie atvykusius piketuotojus, todėl jis atsakė ir į Hafo klausimą:

– Pradėjo rinktis apie dešimtą valandą ir buvo čia visą laiką, kol pasikeitė pamainos.

– Iškvieskit Redą ir tegu juos areštuoja už įstatymų pažeidimą.

– Jis negali to padaryti, Hafai, – pasakė Krisas. – Kol piketuotojai anapus tvoros, jie yra viešoje teritorijoje. Deja, visi atvykstantys ar išeinantys iš darbo turi eiti pro šiuos vartus. Neįmanoma, kad darbininkai jų nepamatytų. Visi pro juos važiuoja.

– Be to, jie turi leidimą piketuoti, – įsiterpė Džordžas Robsonas. – Viskas teisėta.

– Ar kas nors turi gerų žinių? – suurzgė Hafas.

– Gera žinia ta, kad leidimas galioja tik tol, kol ši demonstracija taiki, – tarė Krisas. – Manau, turėtume pasirūpinti, jog taip nebūtų.

Grupėje pasigirdo juokas. Hafas pažvelgė į Fredą.

– Ar turit paruošę berniukų? – Fredas linktelėjo, bet Hafas pajuto jo santūrumą. – Kas yra Fredai? Sakyk aiškiai. Ar turėsiu traukte traukti iš tavęs informaciją?

– Mūsų žmonės gali priešintis, – Fredas sutrikęs apsidairė. – Kalbama, kad kai kurie mūsų darbininkai gali juos palaikyti.

Hafas numetė cigaretę ir padu užgesino.

– Aš tuoj pat tuo pasirūpinsiu.

Grupė suėjo į gamyklą ir po penkių minučių susirinko Hafo kabinete. Jie išsirikiavo prie stiklinės cecho sienos. Darbas vyko kaip paprastai, bet gana vangiai. Buvo justi įtampa.

– Ar garsiakalbiai įjungti? – paklausė Hafas.

Krisas spragtelėjo kelis garso sistemos jungiklius.

– Jau įjungti.

Hafas paėmė mikrofoną, papūtė tikrindamas ir pasakė:

– Dėmesio! Klausykitės!

Jo balsas nugriaudėjo visuose gamyklos kampuose ir pasiekė visus pamainos darbininkus, kad ir kur jie tuo metu buvo. Kai kurie liovėsi dirbę. Bet sunku nuspėti žmogaus nuotaiką, kai jis su apsauginiais akiniais.

– Puikiai žinot, kas vyksta lauke. Jau visi spėjot išgirsti tuos klounus atsiuntusio žmogaus pavardę. Ir jūs tikriausiai klausinėjat: „Po velnių, kas tas Čarlzas Nilsonas, neturintis nieko bendra su Hoilų bendrove? Piketuotojai tik laiką gaišta ir juokingai atrodo, bet tai jų pasirinkimas. Jei mes laikysimės kartu ir juos ignoruosim, jie galiausiai pasiduos ir vėl palįs po akmenimis, iš kur iššliaužė. Mes tokius pažįstam, ar ne? Esam matę tokių agitatorių. Jie įslenka į mūsų miestą, kaišioja nosį į mūsų verslą ir mėgina mums nurodyti, kaip turėtume dirbti. Aš, kaip

ir tikriausiai dauguma jūsų, nekenčiu, kai kiti įsivaizduoja viską išmanantys geriau už mane. Aš kalbu ir apie šalies vyriausybę, ir apie profsąjungas. Tie žmonės net nesugeba susitarti tarpusavyje! – suriko jis. – Tai ar mes norim, kad jie nuspręstų, kaip mums elgtis čia, Destinyje? Aš manau, kad neturim to leisti. – Hafas nutilo, atsikvėpė ir varė toliau tyliau: – Tai, kas įvyko Biliui Polikui, – tragiška. Niekas negali to nuginčyti. Jis nukentėjo ir dar ilgai kentės. Mes galėtume pasiūlyti jam viso pasaulio pinigus, bet tai vis tiek nekompensuotų to, ko jis ir jo šeima neteko, bet galų gale Bilio ateitis priklauso nuo jo paties. Nes nė vienas negalim atsukti laikrodžio atgal ir pakeisti to, kas atsitiko. Tiesa ta, kad mūsų darbas pavojingas. Būna nelaimingų atsitikimų. Žmonės susižeidžia, net žūva. Bet norėčiau, kad koks nors biurokratas iš Vašingtono man parodytų, kaip lydyti metalą ir lieti vamzdžius be rizikos. Tai neįmanoma. Ir galiu lažintis, jog kai tas biurokratas nuleidžia savo išmatas į kanalizaciją, jis velniškai džiaugiasi, kad tie vamzdžiai yra, ir jam nė per nago juodymą nerūpi, kas susižeis juos gamindamas.

Hafas vėl nutilo, norėdamas įvertinti, kiek veiksminga jo kalba. Apačioje niekas nepajudėjo, atrodė, kad cechas pilnas statulų. Hafas matė, kad cecho viduryje prie stalų sėdintys darbininkai neliečia savo sumuštinių su dešra, traškučių ir kavos termosų, jie klausosi.

Vadinasi, jis atkreipė jų dėmesį. Jų ateičiai, kaip ir jo, iškilo pavojus. Tai ir reikia pabrėžti, kad padarytų jiems įspūdį.

– Tie atvykę bukapročiai ragins jus streikuoti. Žinot, aš ir pats norėčiau nedirbti, kad galėčiau išgyventi, ir aš norėčiau vien važinėti po gamyklas, ragindamas žmones mesti darbą. Nusispjauti į darbo etiką ir čekius, kurių nebus mokėjimo dieną. Jei aš sakyčiau sunkiai dirbantiems žmonėms mesti darbą, jie palaikytų mane kvailiu. Man taip pat reikia mokėti sąskaitas, pirkti maisto produktus, turiu šeimą, kurią reikia aprūpinti. Ar aš teisus?

Keli vyrai nenoriai linktelėjo. Kiti budriai stebėjo, kaip bendradarbiai reaguoja.

– Žinau, kad čia, Hoilų bendrovėje, ne viskas tobula. Per tuos metus įvyko keli nelaimingi atsitikimai. Dabar mes su Džordžu Robsonu tiriam šį įvykį ir priežastis, kodėl taip atsitiko.

Jis pamatė, kad Džordžas nustebęs sureagavo į šį melą, bet tikėjosi, kad niekas to nepastebėjo.

– Mes matom, kad reikia ilgesnio ir kokybiškesnio naujų darbuotojų apmokymo laikotarpio. Laikas visiems pakelti ir atlyginimus. Bet kalbėsiu atvirai, aš nekenčiu verkšlenimų. Atsimenu laikus, kai vyras mielai būtų atidavęs dešinę ranką, kad gautų darbą. Prieš tapdamas šios bendrovės bosu, aš buvau vienas iš jūsų. Nepamirškit, aš dirbau ir prakaitavau tame pačiame ceche, taigi žinau, kas yra karštis, nuodegos ir pavojus. – Hafas pasiraitojo rankoves ir ištiesė rankas. – Aš ir pats turiu randų, kurie kiekvieną dieną man primena, koks sunkus ir pavojingas šis darbas. – Jis vėl užsiraitojo rankoves ir pritildė balsą. – Bet aš esu protingas. Noriu išklausyti jūsų bėdas. Todėl sudarykit sąrašą, kokių pokyčių norėtumėt, ir mes visi savo kabinetuose apsvarstysim. Bet, – jis padarė pauzę, norėdamas pabrėžti mintį, – jei kuris nors jūsų pritariate tiems triukšmadariams lauke, eikit ir prisidėkit prie jų. Ar girdit mane? Eikit! Dabar! Jei manot, kad čia netinkama darbo vieta, žinot, kur yra durys! Tik atminkite, jei pereisit į jų pusę, nei jūs, nei jūsų šeimos nariai jau niekad pas mane nebedirbsit. Jūs iki gyvenimo galo įsigysit priešą, – Hafas nutilo, leisdamas jiems suvokti pasakytus žodžius, ir baigė: – Visi pagalvokit apie tai. Ką tik sugaišom pakankamai našaus laiko. Tęskit darbą.

Hafas išjungė mikrofonus ir atsigręžė į kambarį.

– Tai turėjo padaryti įspūdį barikadų statytojams, – tarė Krisas. – Nenustebčiau, jei prijaučiantieji profsąjungoms nutiltų. – Dabar jie nedrįs už jas agituoti.

Hafas nepritarė Kriso optimizmui.

– Ką tu manai, Fredai?

Sumišęs dėl to, kad atsidūrė dėmesio centre, meistras mindžikavo nuo kojos ant kojos.

– Manau, kad jūsų kalba turės naudos, Hafai. Bet tai Bilio pamaina. Tie žmonės matė jį kraujuojantį, girdėjo jo klyksmą. Įvykis vis dar gyvas jų galvose. Žinau, kad daug darot jo šeimai. Šiandien girdėjau, kad Bekas buvo jo aplankyti. Alicija sakė...

– Bekas buvo jo aplankyti? – perklausė Krisas.

Fredas budriai apsidairė ir tarė:

– Taip supratau iš Alicijos. Ji skambino prieš kelias valandas ir sakė, kad Bekas buvo ligoninėje ir paliko jiems įspūdingą čekį.

Hafas pažvelgė į Krisą. Krisas gūžtelėjo pečiais, neigdamas ką nors žinąs apie Beko veiksmus.

– Ką norėjai sakyti prieš Krisui įsiterpiant? – paklausė Hafas.

– Sakiau, kad vyrai, dirbantys su Biliu, taip greit nepamirš, kas atsitiko. Jų prisiminimai jau šiek tiek rimsta, bet šiandien atsirado tai primenančių ženklų.

– Kokių?

– Prie Bilio spintelės rankenos pririštas geltonas kaspinas. Ant to konvejerio dažais užrašytas jo vardas. Kažkas bando atgaivinti prisiminimus ir kelia sąmyšį.

– Kas?

– Dar nežinau. Pokalbiai nutyla, vos prieinu arčiau.

– Sužinok, kas tai daro.

– Stengsiuosi.

Hafas dūrė į jį smiliumi.

– Nesistenk, o *veik!* Priglausk ausį prie žemės ir plačiai atmerk akis arba aš rasiu kitą, kuris man praneš visus reikalingus vardus.

Fredas sunkiai nurijo seiles.

– Taip, pone. O ką daryti su piketuotojais?

Hafas vėl užsidegė cigaretę ir tylėdamas kelis kartus užsitraukė.

– Norėčiau, kad paimtum automatą. Tai greitai išvalytų teritoriją.

– Aš jį užtaisysiu, – lakoniškai pasisiūlė Krisas.

Hafas nusijuokė ir papurtė galvą.

– Ne, šįvakar nedarysim nieko. Gal jie patys išsivaikščios – pavargs, ištrokš, uodai sukandžios, ims mausti nugarą nuo plakatų nešiojimo. Gal nereikės pajudinti nė pirštelio, kad jie išnyktų. Palaukim dieną kitą. Matysim, kaip reikalai klostosi, kaip darbininkai reaguoja. Fredai, turėk vyrų, pasirengusių vos paliepus trenkti per galvą.

– Tik tarkit žodį, pone Hoilai. Jie pasiruošę ir nori pradėti.

– Gerai. Bet atmink, jei prasidės peštynės, turi atrodyti, kad tai piketuotojų kaltė. Jie pirmieji paleido kraują, o mūsų žmonės tik gynėsi. Tai mūsų pozicija.

– Supratau.

Kai Fredas išėjo, Hafas pasakė:

– Nemanau, kad šįvakar bus kokių fejerverkų. Rytoj dirbsim kaip paprastai. Nesileiskit išprovokuojami jokių piketuotojų, jokios reakcijos į pastabas ar plakatus, kad ir kokie įžeidžiami pasirodytų. Ignoruoti tuos kalės vaikus. Gal Bekas pasieks kokios pažangos su Nilsonu ir tas atšauks savo šakalus, kol nepadaryta didesnė žala. Aišku? – Visi linktelėjo. – Galit eiti namo.

Džordžas Robsonas užsilaikė.

– Hafai?

– Kas yra, Džordžai?

– Ką tu ten sakei, kad mes tiriam Poliko įvykį…

– Tik tai, ką jie norėjo išgirsti, Džordžai. Nesirūpink dėl to.

– Aš maniau, – tarė Džordžas, nervingai žvilgčiodamas tai į Hafą, tai į Krisą, – gal reikėtų sustabdyti tą konvejerį, kol jį patikrins. Tada niekas negalėtų ieškoti priekabių.

Hafas atsigręžė į Krisą.

– Maniau, kad tai jau aptarėt.

– Aptarėm.

– Taip, aptarėm, – pasakė Džordžas. – Bet geriau pagalvojęs...

– Tu per daug galvoji, Džordžai, – suirzo Hafas. – Krisas atsako už gamybą, ir jis nusprendė dėl to konvejerio.

– Remdamasis tavo rekomendacijomis, Džordžai. Atsimeni?

Džordžas linktelėjo, bet atrodė sutrikęs ir nelaimingas.

– Taip, gerai.

– Skubėk namo ir pasimėgauk tuo, kas dar liko iš šios nakties.

– Gerai. Iki rytojaus, – Džordžas pasisuko eiti.

– Perduok mūsų linkėjimus savo gražiajai žmonelei.

Džordžas sustojo, atsigręžė, nužvelgė Krisą ir išėjo.

Hafas kreipėsi į Krisą.

– Šitaip šnekėdamas žaidi su ugnimi.

Krisas nusikvatojo.

– Abejoju, ar Džordžas iškvies mane į dvikovą. Jei taip jaudinasi dėl santuokinės neištikimybės, nereikėjo vesti kekšės.

Į kabinetą įėjo Bekas.

– Susitikau koridoriuje Džordžą. Sakė, kad negirdėjau velniškai geros kalbos.

Vos jiems pranešė apie piketą, Krisas paskambino Bekui į mobilųjį ir sugavo jį pusiaukelėje iš Naujojo Orleno į Destinį. Bekas pažadėjo atsirasti kaip įmanydamas greičiau.

Hafas pažvelgė į sieninį laikrodį ir pastebėjo, kad jis atvažiavo per rekordiškai trumpą laiką.

Bekas pastatė lagaminėlį ant grindų ir uždusęs klestelėjo ant sofos.

– Vos kelioms valandoms išvykau iš miesto, čia prasidėjo tikras pragaras.

Hafas mostelėjo Krisui į spintelę, kurioje laikė gėrimus.

– Visiems viskio, sūnau.

– Įvažiuodamas turėjau skverbtis pro mūsų lankytojus, – pasakė Bekas.

– Tai ir svarbiausia, – tarė Hafas, atsisėdęs į odinį krėslą aukšta atkalte prie savo rašomojo stalo. – Jie neatsitiktinai pasirinko šią vietą.

– Ar gavot patvirtinimą, kad juos atsiuntė Nilsonas?

– Jie to neslepia, – pasakė Krisas ir padavė Bekui vieną iš trijų aukštų taurių. – Kalbėjau su vienu iš jų, panašiu į vadovą. Tikras raumenų kalnas. Tikriausiai prisikimšęs steroidų, bet pakankamai protingas. Jis man nieko nesakė, tik parodė leidimą piketuoti ir patarė visais klausimais kreiptis į poną Nilsoną.

– Su ponu Nilsonu sunku susisiekti, – Bekas papasakojo jiems apie savo bevaisį apsilankymą Naujajame Orleane. – Jo biuras nelabai įspūdingas, apstatytas kukliai. Dirba tik viena sekretorė. Ji mandagi ir paslaugi. Atrodo, jei paprašytum, iškeptų tau obuolių pyragą ar įsiūtų sagutę į marškinius. Bet, žinoma, neplepi. Jokios informacijos. Nepasakė, kada galėčiau akis į akį susitikti su jos šefu. Labai gerai ištreniruota.

– Tas bailys žinojo, kad tu atvažiuosi, taigi nusiplovė, – niršo Hafas. – Jis galėjo būti ir Cincinatyje, galėjo ir bare kitoje gatvės pusėje laukti, kol paliksi teritoriją.

– Įmanoma, – sutiko Bekas. – Kelis kartus skambinau jam į viešbutį. Iš pradžių man pasakė, kad jis dar neatvyko. O dabar prašė jam neskambinti. Jaučiuosi taip, lyg su manim žaistų slėpynių.

– Jis nenorėjo susitikti su tavim tą pačią dieną, kai jo samdyti piketuotojai pasirodė prie mūsų gamyklos, – pasakė Krisas.

– Tu turbūt teisus, – sutiko Bekas. – Bet čia dar ne viskas. Dar nepapasakojau paties įdomiausio. Spėkit, ką radau Nilsono biure, apsirengusią pritrenkiamai ir, nepaisant batelių aukštais kulnais, pasiruošusią sudoroti visus priešus, pradedant manimi.

– Tikriausiai juokauji! – šūktelėjo Krisas. – Seirą?

– Atspėjai.

– Ką ji ten darė? – paklausė Hafas.

– Tą patį ką ir aš – norėjo susitikti su Nilsonu. Žinoma, jos dienotvarkė skyrėsi nuo mano. Ji atėjo užsirašyti savanore ir pasiūlyti pagalbą.

– Kokią? – paklausė Krisas.

– Ar ji važiavo su tavim aplankyti Bilio Poliko?

Bekas nustebęs pažvelgė iš pradžių į Hafą, paskui vėl į Krisą.

– Iš kur sužinojot?

– Alicija Polik skambino Fredui Dekluetui.

– Aš neketinau eiti pas jį, *Seira* ketino, – paaiškino jis. – Aš irgi nuėjau, panaudojau kaip pretekstą atvirukus ir laiškus, kuriuos darbininkai perdavė Biliui. Maniau, pats juos įteikdamas

laimėsiu ponios Polik palankumą. Be to, buvo įdomu, ką Seira sumanė.

– Na, ir ką ji sumanė? – paklausė Hafas.

– Nežinau. Tai panėšėjo į mandagumo vizitą.

– Kai kalbėjosi su Fredu, ponia Polik paminėjo „pakankamai dosnų čekį". Kiek man tai kainuos?

– Nieko, Hafai. Aš juos parėmiau be jūsų įgaliojimo. Jei nenorit, neprivalot man nieko grąžinti.

– Velnias! Juk tai aš pasiūliau pasaldinti arbatą. Kaip ir maniau, moteris pasiduoda. Ji pasiliko čekį?

– Kiek žinau, taip.

– Na štai! – tarė Hafas ir kilstelėjo taurę už sėkmę.

– Prieš geriant norėčiau, kad žinotumėt, jog liepiau psichiatrui konsultuoti Poliką neribotą laiką.

– Ar nori, kad bankrutuotume? – sudejavo Krisas.

– Prisipažinsiu, pasielgiau įžūliai ir spontaniškai. Neturėjau laiko su jumis pasitarti. Bet manau, tai padės palenkti ponią Polik.

Hafas jam mirktelėjo.

– Nebūtum vertas spjauti į mane, jei pats nesugebėtum spręsti. Pasitikiu tavo sprendimu, nes kitaip neitum tų pareigų.

– Bet mes metam didelius pinigus dėl nevertų dalykų, – pasiskundė Krisas. – Taigi pasirūpinsim, kad Bilis Polikas gautų geriausia, kas įmanoma. O kas mums iš to?

– Nemanau, kad Bekas tikėjosi, jog ši investicija mums atsipirks ir Bilis bus darbingas.

– Teisingai, Hafai. Žiūrėjau į tai kaip į geros valios gestą, kuris išgelbėtų mus nuo teismo, galinčio mums atsieiti milijonus. Viskas, ką mes galim padaryti, kad išvengtumėme teismo, – protinga investicija.

– Sutinku, – Hafas išgėrė viskį ir mėgavosi deginančiu pojūčiu gerklėje ir šiluma, pasklidusia pilve.

– O kaip buvo nusiteikusi Seira, kai jūs išsiskyrėt?

Bekas gūžtelėjo pečiais, bet Hafas nemanė, kad jis toks abejingas, kaip nori juos įtikinti.

– Mes kartu pavakarieniavom. Nupirkau jai pigų papuošalą. Gėrėm šampaną.

Hafas patenkintas pliaukštelėjo delnais.

– Na, ir kaip sekėsi?

Bekas ironiškai kilstelėjo antakius.

– Gal būtų sekęsi geriau, jei Krisas nebūtų jai išplepėjęs apie jūsų piršliavimą.

Hafas atsigręžė į Krisą.

– Tu jai pasakei?

– O koks skirtumas?

– Dar klausi!

– Gal Seira ir gėrė su juo šampaną, bet Bekas, regis, dar neįlindo į jos lovą. O ji jo nekvies, kol jis dirba mums.

– O gal ir būtų pakvietusi. Dabar... Velnias. Juk pažįsti seserį. Ji užsispirs.

– Ji vis tiek būtų užsispyrusi, Hafai, – tarė Bekas. – Seira per daug protinga ir valinga, kad galėtum ją sugundyti buteliu šampano. Tačiau tikėjausi, kad vynas ir fantastiškas prancūziškas maistas atriš jai liežuvį.

– Ir ką ji papasakos?

– Apie Nilsoną. Man labai nepatinka mintis, kad juodu gali susivienyti. Žinoma, jis pasinaudotų, turėdamas savo pusėje vieną iš Hoilų. Bent jau galėtų panaudoti tai kaip jauką žiniasklaidai, – jis rankomis apibrėžė įsivaizduojamą antraštę: – Hafo Hoilo duktė pereina į opoziciją. Išsamus pasakojimas ir nuotraukos trečiame puslapyje.

Hafas atsirūgo. Perdirbto viskio skonis jau nebuvo toks geras.

– Suprantu, ką turi galvoje.

– Be to, – nenoriai toliau kalbėjo Bekas, – ji manė, kad Makgro – tai kilpa, ant kurios galės jus abu pakarti, kol galiausiai suprato, kad virvė supuvusi. Tačiau tai nenuslopino jos ryžto. Ji įsitikinusi, kad Krisas pribaigė Džinį Aiversoną ir papirkęs prisiekusiuosius išsisuko nuo kaltinimų žmogžudyste ir kad jos pareiga – atkurti teisingumą. Nepaisydama nesėkmės su Makgro, ji neketina mesti šio reikalo, – Bekas pažvelgė į Krisą, o

paskui atsigręžė į Hafą. – Tada aš nebuvau jūsų advokatas, Hafai. Bet dabar atstovauju jums. Aš nenoriu būti apkaltintas kuo nors, ką iškapstys Seira. Ar Aiversono byloje yra kokių nors niuansų, kuriuos turėčiau žinoti?

Hafas mokėjo nutaisyti pokerio žaidėjo veidą, tai darė nuo aštuonerių metų. Jis pažvelgė Bekui tiesiai į akis ir patikino:

– Jei prokuroras būtų galėjęs ką nors įrodyti, Krisui būtų surengtas kitas teismas. Seira nieko neras.

– Nieko, išskyrus tai, kad Votkinsas vis dar laisvėje, – pasakė Krisas. – Kol kas nerado jo pėdsakų.

– Ar ieškojo visur, kur jis pastaruoju metu gyveno?

– Taip, net turėjo kratos orderius. Vienoje iš policijai žinomų vietų, vonios kambaryje, rado narkotikų fabrikėlį, suėmė ten gyvenančius vyrą ir moterį, bet jie tvirtina nieko negirdėję apie Atlėpausį nuo tos dienos, kai išvijo jį iš namų. Redas sako, kad apieškojo visą namą, bet neaptiko jokių Votkinso daiktų.

– Tikiuosi, kad jį greitai suras, – tarė Bekas. – O kai jį sulaikys, tikiuosi, jis prisipažins nužudęs Denį. Nes dėl visko, kas čia vyksta, – jis mostelėjo į stiklinę sieną, – mus tyrinės pro mikroskopą. Ypač Darbo saugos ir sveikatos administracija.

– Šunsnukiai, – sumurmėjo Hafas, vėl užsidegęs cigaretę.

– Iki šiol mums pavykdavo su jais žaisti, bet Bilio nelaimė viską sugadino, – pasakė Bekas.

– Ar jų neįmanoma suklaidinti? – paklausė Krisas.

– Aš vyliausi. Kelis kartus mėginau susisiekti su regiono atstovu. Bet jis man neperskambino. Veikiausiai ketina netikėtai mus patikrinti.

– Maniau, papirkai kokį nors jo darbuotoją, kad įspėtų mus apie netikėtą apsilankymą.

– Vakar sužinojau, kad ji išėjo nėštumo atostogų.

– Šlykščiai nuostabu, – pasakė Krisas.

– Taip, laikas labai nepalankus, – pritarė Bekas ir kalbėjo toliau: – Bet vis tiek privalom parodyti švarutėlį įvaizdį. Negalim jiems duoti nė miligramo daugiau amunicijos, negu jau suteikė Bilio nelaimė. Kol neatliks išsamaus patikrinimo, Darbo sau-

gos ir sveikatos administracija gali uždaryti gamyklą. Ir jie tai padarys.

Krisas giliai iškvėpė.

– Na, baigiant šia linksma gaida, manau, eisiu ir pasigersiu.

– Krisai...

– Aš juokauju, – nuramino jis. – Viešpatie, būsiu laimingas, kai aplinkiniai pralinksmės. Negi nors kartą negalim pažvelgti į šviesiąją pusę? Poliko žmona traukiasi. Piketai? Kai rytoj patekės saulė ir pasidarys karšta kaip pragare, jie nebeklausys vadovų ir išsibėgios. Darbo saugos ir sveikatos administracija? Mes maldausim atleisti, pasižadėsim būti geresni, sumokėsim jiems baudą ir toliau dirbsim. O dėl Merės Betės, gal mums ir pasiseks: ji įsiutins savo baseino berniuką ir jis ją paskandins sekliajame gale. Man neturėtų būti sunku susirasti kitą žmoną. Aš pasėsiu daug sėklų (patikėkit manim, turiu daug gabių plaukikų, kurie nuplukdys jas į reikiamą vietą) ir pristatysiu pirmąjį Hoilų vaikaitį seneliui Hafui. Ir svarbiausias dalykas: aš nežudžiau brolio. Matot? Tai kas čia taip baisu?

Hafas nusijuokė.

– Gerai, mes tave supratom. Eik iš čia. Aš tuoj tave pavysiu.

Vis dar šypsodamas Hafas nulydėjo akimis išeinantį Krisą, bet kai atsigręžė į Beką, jo šypsena dingo. Bekas žiūrėjo į atviras duris, pro kurias ką tik išėjo Krisas.

Hafui buvo neramu, kad Bekas atrodo toks sunerimęs.

Seira ilgai neužmigo. Po įvykių kupinos dienos Naujajame Orleane ir ilgos kelionės atgal ji tikėjosi užmigti vos galva palies pagalvę. Tačiau dabar nusivylusi kelias valandas vartėsi nuo šono ant šono.

Oro kondicionierius sukosi labai triukšmingai. Kol jis veikdavo, kambaryje pasidarydavo per šalta, kai išsijungdavo, tapdavo tvanku ir pasklisdavo kiekvieno ankstesnio gyventojo palikti kvapai, įsismelkę į kilimą, užuolaidas, lovatieses.

Tačiau nepatogus viešbutis buvo tik iš dalies kaltas dėl Seiros nemigos. Ji vis prisimindavo pokalbius su Beku. Ar ji nesukly-

do, jam patikėjusi paslaptį apie Denio sužadėtinę? Žinojo, kad tėvas planuoja ištekinti ją už Beko turėdamas savanaudiškų tikslų, tad kodėl leido Bekui prisiartinti? Kodėl norėjo, kad jis prisiartintų?

Seira užsnūdo jau gerokai po vidurnakčio, todėl gailiai suvaitojo pabudusi prieš aušrą. Gulėdama ant pilvo, įkniaubusi veidą į gumulais susimetusią pagalvę, ji atmerkė vieną akį ir nejudėjo, troško vėl užmigti, kol dar visai neatsibudo.

Seira pastebėjo, kad kondicionierius neveikia, todėl kambaryje karšta. Pamaniusi, kad pabudo dėl tvankumo ir sureguliavusi temperatūrą vėl užmigs, Seira nuspyrė paklodę nuo kojų.

Tačiau tai nepadėjo. Galbūt jai pradeda skaudėti galvą nuo šampano? Šampanas ir raudonasis vynas, kurį gėrė vakarieniaudama, pašalino iš organizmo daug skysčio, todėl dabar reikėtų didelės stiklinės vandens. Pagalvojusi apie tai, nusprendė, kad reikėtų pasirūpinti ir šlapimo pūsle.

Tyliai burnodama Seira apsivertė ant nugaros ir atsisėdo ant lovos krašto, ranka automatiškai siektelėjo lemputės, stovinčios ant naktinio staliuko, jungiklio, bet paskui persigalvojo. Jei kambaryje bus tamsu, galbūt grįžus pavyks greičiau užmigti. Ji pasilenkė, nuslinko nuo lovos, grabinėdama pasiekė jos galą ir žengė vonios kambario link. Ji jau žinojo, koks jos kambario planas, ir būtų laimingai pasiekusi vonią... jei nebūtų užkliuvusi už didelių batų, pastojusių jai kelio.

Tai, kad juose buvo kojos, privertė ją visiškai pabusti.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Seiros šūksnį užgniaužė purvina ranka, o kita sugriebė jai už plaukų ir nustūmė ant lovos. Vyras užgriuvo ant Seiros nugaros ir prispaudė, tačiau ji nesiliovė priešintis.

– Jei nenurimsi, aš išpešiu juos su šaknimis. Prisiekiu Dievu, kad ir kokie jie gražūs, išpešiu ir pasiimsiu kaip suvenyrą.

Jis taip truktelėjo Seirai plaukus, kad jai net ašaros ištryško. Ji liovėsi muistytis ir nurimo.

– Šitaip jau geriau, – jis pasitrynė į jos sėdmenis. – Na, argi ne patogu? Ar nenorėtum pažiūrėti, ko išmokau kalėjime?

Spaudžiama nekviesto svečio rankos Seira šūktelėjo iš baimės ir pasišlykštėjimo. Vyras nusijuokė iš prislopinto garso.

– Atsipalaiduok, Rude. Tavo užpakalis labai gundo, bet neturiu laiko meilei. Atėjau pasikalbėt, bet galiu lažintis iš savo gyvybės, kad jei reiks, aš padarysiu, kad tau skaudėtų. Ar supratai?

Seiros burną gniaužė įsibrovėlio ranka, veidas buvo įkniaubtas į sulamdytas paklodes, ir jai ėmė trūkti oro. Ji negalėjo patikėti, kad jis įsibrovė į jos kambarį tik pasikalbėti, bet linktelėjo, tikrai nenorėjo uždusti.

– Gerai, nuimsiu ranką nuo tavo burnos. Jei klyksi, tai bus paskutinis tavo išleistas garsas.

Jis lėtai patraukė ranką. Seira atsispyrė pagundai apsilaižyti lūpas, nes būtų šlykštu pajusti likusį jo kūno skonį. Vyriškis skaudžiai suspaudė jos sėdmenis ir nusirito į šoną. Pasijutusi laisva Seira apsivertė ant nugaros, atsisėdo ir atgalia ranka nusibraukė lūpas.

Staiga užsidegė šviesa. Ji mirktelėjo nuo staigaus blyksnio ir pamatė Atlėpausį Votkinsą, dar tebelaikantį ranką ant jungiklio. Stalinė lemputė pro gaubto viršų skleidė ryškią šviesą tiesiai jam į veidą. Galvos šešėlis ant sienos priminė pabaisą iš vaikų košmarų.

Votkinso išvaizda nepasikeitė nuo to vakaro užkandinėje, gal tapo dar bjauresnė. Jo dantys atrodė ilgesni, geltonesni, barzdelė dar retesnė, veidas taip suliesėjo, kad kiekvienas kaulas išsišovė ir priminė skeletą. Plonas kaklas darė jį panašų į grifą, o didelės ausys priminė dirbtines, pritvirtintas prie galvos, kad būtų juokingiau.

– Labas, Rude.

Seiros širdis smarkiai daužėsi, burna išdžiūvo, bet ji stengėsi neparodyti baimės. Ji pažvelgė į duris.

– Nė negalvok apie tai, – šiurpiai nusijuokė jis. – Nespėsi nė pakrutėti ir aš sulaužysiu pažadą tavęs neskriausti, – jis šaipydamasis išsitraukė peilį iš už bato aulo ir plokščiąja ašmenų puse patapšnojo per delną.

– Kaip čia įėjai?

– Juk aš – nusikaltėlis. Atsimeni? Spyną atrakinau greitai ir tyliai. O kodėl neužsikabinai grandinėlės? Vieniša moteris turėtų būti atsargesnė.

Seira nenorėjo galvoti, kiek laiko jis buvo kambaryje, kol ji atsibudo. Kūnas ėjo pagaugais pagalvojus, kad jis sėdėjo ant kėdės prie jos lovos ir stebėjo ją miegančią, klausėsi jos kvėpavimo. Gal ją pažadino jo kvapas? Matyt, jis seniai nesiprausęs ir dabar jo kūno dvokas kėlė šleikštulį.

– Ar jie tikri?

Seira buvo palikusi savo auskarus deimantinėmis akutėmis ant naktinio stalelio. Votkinsas pakėlė juos prieš šviesą ir vartydamas stengėsi nuspėti vertę.

– Taip. Pasiimk juos ir išeik.

– Ačiū. Taip ir padarysiu, – jis įsikišo auskarus į purvinų džinsų kišenę. – Bet negaliu išeiti, kol mes nepaplepėsim.

– Apie ką mes galim plepėti?

– Ar žinai, kad teisėsauga manęs ieško?

– Tu užpuolei mano brolį peiliu.

– Nesąmonė! Aš tik norėjau jį pagąsdinti. Jis pats privertė mane jį sužeisti. Tyčia.

Pati Seira dėstė tokią versiją Bekui, bet dabar Votkinso paklausė:

– O kodėl Krisas taip elgėsi?

– Todėl, kad norėjo iš manęs padaryti žudiką.

– Krisas mano, kad nužudei mūsų brolį. Ar nužudei?

Užuot atsakęs jis atidarė naktinio staliuko stalčių, ištraukė Bibliją ir metė Seirai.

– Pradžios knyga. Ketvirtas skyrius.

Nepalietusi šalia jos nukritusios knygos Seira šaltai paklausė:

– Studijuoji Bibliją?

– Angoloje aš kiekvieną sekmadienį lankiau mišias. Giedojau iš psalmynų ir panašiai. Tai neprošal dėl charakteristikos.

– Turbūt tam, kad atsvertų sodomiją.

Jo akys piktai sublizgo.

– Vadini mane pederastu? Aš tau įrodysiu, kad yra kitaip.

Nereikėjo būti sarkastiškai, Seira davė Votkinsui pretekstą. Ji mėgino pasitraukti į tolimą lovos kampą, bet jis vėl sugriebė ją už plaukų ir patraukė atgal. Votkinsas priglaudė peilio galiuką prie jos skruosto ir nusijuokė, kai Seira sustingo.

– Taip ir maniau, kad šitas atkreips tavo dėmesį. Juk nenori susigadinti tokio gražaus veidelio, – jis šiurkščiai praskėtė Seiros kelius, atsistojo tarp jos šlaunų ir prikišo klubus prie jos veido. – Turi įžūlią burną, bet žinau labai gerą būdą ją užčiaupti.

– Pirmiau turėtum mane nužudyti.

– Tai taip pat būtų smagu.

Tą akimirką spragtelėjęs įsijungė oro kondicionierius. Votkinsas krūptelėjo nuo netikėto garso ir atsigręžė į jį. Supratęs,

kas čia, jis atsipalaidavo, bet vis tiek atrodė išsigandęs. Jis paleido Seiros plaukus ir nervingai atsitraukė.

– Norėčiau pasinaudoti šia situacija, bet jau per ilgai užsibuvau, – jis pakėlė Bibliją ir pamosavo ja prieš Seirą. – Pasakyk šerifui Harperiui, kad ją pasiskaitytų. Tą dalį apie Kainą ir Abelį. Ir kalbėk labai įtaigiai, nes jei manęs ieško dėl Hoilo nužudymo, imsiu ir tikrai nužudysiu kurį nors iš jų, – peilio galu jis palietė Seirai spenelį. – O aš visada jaučiu silpnybę rudaplaukėms.

Kai Bekas atvyko į policijos nuovadą, Seira, šerifas Harperis ir pavaduotojas Skotas jo jau laukė. Bekas, kaip ir Seira, atrodė labai išvargęs.

Važiuodama pro liejyklą, Seira matė piketuotojus, tačiau nenustebo, nes vakare kalbėjosi su Klarku Deiliu. Jis paskambino netrukus, kai ji grįžo iš Naujojo Orleano. Klarkas sakė, kad jam dabar kavos pertraukėlė ir skambina iš draugo mobiliojo telefono. Jo balsas skambėjo džiugiai, nes reikalai pajudėjo į priekį.

– Aš izoliavau kelis Hafo skundikus ir įspėjau vyrus, kad atsargiai šnekėtų, kai jie netoliese, nes viskas bus perduota Hafui.

Klarkas ir keli patikimi vyrai pasirūpino, kad visi prisimintų Bilį Poliką.

– Nilsonas pradėjo piketą. Hafas pasakė kalbą, bet ji mūsų neįbaugino taip, kaip jis tikėjosi. Viskas klostosi gerai, Seira. Kai tik galėsiu, aš tau pranešinėsiu visas naujienas.

Klarko balsas skambėjo pakiliai, jis pasitikėjo savimi, ir tai rodė, jog Seira buvo teisi, įtraukusi jį į svarbius darbus. Nuo to laiko ji nieko daugiau negirdėjo, bet, matyt, per naktį, nepaisant Hafo pastangų numalšinti darbininkų nepasitenkinimą, jis dar labiau padidėjo. Šįryt tarp piketuotojų buvo ir Hafo darbininkų. Tai paaiškino, kodėl Bekas atrodė toks nusikamavęs, kai įėjo į Redo kabinetą ir pasisveikino.

Jie choru pasilabino, nors nė vienam neatrodė, kad rytas geras. Bekas atsisėdo ant kėdės šalia Seiros veidu į Redo stalą. Veinas Skotas liko stovėti.

– Kaip reikalai gamykloje? – paklausė šerifas.

– Karšta.

– Tikriausiai šiandien temperatūra vėl apie keturiasdešimt laipsnių, – pasakė Skotas, ir Seira suabejojo, ar jis tikrai manė, kad Bekas kalba apie oro temperatūrą.

Nekreipdamas dėmesio į Skotą, Bekas atsakė Redui:

– Dar per dvidešimt piketuotojų pasirodė septintą valandą, prieš rytinės pamainos pradžią. Kai kurie mūsų darbuotojai paėmė iš jų plakatus ir net vaikščioja kartu, siutindami Hoilo šalininkus. Įtampa didelė, nežinau, kiek mes juos išlaikysim. Aš tikrai stengiuosi susisiekti su Nilsonu, kad galėčiau pamėginti tartis, bet jis neatsiliepia. – Bekas staiga atsigręžė į Seirą: – Ar jis jums neskambino?

Pirmą kartą jam atvykus jie pažvelgė vienas į kitą, ir tai buvo lyg fizinis susidūrimas.

– Ne.

Bekas nenuleido akių, lyg norėdamas įsitikinti, kad ji nemeluoja, paskui vėl atsigręžė į Redą.

– Aš negaliu ilgam palikti gamyklos. Kodėl mane iškvietėt?

Redas mostelėjo į Seirą.

– Šįryt Seira turėjo svečią. Ji mano, kad jūs turėtumėte išgirsti, ką jis sakė.

– Svečią?

– Ankstų rytą Votkinsas įsilaužė į mano motelio kambarį.

Sukrėstas Bekas pažvelgė į ją, paskui į Redą, lyg laukdamas, kad tas patvirtintų.

– Mums paskambino šįryt truputį po penkių. Mes iš karto pasiuntėm policininką. Žinoma, kai jis nuvyko, Atlėpausio pėdos jau seniai buvo ataušusios.

Bekas vėl atsigręžė į Seirą, nužvelgė nuo galvos iki kojų, o paskui vėl pažiūrėjo į akis.

– Ar jūs nesužeista? Ar jis...

Seira palenkė galvą ir papurtė, atsakydama į neištartą Beko klausimą ir viską, kas su juo susiję.

– Jis grasino sužeisti, bet nieko nepadarė. Vienintelis dalykas – štai, – ji palietė dėmelę ant skruosto, kur prisilietė Atlėpausio peilis, kai įsijungė oro kondicionierius. – Jis krūptelėjo nuo netikėto garso. Nemanau, kad norėjo mane sužeisti.

– Mes su Veinu skaitėm Seiros pareiškimą, kurį ji padavė į motelį atėjusiam pareigūnui, bet negirdėjom jos pasakojimo. Seira norėjo, kad ir tu dalyvautum.

Bekas išsiblaškęs linktelėjo.

– Ką Votkinsas darė? Ką sakė? Ar įsilaužė jėga?

– Jis atrakino spyną. Aš nebuvau užkabinus grandinėlės. Kvailai pasielgiau. Kai pabudau, jis buvo kambaryje.

– Viešpatie!

– Tikriausiai jis neprasitarė, kur slapstėsi, – pasakė Skotas.

– Ne, tokios informacijos jis man nesuteikė.

– Ar matėt, kuria kryptimi jis išsidangino, palikęs viešbutį?

– Ne, bet tikriausiai buvo pėsčias, nes negirdėjau variklio.

– Kaip jis sužinojo, kur jūs apsigyvenot?

– Mane surast ne taip ir sunku. Mieste tik du viešbučiai. Atmetimo būdu.

Ji pastebėjo, kad Bekas jau praranda kantrybę dėl beprasmiškų Skoto klausimų. Atsigręžęs į pavaduotoją jis pasiūlė:

– Liaukitės kvailai klausinėjęs ir leiskit jai pačiai papasakoti, kas atsitiko.

Skotui nespėjus atsikirsti, Redas tarė:

– Gera mintis. Seira, pradėk iš pradžių. Mes tavęs nepertraukinėsim. Ko jis norėjo?

– Jis norėjo, kad jums kai ką perduočiau, – Seira papasakojo apie įvykį, praleisdama seksualines užuominas, nesusijusias su pranešimu, kurį Votkinsas pasiuntė šerifui. Redo liepimu niekas jos nepertraukė. – Štai ir viskas. Beveik pažodžiui.

Po trumpos tylos Skotas paklausė:

– Ar mėginote bėgti?

– Bijojau, kad jei bėgsiu prie durų, įsmeigs peilį į nugarą. Aš nebūčiau spėjusi jų atidaryti, jis būtų mane pavijęs. Nors jis liesas, fizinę kovą aš būčiau pralaimėjus.

– Jūs nerėkėt?

– Kol jis laikė užėmęs man burną, negalėjau, o kai paleido, nerėkiau, nes bijojau išprovokuoti jį griebtis peilio. Be to, kokia nauda rėkti?

Jai niekas neatsakė.

Redas trynė įdubusias akis. Jo oda buvo pilkšva ir jis atrodė numetęs svorio nuo to laiko, kai Seira jį matė prieš kelias dienas. Ar jis serga, ar tiesiog išvargęs, pagalvojo ji.

Bekas atleido kaklaraištį ir mėgino atsisegti apykaklės sagutę. Jis buvo panašus į žmogų, pralaimintį kovą su jį apnikusiais demonais.

Tačiau pavaduotoją Skotą šie įvykiai paskatino veikti. Jis užsisegė pistoleto dėklą ir tarė:

– Na, tai suimkim jį.

– Tikiuosi, kad turite galvoje Atlėpausį Votkinsą ir tikrai neketinat suimti Kriso.

– Kaip tik taip! – atšovė Skotas.

– Ne taip greit, Veinai, – sulaikė jį šerifas ir kreipėsi į Beką. – Galbūt turėtume dar kartą pasikalbėti su Krisu.

– Remdamiesi gandais?

Seira pasipiktinus pažvelgė į jį.

– Ar kaltinat mane melu?

– Ne, Votkinsas tiesiog pakankamai kvailas, kad iškrėstų tokį akibrokštą. Bet kol jis nesuimtas, turim tik jūsų versiją.

Ji iš visų jėgų valdėsi nesmogusi Bekui.

– Eikit velniop!

– Seira! – griežtai įspėjo Redas.

Ji atsigręžė į šerifą.

– Aš žodis žodin pakartojau savo pokalbį su Votkinsu. Jis taip pasakė: Pradžios knyga, ketvirtas skyrius.

– Aš tavim tikiu, – pasakė šerifas. – Turbūt ir Bekas tiki, bet nepamiršk, kad jis atstovauja Krisui.

Seira atsigręžė į Beką ir pažvelgė jam į akis.

– Aš niekad to nepamiršiu.

– Ir dar atmink, kad Votkinsas ką tik iš kalėjimo, – toliau kalbėjo Redas. – Jis bet ką suoktų, kad tik išsuktų uodegą ir nereikėtų ten grįžti. Savo bibline istorija jis paleido dūmų uždangą, kad mes susijaudinę pamanytume, jog Krisas nužudė brolį, ir paleistume jį iš akių, kol jis pasieks Meksiką.

– Manau, kaip tik to jis ir siekia, – pritarė Bekas. – Jis bėga išsigandęs, praradęs viltį, jausdamas karštį. Nori nukreipti dėmesį į ką nors kitą, bet mes žinom, ką jis jaučia Hoilams.

– Negi manot, kad aš negalvojau apie jo savanaudiškas paskatas? – piktinosi Seira. – Žinoma, pagalvojau. Aš ne tokia kvaila.

– Niekas nesako, kad jūs kvaila, Seira, – pasakė Bekas.

– Ne, tik melagė.

– Nusiraminkit. Aš neatmetu jūsų teiginių, tenoriu suteikti jiems prasmę. Tarkim, Votkinsas sako nepagražintą tiesą. Tarkim, jis tikrai žino, jog Krisas nužudė Denį. Tai kodėl neperduoda šios informacijos tiesiai policijai? Kodėl rizikuoti, kad jį sugaus, besilaužiantį į jūsų motelio kambarį ir grasinantį peiliu? Kodėl taip rizikuoti, kad jums pasakytų?

– Todėl, kad jis žinojo, jog aš to nenuslėpsiu.

– Nė vienas šioje nuovadoje to nepadarytų, ponia Linč, – patikino Skotas. – Šerife Harperi, turim veikti remdamiesi tuo pareiškimu. Mes jau galime spėti, koks buvo Kriso vaidmuo nusikaltimo scenoje.

– Radę degtukų dėžutę? – ironiškai paklausė Bekas.

– Mes nustatėm, kad jis galėjo tai padaryti per tas dvi valandas, jis niekaip negali paaiškinti, kur tuo metu buvo.

– Nebent pateiktų alibi.

– Jis jo neturi, – pasakė Skotas.

– Jis *nepateikė,* – pataisė jį Bekas. – Bet nereiškia, kad jo nėra.

Kol Skotas svarstė šį teiginį, Redas paklausė:

– O koks motyvas, Veinai? Kol kas tau nesiseka rasti priežasties, dėl ko Krisas nužudė Denį.

Sarai ant liežuvio galo sukosi Kriso motyvas. Norėjo pasakyti vien dėl to, kad ištrauktų taburetę Bekui Merčantui iš po kojų.

Bet ji negalėjo nieko pasakyti, neišduodama Džesikos Deblank. Žinoma, jei nuo to priklausytų teisingumas, ji turėtų atskleisti apie sužadėtuves, bet kol galima to išvengti, tylės.

– Manau, mes turime pagrindą dar kartą apklausti Krisą, – nepasidavė Skotas.

Redas atsiduso.

– Bekai, kad ir kaip nenorėčiau to sakyti, bet Veinas teisus. Mes iškviestume bet kurį įtariamąjį ir paklaustume, ką jis mano apie tokį kaltinimą. Negalim palikti Kriso ramybėje vien dėl jo padėties visuomenėje.

Pagalvojęs Bekas tarė:

– Mūsų gamykla jau ir taip ant parako statinės. Vienas Dievas težino, kokia grandininė reakcija kils, jei išveši Krisą patruline mašina. Nematau priežasties, be to, tai tikrai sukeltų paniką.

– Tada tu atsakingas už tai, kad jis pats ateitų pas mus, – pasakė Redas.

– Išgirdęs tokį kaltinimą, jis ir pats norės paaiškinti.

– Jis privalo ateiti šiandien, – pasakė šerifas.

– Atvesiu jį po pietų.

– Tada gerai.

Veinui Skotui nelabai patiko toks jų susitarimas, bet nieko kito neliko, tik jį priimti.

– Ar jūs bijot, ponia?

Seira nustebusi pažvelgė į jį.

– Bijau?

– Votkinsas grasino jus nužudyti.

– Jau turėjo progą mane nužudyti, bet to nepadarė.

– Dėl visa pikta pastatysiu sargybinį prie jūsų motelio kambario durų.

– Redai, prašau, nereikia.

– Jei Hafas sužinos apie tai, galiu lažintis...

– Esu tikra, kad jūs jam pranešit, – tarė ji. – Bet aš nenoriu sargybinių šunų už savo durų. Aš jų nepakenčiu, todėl nevarkit ir nesiųskit.

– Na... tai būk atsargi, – nuolankiai patarė Redas.

– Būsiu, – Seira atsistojo. – Ar jau viskas?

– Kol kas.

Seira atsisveikindama linktelėjo Redui ir pavaduotojui Skotui, bet visiškai ignoravo Beką. Išėjusi iš pastato ji jau beveik pasiekė savo raudonąjį automobilį, kai išgirdo, jog Bekas ją šaukia, tačiau nesustojo. Bekas prisivijo ją, jau rakinančią automobilio dureles.

Jis uždėjo ranką Seirai ant peties ir ji atsigręžė. Neleisdamas jai prasižioti Bekas skubiai tarė:

– Žinau, kad pykstat.

– Labai švelniai pasakyta.

– Ir žinau kodėl. Bet paklausykit, Seira. Priimkit Redo pasiūlymą jus saugoti.

Ji karčiai nusijuokė.

– Jūs tikėjot mano pasakojimu? Nemanėt, kad sukūriau tą istoriją apie Votkinsą?

– Žinoma, aš jumis patikėjau.

– Tik jums smagu priversti mane pasijusti idiote ir diskredituoti prieš kitus. Iš tiesų tai jau tapo jūsų pomėgiu.

– Aš – Kriso advokatas.

– Jūs tą aiškiai pasakėt.

Seira atidarė automobilio duris ir įsėdo, bet Bekas neleido jų uždaryti. Jis pasilenkė arčiau ir piktai išbėrė:

– Krisas man patikėjo veikti jo vardu. Aš negaliu išduoti to pasitikėjimo, kaip ir jūs negalit išduoti Denio sužadėtinės. Jūs turėjot puikią progą pateikti žmogžudystės motyvą, Seira, bet to nepadarėt – negalėjot, nes pažadėjot jai tylėti. Bet kodėl paslapties taisyklės galioja tik jums?

Teoriškai jis teisus. Nepalaikydamas savo kliento, jis pažeistų profesinę etiką. Bet tai, kad jis teisus, netrukdė jai velniškai niršti.

– Paleiskit dureles.

– Kur jūs važiuosit?

– Kur tik norėsiu, – Seira stipriai patraukė dureles, bet jos nepasidavė.

– Klausykit, Seira, pamirškit, kad pykstat ant manęs, ir pamąstykit apie Votkinsą. Privalot atkreipti dėmesį į jo grasinimus. Jis nėra protingas, bet dėl to dar pavojingesnis. Gal šįryt jis ir neketino jūsų nuskriausti, bet dabar, perdavusi Redui jo žodžius, jau atlikot savo darbą. Gal jis grįš ir susidoros su jumis. Votkinsas nekenčia visų Hoilų. Patinka jums tai ar ne, Seira, bet jūs iš Hoilų giminės. Ir... – Beko akys nužvelgė ją. – Jūs išsiskiriate iš minios.

– Šaunu. Tada mane lengviau pastebės pikete.

Tą dieną Bekas antrą kartą įvairavo savo sunkvežimiuką į aikštelę priešais policijos nuovadą ir pastatė šalia Kriso poršė. Jie susitarė susitikti čia, kai Krisas papietaus su Hafu.

Išlipęs jis paliko atvirus sunkvežimiuko langus, tačiau kabina vis tiek įkais, kol jis bus pastate. Neįmanoma pasislėpti nuo deginančios kaitros. Net vėdinama policijos nuovada atrodė drėgna ir tvanki.

– Hoilas paskutiniame kabinete dešinėje, – pranešė registratūroje sėdintis policininkas, regis, Petas.

– Ačiū.

Bekas pasibeldė ir atidarė duris į kabinetą, kuriame vos tilpo stalas ir dvi lietos stiklaplasčio kėdės. Ant vienos jų sėdėjo Krisas.

– Labas, – tarė jis.

– Labas, ar matei Redą? – paklausė Bekas.

– Ne, tik tą neandartalietį registratūroje. Jis man liepė eiti čia. Sakė, kad Redas ir Skotas dar pietauja, ir liepė jaustis kaip namie.

Bekas iš karto pajuto pokyčius draugo elgesyje. Išnyko Krisui būdingas bruožas – sarkastiška pašaipa. Bekas atsisėdo priešais jį.

– Ar pasakysi, kas atsitiko?

Krisas šyptelėjo, tačiau nelinksmai.

– Jei pasakyčiau, turėčiau tave nužudyt.

Beko širdis smarkiau sutuksėjo, Kriso šypsena virto pašaipa.

– Ne, neketinu nieko prisipažinti. Bent jau dėl to, kad nužudžiau brolį.

– Tada dėl ko?

Krisas palinko į priekį, pasirėmė alkūnėmis į stalą ir patrynė kaktą abiejų rankų pirštais.

– Man baisu. Na štai, ir prisipažinau, Bekai. Šis kambarys pernelyg primena kalėjimą ir aš velniškai bijau.

Bekas lengviau atsiduso.

– To ir buvo galima tikėtis, Krisai. Apklausos kambariai tyčia taip projektuojami, kad įbaugintų ir tu pradėtum abejoti savo nekaltumu. Kai dirbau apygardos prokuratūroje, aš daug laiko praleisdavau tokiuose kabinetuose su tikrais blogiukais: gaujų nariais, prievartautojais, žmogžudžiais, vagimis. Bet nepaisant to, kas būdavo parašyta jų dosjė, kai juos nuvesdavo į apklausos kambarį ir ten palikdavo ilgesniam laikui, jie trokšdavo grįžti pas mamą.

Krisas nusišypsojo, tačiau tuoj vėl paniuro.

– Aš imu baimintis, kad jie man prisiūs šitą dalyką.

– Jie tik spėlioja ir turi tik netiesioginių įkalčių. Nieko svarbaus. Aš abejoju, ar apygardos prokuroras pateiks tai prisiekusiųjų komisijai. Ypač mūsų apygardoje.

– Taip, bet tie šalutiniai įkalčiai kaupiasi. Kaip tai vadinama teisiškai?

– Įkalčių visuma.

– Taip. Kartais pakanka susikaupusių įkalčių. Atlėpausis Votkinsas ir jo biblinė istorija, – paniekinamai tarė jis. – Turbūt vienintelę težino. Velnias, net tokie ateistai kaip aš girdėjo apie Kainą ir Abelį. Denis – žmogžudystės auka. Jis buvo mano brolis. Ir staiga tai padidina tikimybę, kad jį nužudžiau. – Krisas atsistojo ir lėtai apėjo nedidelį stalą. – Kodėl mano sesuo tiki buvusio kalinio kliedesiais ir pasakoja apie juos karštagalviui policininkui, kuris griebia bet ką, ką gali panaudoti prieš mane?

Bekas neužsiminė apie slaptas sužadėtuves, apie kurias žino tik jis ir Seira, ar kad Denis jai skambino. Bet kuris iš šių dviejų

dalykų anksčiau galėjo būti labai svarbus, bet kadangi dabar jie prarado reikšmę, jis pasilaikys juos sau.

– Kai pastarąjį kartą mačiau Seirą, ji nešokinėjo iš džiaugsmo, Krisai, – tarė Bekas ir susimąstęs pridūrė: – Dievas težino, ką tas šliužas jai darė ir ką ji nutylėjo.

– Suprantu, ji išsigando, bet galėjo pranešti, kad jis pavogė jos auskarus, ir viskas. Kam dar plepėti apie Votkinso tauškalus?

Bekas susiraukė.

– Negaliu paaiškinti jokių Seiros veiksmų.

Krisas pasilenkė ir pažvelgė į jį iš viršaus.

– Vadinasi, tai tiesa.

– Tu girdėjai?

– Kai mes pietavom, kažkas paskambino į namus ir pasakė Hafui. Jis įtūžo. Ar ji tikrai su piketuotojais?

– Vadovauja paradui.

Krisas vėl atsisėdo ir klausiamai pažvelgė į Beką.

– Ji pasirodė apie pusę dvyliktos, nešina pilnais krepšiais sumuštinių ir vaisvandenių iš Pieno centro, – pasakė Bekas. – Pamaitinusi visus, pasiėmė plakatą ir pradėjo su jais vaikščioti. Kai važiavau pro vartus, ji vis dar buvo ten.

Krisas panarino galvą ir ištarė:

– Niekad nemaniau sulauksiąs tokios dienos, kai Hafo šeimos narys stos prieš savuosius. Žinoma, kai kas tiki, kad aš įkišau šautuvą broliui į burną ir jį nušoviau. – Jis vėl ėmė trinti kaktą pirštais. – Ir kas galėtų patikėti, kad aš tai padariau?

– Būtent, Krisai. Jie turi rasti motyvą. Nebent tu kažką slepi.

Krisas pakėlė galvą.

– Pavyzdžiui?

– Ar viską papasakojai man apie savo ginčą su Deniu.

– Maždaug šimtą kartų.

– Ar Denis turėjo nuo mūsų kokių nors paslapčių?

– Paslapčių?

– Pamaniau, gal jis tau sakė ką nors, ko kiti nežinojom.

– Ne. Nieko.

Bekas pažvelgė Krisui į akis, ieškodamas kokios nors užuominos, kuri jį išduotų, bet Krisas žvelgė tiesiai ir nekaltai.

– Man tik šiaip šovė į galvą. Bet nesvarbu. O kaip Laila?

– Vakar nuėjau į jos namus, žinojau, kad Džordžo nėra. Ji man net durų neatidarė.

– Nevykęs alibi. Fantastika, – Bekas atsistojo, priėjo prie grotuoto lango ir pažvelgė į dangų. Atrodė, kad kaitra išdegino jo mėlynę. Vienintelis baltesnis už dangų dalykas buvo dūmai, kylantys iš liejyklos.

– Neapgaudinėsiu tavęs, Krisai. Mums reikės labai svarių argumentų.

– Aš nežudžiau brolio.

Bekas atsigręžė į jį.

– Ko nors daugiau, negu tavo neigimas.

Krisas ilgai ir įdėmiai žvelgė į Beką ir galiausiai tyliai pasakė:

– Bekai, tai vienas sunkiausių dalykų, kurį man kada nors teko padaryti. Aš tave atleidžiu.

– Atleidi mane? – nusijuokė Bekas.

– Tai visai nesusiję su tavo sugebėjimais ar teisinėmis žiniomis. Tu išsukai Hoilų bendrovę iš tokių bėdų, kurios būtų mums daug kainavusios, ir ne tik finansiškai. Tu reikalingas man ir Hafui ten, bendrovėje, kovojant su valstybinėmis agentūromis, o dabar, dėkui Nilsonui, ir su savo darbuotojais, – Krisas kreivai nusišypsojo. – Man reikia baudžiamosios teisės advokato.

Bekas grįžo prie stalo ir atsisėdo.

– Tiesą sakant, man labai palengvėjo.

– Tu nepyksti?

– Krisai, baudžiamoji teisė – ne mano sritis. Aš pirmas pasiūliau, kad pasisamdytum baudžiamosios teisės specialistą, net ketinau to reikalauti, bet bijojau, jog tu pamanysi, kad aš tave palieku. Be to, nežinojau, kaip reaguotų Hafas.

– Jam nepatiks. Jis laikosi taisyklės, kad viskas turi likti šeimoje, bet, manau, tu padėsi man jį įtikinti, kad toks sprendimas teisingas.

– Pakalbėsiu su juo. Ką pasirinkai?

Krisas pasakė, tačiau Bekas nebuvo girdėjęs šios pavardės.

– Jis iš Beiton Ružo, turi gerą reputaciją.

– Sėkmės jam.

– Ar gali prisiekti, kad nepyksti?

– Prisiekiu. Tai kur tas teisinis burtininkas? Tau jo reikia dabar, čia.

– Tai svarbiausia. Jis bus laisvas tik pirmadienį. Ką mes darysim dėl šios apklausos?

– Pažiūrėsiu, gal Redas atidės iki pirmadienio, kol atvyks tavo naujas advokatas.

– Manai, kad savaitgaliui jie uždarys mane į kalėjimą?

– Jei mėgins siūlyti, aš pakelsiu didelį triukšmą. Juk tai niekuo nepagrįsta nesąmonė. Manau, Redas ketino apklausti tave tenorėdamas nuraminti savo pavaduotoją. Jis netiki tomis biblinėmis istorijomis, kaip ir tu.

Jie paspaudė vienas kitam ranką, bet kai Bekas norėjo atitraukti savąją, Krisas dar tvirčiau ją suspaudė.

– Bekai, nenoriu atsakyti už tai, ko nepadariau. Aš nenužudžiau Denio.

Bekas spustelėjo Krisui ranką.

– Aš tavim tikiu.

Dvidešimt devintas skyrius

Grįžusi į motelį Seira atsirakino duris nauju raktu, nes Atlėpausio Votkinso sulaužytą spyną pakeitė kita. Stovėdama ant slenksčio ji apžvelgė kambarį: visi įsiveržimo pėdsakai jau pašalinti. Nepasitikėdama motelio kambarine, prieš išeidama į liejyklą Seira apsimovė gumines pirštines ir pati viską išvalė dezinfekuojamomis priemonėmis. Ji pareikalavo, kad administratorius pakeistų kėdę, ant kurios sėdėjo Votkinsas. Lovatiesę taip pat perklojo. Patenkinta, kad visi jo buvimo pėdsakai dingę, Seira užsirakino ir užkabino grandinėlę. Pavargusiu žingsniu ji priėjo prie tualetinio stalelio ir pažvelgė į veidrodį. Oda nudegė nuo ilgo buvimo saulėje, Seira taip suprakaitavo, kad drabužiai lipo prie kūno. Ji nusiavė sportbačius ir apžiūrėjo kelias skausmingas pūsles, sugadinusias pedikiūrą.

Seira buvo per daug nusikamavusi, kad valgytų užkandinėje nusipirktą karštą sūrainį, tačiau jautėsi išbadėjusi, todėl vos atkandusi pirmą kąsnį greit sunaikino jį visą.

Ji ilgai prausėsi po dušu, šiandien jau antrą kartą – rytą ilgai šveitė visą kūną, trokšdama, kad neliktų nė prisiminimo apie Votkinso prisilietimą. Dabar ji norėjo, kad srovė numalšintų raumenų skausmą. Išėjusi iš kabinos Seira vėl pasijuto žmogumi. Ji buvo per daug pavargusi džiovintis plaukus, todėl tik

nuspaudė rankšluosčiu ir paliko drėgnus. Ji atliko vienintelę grožio procedūrą – pasitepė kremu saulės nudegintą nosį. Šašas ant jos skruosto nusilupo, po dienos ar dviejų nieko nebus matyti.

Seira apsimovė kelnaites, pasiėmė naujus trumpučius naktinukus. Senuosius, tuos, kuriuos vilkėjo naktį, rytą išmetė į šiukšlių dėžę. Kad ir kiek kartų būtų juos skalbusi, vis tiek neprisiverstų užsivilkti. Ji įsakė sau pamiršti tą įvykį. Neatsitiko nieko baisaus. Ji leido, kad tas nevisaprotis per daug ją paveiktų.

Tačiau sulankstčiusi lovatiesę ji nusprendė neužgesinti šviesos vonios kambaryje, kad pabudusi naktį visiškoje tamsoje vėl iš naujo neišgyventų tokių siaubingų akimirkų, kokias patyrė pamačiusi Votkinsą savo kambaryje.

Jos mintis pertraukė beldimas į duris.

– Seira? Atidarykit.

Bekas pasibeldė tyliai, kad jos neišgąsdintų, bet balsas buvo griežtas.

– Ko norit, Bekai?

– Atidarykit duris.

Seira atrakino, atidarė tiek, kiek leido grandinėlė, ir pažvelgė pro plyšį.

– Aš neapsirengusi.

– Įleiskit mane.

– Kodėl?

Jo išraiška atspindėjo irzlią nuotaiką. Jis net neatsakė, tik žiūrėjo į ją. Seira pasidavė nenorėdama, kad kas nors stebėtų jų pokalbį. Tikriausiai vėl vyksta boulingo varžybos, nes motelio aikštelė pilna automobilių, o gretimas kambarys užimtas.

Seira nukabino grandinėlę, ir Bekas įėjo garsiai trenkdamas durimis. Jo akys iš karto užkliudė jos trumpų naktinukų apačią, nuogas šlaunis ir pėdas. Seira sukryžiavo rankas ant krūtinės ir toks savigynos judesys privertė jį nukreipti žvilgsnį.

– Prisimenant tai, kas įvyko šiandien rytą... Apsirenkit, jei jaučiatės nepatogiai.

– Jūs taip ilgai neužtruksit. Ko norit?

– Klarkas Deilis ligoninėje.

– Ką?

– Jis priimamajame.

Seiros ranka pakilo prie gerklės.

– Vėl nelaimingas atsitikimas gamykloje?

– Vargu. Jį sumušė.

– Sumušė?

– Labai smarkiai. Jo padėtis labai rimta. Ar kritiška, paaiškės vėliau. Kliba dantys, praskelta lūpa, mėlynės po akimis, perkirstas antakis, kirstinė žaizda galvoje. Be to, gali būti lūžusi kaukolė. Gydytojai beveik tikri, kad lūžę ir keli šonkauliai. Galimas vidinis kraujavimas. Dabar jį šviečia rentgenu ir daro kitus tyrimus, kad detaliau nustatytų būklę.

Seira užsidengė ranka burną, lėtai iškvėpė ir prisėdo ant lovos krašto.

– K...kas?

– Pavardžių neminėjo, tačiau kalbama, kad dėl to kalta jūs, – Beko akys įsmigo į ją.

Seira nurijo gumulą gerklėje.

– Kas atsitiko?

– Šįvakar likau gamykloje. Norėjau būti ten, jei kartais prasidėtų neramumai.

Vos susirinko naktinė pamaina, Bekas pastebėjo, kad kažkas negerai.

– Kai ten dirbi pakankamai ilgai, pradedi jausti virpesius, – pasakė jis. – Jauti, kad kažkas vyksta. Nulipau į cechą ir pradėjau klausinėti, kas atsitiko. Niekas nenorėjo su manim kalbėti. Ypač kai tokia atmosfera.

– Jūs esat svarbiausias Hafo žmogus.

Beko žandikauliai iš pykčio įsitempė, bet jis neatsakė į jos pastabą.

– Galiausiai išpešiau iš vieno vaikino, kad Klarkas nepasirodė darbe. Vienas jo draugų paskambino žmonai, ji labai susijaudino: jau seniai išėjęs iš namų. Tai privertė draugus sunerimti ir jie norėjo iš karto eiti ieškoti Klarko. Jo automobilį radom kelio

pakraštyje, už dviejų kvartalų nuo namų, o Klarkas kniūbsčias gulėjo griovyje be sąmonės. Jo būklė labai sunki.

Seira atsistojo ir žengė prie komodos.

– Aš einu.

Ji išsiėmė iš stalčiaus džinsus, tačiau Bekas ištraukė juos iš rankų ir padėjo į šoną.

– Poniai Deili tai nepatiks, Seira.

– Man nesvarbu, ką...

– Paklausykit! – Bekas suėmė jai už pečių. – Atvykusi į ligoninę ir pamačiusi mane, Liusė Deili pakėlė triukšmą. Ji labai aiškiai leido suprasti, kad aš ten nepageidaujamas, ir liepė laikytis atokiau nuo jos vyro. Nesistebėčiau, jei Klarkas būtų sužeistas darbe. Taip elgėsi Alicija Polik. Tačiau Liusė mane pritrenkė, nes kaip tik aš radau Klarką ir skubiai nuvežiau į ligoninės priimamąjį. Tačiau greit išaiškėjo, kad Klarkas – ne plėšikų auka. Nieko panašaus! Jį sumušė todėl, kad jūs įkalbėjot jį nurodyti Hafo šnipus ir agituoti žmones streikuoti. – Bekas sunkiai alsavo ir vos valdėsi nepradėjęs rėkti, tvardydamas, kad neprasiveržtų ant siūlelio besilaikantis įniršis. Suvokęs, kaip stipriai spaudžia Seirai pečius, staiga ją paleido. – Pasakykit man, kad Deilio žmona klysta, Seira! Pasakykit, kad tai netiesa!

Seira įžūliai kilstelėjo smakrą.

– Tai jūs visa tai pavadinot karu.

– Tai ne *jūsų* karas. Kodėl jūs kovojat?

– Kas nors turi kovoti. Nes tai, kas toje liejykloje laikoma normaliu dalyku, yra blogis. Kas nors turi jį įveikti.

– Ar jūs nuoširdžiai manot, kad dalyvaudama padėsit? Manot, kad yra kokia nors nauda, kai prisidedate prie to piketo?

– Manau, kad taip.

– Jūs klystat. Siaubingai klystat.

– Aš darbininkams išklojau savo požiūrį.

– Jūs net nemokat jų kalbos! – riktelėjo Bekas. – Tai jums aiškiai parodė tą dieną, kai atėjot į gamyklą. Tampydama piketo šūkį, jūs nesusilyginate su žmonėmis, kurie mėnesį išsimaitintų už tiek, kiek jūs sumokat už batelių porą. Galbūt širdyje

jūs teisi, Seira, tačiau mąstote klaidingai. Jūs neužsitarnavot darbininkų ir jų šeimų pasitikėjimo. Dar ne. O kol ne – jūs esat kurstytoja. Dėl jūsų kaltės Klarkui Deiliui šįvakar vos neištaškė smegenų, ir jums velniškai pasisekė, kad ne jus šiandien radom griovyje.

Pritrenkta šio kaltinimo ir suvokdama, kad jis pagrįstas, Seira nusigręžė, gūždamasi nuo pečius užgriuvusios kaltės.

– Aš nenorėjau, kad Klarkas nukentėtų.

– Tada reikėjo palikti jį ramybėje. Ir kaip tik tai aš turėjau jums perduoti.

Seira pakėlė galvą ir pažvelgė į veidrodį virš tualetinio stalelio.

– Nuo ko?

– Nuo Liusės Deili. Ji labai protinga moteris – numatė, kad jūs iš karto lėksit į ligoninę ir pulsit prie Klarko lovos. Ką gi, atleiskit, Klarko žmona nenori, kad artintumėtės prie jo. Ji papasakojo, kad lankėtės pas jį, ir atsiuntė mane pasakyti jums, kad grįžtumėte ten, iš kur atvykot, kad paliktumėte jos vyrą ramybėje.

– Ji viso labo pavydi žmona. Aš neturiu jokių meilės planų dėl Klarko. Tenorėjau jam padėti.

– Labai padėjot. Jo žmona sako, kad jūs kaip liga, kuria jis užsikrėtė labai seniai ir niekaip nepajėgia išgyti.

Liusės Deili požiūriu Seira – užkrečiama liga, paveikusi Klarką prieš daugelį metų. Tai labai nemalonus ir skausmingas palyginimas. Seira norėjo gintis, bet išdidumas neleido, todėl ji puolė Beką:

– Ar žinot, kas tai padarė?

– Numanau.

– Bet jų nesuims? Nes jie – Hafo draugužiai. O jūs – jų vadas.

– Vienas patarimas, Seira, nors esu tikras, kad jo nepaklausysit. Neikit į piketą. Kai žmonės sužinos apie Klarką, įsiplieks aistros. Gali kilti peštynės, ir jūs papulsit į kryžminę ugnį. – Bekas pažvelgė į duris. – Bent jau užsikabinot grandinėlę.

– Po šio ryto įvykių niekada neužmiršiu.

Bekas lėtai priėjo prie Seiros.

– Ar jis jus nuskriaudė, Seira?

– Aš jums sakiau...

– Žinau, ką mums sakėt. Bet jaučiu, kad kai ką nutylėjot. Ar jis jus lietė?

– Nesakyčiau.

– Ką tai reiškia?

– Jis... jis kalbėjo vulgariai, bet nieko nedarė.

Bekas ištiesė į ją ranką, bet Seira sulaikė jį ir papurtė galvą.

– Viskas gerai. O dabar išeikit.

– Gerai, – Bekas skubiai linktelėjo. – Aš tik atėjau perduot jo žmonos norą, kad paliktumėt jį ramybėje. Tačiau prieš išeidamas noriu paklausti, Seira, kodėl kišatės į visa tai?

– Aš jums sakiau vakar.

– Nes graužia sąžinė, kad nepasikalbėjot telefonu su Deniu, jums kyla daug abejonių dėl Aiversono bylos, norit pagerinti darbo sąlygas liejykloje – žinau, ką sakėt.

– Tai kas negerai? – įsitempusi paklausė ji.

– Ar tai tikros priežastys? Nemanau. Kiekvieną jūsų sprendimą lemia vienintelė priežastis. – Bekas atidarė duris ir išėjo iš kambario. Atsigręžęs pasakė: – Hafas.

– Seira, ar tu viena? Gerasis Dieve, mergaite, ką tu sugalvojai viena važinėdama taip vėlai?

– Tikiuosi, kad nesutrukdžiau tau, Selma.

Selma įsivedė Seirą į namą.

– O kas, jei tas šiukšlė Votkinsas tavęs tykoja?

– Manau, jis jau pervažiavo pusę Teksaso ir artėja prie Meksikos. Ar Krisas namie?

– Po vakarienės jis išėjo ir dar negrįžo. Nori, kad pamėginčiau jam paskambint?

– Tiesą sakant, atėjau pas Hafą. Ar jis dar nemiega?

– Jis savo kambaryje. Girdėjau, kaip vaikščioja, vadinasi, dar nemiega.

– Kaip jis jaučiasi? Ar atrodo pasveikęs?

– Negaliu pasakyt, kad po to infarkto jis atrodo geriau. Aš stebiu, kad gertų vaistus nuo kraujospūdžio. Kai tiek įvykių užgriuvo, pradedant Denio laidotuvėmis, stebiuosi, kad dar nesprogo viena iš tų išsišovusių jo kaklo kraujagyslių.

Seira paglostė moteriai ranką.

– Tu visad gerai prižiūrėjai mus, Selma, ir už tai tau esu dėkinga. Grįžk į savo kambarį, aš pati išeisiu, kai pasikalbėsiu su juo.

Ekonomė tyliai nušlepsėjo ąžuolinėmis grindimis didžiuoju koridoriumi į savo kambarį už virtuvės.

Sujaudinta paskutinių Beko žodžių, Seira greit apsirengė ir atvažiavo čia. Ji galvojo apie savo spontanišką sprendimą. Verčiau jau būtų paprašiusi Selmos pakviesti Hafą iš miegamojo. Juk čia jau ne jos namai. Pasirodžiusi čia vidurnaktį ir slinkdama laiptais į viršų ji jautėsi kaip įsibrovėlė.

Tyla kėlė baimę. Laiptai buvo tokie tamsūs, kad ji vos matė aikštelę viršuje. Seira dešimt metų nelipo šiais laiptais. Tada leidosi žemyn nešina lagaminu ir jai atrodė, kad palieka namus visiems laikams. Ji bijojo ateities, bet ryžosi ją pasitikti.

Dabar Seira bijojo ne mažiau ir buvo tokia pat ryžtinga, kai tvirtai uždėjo koją ant pirmo laiptelio. Tada buvo lengviau. Aikštelėje ji sustojo, pažvelgė į motinos portretą ir pajuto pažįstamą ilgesį. Bet ar ji ilgėjosi tos moters, besišypsančios iš drobės, ar pasigedo motinos, apskritai žmogaus, kuris nuramintų, patartų, apgobtų besąlygiška meile?

Viršutinį koridorių apšvietė dvi naktinės lemputės, pritvirtintos prie medinės sienos plokštės. Seiros žingsnius prislopino kilimas, vienas iš vertingų Lorelės daiktų, kurį paveldėjo iš prosenelės plantacijos namų.

Denio kambario durys buvo uždarytos. Seira padvejojo, tačiau jų neatidarė, jausdama, kad įėjusi vidun pasijustų lyg mindžiodama jo kapą – žaizda dar neužsitraukusi, kad trikdytum.

Kriso kambario durys buvo plačiai atlapotos. Pasak Selmos, jis grįžo namo į savo senąjį kambarį, kai Merė Betė apsigyve-

no naujame name Meksikoje. „Mes jį apstatėm truputį kitaip, negu tada, kai jis čia gyveno prieš vestuves“.

Seira pažvelgė į kambarį ir nenoromis pripažino, kad jis įrengtas skoningai. Baldai kokybiški, bet ne pretenzingi, spalvų deriniai neutralūs. Kambarys atrodė vyriškas, neperkrautas. Šitaip ir pati būtų apstačiusi neseniai išsiskyrusio vyriškio butą.

Pro Hafo kambario durų apačią skverbėsi šviesa. Seira du kartus pabeldė, kol nespėjo persigalvoti. Durys iš karto atsidarė, atverdamos tuštumą, per kurią jie žvelgė vienas į kitą.

Hafas išsiėmė iš burnos smilkstančią cigaretę ir klausiamai pažiūrėjo į Seirą.

– Aš laukiau Kriso arba Beko.

– Noriu pasikalbėti su tavimi.

Hafas suraukė antakius.

– Sprendžiant iš tavo intonacijos, veikiau norėtum suspardyt man užpakalį.

– Ar tu užsiundei savo pakalikus ant Klarko Deilio?

Hafas vėl įsikišo į burną cigaretę ir grįžo į kambarį.

– Užeik. Verčiau iš karto išsiaiškinkim.

Seira nusekė jį iš paskos. Hafo kambarys taip pat buvo pertvarkytas. Kol Seira čia gyveno, šeimininko miegamasis buvo toks pat, kaip tada, kai buvo gyva mama. Bet vėliau Lorelės raukinius pakeitė siūtos užuolaidos ir lovatiesės.

Hafas mostelėjo į nedidelį serviravimo staliuką.

– Įsipilk ko nors išgerti.

– Nenoriu gerti. Atsakyk: ar tu įsakei sumušti Klarką?

– Aš nežinojau, kad ten bus Klarkas.

– Bet tu paleidai šunis?

Hafas atsisėdo į didelį krėslą ir giliai užsitraukė cigaretę, kol galiukas sužioravo raudonai.

– Aš turiu ištikimų vaikinų. Liepiau jiems nutraukti kalbas apie streiką, bet nenurodžiau kaip, – Hafas nukreipė cigaretę į Seirą. – Aš neleisiu, kad žmonės imtų iš manęs pinigus ir tuo pačiu metu prieš mane piketuotų. Jei jie nori prisidėti prie Nil-

sono ir jo agitatorių, puiku. Bet ne mano laiko ir ne mano pinigų sąskaita.

– Jie vos jo neužmušė.

– Bet neužmušė. Man sakė, kad jis pasveiks, – Hafas užgesino cigaretę. – Atvirai kalbant, maniau, kad Klarkas Deilis net nesugebėtų sukviest kaimynų į talką, ką jau kalbėti apie streiką.

– Gal ir nebūtų išdrįsęs, jei nebūčiau paskatinusi.

Hafas krūptelėjo, o paskui po kelių sekundžių visiškos tylos ėmė kvatoti savo švokščiančiu juoku.

– Oho! Tegul velniai mane nuneša! Turėjau pats atspėti. Klarko Deilio per silpni kiaušai, kad pats sugalvotų tokį dalyką. Jis seniai smukęs, visiškas bestuburis.

– Tai tau taip atrodė, Hafai, bet tu klydai. Klarkas buvo lyderis. Tai tu jį parbloškei, atėmei jo stipendiją ir kartu galimybę gauti universiteto išsilavinimą. Tu sutrypei jo viltį ir pasitikėjimą.

– O Dieve, pagiedok man ką nors kita. Negi nenusibodo vis tą patį? Viskas, kas nutiko tam berniukui – dėl jo paties kaltės.

– Jis jau ne berniukas, Hafai, o vyras. Ir jis vėl įrodė, jog gimęs vadovauti.

– Aha, gali nusivesti tave į kiekvieną rajono barą.

– Vyrai jo paklausė, Hafai. Bekas sakė, kad Klarko draugai buvo pasiruošę šįvakar mesti darbą ir jo ieškoti. Atrodo, tas žmogus įkvepia kitiems pasitikėjimą.

Hafas piktai pakilo nuo krėslo.

– O ką Klarkas Deilis įkvėpė tau, išskyrus nepaklusnumą man?

– Man buvo aštuoniolika. Mums nereikėjo tavo leidimo tuoktis.

Hafas priėjo prie vežimėlio, įsipylė iš grafino viskio ir vienu mauku ištuštino stiklinę.

– Velniškai gerai, kad sužinojau apie jūsų pabėgimą ir sutrukdžiau.

– O taip, tu didvyris, Hafai. Vijaisi mus kaip nusikaltėlius ir grasinai išmesti iš darbo Klarko tėvą, jei mes susituoksim. Tu terorizavai jo tėvus, terorizavai mane ir Klarką. Labai drąsu.

– Ar tau būtų labiau patikę, jei būčiau tą vaikį nušovęs? – suurzgė Hafas. – Turėjau teisę jį nušauti kaip šunį.

– *Teisę?* Kokią teisę?

– Vaikis mane apiplėšė. Jis nusipelnė...

– Nieko panašaus, Hafai. Vienintelis dalykas, ką padarė Klarkas – mylėjo mane.

– Jis tau netiko.

– Tai tik tavo savanaudiška nuomonė.

– Jis tiko kaip mokyklos meilė, bet vedyboms tau reikėjo žmogaus iš panašios į mūsų šeimos.

Seira atlošė galvą ir karčiai nusikvatojo.

– Hafai, *nėra* šeimos, panašios į mūsų.

– Nežaisk su manim žodžiais, Seira. Labai gerai žinai, apie ką aš kalbu, – suniurzgė jis. – Tu turėjai tekėti už turtingo įtakingos šeimos nario, o ne už darbininko.

– Nesąmonė! Ir tada buvo nesąmonė, kai dėl to išskyrei mane su Klarku. Vienintelė priežastis, dėl kurios tau netiko Klarkas, ta, kad ne tu jį parinkai.

– Man jau nusibodo būti kaltinamam dėl kiekvieno nieko! – Hafas plačiai mostelėjo ranka. – Aš viską dariau trokšdamas, kad mano vaikai gautų tik tai, kas geriausia.

– Ne, tu norėjai, kad visi elgtųsi taip, kaip trokšti tu! – Seira taip pat rėkė. – Viskas turėjo būti kaip *tu* nori. Tu nepakentei jokios idėjos ar kito žmogaus planų, jei ne *tu* buvai jų autorius, – Seira giliai įkvėpė, o iškvėpusi šnekėjo tyliau ir emocingiau. – Kitaip tu tai sugriaudavai.

Svilindamas Seirą žvilgsniu Hafas vėl įsipylė viskio, nusinešė atgal į krėslą ir vėl užsidegė cigaretę. Jis sunkiai kvėpavo. Seira užuodė viskio garus, nors jie sėdėjo toli vienas nuo kito.

– Rėk ant manęs, jei nori, mergaite. Aikštykis, draskykis, trypk kojomis, bet aš niekad tavęs neatsiprašysiu ir dėl nieko nesigailėsiu. Kai buvau vaikas, štai tokio ūgio, Seira, – pasakė jis laikydamas ranką lygiagrečiai su grindimis, – prisiekiau, kad pradėsiu Hoilų dinastiją, kad šis vardas bus reikšmingas, kad Hoilo vardo niekas neignoruos ir nepamirš. – Jis pavedžiojo

cigarete orą prieš Seirą. – Ir šioje Hoilų linijoje neturėjo būti Klarko Deilio pavainikio.

Seira trūkčiodama įkvėpė.

– Todėl liepei jį išpjauti iš manęs.

– Elgiausi taip, kaip elgtųsi kiekvienas tėvas.

– Neturintis sielos.

– Kuris matė, kaip jo duktė griauna...

– Tu liepei išpjauti iš manęs mano kūdikį!

Seira trimis šuoliais perlėkė kambarį ir iš visų jėgų trenkė Hafui į veidą. Hafas pašoko, stiklinė iškrito iš rankų ir nusirito kilimu. Jis numetė cigaretę, sugniaužė kumščius ir grėsmingai juos pakėlė.

– Nagi, Hafai, kirsk atgal! Smogei man į veidą tada, kai ištempei iš savo kabineto rėkiančią, besispardančią ir maldaujančią to nedaryti. Ar žinai, kad ant grindų dar matyti įbrėžimai nuo mano kulnų, kai mėginau išsiveržti? Eik, pažvelk į juos. Jie – gyvas įrodymas, koks nedoras tu esi. Nepajėgdamas įtempti manęs į automobilį, smogei taip, kad praradau sąmonę. Aš pabudau daktaro Kerou kabinete, jo namuose. Kojos buvo pririštos prie ginekologo kėdės, o rankos – prie stalo, – Seira išskėtė rankas, lyg vėl pajutusi ją pančiojusius diržus. Ji staiga suvokė, kad veidas šlapias nuo ašarų, ir nulaižė jas nuo lūpų kampučių. – Ir tas praradęs sąžinę niekšas iškrapštė iš manęs mano kūdikį. Kiek tu jam sumokėjai, kad nutrauktų tą nekaltą mažutę gyvybę, Hafai? Kiek tau kainavo įrodyti, kad sugebi mane valdyti?

Seira raudojo, tardama kiekvieną žodį, tačiau nenutilo:

– Jį įmetė į plastikinį maišelį ir išvežė į šiukšlyną, – ji priglaudė ranką prie krūtinės ir suriko: – *Mano kūdikį!*

Po šio proveržio kambaryje pasidarė tylu kaip kape, tiksėjo tik laikrodis ant Hafo spintelės prie lovos. Seira nusišluostė ašaras ir papurtė plaukus.

– Neseniai man sakė, kad tu įkvepi visus mano veiksmus. Tai tiesa. Neapykanta tau leido man išgyventi depresiją ir dvi santuokas, kurių nenorėjau. Ir iki šios dienos, šios akimirkos

mane palaiko neapykanta tau už tai, ką man padarei tą naktį. Bet... – ji susijuokė. – Bet galiu tik pasišaipyti iš tavęs, Hafai, ir tavo tikslų pradėti dinastiją, iš tavo sąmokslo ištekinti mane už Beko. Labai juokinga! Nepaprastai linksma. Visiškai bergždžios pastangos. Nes matai, kai tavo netikėlis draugas daktaras Kerou pašalino mano kūdikį, jis atėmė bet kokią galimybę, kad aš kada nors turėsiu kitą.

Hafas žingtelėjo atgal.

– Ką?

– Tai, ką girdėjai, Hafai. Aš negaliu pratęsti tavo prakeiktos Hoilų linijos, ir už tai gali dėkoti tik sau.

Ji apsisuko, išbėgo iš kambario ir sustingo, pamačiusi koridoriuje stovintį Beką.

Trisdešimtas skyrius

Pamačiusi Beką Seira stabtelėjo, bet netarusi nė žodžio greit nukaukšėjo koridoriumi ir dingo laiptų aikštelės šešėliuose. Po akimirkos jis išgirdo, kaip ji uždarė laukujes duris.

Bekas nesivijo. Ji būtų to nenorėjusi. Bekas jai siejasi su Hafu, o dabar jis sužinojo jos priešiškumo priežastį.

Bekas pasibeldė į Hafo kambario duris.

– Hafai, čia aš.

Hafas sėdėjo, bet Bekui pasirodė, kad jis nesąmoningai spraudėsi ant paties kraštelio ir spoksojo į grindis, nekreipdamas dėmesio į cigaretę, smilkstančią ant kilimo, visai šalia kojų.

Bekas ją pakėlė ir užgesino peleninėje, ant kavos staliuko šalia Hafo krėslo.

Regis, Hafas jį tik dabar pastebėjo.

– Bekai! Kiek laiko tu čia?

– Pakankamai ilgai.

– Ar girdėjai, ką Seira man sakė?

Bekas linktelėjo.

– Kaip jūs jaučiatės? Jūsų veidas išraudęs.

– Gerai. Ji manęs nenužudė. Dar ne, – jis susiraukęs pažvelgė į išpiltą burboną. – Man reikia išgerti.

Bekas įpylė į stiklinę vandens ir padavė Hafui.

– Iš pradžių išgerkit šitą.

Hafas nepatenkintas susiraukė, bet ištuštino stiklinę, o paskui atsilošė ir atsiduso.

– Šlykšti diena. Prasidėjo vakar nuo piketo šalia liejyklos ir baigėsi tiesiog nuostabiai – sužinojau, kad Seira bergždžia.

– Ar būtent tai jus sujaudino?

– Atsiprašau?

Bekas atsisėdo ant sofutės, derančios prie krėslo, veidu į Hafą.

– Turint galvoje, ką kalbėjot su dukterimi... Noriu pasakyti, kai jūsų vienintelė duktė...

Hafas pažvelgė į jį laukdamas, kad nustotų sukęs aplink ir rėžtų esmę. Jei Hafas nesuprato, ką Bekas nori pasakyti, niekad nesupras.

– Aš nežinau, ką norėjau pasakyti. Tai jūsų ir Seiros asmeninis reikalas.

– Taip, šitas *reikalas* stovi tarp mūsų nuo tos nakties, kai tai įvyko.

– Įvyko? Juk Seira ne natūraliai prarado kūdikį, jūs jėga padarėt jai abortą.

– Ji buvo dar labai jauna, – nekantriai mostelėjo ranka Hafas. – Neketinau jai leisti susigadinti gyvenimo dar nė nepradėjus gyventi, užsikrauti Klarko Deilio pasėtą kūdikį. Juk žinai, kodėl ji pastojo?

Nors Hafas nelaukė atsakymo, Bekas tarė:

– Kad galėtų ištekėti.

– Būtent! Aš nutraukiau tą kvailystę. Deilio šeima pakankamai greit sureagavo, kai pagrasinau, kad tėvas neteks darbo. Jie išsiuntė Deilį vasarai pas gimines į Tenesį. Maniau, atstumas atšaldys meilę. Bet Seira manęs nepaklausė – išspruko, susitiko su Deiliu savaitgalį, o paskui maždaug po mėnesio pareiškė, kad laukiasi kūdikio ir aš dabar nesutrukdysiąs jiems susituokti.

– Bet jūs sutrukdėt.

– Tu velniškai teisus, sutrukdžiau. Nėra kūdikio, nėra santuokos, – Hafas garsiai spragtelėjo pirštais. – Per vieną naktį atsikračiau abiejų problemų.

Tai buvo toks žiaurus teiginys, kad Bekas neturėjo ką atsakyti.

– O kaip Deilis? Ar jis žinojo apie kūdikį?

– Nežinau. Niekad neklausiau Seiros, o jei ir būčiau klausęs, ji nebūtų atsakiusi. Ji ištisus mėnesius nekalbėjo su manim. Maniau, kad ji nusiramins ir galiausiai pamirš.

Bekas prisiminė beviltišką Seiros veido išraišką, kai ji išbėgo iš Hafo kambario. Atrodė, kad ji išgyveno tą netektį tik prieš kelias dienas, o ne prieš daugelį metų.

– Nemanau, kad ji apskritai kada nors tai pamirš, Hafai, – ramiai tarė jis.

– Taip, neatrodo. Matei, ji piketuoja, tampo tą mane žeminantį šūkį. Tai ji išprovokavo Klarką Deilį. Stovėjo ten ir grožėjosi. Jei jis neišsikapstys, ji keršys, ir pamatysi, kad daugiausia klius man.

– Jis išsikapstys. Prieš atvažiuodamas skambinau į ligoninę. Kaukolė nelūžusi, bet keli šonkauliai skilę. Gydytojai dar tiria, ar nėra vidinio kraujavimo, bet geras ženklas – kol kas nieko nerado.

Hafas patrynė ranka kaktą ir apgailestaudamas nusijuokė.

– Atrodo, berniukai šiek tiek persistengė.

– Tai kvaila, Hafai.

Juokas staiga nutilo, Hafas griežtai ir piktai pažvelgė į Beką. Tai nutikdavo itin retai.

– Neįtempkit nugaros, Hafai, – ramiai tarė Bekas. – Jūs mokat man už tai, kad jums patariu. Jei nepatinka mano žinios, pasisamdykit kitą teisininką. Aš jums sakau, kad labai netikusi mintis pirmiems pralieti kraują. Jūs pats neseniai su tuo sutikote.

– Aš nežinojau, kad viskas taip greit išsprūs iš mūsų rankų. Neketinu laukti nieko neveikdamas.

– Užpuolęs savo darbininkus pasielgėt netinkamai. Pasiekėt tik tai, kad sustiprinot opozicijos argumentus ir suteikėt jiems daugiau ginklų prieš mus.

Hafas niurzgėdamas pakilo iš krėslo ir nuėjo prie serviravimo staliuko.

– Visi šiandien prieš mane.

– Regis, aš atėjau ne laiku, – pasakė Bekas. – Iškentęs Seiros mėsmalę, jūs visai nenorėjot išgirsti, kaip blogai tvarkotės gamykloje. Bet tai tiesa, Hafai. Aš mėginau jus įtikinti, kad dabar neįmanoma spręsti darbo problemų taip, kaip sprendėte anksčiau. Nilsonas kietesnis riešutėlis negu Aiversonas. Jis nesitrauks, – Bekas padarė strateginę pauzę ir pridūrė: – Jūs jo nepriversit dingti.

Supratęs, ką Bekas turėjo galvoje, Hafas lėtai sugrįžo, laikydamas tuščią stiklinę vienoje rankoje ir kelis ledo kubelius kitoje. Atrodo, jis nė nepastebėjo, kad nuo jų laša ant kilimo.

Bekas atlaikė veriamą Hafo žvilgsnį.

– Aš neketinu jūsų klausti, Hafai, nes nenoriu žinoti. Bet būčiau kvailas, jei manyčiau, kad jūs ir tikriausiai Krisas niekuo nesusiję su Džinio Aiversono dingimu. Subtili užuomina kai kuriems jūsų žmonėms žodžiu ar net žvilgsniu – ir bėdos kaip nebūta. Matyt, Krisas vis dėlto atliko kažkokį, kad ir nedidelį vaidmenį. Logiška, nes jei kaltinimuose prieš jį nebūtų buvę tiesos, jūs nebūtumėt jaudinęsis, kaip baigsis jo byla. Nebūtumėt liepęs Makgro papirkti prisiekusiuosius. Ir nors su Krisu surengėme tą spektaklį Seirai pas Makgro, visi žinom, kad jis papirko prisiekusiuosius ir už tai jam buvo dosniai atlyginta. Kad ir kas atsitiko Aiversonui, jūs su Krisu išlindot švarūs. Istorija pasikartojo.

– Ką turi galvoje?

– Sonį Holserį.

– Tai visai nesusiję.

– Ar tikrai, Hafai? Aš tik visai neseniai sužinojau, kad Krisas buvo liejykloje tą naktį, kai žuvo Holseris.

Hafas tyliai nusikeikė, pagaliau įmetė į stiklinę varvančius ledo kubelius ir nuėjo prie vežimėlio įsipilti viskio.

– Jis privalėjo niekam nesakyti, kad buvo ten tą naktį. Prisiekė, kad nesakys.

Bekas nepataisė Hafo, kad jam tai atskleidė ne Krisas, o Seira.

– Ką matė Krisas tą naktį?

– Mano ginčą su Soniu.

– Ir?

– Ir nieko daugiau, – pakėlė balsą Hafas. – Daugiau nieko nebuvo. Mes su tuo vyru ginčijomės.

– Labai *karštai.*

– Aš kitaip nemoku. Mes abu nuleidom garą. Paskui aš su Krisu išėjau namo. Vėliau naktį įvyko tas nelaimingas atsitikimas...

– Baisus sutapimas.

– Teisingai, taip ir buvo. Kodėl reikia prisiminti dabar?

– Kad iliustruočiau savo požiūrį, – Bekas atsistojo, apėjo sofutę ir vėl atsigręžė į Hafą. Jūs garsėjat tuo, kad jėga sprendžiat problemas su darbininkais. Įniršio apimtas griebiatės fizinio smurto. Ši taktika tokia pat pasenusi kaip dėlės medicinoje.

Hafas nugėrė didelį gurkšnį viskio.

– Sutinku, galbūt aš pažeisdavau taisykles ir peržengdavau ribą, bet niekad nedvejojau, saugodamas save, savo šeimą ir verslą. Jei nori atsidurti viršuje, turi būti kietas kaip plienas. Krisas tai supranta. Nemanau, kad Denis suprato ir kad Seira kada nors supras. Aš gavau paprasčiausią liejyklą ir paverčiau ją klestinčia, – Hafas sugniaužė kumštį. – Manai, būčiau to pasiekęs, jei kaip pastumdėlis būčiau linkčiojęs profsąjungoms ir tenkinęs kiekvieną darbininkų reikalavimą? Po velnių, ne! Aš avėjau aulinius batus ir spardžiau užpakalius, kai to reikėjo. Aš ir toliau šitaip elgsiuosi, kol jie pils ant manęs purvą. Niekas manęs nesulaikys – nei Čarlzas, nei vyriausybės agentūros. Šioje gamykloje profsąjunga atsiras tik per mano lavoną! – jis baigė kalbą, išrėkdamas tris paskutinius žodžius ir kiekvieną pabrėždamas smiliaus dūriu.

– Jei įmanoma, nekalbėkim apie lavonus, – ramiai pasiūlė Bekas.

Hafas atsipalaidavo ir net nusijuokė.

– Ir aš taip manau, ypač apie mano lavoną.

– Sėskit, kol dar neišleidot paskutinio kvapo.

Kai Hafas vėl atsisėdo į savo krėslą ir veido raudonis atslūgo, Bekas tarė:

– Hafai, prašau, daugiau jokio šiurkščios jėgos demonstravimo, kol bent nepamėginsiu derėtis, kad taikiai išspręstume šį klausimą. Galbūt Polikai persigalvos ir užpildys draudimo formą, jei mes jiems pasiūlysim nemažą kompensaciją.

– Kokio dydžio?

– Pakankamai didelę, kad nuramintume juos, bet pakankamai mažą, kad jums nereikėtų gerti pigesnio viskio. Ir aš jums primygtinai patariu sustabdyti Bilį sužeidusį konvejerį.

– Jį pataisė ir jis gerai veikia.

– Pataisė, bet nuodugniai nepatikrino, kaip kad turėtų būti, – nesutiko Bekas. – Gali įvykti dar viena nelaimė. Gal jums atrodo, kad galim sau leisti dar vieną avariją?

– Džordžas uždegė žalią signalą. Krisas – taip pat. Čia jų skyriai, Bekai. O tu turi mus išsukti nuo teismo.

Bekas nenoriai sutiko.

– Verčiau eisiu, kol Selma neatėjo ir neišmetė manęs, kad neleidžiu jums miegoti.

– Važiuoji namo?

– Ne, tiesą sakant, nusprendžiau nakvoti ant sofos savo kabinete. Vienas mūsų turėtų būti gamykloje, jei kiltų kokių nors neramumų.

– Kur Krisas?

– Jis neprivalo man sakyti, nes jau nesu jo advokatas.

– Tu įkalbėjai Redą, kad nelaikytų Kriso areštinėje savaitgalį.

– Tai buvo mano paskutinė paslauga jam.

– Man sakė. Nepasakyčiau, kad esu labai laimingas dėl naujo advokato.

– Kai gamykloje tokia padėtis, tai geriausia išeitis. Ir taip turiu darbo iki kaklo.

– Ar tas Kriso pasamdytas vyrukas ko nors vertas?

– Šiandien kai kam paskambinau ir paklausinėjau. Kalbama, kad jis lupikautojas, ambicingas, be galo pasitikintis savimi, įžūlus – taigi turi visas baudžiamosios teisės advokatui reikalingas savybes.

Hafas ironiškai nusišypsojo.

– Tikėkimės, kad Krisui jo neprireiks. Tas detektyvas Skotas gręžia sausą šulinį. Biblinės istorijos! – jis paniekinamai prunkštelėjo. – Atlėpausio Votkinso papasakotos!

– Jis ją išgąsdino, – Bekas net nesuvokė, kad išsakė mintį garsiai, kol nepastebėjo keisto Hafo žvilgsnio. – Seirą.

– Ak taip, Votkinsas buvo įsilaužęs į jos motelio kambarį. Taip jai ir reikia, jei gyvena tame žiurkyne.

– Ją labiau sukrėtė tas įvykis, negu parodė. Nemanau, kad ji pasakė viską, ko jis jai pripliurpė ar ką darė.

Tačiau Hafo mintys jau nukrypo kita linkme, dabar jam nė motais buvo Seiros saugumas.

– Kadangi ji bergždžia, Bekai, mano berniuk, paleidžiu tave nuo kabliuko, – nusijuokė jis. – Dabar visa atsakomybė parūpinti man vaikaitį gula ant Kriso pečių. Jis – vienintelis mano šansas į nemirtingumą.

– Tuk tuk.

Bekas pramerkė akį ir pamatė besišaipantį Krisą. Įveikęs raumenų skausmą Bekas atsisėdo.

– Kiek valandų?

– Tuoj septynios. Ar čia buvai visą naktį?

Bekas nuleido kojas ant grindų ir sudejavęs atsistojo.

– Beveik.

– Atrodai siaubingai, – pareiškė Krisas. – Kas tavo nugarai?

– Miegojau ant sofos, kurios ilgis vos du trečdaliai mano ūgio. Atrodo, lyg per nugarą būtų perbėgusi buivolų kaimenė.

O tu... – Bekas klausiamai nužvelgė Krisą, – atrodai šviežias lyg agurkėlis.

– Anksti rytą Hafas liepė man eiti į gamyklą. Priminiau jam, kad šiandien šeštadienis ir kad labai nemėgstu dirbti savaitgaliais, bet jis nepasidavė. Norėjo, kad abu būtume čia, kai keisis pamainos. Taigi aš atėjau. Pagiringas, bet nusiprausęs po dušu, nusiskutęs, to nepasakyčiau apie tave.

– Palauk penkias minutes, – Bekas išsiėmė kosmetinę iš lagaminėlio ir drabužių pamainą iš sieninės spintos. – Atsinešiau iš namų prieš kelias dienas, jei kartais reiktų budėti naktį.

Jie kartu išėjo iš kabineto ir nuėjo į vyrų tualetą, kur apdairiai buvo įrengę dušą.

– Kur buvai vakar? – paklausė Bekas.

– Broksbridžo klube. Puiki vieta. Turėtum kitą kartą eiti su manim.

– Jei pajėgi eiti į naktinius klubus, tikriausiai visai nesijaudini.

– Dėl ko?

– Na, pavyzdžiui, kad prasidės streikas. Jei to nepakanka, tai dar ir dėl to, kad esi pagrindinis įtariamasis žmogžudystės byloje.

– Hafas sako, kad tu derėsies dėl streiko. O dėl kitos grėsmės – vakar po pietų apie valandą telefonu kalbėjausi su savo naujuoju advokatu. Papasakojau jam viską, pradedant ta diena, kai rado Denio lavoną. Jis patarė man nesijaudinti. Policija neturi nieko, kad pripaišytų man nusikaltimą, išskyrus tą sumautą degtukų dėžutę, kurią galėjo užnešti meškėnas.

– Aš irgi taip manau.

Krisas kreivai pažvelgė į jį.

– Tu esi pesimistas *ir* nuoboda. Su tavim visai nebelinksma. Taigi tas advokatas žada į miltus sumalti Veiną Skotą. Ar nėra žinių iš Atlėpausio?

– Nieko negirdėjau.

– Advokatas sakė, kad Kaino ir Abelio istorija – beviltiškas išsigandusio bėglio veiksmas.

– Sutinku.

Krisas nuėjo prie pisuaro, Bekas atsistojo prie kriauklės ir pažvelgė į savo atvaizdą veidrodyje. Akys paraudusios nuo neišmiegotos nakties, veidas apžėlęs, plaukai styro piestu, bet bent jau veido bruožai nepakitę, ko nepasakytum apie Klarką Deilį. Bekas paklausė, ar Krisas girdėjo apie tą įvykį.

– Kai vakar grįžau, Hafas dar nemiegojo. Jis man papasakojo.

Bekas atsuko čiaupus dušo kabinoje ir nusirengė.

– Deilį neblogai atkalė.

Krisas nuleido vandenį pisuare.

– Mano nuomone, jis gavo tai, ko nusipelnė. Kiek kartų jam sumažino atlyginimą už vėlavimus ir pravaikštas, kad ateidavo į darbą neblaivus? Prisimenu dešimtis atvejų. Bet mes visad leisdavom jam pasitaisyti. O kuo jis mums atsimokėjo už tai, kad neišmetėm iš darbo? Sėdamas neapykantą. Neužjaučiu nė vieno, kas parėmė piketuotojus, neišskiriu nė savo sesers.

Bekas patraukė veidą nuo čiurkšlės, iškišo galvą iš dušo kabinos ir pažvelgė į Krisą, kuris prie kriauklės plovėsi rankas.

– O taip! Ji ten, – pasakė Krisas, perskaitęs klausimą paraudusiose Beko akyse. – Dalija kavą ir bandeles. Mes su Hafu atvažiuodami matėm.

– Mėšlas.

– Einu atsigerti kavos, – išeidamas šūktelėjo Krisas.

Bekas baigė praustis. Teko skustis išsimuilijus veidą, gerai, kad nepamiršo įsidėti bent dantų pastos ir šepetėlio. Jis greit apsirengė. Kai grįžo į kabinetą, sukaukė septintos valandos sirena.

Pro savo kabineto langą jis stebėjo cechą. Baigę pamainą darbininkai greit paliko darbo vietas, bet po penkių minučių jų pakeisti atėjo vos keli žmonės.

– Prakeikimas, – sumurmėjo jis, suvokdamas, kad tai blogas ženklas, ir apsisuko eiti, kai prie atvirų durų pasirodė Krisas, nešinas siaubingai traškančiu dvibangiu radijo siųstuvu.

– Turim bėdų lauke, – pasakė jis.

– Taip ir maniau.

– Fredas Dekluetas sako, kad pasibaigus darbui jo pamainos vyrai stojo į piketo liniją, – paaiškino Krisas jiems bėgant koridoriumi į Hafo kabinetą. – Jie gaudo į darbą ateinančius žmones. Klarkas Deilis įkvėpė juos naujiems žygiams.

Bekas norėjo paklausti apie Seirą, bet jie jau pasiekė Hafo kabinetą. Išgirdęs, kaip jie įsiveržė, įtūžęs Hafas atsigręžė nuo stiklinės sienos į cechą.

– Po velnių! Kur visi?

Krisas glaustai apibūdino padėtį.

– Judu eikit ten, – įsakė Hafas. – Noriu, kad sutvarkytumėt šį reikalą. Tučtuojau! Aš skambinu Redui, o paskui pats nusileisiu žemyn.

– Ne, tu liksi čia, – pasipriešino Krisas. – Praėjusią savaitę patyrei infarktą. Tau nereikia dar vieno streso.

– Velniop! Tai mano liejykla ir mano nuosavybė! – sustaugė Hafas. – Nesirengiu čia tūnoti kaip pasmirdęs invalidas, kol kiti perims vadovavimą.

– Aš susitvarkysiu, Hafai.

– Aš pritariu Krisui, – tarė Bekas. – Ne todėl, kad manau, jog jūs ligonis, o dėl to, kad nuėjęs ten parodytute, jog esat susirūpinęs. Laikykitės atokiau, ir padėtis pasirodys ne tokia reikšminga.

Hafo išraiška liko nuožmi, bet jis atlyžo.

– Velnias, logiškai mąstai, Bekai. Gerai. Liksiu ir vadovausiu paradui iš čia. Judu eikit. Bet pranešinėkit apie viską.

Jie paskubomis išėjo ir nelaukdami lifto ėmė leistis laiptais.

– Gerai, kad jis tavęs klauso, Bekai, – sunkiai alsuodamas tarė Krisas, nes paskutinį laiptų maršą jie įveikė bėgte.

Bekas pažvelgė į jį per petį.

– Turėjau ką nors pasakyti, kad jį sulaikyčiau.

Plieninės lauko durys buvo įkaitusios kaip keptuvė. Bekas užsigulė visu svoriu ir jas pastūmė. Lyg prožektoriumi jį nušvietė kylanti saulė. Vos akys priprato prie šviesos, jis pastebėjo atskriejantį butelį.

Trisdešimt pirmas skyrius

Seira stovėjo ant išsinuomoto automobilio antvožo. Iš stebėjimo posto ji matė lauko duris, jose pasirodė Bekas, o jam ant kulnų lipo Krisas.

Matyt, kiti jų laukė, nes vos išėjo pro duris, jų pusėn nulėkė alaus butelis. Bekas jį pamatė ir atmušė. Abu užsiglaudė už didelio konteinerio, kur Fredas Dekluetas kalbėjo į garsiakalbį.

– Mes norim, kad jūs tuoj pat pasitrauktumėt. Bet kuris Hoilų bendrovės darbininkas, iki pusės aštuonių nepasirodęs darbo vietoje, neteks visos pamainos užmokesčio.

Jo kalbą anapus tvoros palydėjo pašiepiantys Nilsono atsiųstų piketuotojų, miestiečių ir prisidėjusių darbininkų šūksniai. Dauguma Hoilų darbininkų, baigę pamainą arba ką tik atvykę į gamyklą, būriavosi tarp dviejų stovyklų, svarstydami, į kurią pusę stoti.

Vienas iš Nilsono samdytų agitatorių taip pat kalbėjo pro garsiakalbį, ragindamas Hoilų darbuotojus negrįžti į darbą, kol nebus patenkinti jų reikalavimai ir darbo vietos pertvarkytos pagal Darbo saugos ir sveikatos administracijos standartus.

– Ar per daug prašome, reikalaudami saugumo priemonių?

Jį supantys žmonės suriko:

– Ne!

– Hoilų bendrovė suremontavo...

Tačiau Fredo žodžius nustelbė protesto šūksniai.

Vienas vyrų sugriebė mikrofoną ir suriko:

– Paklausk Bilio Poliko apie savo sumautą remontą.

Tai paskatino dar garsesnį triukšmą ir kandžias pastabas. Kai riksmai nutilo, Krisas perėmė Fredo garsiakalbį.

– Klausykit, vyrai, mes atlyginsime Polikų šeimai.

– Kruvinais pinigais!

Nepaisydamas sarkazmo pliūpsnių Krisas kalbėjo toliau:

– Mes norim viską išsiaiškinti, išklausykit...

– Kaip išsiaiškinot su Klarku Deiliu? – suriko vienas piketuotojų. – Ačiū, nereikia!

– Tai, kas vakar atsitiko Deiliui, visai nesusiję su mumis, – riktelėjo Krisas.

– Prakeiktas melagis, Hoilai. Kaip ir tavo senis.

Seira stebėjo, kaip agitatorius su mikrofonu pasisuko, atidarė automobilio dureles ir ištiesė ranką keleiviui. Iš automobilio išlipo Liusė Deili.

– O Viešpatie, – sumurmėjo Seira.

Kol kas smurto kvapas dar tik tvyrojo ore, švystelėtas tik vienas butelis į Krisą ir Beką. Bet Liusės Deili pasirodymas ir kalba galėjo įskelti kibirkštį, skatinančią pralieti kraują.

Seira nulipo nuo antvožo ir pradėjo brautis pro spaudos atstovus, tikėdamasi pasiekti Klarko žmoną ir perkalbėti nedalyvauti pikete.

Nelaimei, ji pamatė, kaip Liusė paėmė jai atkištą mikrofoną. Tai buvo nebrangi garso sistema, tikriausiai iš vaikiško žaidimo ar karaokės aparatūros, bet moters balsas nuskambėjo pro gergždžiančius garsiakalbius.

– Aš atėjau čia atstovauti savo vyrui, kuris negali šiandien kalbėti, nes jo burna pilna tamponų. Bet jis užrašė kelias pavardes, kad jas jums perskait4yčiau.

Ji pradėjo skaityti sąrašą ir jau išgirdusi antrą pavardę minia piktai suošė. Žmogus šalia Seiros sudėjo rankas prie burnos ir garsiai sušvilpė.

– Kas jie? – išrėkė Seira, kad ją išgirstų pro triukšmą.

– Hafo Hoilo skalikai, – suriko jis.

Klarkas išvardijo jį sumušusius žmones, kurie tikriausiai stovėjo už konteinerio su Beku, Krisu ir Fredu. Vienas iš jų pagriebė iš Kriso garsiakalbį ir suriko:

– Ta kalė meluoja!

Seira toliau skverbėsi pro minią prie Liusės Deili, kuri dar kartą skaitė sąrašą, ir iki šiol neapsisprendę darbininkai ėmė dėtis prie piketuotojų.

Minia tapo judančia mase, turinčia savo valią, ir Seira turėjo skverbtis jėga, kad įstengtų praeiti. Ją iš visų pusių spaudė įniršę žmonės.

Ir staiga ji išgirdo, kaip kažkas netoliese suriko:

– Ir tu savo atsiimsi, Merčantai.

Pasistiebusi Seira pamatė Beką, einantį prie grandinių tvoros, kuri buvo skiriamoji linija tarp priešiškų grupių.

Jis ėjo Liusės link, o ji ir toliau monotoniškai kartojo tas pačias pavardes.

Pasiekęs piketuotojų liniją Bekas atsistojo ir pažvelgė gyvai žmonių barikadai į akis. Staiga riksmus pakeitė įtempta tyla, ji spaudė ausų būgnelius taip stipriai kaip ir kaitra.

Bekas buvo nusiteikęs ryžtingai. Pamažu žmonės ėmė trauktis. Kai kurie nenorėjo užleisti pozicijų, bet pagaliau ir jie padarė jam taką. Vos jam praėjus, minia vėl susispaudė. Taip jis ir skverbėsi per minią tolyn.

Kai jis priėjo prie Liusės Deili, ši nuleido mikrofoną ir priešiškai į jį pažvelgė.

– Aš suprantu jūsų įniršį, – Bekas kalbėjo tyliai, bet minia taip pat tylėjo, todėl Beko balsas sklido per tirštą, drėgną orą. – Jei Klarkas atpažino, kad šitie žmonės jį užpuolė, jie turės už tai atsakyti pagal įstatymus.

– Kodėl turėčiau tavim tikėti? – paklausė ji.

– Duodu jums savo žodį.

– Tavo žodis šūdo nevertas! – riktelėjo kažkas iš minios.

Įsidrąsinęs kitas pritarė:

– Tu – Hafo Hoilo kekšė!

– Taip! Jis tau liepia pasilenkti, o tu klausi, ar žemai!

Kiti balsai pažėrė dar kitokių epitetų. Tačiau esmė buvo aiški: Beką niekino dar labiau negu priešą, kuriam jis atstovavo.

Jis nusigręžė nuo Liusės, norėdamas kreiptis į minią, bet nespėjus nė žodžio ištarti jam į veidą trinktelėjo akmuo. O paskui iš už nugaros iššoko vyras ir užlaužė rankas. Kitas smogė į pilvą.

Žinodama, kad gali sulaukti pagalbos tik iš vienos vietos, Seira pažvelgė į konteinerį ir pamatė, kad Krisas ir su juo buvę vyrai išėjo iš už priedangos.

– Krisai! – bergždžios pastangos, kad jis išgirs per tą triukšmą, bet Seira nesiliaudama rėkė jo vardą ir mojavo rankomis virš galvos.

Paskui ji pamatė, kaip Fredas Dekluetas žvilgtelėjo į priekį, pasiruošęs bėgti ginti Beko. Bet brolio ranka greit sugriebė Fredui už krūtinės ir sulaikė. Krisas purtė galvą ir kažką kalbėjo. Fredas susirūpinęs žvelgė į tą vietą, kur pikti vyrai apsupo Beką, ir nenoriai liko šalia Kriso.

Siųsdama broliui prakeiksmus Seira puolė pirmyn, stumdama visus, pasipainiojusius jos kelyje. Drąsinančių žiūrovų žiedas susidarė aplink vyrus, kurie iš eilės spardė ant žemės gulintį Beką.

– Eikit šalin! – Seira sugriebė arčiausiai buvusį vyrą už marškinių ir pastūmė. Vyras atsigręžė, suspaudęs kumščius, bet pamatęs ją sustingo.

Seira vėl brovėsi tolyn, kol prie Beko liko tik du vyrai.

– Liaukitės! – suriko ji, kai vienas švystelėjo atgal koja, ruošdamasis spirti.

Vyras sutriko. Naudodamasi jo nuostaba, ji nustūmė jį šalin ir atsiklaupė prie Beko.

Beko veidas buvo prakaituotas ir kruvinas, tačiau sąmonės jis nebuvo praradęs.

Seira pažvelgė į Liusę Deili.

– Liepkit jiems liautis. Tai nieko neišspręs.

– Aš pasijutau geriau.

Seira pašoko ir iš arti pažvelgė moteriai į veidą.

– Ar Klarkui taip pat nuo to bus geriau? – Pamačiusi abejonės blyksnį Liusės akyse ji pasakė: – Juk tai Bekas vakar nuvežė Klarką į ligoninę.

– Jis vis tiek vienas iš jų.

– Bet aš nesu, – pasakė Seira

– Velnio tu nesi! – paniekinamai tarė Liusė.

– Tik gimusi jų šeimoje, Liuse, ir dėl to aš nekalta. Bet dabar aš ne su jais, ir nemanau, jog tu tiki, kad aš – viena jų. – Liusė nesiginčijo, tad Seira kalbėjo toliau: – Žinau, kad jūs manęs nemėgstat, net suprantu jus. Bet prisiekiu, nesu jūsų varžovė: Klarkas – jūsų vyras. Jis myli jus ir žinau, kad jūs mylit jį. Pasinaudokit jo užpuolimu, Liuse. Paverskit tai didesniu dalyku, negu primityviu kerštu už tai, kas įvyko prieš daugelį metų, kai Klarkas jūsų net nepažino.

Moterys atlaikė viena kitos žvilgsnį, ir Seira suprato iš Liusės akių, jog ši traukiasi. Galiausiai Liusė pasakė:

– Ar galiu pasikliauti Merčanto žodžiu, kad Klarką primušę žmonės bus nubausti?

– Jums nereikia pasikliauti jo žodžiu, aš duodu jums savąjį.

Liusė dar akimirką žvelgė į Seirą, o paskui atsigręžė į vyrą, davusį jai mikrofoną, ir linktelėjo. Šis mostelėjo ranka, ir gulintįjį apsupę vyrai atsitraukė.

Seira pasilenkė ir pakišo rankas po Beko nugara.

– Ar jūs galit atsikelti?

– Taip, tik pamažu.

Seira prarado viltį įtikinti Beką, kad važiuotų į ligoninę.

– Pastaruoju metu jau tiek kartų buvau jos priimamajame, kad ir nesuskaičiuoju, – jis susiraukė, nes buvo sunku kalbėti.

– Jums tikriausiai lūžo šonkauliai.

– Ne, žinau, kaip tai atrodo. Buvo du lūžę, žaidžiant futbolą. Dabar ne taip blogai. Tik nuvežkit mane namo.

Kai Seira išsuko iš pagrindinio kelio į jo namų keliuką, Bekas sugriežė dantimis ir susiėmė ranka už šono.

– Išvažiuodama užrakinkit vartelius, – pasakė jis. – Žiniasklaida.

Ji nepagalvojo apie žiniasklaidą, bet, žinoma, iš ryto įvykių jie padarys sensaciją. Jie viską išspaus iš kurio nors Hoilų bendrovės darbuotojo ir, be abejo, iš Nilsono.

Seira nesustojo priešais namą, bet apvažiavo jį iš kitos pusės.

– Ką jūs darot?

– Čia niekas nematys mano automobilio.

– Išleiskit mane prie durų, Seira. Nereikia manęs vesti į vidų.

– Ne, bet gal reikės įnešti, – tyliai sumurmėjo ji, eidama prie keleivio durelių.

Ji padėjo Bekui išlipti ir jie kartu užklibikščiavo užpakaliniais laipteliais.

– Seira, kadangi jūs vis tiek atėjot, ar negalėtumėt prieš išeidama pašerti Frito?

– Žinoma.

Šuo pasitiko juos taip džiaugsmingai, kad Seira turėjo jį raminti.

– Elkis gražiai, – griežtai subarė ji, prisiminusi, kaip Bekas privertė šunį klausyti užkandinėje.

Šuo pakluso, bet atrodė labai nusiminęs.

– Atleisk, berniuk, pažaisiu su tavim vėliau.

– Aš jam viską paaiškinsiu, kai pasirūpinsiu jumis, – pasakė Seira, lydėdama Beką į miegamąjį.

– Jūs neprivalot to daryti.

– Privalau. Tai įvyko dėl mano kaltės.

– Juk ne jūs metėt tą akmenį į mane, – jis pasuko galvą ir paklausė: – O gal jūs?

– Ne, bet stovėjau toje pačioje pusėje, kaip ir tą padaręs žmogus. Jūs mane įspėjot, kad piketas taps smurtinis ir bus sužeistųjų. Aš neklausiau.

– Pastebėjau, kad jūs nieko neklausot. Blogas įprotis.

– Bekai, ar jums tikrai nelūžo šonkauliai?

– Ne.

– Aš galėčiau pasikeisti...

Bekas sudejavo iš skausmo.

– Prašau, nejuokinkit manęs.

Kai jie įėjo į miegamąjį, Seira atrėmė Beką į lovūgalį, greit nutraukė lovatiesę, o paskui padėjo jam atsisėsti ant čiužinio krašto.

– Ar pajėgsit pasėdėti, kol patepsiu skruostą antiseptiku.

Akivaizdu, Bekui labai skaudėjo, jis visas išprakaitavo, veidas aplink lūpas pabalo.

– Vaistinėlė vonios kambaryje.

Ji apieškojo stalčius ir spinteles, pagaliau rado pleistro, vatos tamponų, peroksido ir ibuprofeno tablečių. Grįžusi į miegamąjį pamatė Fritą, tupintį prie Beko kojų ir gailiai inkščiantį. Bekas glostė jam galvą.

– Jaudinasi dėl manęs.

– Jis protingesnis už jus. Ar, išskyrus tą akmenį, negavot daugiau smūgių į galvą?

– Ne.

– Nebuvot praradęs sąmonės? Ar nesvaigsta galva? Ką valgėt pusryčių?

– Aš nevalgiau pusryčių.

– O vakarienę?

– Seira, man nesutrenkė smegenų.

– Iš kur žinot?

– Nes ir tai yra buvę.

– Irgi per futbolą?

– Per beisbolą. Atmušiau galva kamuolį.

– Ar dėl to ji tokia kieta?

– Klausykit, man nesvaigsta galva, nepykina, nebuvau praradęs sąmonės... – jis giliai įkvėpė, kai Seira pridėjo peroksidu suvilgytą tamponą prie skruosto.

– Gal reikėtų susiūti.

– Nereikia.

Ji nušluostė kraują ir pamatė, kad žaizda ilga, bet negili.

– Aš vis tiek siūlau susiūti.

– Išgyvensiu. Tiesiog reikia šiek tiek pagulėti.

Bekas atsisagstė marškinius, bet pradėjęs vilktis aiktelėjo.

– Leiskit, padėsiu, – Seira nusmaukė marškinius nuo jo pečių, lėtais, atsargiais judesiais padėjo ištraukti rankas iš rankovių ir atsitraukė, kad įvertintų žaizdas.

Spyrių vietose oda jau keitė spalvą. Nugara atrodė siaubingai.

– Oi Bekai, – sušnabždėjo ji. – Jus tikrai reikia peršviesti.

– Kodėl? – sudejavęs jis atsigulė ir padėjo galvą ant pagalvės. – Nieko rimto.

– Leiskit man iškviesti greitąją pagalbą. Jus nuveš į ligoninę per penkiolika minučių.

– Aš užmigčiau per penkiolika sekundžių, jei jūs užsičiauptumėt ir išeitumėt. Bet iš pradžių paduokit man tas tabletes.

Seira atkimšo buteliuką, iškratė į ranką tris tabletes, paskui palaikė Beko galvą, kol jis nurijo užgėręs vandeniu, kurį ji atnešė iš vonios kambario.

Bekas vėl padėjo galvą ant pagalvės ir užsimerkė.

– Prieš išeidama nukelkit telefono ragelį.

– Gerai.

– Įpilkit sauso maisto Fritui į dubenėlį ir duokit jam vandens. Išleiskit truputį pasilakstyti.

– Dėl nieko nesirūpinkit.

– Varteliai...

– Aš atsimenu.

Seira nuleido žaliuzes, kad kambaryje būtų prieblanda, įjungė ventiliatorių palubėje. Paskui palaukė, kol jis užmigo ir krūtinė ėmė ritmiškai kilnotis. Tada nuėjo prie durų ir mostu pakvietė Fritą.

Tačiau šuo atsigulė ant grindų lovūgalyje ir pažvelgė į Seirą liūdnomis akimis. Seira tyliai išėjo iš kambario.

Bekas pabudo popietei įpusėjus. Paskutinį pusvalandį jis miegojo neramiai. Nesusivokdamas jis pažvelgė į Seirą.

– Seira?

– Jūs vaitojot. Tikriausiai ibuprofenas nebeveikia.

Bekas pažvelgė į laikrodį ant naktinio staliuko.

– Kodėl jūs čia?

– Išgerkit dar tris tabletes, – ji įdėjo vaistus į burną ir prikišo stiklinę vandens.

Bekas nurijo tabletes ir paklausė:

– Žiniasklaidos nėra?

– Apie pirmą valandą prie vartų atvažiavo žinių tarnybos iš Naujojo Orleano furgonas, išlipo du žmonės, paspoksojo į namą, grįžo į mašiną ir nuvažiavo.

Bekas vėl užsimerkė ir linktelėjo.

– Per vidurdienio žinias tik trumpai užsiminė apie neramumus ir pažadėjo pateikti daugiau faktų vakare. Nilsono biuras atsiuntė pareiškimą. Jis apgailestauja dėl smurto ir teigia, kad jus užpuolė ne jo, o Hafo žmonės.

– Jis teisus, aš juos pažinau.

– Jūsų mobilusis skambėjo kelis kartus. Aš neskaičiau žinučių, bet iš numerio supratau, kad abu skambučiai iš Nilsono biuro.

– Jei nesunku, paskambinkit jiems, paklauskit, ko norėjo.

– Nesunku. Aš žinojau, kad Hafas jaudinsis dėl jūsų, todėl paskambinau jam. Pasakiau, kad jums viskas gerai, kad ilsitės, taip pat pasakiau, kad jei kas nors, neišskiriant jo paties, pasirodys prie jūsų namų, aš šausiu.

Bekas nusišypsojo.

– Tikiu, kad taip ir padarytute. Ar iš Kriso jokių žinių?

– Aš jums pasakysiu apie Krisą. Jis jums ne draugas.

Bekas atsimerkė.

Seira lėtai papurtė galvą ir tyliai tarė:

– Tikrai ne.

Bekas kelias sekundes žiūrėjo į Seirą, paskui užsimerkė ir vėl užmigo.

Seira vėl paskambino Hafui penkiolika po šešių. Išgirdusi jo griausmingą „klausau“, ji pasakė:

– Čia Seira, aš ką tik žiūrėjau šeštos valandos žinias.

Hafas garsiai alsavo. Ji įsivaizdavo, kaip stipriai jis spaudžia telefono ragelį, veikiausiai net krumpliai pabalo. Tikriausiai jis įniršęs rūko cigaretę, akys lyg juodi pykčio plyšiai.

– Ar skambini norėdama pasidžiaugti?

– Skambinu dėl Beko. Pabudęs jis norės žinoti, kaip tu reagavai.

Iš pradžių Seira nepatikėjo tuo, ką pasakė televizijos pranešėja, ir niekada nebūtų patikėjusi, jei jie nebūtų parodę reportažo. Darbo saugos ir sveikatos administracija šiandien po pietų atvyko į Hoilų bendrovę ir sustabdė visus darbus – nuo metalo laužo lydymo iki naujų vamzdžių išvežimo.

– Liūdna diena, kai saujelė biurokratų, užsidirbantys gyvenimui stumdydami pieštukus ir niekad neišlieję nė lašo prakaito, gali atimti iš žmogaus verslą, – išrėkė Hafas. – Ar tu juos užsiundei?

– Ne, *tu!* Pats juos užsitraukei ant savo galvos, Hafai. Tave ne kartą įspėjo. Jei būtum vykdęs jų nurodymus...

– Turi galvoje, jei būčiau pabrukęs uodegą.

Ginčytis su Hafu – tuščiai eikvoti laiką ir energiją. Jis niekad nepripažins savo kaltės. Hoilų bendrovei uždrausta dirbti, kol komisija nuodugniai patikrins bendrovės veiklą. Agentūra reikalauja, kad po patikrinimo bendrovė viską sutvarkytų pagal komisijos rekomendacijas ir sumokėtų baudas už pažeidimus, kurių tikimasi rasti daug.

– Ką ketini daryti? – paklausė Seira.

– Ketinu nepasiduoti tiems šunsnukiams. Jei jie mano, kad leisiu jiems perprojektuoti mano gamyklą, labai klysta.

Pasak Darbo saugos ir sveikatos administracijos atstovo spaudai, Hafo žodžiai „perprojektuoti gamyklą“ reiškia: prie visų mechanizmų įrengti avarinius jungiklius, apsauginius turėklus, tinklus krintančioms atliekoms sulaikyti ir ventiliacijos sistemą oro kokybei pagerinti.

– Ką pasakyti Bekui, kai jis pabus?

Hafas pasakė, ką perduoti, ir paleido dar vieną tiradą, nukeiptą prieš federalinę agentūrą.

– Šitie jankiai iš sostinės nesuvokia, su kuo turi reikalą!

– O, esu tikra, kad suvokia. Todėl ir nesigaili tavęs.

– Tu tuo mėgaujiesi, ar ne? Džiaugiesi atkeršijusi.

– Ne tokio keršto aš norėjau, Hafai.

– Tu dalyvavai pikete prieš savo tikrą tėvą. Jei tai ne kerštas, tai kas?

– Aš tavęs nelaikau tėvu.

Seira padėjo ragelį Hafui nespėjus atsakyti.

– Klausau.

Krisas nusišypsojo į telefono ragelį.

– Na, bent jau priverčiau tave kalbėti su manim, – pasakė jis Lailai Robson.

– Labas, Krisai, – jos balse pasigirdo toks pat šaltis kaip ir tada, kai ji spruko iš jų ne itin idiliškos iškylos.

– Pasiilgai? – Laila per ilgai laukė, kad atsakymas būtų „ne“. – Taip ir maniau, – tyliai nusijuokė Krisas. – Ar jau išsikrovė vibratoriaus baterijos? Gal man užeiti ir mes jas patikrinsime?

– Nenoriu tavęs matyti, kol neišaiškės tas dalykas dėl tavo brolio. Supranti? Aš nenoriu su tuo turėti nieko bendro. Sakau rimtai, Krisai. Jei pasakysi dėdei Redui, kad tą popietę buvai su manim...

– Mes atleisim Džordžą.

Jis išgirdo, kaip ji įtraukė oro ir nurijo seiles.

– Ką?

– Darbo saugos ir sveikatos administracija ieško kaltų. Jie pirmiausia pagalvos apie darbo saugos direktorių, ar ne? Jei Džordžas būtų tinkamai atlikęs savo darbą, būtų žinojęs, kad reikia atkreipti dėmesį į tą konvejerį. Jis būtų jį sustabdęs, kol kvalifikuoti meistrai pataisys juostą. Bilis Polikas nebūtų netekęs rankos, Nilsonas nepiketuotų mūsų kieme ir gamykla veiktų, užuot stovėjusi.

– Tu negali kaltinti Džordžo, – suriko ji. – Niekad nenorėjai, kad jis sustabdytų tą mašiną. Jis vykdo tavo ir Hafo nurodymus.

– Tu pati teigi, kad jis ten nieko nereiškia. Mes nepasigesim, kai jo nebus.

– Krisai, prašau.

Išgirdęs virpantį Lailos balsą Krisas nusišypsojo ir mintyse kilstelėjo nykštį, puikią taktiką sugalvojo.

– Atleisti Džordžą – paskutinė mano priemonė, Laila. Iš tiesų tai užstočiau, jei tie inspektoriai imtų jį tarkuoti. Aš noriu, kad jis liktų savo poste, ir tai priklauso nuo tavęs, Laila.

– Kodėl?

– Noriu, kad tu pirmadienio rytą ateitum į šerifo kabinetą ir pasakytum savo dėdei Redui, kad tą sekmadienio popietę, kai Denį nužudė, aš buvau su tavimi. Taip nušausi du zuikius vienu šūviu, Laila, – atliksi pareigą kaip sąžininga pilietė, pasakydama tiesą įstatymo sergėtojui, ir išgelbėsi nekaltą žmogų nuo tolesnio tampymo. Be to, išsaugosi savo vyrui darbą. Matai, aš galvoju apie naują advokatą ir kaip brangu bus išvengti oficialaus kaltinimo. Paklausiau savęs, kodėl turiu eikvoti tiek laiko ir pinigų, nors užtektų pateikti alibi, kad nutraukčiau šią nesąmonę, – Krisas patylėjo. – Neklausiu, ar tai padarysi, nes žinau, kad padarysi. Ir, beje, kol man nenusibosi, vos aš tau paskambinsiu, atskubėsi pasipuošusi ir nekantraudama su manim sugulti. Supratai? – nukirto jis mėgdžiodamas jos ankstesnę intonaciją. – Tai aš užbaigsiu mūsų romaną, o ne tu!

Džordžas stebėjo, kaip Laila išjungė nešiojamąjį telefoną, numetė jį ant virtuvės spintelės ir labai nusiminusi užsidengė burną ranka.

– Laila?

Laila atsisuko, akys iš baimės buvo išsiplėtusios. Ji griebėsi už krūtinės.

– Negirdėjau, kada tu įėjai. Maniau, dar ilgai būsi gamykloje. Kas ten nauja?

– Tu man papasakok.

– Ką?

Jis linktelėjo galva į telefoną.

– Kalbėjai su Krisu, ar ne?

Laila prasižiojo, norėdama kalbėti, bet nieko nepasakiusi susičiaupė, paskui nuleido galvą, veidas persikreipė ir ji pravirko.

– O Džordžai, aš taip viską sujaukiau!

Džordžas greitai, kiek leido jo trumpos kojos, perbėgo kambarį ir apkabino žmoną.

– Na na, mažyte, papasakok, kas atsitiko.

Laila jam išklojo viską, nuo pat pirmo karto, kai mylėjosi su Krisu.

– Tai įvyko moterų rūbinės dušo kabinoje, užmiesčio klube. Tikriausiai mane užvaldė baimė, kad mus užklups. Supranti, aš lyg netekau proto.

Jis puikiai suprato, nes pats prarasdavo protą, kiekvieną kartą į ją pažvelgęs.

Laila nieko neslėpė. Kartais Džordžui buvo taip skaudu klausytis, kad net vaitojo, tačiau jis skatino ją pasakoti ir sužinojo viską iki pokalbio telefonu, kurį pusiau nugirdo.

– Jei nedarysiu taip, kaip liepia, tu neteksi darbo. O aš girdėjau per žinias, kad kai kuriems vadovams bus pareikšti kaltinimai. Ir tai būsi tu, Džordžai, ypač jei Hoilai suvers tau kaltę. Tu sėsi į kalėjimą, – ašaros vėl pasipylė iš Lailos akių. – Atleisk, Džordžai, tai aš kalta. Atleisk man. Ar tu dar myli mane?

Ar jis ją myli? Jis dievina Lailą. Ji – Džordžo saulė, mėnulis ir oras, kuriuo kvėpuoja.

– Aš nekaltinu tavęs, mieloji, – kartojo jis glausdamas ją, bučiuodamas lūpas, šlapias nuo ašarų akis ir skruostus.

Laila neis į policijos nuovadą pirmadienio rytą. Džordžas nenori, kad visi mieste sužinotų, jog Krisas Hoilas dulkino jo žmoną. Jis nepajėgtų ištverti pažeminimo, juk visi apie tai žino, žmonės jau ir taip iš jo šaiposi. Jis nekaltina Lailos, kad ji buvo neištikima. Juk ji turi gyventi su juo, o gyvybingai, jaunai, gražiai moteriai tai nėra toks jaudinamas dalykas. Krisas suteikė jai malonumą, kurio nepajėgė duoti Džordžas.

Tačiau Džordžas kaltino Krisą. Ir Krisas turi būti nubaustas.

Trisdešimt antras skyrius

Tekančio vandens garsas, sklindantis iš Beko vonios kambario, pažadino Seirą iš negilaus miego. Ketindama pailsėti, ji buvo prigulusi ant svetainės sofos, bet, matyt, užsnūdo. Suvokusi, kad Bekas atsikėlė, ji atsistojo ir per tamsų kambarį apgraibomis nuėjo į virtuvę.

Kai nešina padėklu ji pasirodė miegamajame, Bekas kaip tik išėjo iš vonios šlapiais plaukais, apsisukęs klubus rankšluosčiu.

– Jūs maudėtės? – nustebusi paklausė ji.

– Pabudau prakaito klane.

Ji pažvelgė į besisukantį ventiliatorių palubėje.

– Reikėjo dar labiau sumažinti termostato temperatūrą.

– Tai ne dėl to. Aš sapnavau.

Seira padėjo padėklą ant žemos sofutės prieš dvivietį krėslą kambario kampe.

– Ką sapnavot?

Kai Bekas neatsakė, Seira pažvelgė į jį per petį.

– Neatsimenu.

– Jūs stovit tiesiai. O kaip jaučiatės?

– Karštas dušas sumažino skausmą. Kodėl nedega šviesa?

– Aš nuleidau žaliuzes ir uždegiau žvakę. Nuo plento atrodo, kad namie nieko nėra.

– Gerai sugalvota, – Bekas išjungė šviesą vonios kambaryje.

Seira degtuku užžiebė žvakę, kurią atsinešė ant padėklo.

– Paruošiau jums vakarienę – pomidorų sriubos, dar radau sūrio ir krekerių.

– Jūs neturėtumėte man patarnauti, bet aš per daug alkanas bartis.

Seira mostelėjo į krėslą, Bekas atsisėdo, droviai pasitaisė rankšluostį ant klubų ir pasidėjo padėklą ant kelių. Seira atsisėdo ant sofutės. Bekas paėmė šaukštą ir panardino į sriubą. O paskui prisiminė geras manieras.

– Ar jūs ką nors valgėt?

– Anksčiau.

Bekas paragavo sriubos, atsikando šveicariško sūrio.

– Kaip laikosi Fritas?

– Papuotavo – gavo kiaušinienės su šonine – ir dabar miegodamas virškina.

– Su šonine? Labai jums dėkingas! Dabar jam niekada neužteks vien kiaušinių.

– Manau, verta jį palepinti. Jis beveik visą popietę budėjo prie jūsų.

Bekas nustojo valgęs ir pažvelgė į Seirą.

– Matyt, ir jūs.

Staiga kambarys pasirodė per tamsus, per tylus, o Bekas per daug nuogas. Seira greit atsistojo ir nepaisydama Beko prieštaravimo nutraukusi nuo lovos drėgnas paklodes perklojo švarias. Kai ji baigė, Bekas iš stiklinės gėrė pieną.

Seira nunešė padėklą į virtuvę ir atnešė kelis šokoladinius saldainius.

– Pamaniau, gal norėsit ko nors saldaus.

– Ačiū, – Bekas nuvyniojo foliją ir įsikišo saldainį į burną.

– Ką turėjot galvoje, sakydama, kad Krisas nėra mano draugas? O gal man prisisapnavo?

Seira vėl atsisėdo ant sofutės.

– Ne, aš taip sakiau. Kol jus mušė, jis stovėjo ir nieko nedarė.

– Jis ne ką ir galėjo padaryti, Seira.

– Netikiu! – karštai pasipriešino Seira. – Net jei pats nenorėjo muštis, jis sulaikė Fredą Dekluetą, kuris bandė skubėti jums į pagalbą. Aš mačiau.

– Aš pats pasisiūliau eiti pasikalbėti su Liuse Deili. Krisas patarė palaukti, kol atvyks Redas su pastiprinimu. Manau, gavau tai, ko norėjau. Mėginau vaizduoti didvyrį.

Beko paaiškinimas nepakeitė Seiros nuomonės. Jis logiškas, tačiau Seira matė Kriso veido išraišką. Tai nebuvo susirūpinimas, stebint, kaip minia taršo tavo draugą.

– Jei Krisas būtų buvęs jūsų vietoj, tikriausiai net laukiniai arkliai nebūtų jūsų sulaikę, – pasakė Seira. – Argi nebūtumėt šokęs jo ginti?

– Nežinau.

– Puikiai žinot. Jūs padėjot Krisui ir Deniui kautis „Skustuvo ašmenyse“ prieš trejus metus.

– Pažvelgus atgal, tai buvo labai neatsargu, nors mes kovojom ne prieš minią, o tik prieš Atlėpausį Votkinsą.

Išgirdus šį vardą Seiros rankų oda pašiurpo, ji patrynė ją delnais.

– Atleiskit, – atsiprašė Bekas – Nereikėjo apie jį priminti.

– Nesvarbu.

– Tikriausiai jo nesuėmė, kol aš visą dieną miegojau.

– Bent jau aš negirdėjau, – Seira pastebėjo, kaip Bekas subtiliai nukreipė pokalbį nuo Kriso, bet nesipriešino. – Manau, policijos nuovadai pakanka rūpesčių ir dėl padėties gamykloje.

– Ar skambinot Nilsonui?

– Kalbėjau su jo sekretore. Ji padėkojo, kad aš perskambinau. Jie girdėjo, kas jums atsitiko šįryt, ir labai dėl to apgailestauja. Ji sakė, kad smurtas – ne Nilsono stilius. Klausė, kaip jūs laikotės.

– Gal dabar jis pasigailės manęs ir ateis į kitą susitikimą.

– Gal. Tačiau...

– Aha! Dar yra ir tačiau?

Seira sušiugždeno saldainį.

– Nilsonas jau nebesvarbu, Bekai.

– Nuo kada?

Nežinodama, kaip Bekas priims šią žinią, Seira kiek įmanoma atsargiau pranešė naujienas.

– Darbo saugos ir sveikatos administracija šiandien uždarė bendrovę, – ir Seira papasakojo, ką girdėjo per žinias ir vėliau iš Hafo. – Jų spaudos atstovas užsiminė, – ji giliai įkvėpė, – kad baudos tikrai sudarys kelis milijonus dolerių, be to, Teisingumo departamentas atlieka savo tyrimą. Hoilams gali būti pateikti kriminaliniai kaltinimai.

– Man reikia būti ten.

Bekas mėgino atsistoti, bet Seira uždėjo ranką jam ant peties ir spustelėjusi privertė vėl sėstis į dvivietį krėslą.

– Hafas nenori, kad ten eitumėt.

– Nenori, kad ateičiau?

– Išklausiusi žinias aš jam paskambinau. Jis buvo toks įtūžęs, kad vos įstengė aiškiai kalbėti. Bet labai pabrėžė vieną dalyką, tiesą sakant, du: jis nori, kad jūs nesirodytumėt, kol neišsisklaidys dūmai.

– Kodėl?

Seira žvelgė į savo rankas, voliojančias į rutuliuką saldainio foliją.

– Jis sakė, kad padarysit daugiau žalos negu naudos, nes per daug žinot... ir kad būtų geriausia, jei dėl patirtų sumušimų šiandien neateitumėt ir nereikėtų atsakinėti „į tų landžių kalės vaikų klausimus“. Čia citata.

Bekas kiek pagalvojo ir tarė:

– Jis teisus, Seira. Aš atsidurčiau nepavydėtinoje padėtyje: turėčiau arba kaltinti savo darbdavį, arba tiems federalams šnekėti dviprasmybes ir galiausiai prisiimti kaltę sau.

Seira neatsakė, bet nusivylė išgirdusi, kad jis pripažįsta savo kaltę.

– O koks antras dalykas, kurį Hafas aiškiai išdėstė?

– Kad turėčiau gėdytis piketavusi prieš savo kūną ir kraują ir kad aš, be abejo, džiūgauju, jog uždarė gamyklą.

Bekas išsivyniojo dar vieną saldainį ir įsidėjo į burną.

– Ar jūs džiūgaujat?

– Ne. Bet malonu, kad Hafą privertė ištaisyti trūkumus. Nesvarbu, kas jį prispaudė – vyriausybė, Nilsonas, profsąjungos ar aš, bet taip turėjo atsitikti, Bekai. Pokyčiai būtini. – Seira liūdnai nusišypsojo. – Aš tik norėjau, kad nieko nesužeistų. Tai aš kalta, kad užpuolė Klarką, taip pat netiesiogiai kalta dėl jūsų. Aš neklausiau jūsų įspėjimo ir dėl to jūs abu nukentėjot.

– Nemanau, kad didesni pokyčiai įmanomi be konflikto, Seira. Pažanga reikalauja aukų. Galbūt ne fizinių žaizdų, bet nesantaikos tai jau tikrai.

– Bet jūs nukentėjot fiziškai. Ar dar labai skauda?

Tiesiai po Beko širdimi ant šonkaulių lanko buvo Seiros delno dydžio mėlynė, matoma net mirksinčioje žvakės šviesoje. Seira ištiesė ranką ir palietė ją pirštų galiukais.

Ji norėjo tik trumpai apžiūrėti, tačiau nepajėgė atsiplėšti nuo šiltos Beko odos. Toje vietoje oda buvo lygi, nors kitur krūtinė ir pilvo dalis buvo apžėlusi rusvais plaukais.

Seiros pirštų galiukai vos liesdami odą perbėgo Beko pilvu ir sustojo prie panašios mėlynės kitame šone, keliais centimetrais žemiau, ties Beko dubens kaulu, buvo dar viena. Ją slėpė ant liemens užrištas rankšluostis. Seira atsargiai palietė mėlynę ir vėl grįžo prie pirmosios, po kaire Beko krūtimi. Ji neatitraukė rankos ir stebėjo savo pirštus, lėtai glostančius tamsią dėmę. O paskui nevalingai ji pasilenkė per Beko kelius, priglaudė prie odos lūpas ir apibėrė mėlynę lengvais it pūkas bučiniais. Palenkusi galvą, vos liesdama lūpomis jo odą pabučiavo mėlynę kitame šonkaulių lanko krašte, lūpomis nuslinko prie dubens kaulo, pabučiavo mėlynę ant jo, paskui pasmaukė rankšluostį žemyn ir pabučiavo antrą kartą.

Bekas kimiai suvaitojo, suėmė rankomis Seiros galvą, pakėlė ją ir įdėmiai pažvelgė jai į veidą, akimis glamonėdamas kiekvieną bruožą. Jis perbraukė pirštais Seiros plaukus, suėmė juos ant pakaušio, vėl paleido ir trūkčiojamai atsidusęs ištarė jos vardą.

Po akimirkos jo lūpos jau lietė jos lūpas. Atsargiai, kad neužgautų žaizdos ant Beko skruosto, Seira suėmė delnais Beko veidą ir atsidavė bučiniui.

Aistra buvo tokia staigi ir abipusė, kad jie kone varžėsi vienas su kitu. Jų burnos visiškai susiliejo ir kuo ilgiau jie vienas kitą ragavo, tuo labiau vienas kito geidė.

Bekas prisitraukė Seirą taip, kad ji apžergė jo kelius ir jis atsidūrė tarp jos klubų. Jo erekcija buvo netikėta ir reikalaujanti. Seira atsiplėšė nuo Beko ir apstulbusi į jį pažvelgė.

– Mano sapne... – sunkiai kvėpuodamas tarė jis, – dėl kurio išprakaitavau... Aš mylėjausi su tavim. O dabar jau nesapnuoju.

– Tau skaudės...

– Man jau skauda.

Jis vėl susirado jos lūpas ir pabučiavo dar karščiau, jei tai iš viso įmanoma. Jie atsitraukė vienas nuo kito ir Bekas numovė per galvą Seiros palaidinukę. Paskui jis ištiesė ranką už jos nugaros, atsegė liemenėlę, nutraukė ją ir priglaudė galvą prie jos krūtų, kad atgautų kvapą.

Seira apglėbė Beko galvą ir priglaudė skruostą prie jo dar drėgnų po dušo plaukų. Ji svaigo nuo jo odos, muilo ir ką tik valgyto šokolado kvapo. Seira klubais pasislinko dar arčiau ir pasitrynė į Beką.

– O Viešpatie! Dar kartą, – sudejavo jis, ir Seira išpildė prašymą.

Kai Beko liežuvis palietė jos spenelį, Seira pamanė, kad sutirps iš malonumo. Padrąsintas nevalingo murmėjimo Bekas švelniai pabučiavo spenelį, paskui apžiojo ir liežuviu prispaudė prie savo gomurio. Jis atsegė Seirai kelnes, apglėbė rankomis sėdmenis ir ėmė juos tai švelniau, tai stipriau gniaužyti, versdamas ją virpėti iki pat moteriškumo gelmių ir skausmingai trokšti, kad į ją įsiskverbtų.

– Bekai, leisk man...

Seira nuslinko nuo jo kelių ir pati nusirengė. Likusi vien su nėrinių kelnaitėmis ji susidrovėjusi sudvejojo.

Bekas pažvelgė maldaudamas:

– Tu mane žudai.

Ji nusimovė kelnaites, jis nusviedė rankšluostį nuo liemens. Beko vyriškumas buvo įspūdingai pakilęs ir Seira instinktyviai panoro pajusti jį giliai savyje.

Bekas perbraukė pirštais rusvas plaukų garbanėles tarp Seiros klubų, uždėjo rankas abipus jos liemens ir prisitraukė arčiau, Seira keliais apglėbė jo klubus. Bekas prispaudė veidą prie kviečiančio, švelnaus Seiros pilvo, pabučiavo jį, lūpos slinko žemiau ir žemiau, kol pajuto Seiros skonį, o ji svaigo nuo jo lūpų ir liežuvio, virpėdama iš nekantrumo kuo greičiau pajusti jį savyje. Ir ji jam tai pasakė.

Dėl Beko žaizdų jų sueitis nebuvo labai veržli, tačiau dėl to dar labiau jaudino. Seira leidosi ant Beko pamažu, nes kiekvienas pojūtis jai buvo naujas, jaudinamas ir per daug nuostabus, kad iki soties juo nepasidžiaugtų. Jei Bekas nekantravo, jis to neparodė ir leido jai mėgautis neskubant.

Kai Seirai atrodė, kad labiau susijungti nebeįmanoma, Bekas savo stipriomis rankomis suspaudė jai klubus ir sulaikė, o pats pasislinko dar aukščiau, priversdamas ją tyliai aiktelėti iš nuostabos ir malonumo.

Jųdviejų judesiai buvo atsargūs ir lėti, bet tokie stiprūs, kad jie sulaikydavo kvapą ir įkvėpdavo tik prisiminę, kad privalo tai padaryti. Bučiuojantis jų burnos visiškai susiliedavo į vieną. Beko pirštai giliai įsispaudė Seirai į sėdmenis, glausdami ją prie savęs, jos rankos slankiojo Beko pečiais, rankomis, pakaušiu, sprandu, krūtine. Ji išlenkė nugarą, atmetė rankas atgal, perbėgo pirštais jo klubais, paglamonėjo tarp šlaunų, ir Bekas suvaitojo apimtas ekstazės.

Pasiekęs orgazmą Bekas apglėbė Seirą rankomis ir priglaudė karštą skruostą prie jos krūtinės. Jo lūpos sukrutėjo prie jos stangraus spenelio. Seira nesuprato žodžių, bet intonacija buvo tokia seksuali, kupina tokio beviltiško noro išsilieti, kad dar labiau padidino Seiros orgazmą.

Vėliau jie gulėjo lovoje veidu vienas į kitą.

– Ką tu sakei? – paklausė ji.

– Kada?

Ji pažvelgė į jį ir reikšmingai kilstelėjo antakius.

– A, turbūt virtinę nešvankių žodžių.

– Labai erotiška, – sumurmėjo Seira, glostydama keliu jo vyriškumą.

– Tada kitą kartą ištarsiu juos garsiai.

Paliestas Seiros piršto galiuko Beko spenelis sustandėjo, ji apžiojo jį ir palietė liežuviu, sukeldama jam nepaprastą malonumą. Neatitraukdama lūpų ji sukuždėjo:

– Tu žinojai, kad aš visą laiką to troškau, ar ne?

Bekas lėtai atgavo balsą, bet galiausiai ištarė:

– Galvojau, kad norėtum.

– Žinojai iš pat pradžių?

– Nuo tada, kai sėdėjom ant suoliuko prie rojalio.

Seira pažvelgė į jį.

– Ant to suoliuko aš galvojau, kad tu esi vienas arogantiškiausių niekšų, kuriuos man, savo nelaimei, teko sutikti, – ji perbraukė pirštu jo smakrą iš apačios į viršų. – Bet ir vienas patraukliausių.

– Tada aš svarsčiau, kaip susivaldyti, kad nepradėčiau tavęs grabinėti, norėdamas įsitikinti, ar tu tikra. Tu esi seksualiausia mano kada nors sutikta moteris. Bet ir labiausiai pasipūtusi.

Seira tyliai nusijuokė.

– Aš labai troškau tavęs nekęsti, – paskui jos išraiška pasikeitė ir surimtėjo. – Aš ir dabar noriu tavęs nekęsti.

– Nori manęs nekęsti už visą purviną darbą, kurį atlieku Hafui?

– Taip.

– Žaviuosi tavo sąžiningumu.

– Ar tikrai, Bekai?

– Taip. Bet ar galėtume šiek tiek pamiršti tavo sąžiningumą ir mano nesąžiningumą, – sukuždėjo jis. – Bent jau iki ryto.

– Nori, kad likčiau?

Jis dar arčiau ją priglaudė.

– Tik pamėgink išeiti.

Jie bučiavosi ilgai, tingiai, Beko ranka nuslinko nuo Seiros krūties į minkštas, drėgnas jos moteriškumo paslaptis, paskui grįžo prie krūties ir standaus spenelio. Nuo to laiko, kai Bekas pamatė Seirą, jis tūkstančius kartų įsivaizduodavo ją nuogą, gulinčią su juo. Tačiau realybė pranoko net drąsiausias svajones. Dabar, kai tai įvyko, jam niekaip neužteko vien ją liesti.

Kai jie atsitraukė, jis nužvelgė jos kūną.

– Tu graži, Seira.

– Ačiū.

– Nė mažiausio trūkumo.

Šie žodžiai pamažu užgesino jos šypseną. Bekas pajuto, kad jos mintys nuklydo. Seira atsisėdo, prisitraukė kelius prie krūtinės ir parėmė ant jų smakrą.

– Aš turiu daug trūkumų, Bekai. Verčiau tu niekada nebūtum manęs sutikęs.

– Netiesa.

– Tiesa. Aš palieku griuvėsius savo kelyje. Mes, Hoilai, tuo garsėjam. Tai būdingas mūsų bruožas. Mes paliekam žmones sulaužytus ir nepataisomai sugadintus.

Bekas uždėjo ranką jai ant nugaros. Seiros oda buvo neįtikimai lygi ir balta, palyginti su jo. Jos sėdmenys buvo grakščiai atsikišę. Kiekvienoje sėdmenų pusėje buvo negili duobutė ir šis moteriškas bruožas vertė jį skausmingai ir švelniai jos geisti, to jis dar niekada nebuvo patyręs. Bekas nepajėgė suskaičiuoti, kiek kartų gyvenime jautė aistrą, geidulį – net gėdingai dažnai. Bet niekada nepatyrė troškimo, kad moters kūnas taptų savas, pažinti tą moterį ir turėti ją visą.

– Ką tu sugriovei, Seira?

– Ištekėjau už dviejų vyrų, kurių nemylėjau. Leidau jų pinigus, miegojau jų lovose, o dabar vos prisimenu, kaip jie atrodė.

Ji atsigręžė, norėdama pamatyti Beko reakciją. Bet jo išraiška liko rami. Jis norėjo, kad Seira daugiau papasakotų apie tą gyvenimo laikotarpį, norėjo sužinoti visas bjaurias jo smulkmenas.

Ji vėl nusigręžė ir ėmė kalbėti, lėtai spausdama žodžius.

– Aš sugrioviau jiems gyvenimą. Tyčia ir savanaudiškai. Aš neturėjau nieko asmeniška prieš juos, bet negailestingai išnaudojau. Mėginau nubausti Hafą už tai, kad atėmė iš manęs Klarką ir kūdikį. Man nerūpėjo mano gyvenimas, terūpėjo viena – kaip įskaudinti Hafą. Kai jis liepė tekėti, ištekėjau, ketindama sukelti sąmyšį, kuris galiausiai paveiktų ir jį. Tie du vyrai buvo liūdnai pagarsėjusių Hoilų ir jų talento griauti žmonėms gyvenimą aukos.

– Man nė kiek negaila tų tavo vyrų, – karčiai pasakė Bekas. – Jie vedė tave žinodami, kad tu jų nemyli. Patys prašėsi būti išnaudojami, o kaip atpildą už tai turėjo tave savo lovose. Kiek tau buvo metų?

– Kai tekėjau pirmą kartą – devyniolika, o antrą – dvidešimt vieneri.

– O jiems?

– Jie buvo vyresni. Daug vyresni, veikiau Hafo amžiaus negu mano.

Du Hafo pažįstami, pamatę gerą daiktą, iš karto jo užsimanė ir griebė Seirą net žinodami, kad tos vedybos – tik laikinas susitarimas.

– Jie galėdavo kiekvieną naktį būti su gražia, jauna moterimi. Nebent tu jiems neleisdavai.

– Ne. Norėčiau tau pasakyti, kad neleisdavau, – Seira pasakė taip tyliai, kad Bekas vos išgirdo. – Bet turėti mane buvo viena iš sandėrio sąlygų.

– Vadinasi, ir tave išnaudojo?

Seira atrėmė kaktą į kelius.

– Nelabai graži praeitis, ar ne?

Nors skausmas pervėrė šonkaulių lanką, Bekas atsisėdo, apkabino Seirą ir vėl nuvirto su ja ant pagalvių. Jis nubraukė jos plaukus nuo veido ir privertė pažiūrėti į jį.

– Kas galėtų kaltinti tave, kai tave taip įskaudino?

– Vakar tu girdėjai, kai mes su Hafu kalbėjomės. Ar viską?

– Pakankamai, kad suprasčiau, kodėl tu jo šitaip nekenti.

Seira įsikniaubė Bekui į kaklą.

– Tai, ką jie man padarė, buvo griežta paslaptis. Nežinojo net mano broliai ir Selma. Niekas. Neturėjau su kuo apie tai pasikalbėti, neturėjau kam išlieti sielvarto.

– O su Klarku?

– Jis nežinojo, kad aš buvau nėščia. Padariau klaidą, pirmiausia pasakiusi Hafui. O po aborto kokia prasmė sakyti? Vaisių nužudė. Žinodamas tai, jis būtų buvęs toks pat nelaimingas kaip ir aš.

– Tu per daug jį mylėjai, kad pasakytum.

– Atrodo. Man jis iki šiol brangus. Mūsų santykiai visada išliks kaip mielas pirmosios meilės prisiminimas. Bet sielvartas... – ji akimirką nutilo: – Aš liūdžiu savo kūdikio. Tai buvo vienintelis nekaltas dalykas mano gyvenime ir visoje Hoilų karalystėje. Švarus ir tyras. O Hafas jį sunaikino.

Bekas suėmė Seiros smakrą ir atsuko jos veidą į save. Pamatęs smilkiniais riedančias ašaras, nusausino jas bučiniais.

– Negalėčiau ištverti tavo gailesčio, – kimiai pasakė Seira.

– Gerai. Tada tu manęs gailėkis.

Jis paėmė jos ranką ir uždėjo ant savo varpos. Aistringai bučiuodamas Seirą Bekas nepaleido jos rankos ir vedžiojo ją tol, kol Seira pasidavė. Ji vėl išbučiavo visas mėlynes ant jo krūtinės, ant pilvo ir žemiau.

– Tu taip įsivaizdavai, Bekai? Tą dieną liejykloje, kai sakei, jog nenori, kad vyras atkreiptų dėmesį į mano plaukus ir...

– Įsivaizduotų, kaip jie krinta ant jų pilvo. Aš išsidaviau.

– Tu išsidavei daug anksčiau, – sukuždėjo Seira ir pasilenkė prie jo. Jos burna buvo tai drovi, tai provokuojanti ir įžūli, bet drėgna ir labai karšta.

Bekas ištarė jos vardą, patraukė ją į viršų ir pabučiavo, jausdamas bučinyje savo skonį, jų abiejų skonį. Nepaleisdamas Seiros jis praskėtė jos šlaunis, atsigulė tarp jų ir išsitiesė virš jos.

– Ar tau skauda?

– Velniškai.

– Ar ne geriau būtų...

– Ne, štai kas būtų geriau, – ir jis įėjo į ją.

– Taip, – sudejavo ji. – Taip.

Seira visiškai pasidavė. Jos rankos buvo sulenktos per alkūnes, delnais į viršų abipus galvos. Bekas uždėjo ant jų savo delnus ir tvirtai sunėrė pirštais. Kai jis ėmė judėti jos viduje, jie žvelgė vienas kitam į akis.

– Tu nenori gailesčio, Seira, tai pasakyk, ką nori išgirsti, ir aš pasakysiu.

– Nereikia nieko sakyti, tik...

– Ką?

– Įeik giliai.

– Aš esu giliai. Taip giliai tavyje, kad net pasiklydau. Ką dar?

– Prašau...

Jai atėmė amą. Seira prikando apatinę lūpą, ir Bekas pajuto, kaip jos kūnas gniaužiasi aplink jį kaip kumštis. Jis matė, kaip orgazmo raudonis užlieja jos krūtis, standėja speneliai, jautė jos greitą alsavimą ir kai žinojo, jog orgazmas čia pat, ėmė sukti dubenį nedideliais ritmiškais ratais.

– Ko prašei, Seira?

– O Dieve.

– Ko?

– Užklok mane, – bejėgiškai suriko ji.

Jis tai padarė, leido jai pajusti savo svorį, ir jie prigludo vienas prie kito, jų kūnai krūpčiojo kartu, o širdys plakė vienu ritmu.

Vėliau Seira užmigo Beko rankos linkyje, patikliai uždėjusi savo ranką jam ant krūtinės, šiltas kvėpavimas kuteno Bekui odą. Atrėmęs smakrą į jos viršugalvį, Bekas žiūrėjo į lubas.

Jis norėjo iššluoti iš jos visą skausmą – Hafą, abortą, Klarką Deilį ir kitus, ištrinti visa tai, kad ji nusiramintų, pajustų pasitenkinimą ir net džiaugsmą, troško suteikti jai bent vieną akinamą gyvenimo akimirką – be pykčio ir apgailestavimo. Ir galbūt per tas nuostabias, širdį gniaužiančias seksualinio užsimiršimo sekundes jam pavyko.

Tačiau netrukus, stebėdamas judančias ventiliatoriaus mentes, jis paklausė savęs: kažin kuris kuriam suteikė tas akimirkas?

Trisdešimt trečias skyrius

Hafas sėdėjo verandoje ir gėrė kavą, kai Redas Harperis privažiavo tarnybiniu automobiliu. Jis išlipo, pasikišo po pažastimi kažkokį paketą ir sunkiu žingsniu artėjo prie namo.

– Anksti išsiruošei sekmadienio rytą, – pasakė Hafas.

Atrodė, kad lipimas laiptais reikalauja didelių Redo pastangų. Jo veidas buvo pilkas po uniformine skrybėle, kurią jis nusiėmė vos užlipęs į galeriją.

– Nuvarytas kuinas nepailsi, Hafai.

– Šūktelėk Selmai, kad atneštų tau kavos.

– Ačiū, nereikia. Negaliu užtrukti. Tik atnešiau tau žinių.

– Tikiuosi, kad įvairumo dėlei atnešei gerų naujienų.

– Nerandu žodžių apsakyti, kaip gailiuosi dėl to, kas vyksta gamykloje.

– Tiksliau tariant, nieko nevyksta, ačiū tiems kalės vaikams iš vyriausybės.

Hafas buvo suirzęs. Jis užmigo prieš aušrą, o paskui dažnai pabusdavo, įsisupęs į šlapias nuo prakaito paklodes. Kai vakar situacija vis blogėjo, jis stengėsi neišsiduoti. Jei būtų bent menkiausiu ženklu išsidavęs, kad įsikišus Darbo saugos ir sveikatos administracijai susvyravo jo pasitikėjimas savimi ar susilpnėjo valia, tai būtų buvus Hoilų bendrovės katastrofa, todėl Hafas atrodė nepalaužiamas optimistas ir toks turėjo išlikti.

Tačiau vaidinti darėsi vis sunkiau, nes giliai viduje jau tvinkčiojo baimė. Hafą kankino netikrumas, kurio nejautė nuo to vakaro, kai jo akivaizdoje mirtinai užtrankė tėtį. Nuo tos dienos baimė buvo jo priešas. Ištisus dešimtmečius Hafas įtikinėjo žmoną esąs atsparus baimei. Tačiau stebėdamas, kaip Redas Harperis sunkiai sėdasi į supamąją kėdę, Hafas svarstė, ar jis tik nekvailina savęs, tikėdamas, kad jo baimė nepastebima. Gal ji tokia pat akivaizdi kaip Redo vėžio simptomai? Ar tik visi slapta nelaiko jo senu, nukaršusiu, net pribaigtu. Dar visai neseniai tik vienas jo žodis, vienas reikšmingas žvilgsnis priversdavo drebėti ir pačius drąsiausius. Netekęs sugebėjimo bauginti Hafas taps tokiu pat seniu kaip ir kiti – be galios ir orumo.

Hafas pažvelgė į horizontą, kur paprastai iš jo degančių krosnių kildavo dūmai. Tuos dūmų stulpus jis visad laikė savo parašu danguje virš miesto.

Šiandien dūmų nėra ir Hafas galvojo, ar jis pats neišnyks taip pat greitai ir suvisam. Ši mintis vos nesukėlė panikos, kurią jis pamėgino nuslėpti irzlumu.

– Tai kokios naujienos, Redai?

Šerifas susiraukė, lyg jam skaudėtų, tikriausiai taip ir buvo.

– Naujienos ir geros, ir nelabai.

– Nekankink. Kas tame maiše?

– Įkalčiai. Negaliu parodyti, kad nesugadintume, bet jie pakankamai aiškiai nurodo Denio žudiką.

– Kas jis?

– Atlėpausis Votkinsas.

– Tikrai geros naujienos! – Hafas pasilenkė ir garsiai pliaukštelėjo delnais. – Puikios naujienos! Visą laiką žinojau, kad čia to pelkių žiurkės darbas, – Hafas mostelėjo į maišą. – Ką radot?

– Šįryt prieš aušrą paskambino vienas jo draugužis baikeris. Jis leido Votkinsui šį savaitgalį apsistoti pas jį, kol pats bus išvykęs į baikerių ralį Arkanzase. Sugrįžęs vėlų vakarą jis neberado Votkinso, buvo likęs tik šis batas. Pamatęs ant jo kraujo dėmių, baikeris paskambino man.

– Denio kraujo dėmių?

– Dar nesu tikras, bet spėju, kad taip. Išsiųsiu ištirti į Orleano apygardos kriminalinę laboratoriją. Tas baikeris ketino suteikti Votkinsui prieglobstį, kol jį kvietė tik apklausai. Bet radęs šitą, – šerifas kilstelėjo maišą, – nenorėjo būti apkaltintas bendrininkavęs su žmogžudžiu. Jis sutiko padėti. Mes skersai išilgai apieškojom visą namą, bet radom vienintelį Votkinsui priklausantį daiktą. Atrodo, sprukdamas jis netyčia pametė batą. Bet iš čia kyla ir blogoji žinia. Mes vis dar neradom Votkinso. Jis puikiai suvokia, kad šaukštai po pietų ir kad jau nieko nepraras, atėmęs gyvybę dar vienam Hoilui.

– Jis galėjo nužudyti Krisą tą naktį ant kelio.

– Ne-e. Jis pirmiausia norėjo jį paerzinti. Tai panašu į Votkinsus. Jo netikras brolis ištisus mėnesius persekiojo buvusią draugę, grasindamas ją nužudyti, kol galiausiai taip ir padarė. Be to, Atlėpausis nebūtų elgęsis taip drąsiai prie Beko. O dėl apsilankymo Seiros kambaryje... Tarkim, aš tikrai džiaugiuosi, kad mes radom tą įkaltį po jo viešnagės, o ne prieš, nes jis tikrai galėjo ją sužeisti. Atlėpausiui bus paskirta mirties bausmė už Denį. Taigi supratęs, jog jam du kartus nesuleis mirtinos injekcijos, gali sugalvoti pasilinksminti. Trumpai tariant, ar nori, kad atsiųsčiau policininką tavęs saugoti?

– Aš pats pasirūpinsiu savimi.

– Bijojau, kad taip pasakysi.

– Aš net norėčiau, kad Votkinsas ateitų čia. Vožtelėčiau jam kaip pridera.

– Bijojau, kad ir tą pasakysi. Ir tai pagrindinė priežastis, kodėl norėjau atsiųsti policininką – norėčiau apsaugoti ne tik tave, bet ir Votkinsą. Būk atsargus, Hafai. Atlėpausis – ne išdykėlis vaikiščias. Jis buvo bjaurus ir žiaurus dar prieš Angolą, o ten tapo dar baisesnis. Tačiau jis ne per daug protingas. Negaliu suprasti, kodėl nesunaikino drabužių, kuriais vilkėjo tą sekmadienį.

– Nė vienas iš mano pažinotų Votkinsų nebuvo per daug protingas.

– Kvailumas jį pražudys. Manau, mes jam duotume pakankamai virvės, kad pasikartų, – tarė šerifas ir pridūrė: – Tikrai apgailestauju dėl liejyklos, Hafai.

Tai, kaip greitai Redas nuo vienos minties peršoko prie kitos, liovėsi šnekėjęs apie Votkinsą ir nusuko kalbą apie jį, privertė Hafą sunerimti. Negi ir šis ligotas senas žmogus prarado pasitikėjimą juo?

– Viskas susitvarkys, ir liejykla tuoj vėl veiks, – pasakė Hafas. – Manęs niekas nesulaikys, Redai. Turėtum tai žinoti.

Redas žvelgė į veją.

– Džiaugiuosi, kad radom šį įkaltį prieš Votkinsą, – po ilgos tylos tarė jis. – Jei tas kraujas Denio, tai užbaigsim jo bylos tyrimą. Galiu tau pasakyti, Hafai, aš šiek tiek jaudinausi, kad galbūt Krisas... Taigi...

Vyrai ilgai žvelgė vienas į kitą. Galiausiai šerifas tyliai pasakė:

– Ir dar šis tas, – jis ištraukė iš viršutinės marškinių kišenės voką ir padėjo ant staliuko tarp dviejų supamųjų kėdžių.

– Kas čia?

– Informacija, kurios prašei apie Čarlzą Nilsoną.

– Ką sužinojai?

– Viskas voke.

– Ar naudinga medžiaga? Kiek ji man kainuos?

Redas neatsakė į jo šypseną.

– Nieko, Hafai. Aš vaišinu.

– Pirmą kartą.

– Tiesą sakant, paskutinį, – Redas pasirėmė į ranktūrius ir pakilo. – Mes gerai bendradarbiavom, ilgą laiką užtikrinom, kad viskas būtų taip, kaip tu nori. Bet atėjo pabaiga. Aš pasitraukiu ir nusiplaunu rankas. Ar supranti? Aš niekada tavęs neišduosiu, bet daugiau nepadėsiu, – jis parodė voką. – Toliau veiksi vienas.

Atrodė, kad Redui neužteks jėgų nueiti iki automobilio, juo labiau vykdyti savo tiesiogines pareigas ar padaryti paslaugą Hafui. Bent jau pripažįsta savo silpnumą ir turi gerą pretekstą atsikratyti atsakomybės. Fizinės ligos ir moralinių abejonių paveiktas žmogus Hafui Hoilui visiškai nenaudingas.

– Laikykis, Redai.

– Per vėlu, – tarė Redas ir nukreipė smakrą į namą. – Įspėk Krisą, kad Votkinsas dar laisvėje ir tikriausiai dar labiau įtūžęs. Ir Seirai pasakyk. Tegul pasisaugo.

– Žinoma.

Redas užsidėjo skrybėlę ir nuklibikščiavo laiptais žemyn. Jis neatsigręžė ir nuvažiuodamas nepamojavo.

Hafas pasiėmė šerifo paliktą voką ir nuėjo į namą, garsiai šaukdamas Selmą.

Ji išėjo iš virtuvės, šluostydamasi rankas į prijuostę.

– Norit dar kavos?

– Pats įsipilsiu, – Hafas atplėšė voką. – Nueik į viršų ir pažadink Krisą. Pasakyk, kad man reikia su juo pasikalbėti.

– Jo nėra.

Hafas sustojo, suvokęs, kad Kriso automobilio nėra prie namo.

– Kur jis išvažiavo taip anksti?

– Jis nenakvojo namie. Paskambino vėlai vakare, liepė netrukdyti jūsų, tik prašė pasakyti, kad liks nakčiai žvejybos namelyje. Aš pamiršau jums užsiminti...

Hafas paliko Selmą, atsiprašinėjančią už tai, kad nepranešė anksčiau, ir nuėjo prie artimiausio telefono kabinete. Jis surinko Kriso nešiojamojo telefono numerį. Supypsėjo keturis kartus ir įsijungė balso paštas.

– Nagi, sūnau, atsiliepk!

Hafo pirštai sustingo, krūtinės raumenys susigniaužė – širdis pašėlusiai daužėsi, lyg Hafas tikrai neseniai būtų patyręs infarktą. Jis vėl surinko numerį, tačiau Krisas neatsiliepė.

Negaišdamas Hafas metė telefoną ir atsidarė ginklų spintą.

Kažkuriuo metu naktį senasis oro kondicionierius išsijungė ir nebeįsijungė. Krisas gulėjo ant kietos siauros lovos tarp sulamdytų ir atsiduodančių pelėsiais nuskalbtų paklodžių. Jis mūvėjo tik šortais, bet alinančioje kaitroje net tiek drabužių atrodė per daug. Šįryt karšta beveik taip pat, kaip tą sekmadienį prieš dvi savaites, kai šiame kambaryje nušovė Denį.

Ar tik prieš dvi savaites? Atrodo, praėjo dešimt metų. Senos medinės grindys lyg kempinė sugėrė Denio kraują. Krisas abejojo, ar dėmė kada nors išnyks, kad ir kiek chemikalų sunaudotum.

Jis atvažiavo čia, norėdamas nusikratyti vakarykštės dienos įtampos. Nors atsitiko ir vienas geras dalykas: jis susitarė su Laila. Kai tik ji pašnekės su Redu, jis atsikratys visų įtarimų, kad yra kaltas dėl Denio mirties. Ji tai padarys, norėdama, kad Džordžas neprarastų darbo.

Tačiau gamykloje buvo tylu, o Hafas niršo kaip beprotis.

Nepajėgdamas ištverti Hafo šėlimo ir nuolat skambinančių žurnalistų, prašančių pakomentuoti įvykius, Krisas pabėgo į žvejybos stovyklavietę; čia tikrai niekas jo neieškos, čia jis visada rasdavo trokštamą vienatvę, nors dabar ši vieta neteko žavesio. Krisas čia praleido daug malonių valandų su draugais. Jie gerdavo, žvejodavo, lošdavo, pokerio maratonai trukdavo ištisus savaitgalius. Vaikinams patiko, kad stovyklavietė tokia paprasta.

Bet paseno ir poilsiavietė, ir jis pats – Krisas subrendo, namelis apgriuvo. Galbūt laikas jį parduoti. Nei Krisui, nei Hafui nebus malonu matyti šias kraujo dėmes ant grindų. Reikėtų nusipirkti laivą arba paplūdimio namelį. Galbūt ant polių. Nors Hafas tik dėl jam vienam žinomų priežasčių nekentė Misisipės. Jis...

Krisas užuodė jį anksčiau, negu išgirdo, nuo svorio sugirgždėjo grindų lentos, o po kelių sekundžių jis įsiveržė pro duris.

Krisas staigiai atsisėdo.

– Nejudėk, Hoilai, nenorėčiau tavęs pribaigti iš karto. Prieš perskrosdamas tave nuo gerklės iki kiaušų, turiu tau kai ką pasakyti.

Vienoje rankoje Atlėpausis laikė peilį, kitoje – drabužius, kuriuos sviedė į Krisą. Jie nukrito jam ant kelių. Krisas pažvelgė į juos, o paskui atšoko ir įniršęs numetė šalin.

Votkinsas nusijuokė.

– Teisingai. Tai ištiško iš tavo mažojo broliuko galvos. Ji suknežo kaip moliūgas, iškritęs iš sunkvežimio ant plento.

Krisas nusvilino jį žvilgsniu.

– Kas atsitiko, Hoilai? Ar esi per daug jautrus klausytis šiurpių smulkmenų? Blogai, nes vis tiek ketinu tau papasakoti. – Jis užkėlė vieną koją ant lovos galo, lyg jie būtų seni draugai, susitikę paplepėti. – Denis sakė man, kad laukia tavęs. Įspėjo, jog tu gali pasirodyti bet kurią akimirką, todėl liepė man pasiimti ką noriu ir dingti, kol neatėjai ir neiškvietei farų. Ar ne smagu? Jis manė, kad atėjau apiplėšti namo, – Votkinsas paniekinamai apžvelgė kambarį. – Lyg man ko reikėtų. Palyginti su šiuo namu, kalėjimo kamera atrodo it rūmai.

Krisas pasislinko prie lovos krašto.

– Nė nemėgink! – įspėjo Atlėpausis. – Sėdėsi čia ir klausysi, o jei mirktelsi, aš išdursiu tau akį peilio galu, kad daugiau neklapsėtum. – Votkinsas trumpam nutilo, leisdamas Krisui suvokti grasinimą, norėjo įsitikinti, kad šis pakluso. – Kur aš sustojau? Aha, brolis Denis. Kai nuėmiau nuo lentynos šautuvą, jis ėmė melstis. Malda vis garsėjo, kol užtaisiau ginklą. Turiu tau pasakyti, kad man labai palengvėjo, kai įkišau vamzdį jam į burną, – jis patylėjo, paskui palinko į priekį ir sukuždėjo: – Pokšt, – jis vėl nusijuokė. – Nors kraujo daug, bet buvo lengva. Denis net nekovojo. Na, šiek tiek simboliškai priešinosi, bet kai padrąsinau, liovėsi, ir viskas greit baigėsi.

– Tu išsigimėlis, kad pasilikai šiuos drabužius. Kodėl jų nesudeginai?

– Norėjau, kad tu pamatytum Hoilo kraują ir smegenis. Staigmena! Jie niekuo nesiskiria nuo kitų žmonių.

– Kodėl įsilaužei pas Seirą?

– Maniau, kad tai truktelės visą grandinę, – Votkinsas mirktelėjo ir pačepsėjo lūpomis. – Žinoma, norėčiau, kad ji man pati šį tą truktelėtų. Ar supranti, ką turiu galvoje?

– Labai gudru – biblinė istorija.

– Ir aš maniau. Pats sugalvojau, – Atlėpausis susiraukė. – Bet tu privertei apie tai kalbėti norėdamas atitraukti mane nuo svarbiausio darbo. To nebus. Ne, pone, – gašliai šypsodamasis

jis pasilenkė arčiau ir pasakė: – O dabar pribaigsiu dar vieną Hoilą. Štai kaip man sekasi!

Bekas stovėjo prie užpakalinių durų ir stebėjo, kaip Fritas įvijo į medį voveraitę. Tuo metu į virtuvę įėjo Seira. Bekas mūvėjo tik šortais. Jo nugara atrodė lyg skiautinio gabalas, susiūtas iš mėlynių. Seira priėjo iš nugaros, apkabino per liemenį ir pabučiavo bjaurią violetinę dėmę ant peties.

– Labas rytas.

– Geras rytas, ir vis gerėja, – Bekas atsigręžė, prisitraukė Seirą ir švelniai pabučiavo į lūpas. Kai jie atsitraukė vienas nuo kito, jis nužvelgė jos aprangą ir nusišypsojo: Seira vilkėjo Beko sportinius marškinėlius, tiek kartų skalbtus, kad Luizianos valstybinio universiteto ženklo beveik nebuvo matyti. – Ši apranga tau labai tinka, – tarė jis.

– Taip manai?

– Chm, – Bekas patrynė krumplius į jos kelnaičių apačią.

Seira ištiesė ranką ir ėmė sagstyti Beko šortus. Jie surėmė kaktas ir nusijuokė iš savo geismo, kurio nepajėgė numalšinti net visą naktį mylėdamiesi.

Tačiau Fritui tai nepatiko. Jie vienu metu išgirdo, kaip jis drasko tinklines duris ir inkščia nelaimingas, kad jo neįleidžia.

Bekas pažvelgė į Seirą ir kilstelėjo antakius.

– Ką manai?

– Mane užgrauš sąžinė.

– Po velnių, ir mane, – Bekas paleido Seirą ir atvėrė tinklines duris, šuo įsiveržė vidun, sugriebė savo purviną teniso kamuoliuką ir atnešė jiems.

Kamuoliukas nusileido ant basos Seiros kojos. Ji susiraukė, bet paglostė šuniui galvą ir padėkojo už dovaną.

Bekas įpylė kavos ir jie susėdo prie virtuvinio stalo. Seira įsitaisė ant kėdės priešais jį ir ėmė tingiai kasyti Fritui paausius.

– Jis tave įsimylėjęs, – tarė Bekas.

– Ar jis tau sakė?

– Nereikia nė sakyti. Tik pažvelk į jo snukį. Jis dėl tavęs pakvaišęs.

Šuo iš tikrųjų žvelgė į ją su neslepiamu susižavėjimu. Seira siurbtelėjo kavos, lėtai padėjo puodelį ant stalo ir tarė:

– Vėliau aš savęs nekęsiu už tai.

– Dėl šios nakties?

– Ne, aš nesigailiu dėl šios nakties.

– Man tik graudu, kad ji buvo nepakankamai ilga, – tarė Bekas. – Ir aš visą valandą praradau miegodamas.

– Mažiau nei valandą.

– Vis tiek per ilgai.

– Bet net per tą valandą tu...

– Taip, – kimiai tarė jis. – Tu buvai tokia... jauki.

Jie ilgai intymiai žvelgė vienas į kitą, o paskui jis paklausė, už ką ji ketina savęs nekęsti.

– Už tai, kad ketinu užduoti „kito ryto“ klausimą...

– Klausimą: „Ką mes darysim toliau“?

– Vadinasi, tavęs jau to klausė anksčiau?

– Taip, bet aš niekada neatsakydavau.

– Aš dar niekada neklausiau.

Bekas padvejojo, paskui atsistojo ir vėl nuėjo prie durų. Fritas įsikando teniso kamuoliuką ir parideno Bekui, tikėdamasis, kad šis su juo žais. Bet Bekas nepajudėjo, tik žiūrėjo pro tinklą.

– Jei tu taip ilgai galvoji, manau, jau atsakei man, – Seira atstūmė kėdę ir atsistojo.

Bekas staiga atsisuko.

– Seira.

– Tu neprivalai man nieko aiškinti, Bekai. Žinoma, nereikia nieko žadėti. Nesu kvaila mergiotė žėrinčiomis akimis. Naktį mes norėjom sumažinti emocinę įtampą, be to, abu jautėm fizinę trauką – elgėmės taip, kaip tuo metu norėjom, ir tamsoje buvo puiku. Bet dabar jau diena ir...

– Ar gali nors akimirką suabejoti, kad norėčiau tave gyvą suvalgyti? – Beko intonacija taip balansavo ties pykčio riba,

kad Seira apstulbo ir nebepajėgė nieko atsakyti. – Seira, aš tavęs norėjau nuo pat tos minutės, kai pamačiau. Geidžiau kiekvieną kartą, kai mes susitikdavom. Ir vakar, ir dabar, ir šią akimirką. Norėsiu tavęs ir rytoj, ir kiekvieną tolesnę dieną. Bet...

– Bet būdamas tarp Hafo ir manęs tu renkiesi Hafą.

– Viskas ne taip paprasta.

– Tikrai?

– Taip.

– Manau, kad paprasta.

– Yra dalykų, apie kuriuos tu nieko nežinai ir apie kuriuos aš tau negaliu pasakoti. Aš privalau užbaigti ką pradėjęs.

– Ar tu kada nors liausiesi gynęs Hafą ir Krisą? Kiek toli nueisi dėl jų, Bekai? Vakar dėl jų tave sumušė. Dėl jų tau spjovė į veidą. Ir tu dėl jų nesipriešindamas tai priimi. Negi tau nenusibodo?

Jo akys gręžė kiaurai.

– Tu nė neįsivaizduoji.

– Tada palik juos.

– Negaliu.

– Kas tave laiko?

– Aš įsipareigojau. Mano gyvenimas neatsiejamas nuo jų. Aš to nenoriu, ypač po praleistos su tavimi nakties. Bet taip yra. Tai mano gyvenimo faktas.

Beko lūpos ir žandikauliai buvo ryžtingai suspausti. Tamsiai žalios akys, kurios vos prieš kelias minutes buvo padūmavusios nuo geismo, dabar žvelgė budriai ir šaltai.

– Taip, tu teisus, – sukuždėjo ji. – Tepadeda tau Dievas.

Juos pertraukė čaižiai suskambęs telefonas. Seira išlaikė Beko žvilgsnį, kol jis suskambo antrą kartą, o paskui Bekas tyliai nusikeikė ir atsiliepė.

Klausantis jo veido išraiška keitėsi lyg vaizdai gyvsidabrio kaleidoskope.

– Kada? Kur? – sukrėstas to, ką išgirdo, jis perbraukė ranka veidą. – O Dieve! Mirtinai? Jis negyvas?

Trisdešimt ketvirtas skyrius

Kai Bekas ir Seira nuvažiavo į žvejybos stovyklavietę, Bekui teko įsprausti automobilį tarp patrulinių ir kitų skubių tarnybų automobilių. Teisėsaugos pareigūnai, medikai, vietos laikraščio fotografas, būriuodamiesi „Upelio giraitės“ kieme ir ant upės kranto, kalbėjosi tarpusavyje.

Eidamas atbulas, kad nufotografuotų namelį, fotografas užlipo ant aligatoriaus iškamšos ir išsigandęs pašoko, trumpam prajuokindamas aplinkinius.

Niūresnė nuotaika buvo namelyje, iš kurio apygardos teismo medicinos ekspertas jau leido išvežti Atlėpausio Votkinso kūną.

Bekas ir Seira pasitraukė, kai vežimėlis su juodu plastiko maišu buvo nustumtas prie greitosios pagalbos automobilio. Kai jo durys užsidarė, jie prisidėjo prie grupės, apspitusios priebučio laiptelius.

Redas Harperis, Veinas Skotas ir Hafas stovėjo prie Kriso, sėdinčio ant pakopų. Krisas mūvėjo tik kelnes, buvo iki pusės nuogas, basomis kojomis, visas kruvinas. Jis laikė smilkstančią cigaretę.

Krisas pažvelgė į Seirą ir šyptelėjo Bekui.

– Ačiū, kad taip greit atsiradot.

– Kaip tu jauties?

– Sukrėstas, – jis kilstelėjo cigaretę laikančią ranką. Ji virpėjo.

– Kas atsitiko?

Bekas kreipėsi į visą grupę, bet pirmas atsakė Skotas:

– Pasak pono Hoilo, Votkinsas įsilaužė į vidų, metė ant jo drabužius, kuriais vilkėdamas tame pačiame kambaryje nužudė Denį, ir grasino pribaigsiąs ir jį.

Krisas kreipėsi į Beką:

– Tą naktį ant kelio, gal todėl, kad tu buvai su manim, aš jo nebijojau. Jis tik vaidino. Bet šįryt jis elgėsi... aš nežinau... kaip psichopatas. Jis ketino mane nužudyti, ir jei man nebūtų pasisekę, taip būtų ir padaręs.

Hafas staigiu judesiu sugriebė Krisui už peties. Bekas pagalvojo, kažin ar tik jis pastebėjo pistoletą už Hafo diržo.

– Votkinsas turėjo drabužius, kuriais vilkėdamas nušovė Denį? – paklausė Seira. – Jis juos atsinešė?

Šerifas Harperis parodė rudą popierinį maišą, kurį Bekas atpažino – tai buvo įkalčių maišas, kad geriau išsilaikytų DNR.

– Rytą mes radom jo batą, – ir šerifas papasakojo aplinkybes. – Aš įspėjau Hafą, kad suvokęs, jog mes turim šį įkaltį, Votkinsas taps dar pavojingesnis. Patariau būti atsargiam. Mes negalėjome laiku įspėti Kriso.

– Aš buvau išjungęs mobilųjį telefoną, – paaiškino Krisas. – Įkyrėjo visi tie žurnalistai, reikalaujantys pakomentuoti, kodėl gamyklą uždarė. Atvažiavęs čia vakare, išjungiau telefoną. Nežinojau, kad Votkinsas manęs ieško.

– Iš kur Votkinsas žinojo, kad tu čia? – paklausė Bekas.

– Matyt, sekė. Atsimeni, kaip pravažiavo pro tavo namus, sutiko mus ant plento, įsilaužė į Seiros kambarį motelyje. Jei jis stebėjo ir šią vietą, tai negalėjo nematyti mano automobilio, – jis linktelėjo į poršė. – Gal jis atėjo, kad paliktų tuos drabužius, kad pasityčiotų iš mūsų. Jie apdrabstyti... – Krisas pažvelgė į Hafą ir nukando mintį. – Kas žino, kodėl jis vienaip ar kitaip elgėsi? Nemanau, kad buvo normalus. Šįryt atrodė kaip maniakas.

– Kaip tu apsigynei?

– Senovišku būdu. Jis vaidino šaunuolį, užkėlė vieną koją ant lovos ir rodė savo tarpkojį. Kai atsidengė, iš visų jėgų spyriau jam į kiaušus, tačiau tikriausiai nepataikiau į skaudžiausią vietą, nes jis nenuvirto, tik atsilošė, ir peilį išlaikė. Kai mėginau jį atimti, jis smogė man, nepataikė, vėl mėgino, bet aš sugriebiau jį už riešo. Mes kovojom dėl peilio. Jis pralaimėjo ir užvirto ant ašmenų. Manau, prasidūrė kelias dideles pilvo arterijas, nes pasipylė kraujas. Mėginau jį stabdyti, bet po kelių minučių jis buvo negyvas.

Bekas pažvelgė į pavaduotoją Skotą.

– Tai akivaizdi savigyna.

– Žinoma, atrodo šitaip, – Skotas ištiesė Krisui ranką. – Atsiprašau, ponas Hoilai, už visus nepatogumus ir nesmagumus, kuriuos jums sukėliau. O labiausiai atsiprašau už tai, kad jus įtariau.

Krisas paspaudė jam ranką.

– Jūs dirbote savo darbą. Mums, Hoilams, reikia tokio žmogaus, kad saugotų mūsų miestą. Ar ne tiesa, Hafai?

– Taip.

Paraudęs nuo pagyrų, pavaduotojas paėmė maišą su įkalčiais.

– Nuvešiu į nuovadą ir padėsiu, – pasakė jis Redui. – Jei norit, galiu nugabenti į Naująjį Orleaną.

– Ačiū. Grįžęs į nuovadą aš atspausdinsiu pareiškimą, kurį Krisas turės pasirašyti.

Pavaduotojas palietė skrybėlės kraštą ir linktelėjo Seirai.

– Sudie, ponia.

Krisas dar kartą patraukė cigaretę ir užgesino ją į laiptelį.

– Su džiaugsmu visa tai nusimesiu. Kai esi įtariamas žmogžudyste, visai nelinksma. Tai mane atitraukė nuo gamyklos ir visų neramumų joje, – jis niūriai pažvelgė į Seirą, bet nieko nesakė dėl jos dalyvavimo pikete, nepriekaištavo, kad dėl visų tų įvykių sustabdė gamyklą.

Greitosios pagalbos automobilis išvežė lavoną. Vienas po kito išriedėjo ir kiti.

– Šerifas atrodo blogiau už Atlėpausį, – pastebėjo Krisas.

– Jam vėžys.

Visi sukrėsti atsigręžė į Hafą.

– Ar labai blogai? – paklausė Krisas.

– Tarkim, gerai tai, kad Veinas Skotas jau žaidžia mūsų komandoje.

– Jis dar nepasirašė ketinimų protokolo, – pasakė Krisas.

– Atgaila daro žmogų sukalbamą. Manau, dabar idealus laikas pasiųsti jam padėkos laišką ir įteikti nedidelę dovanėlę.

Krisas kaip konspiratorius nusišypsojo Hafui.

– Rytoj iš pat ryto.

– Aš einu prie vandens, – šaltai pasakė Seira. – Bekai, pakviesk mane, kai būsi pasiruošęs važiuoti.

Krisas šaipydamasis palydėjo ją akimis.

– Manau, mes įžeidėm Seirą. Ar ji siunta, kad taip suklydo dėl manęs?

Bekas nežinojo, ką atsakyti, o Hafas beveik nesiklausė. Jis žvelgė į aptriušusį namelio fasadą.

– Reikės jį parduoti.

– Ir aš apie tai galvojau rytą prieš Atlėpausiui pasirodant. – Nė vienas iš mūsų nebenorės čia važiuoti.

– Pasirūpink dėl pardavimo, Bekai, gerai? – tarė Hafas. – Nebenoriu turėti nieko bendro su šia vieta.

– Aš tuo pasirūpinsiu, – pažadėjo Bekas ir mostelėjo į pistoletą. – Ką ketinot su juo daryti?

– Neprisiskambinau Krisui, kad įspėčiau apie Votkinsą. Manau, šiek tiek išsigandau; kai atvažiavęs čia pamačiau tas susigrūdusias patrulių mašinas, turėjau iškęsti kelias tikro pragaro minutes, maniau, kad atvykau per vėlai. – Hafas vėl suspaudė Krisui petį. – Kai pagalvoju, kas galėjo įvykti...

– Na na, Hafai, – priekaištingai tarė Krisas. – Nepraskysk.

– Ir padėkit pistoletą, kol dar nieko nenušovėt ir nenupūtėt savo vyriško pasididžiavimo.

– Taip ir padarysiu, Bekai, – nusijuokė Hafas ir mostelėjo į plentą už namelio. – Aš turėjau pasistatyti mašiną toli nuo čia.

Dabar važiuoju į gamyklą. Reikia aptarti, kaip sutvarkysim tuos Darbo saugos ir sveikatos administracijos inspektorius.

– Sutvarkysim? – paklausė Bekas.

Hafas mirktelėjo.

– Gal jie bus malonesni, jei pamėtėsim kaulą tokia forma, kurią jie galės išleisti savo reikmėms.

– Aš tave aplenkiau, Hafai, – tarė Krisas ir papasakojo jiems apie sandėrį su Laila. – Pasirodo, mums jos nebereikia, nes aš ir taip išsikapsčiau. Tačiau nereiškia, kad Džordžas nebereikalingas kaip atpirkimo ožys.

– Vadinasi, laikysimės tokio plano, – pasakė Hafas. – Ar jūs važiuojat?

Krisas pažvelgė į kraują ant savo krūtinės ir pasibjaurėjęs susiraukė.

– Atvažiuosiu, kai tik nusiprausiu.

– Aš pabūsiu su Krisu, kol jis pasiruoš, – pasisiūlė Bekas.

Hafas kilstelėjo ranką, pamojavo jiems ir dingo už namelio.

Įėjęs vidun Krisas pasiėmė marškinius ir batus.

– Vakar nusirengęs pakabinau drabužius į spintą, – pasakė jis Bekui. – Protingai padariau. Viduje vaizdas kaip skerdykloje, o kvapas – kaip mėsinėje.

Bekas nusekė Krisą iki prieplaukos galo, kur buvo čiaupas ir keli metrai guminės žarnos, kuria jie plaudavo išskrostas žuvis. Ten dar stovėjo keraminė praustuvė ir keli gabaliukai muilo.

Išgirdusi jų žingsnių taukšėjimą į tiltelį Seira atsigręžė.

– Jei nenori žiūrėti, kaip atrodo tikras vyras, verčiau nusigręžk, nes ketinu nusirengti nuogas, – pasakė Krisas.

– Kaip žmogus, ką tik nudūręs peiliu kitą žmogų, esi labai linksmas.

– Ar tau labiau patiktų, kad jis būtų nudūręs mane? Ne, neatsakyk. Man gali būti skaudu.

– Kaip gali būti toks abejingas, Krisai? Negi tavęs niekas neveikia?

Jis akimirką pagalvojo ir abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Mažai kas...

Ji pasibjaurėjusi pažvelgė į jį.

– Tu šunsnukis, Krisai. Visada toks buvai.

– Ne, aš esu Hafo Hoilo mylimiausias pirmagimis sūnus. Ir toks liksiu. O tai tau visada stovėjo skersai gerklės.

– Esu tikra, kad taip manydamas patenkini savo milžinišką savimeilę, bet tu labai klysti.

Matydamas, kad šis tuščias ginčas niekur nenuves, Bekas suvaidino diplomatą ir įsikišo.

– Paimk mano sunkvežimiuką, – pasiūlė jis Seirai. – Aš važiuoju su Krisu į gamyklą pas Hafą, bet tave vėliau susirasiu. Kur tu būsi?

Kai Seira pažvelgė į jį, Bekas suprato, kad nors Kriso skambutis pertraukė jų pokalbį apie ateitį, tas pokalbis jau baigtas. Seiros akyse jis pamatė prarastas iliuzijas, galbūt nusivylimą ir tikrai – panieką.

– Aš būsiu San Franciske.

Ji praėjo pro jį ir greit nukaukšėjo tilteliu. Bekas žiūrėjo, kaip ji lipa į jo mašiną, apsigręžia ir nuvažiuoja net neatsisukusi. Stovėti ir žiūrėti į nuvažiuojančią Seirą buvo sunkiausias dalykas gyvenime. Jis norėjo bėgti iš paskos, bet net jei ji sustotų, o jis buvo tikras, kad taip nebus, ką jis jai pasakytų, ko dar nėra sakęs?

– Na, tai buvo, žinoma... širdį gniaužianti scena, – tarė Krisas pliaukštelėjęs liežuviu. – Jei tau reikia laiko susitvardyti...

– Užsičiaupk, Krisai.

Užgniaužęs juoką Krisas nusimovė kelnes. Jo sportinės trumpikės taip pat buvo kruvinos. Nusimovęs ir jas Krisas atsuko čiaupą ir visas energingai išsimuilino, net plaukus. Baigęs nubraukė vandens lašus nuo odos, papurtė galvą ir apsirengė, neužsimovęs trumpikių. Vyrai kartu nuėjo į jo automobilį ir leidosi liejyklos link. Jau buvo beveik prie jos, kai Krisas pastebėjo, jog Bekas atsargiai liečia žaizdą ties skruostikauliu.

– Galėjo būti ir blogiau, – įvertino Krisas. – Prisimink Klarką Deilį.

– Prisimenu, – niūriai atsakė Bekas.

Įėję į tylią ir tuščią sargų saugomą gamyklą, Bekas ir Krisas pasijuto nejaukiai. Jie nuėjo prie vadovų kabinetų – visi tušti, net Hafo.

– Tikriausiai jis pakeliui kur nors sustojo, – pasakė Krisas. – Bet palaukim jo čia. Man reikia išgerti. Ar tu nori?

– Dar tik dešimta valanda ryto.

– Bet kokio ryto!

Kol Krisas pylėsi viskį, Bekas nuėjo prie lango ir pažvelgė į cechą. Darbo saugos ir sveikatos administracija pirmadienį pradės patikrinimą. O dabar čia visiškai tuščia, tamsu, nešvaru ir, nors krosnys išjungtos, vis tiek karšta.

Ką veikia Seira? Kraunasi daiktus motelyje, tariasi dėl kelionės į Kaliforniją? Ar jis kada nors dar ją pamatys?

Krisas nusinešė viskį ant sofos, atsirėmė į pagalves, pažiūrėjo į lubas ir užsimerkė.

– Na ir karštos buvo tos dvi savaitės, ar ne?

– Taip, tikrai. Ir kraupiai įrėmintos – prasidėjo ir baigėsi sekmadienį žvejybos namelyje.

– Gal Votkinsas taip ir norėjo?

– Nemanau, kad jis norėjo gauti peiliu į pilvą.

– Ne, bet ketino įsmeigti į manąjį, – Krisas patylėjo ir paklausė. – Ar Seira praleido naktį pas tave?

– Taip.

– Nereikėjo kontraceptinių priemonių...

Bekas atsigręžė ir rūsčiai pažvelgė į Krisą.

– Hafas man sakė, kad Seira turėjo moteriškų bėdų, dėl kurių tapo bergždžia. Taip žlugo jo planas, kad tu ją vestum ir pradėtum palikuonį.

– Ji vis tiek nebūtų sutikusi, – Bekas perėjo kambarį ir atsirėmė į Hafo stalo kraštą, jautėsi per daug įsitempęs, kad sėstųsi.

– Blogai, kad nepasisekė. Būtų labai patogu šeimoje turėti teisininką. Antra vertus, aš džiaugiuosi, kad Hafo planas žlugo. Ar nori išpažinties, Bekai? – Krisas išmaukė viskį ir pastatė ant stalo tuščią stiklinę. – Pastaruoju metu aš pradėjau tau pavydėti. Tikrai, – patvirtino jis, pajutęs Beko nuostabą. – Kai Hafas

nieko nepaisydavo, jis klausydavo tavęs. Suteikė tau tokią valdžią, kurios neturėjo niekas, išskyrus šeimos narius. O jei dar ir mano seserį būtum apvaisinęs, padovanojęs jam pirmą vaikaitį, man tai būtų labai nepatikę.

Kerinti Kriso šypsena niekur nedingo, bet Bekas prisiminė Seiros įspėjimą. *Aš tau pasakysiu apie Krisą. Jis – nėra tavo draugas.*

– Niekas nenugalės Hafo meilės tau, Krisai. Bent jau aš nė nenorėčiau.

– Malonu tai girdėti, Bekai. Malonu girdėti, – Krisas atsiduso, atsilošė ir sunėrė rankas ant viršugalvio. – Bet tu žinai, ką tai reiškia, ar ne? Dabar vėl tik aš atsakingas už Hafo įpėdinį. Aš turiu pradėti vaiką, kuris pratęs Hafų dinastiją. Tiesą sakant, kitaip aš nepakęsčiau. Tik taip turi būti. Seira apleido šeimą. Būtų neteisinga, jei ji vos atsiradusi pradėtų Hafo taip trokštamą vaikaitį. Denis nepajėgė nustoti meldęsis tiek, kad būtų apvaisinęs tą bukagalvę, kurią ketino vesti. Taigi lieku aš. Hafas spaus mane...

– Ką? – Atrodė, kad Beko širdis tuoj iššoks. Jis vos atgavo kvapą. – Ką tu pasakei?

Krisas nesuvokdamas pažvelgė į jį.

– Ką pasakiau?

– Apie Denį ir tą moterį, kurią jis ketino vesti.

Kriso išraiška akimirką liko nepakitusi, paskui jis pamažu ėmė šypsotis ir galiausiai nusikvatojo.

– Na ir kalės vaikas! Aš dažnai vos nepaslysdavau, bet iki šiol vis susilaikydavau.

– Tu žinojai, kad Denis buvo susižadėjęs?

Krisas pašaipiai pažvelgė į Beką.

– Kad ir kaip Denis stengėsi, kad niekas nepastebėtų, kaip jis išsmunka su ja susitikti, turėjo suvokti, kad Hafas vis tiek sužinos.

– Ir Hafas žinojo?

– Regis, ir tu žinojai. Kada Denis tau pasakė?

– Ne Denis. Seira.

– O iš kur ji sužinojo? – nustebo Krisas.

– Susitiko Denio sužadėtinę prie jo kapo.

– Ar ji giedojo?

– Giedojo?

– Ji tą daro – gieda toje bažnyčioje. Tai ji paskatino Denį stoti į jų bendruomenę, atsiversti, atlikti išpažintį, pasikrikštyti, na, ir visa kita. Mes su Hafu kurį laiką nesikišom, manydami, kad tas susižavėjimas greit praeis. Bet kai suvokėm, kad darosi rimta – sužadėtuvių žiedas ir panašiai, mes jį prispaudėm. Pasakėm, jog džiaugiamės, kad jis pagaliau parodė susidomėjimą meile, net santuoka, bet nepritariam jo pasirinkimui. Hafas liepė jam nutraukti sužadėtuves, nebesusitikinėti su ta moterimi, nebesilankyti jos bažnyčioje.

– Sužadėtinė manė, kad jūs su Hafu nežinot apie jų sužadėtuves.

– Tikriausiai Denis nenorėjo jai sakyti, tikėjosi, kad galiausiai mes pritarsim. Bekai, tam vaikinui buvo visai išplautos smegenys. Jis pradėjo *melstis* už mus. Ar gali tuo patikėti? Jis krito ant kelių tiesiai prieš Hafo krėslą ir ėmė garsiai melstis už mūsų išganymą. Jis dešimt minučių kliedėjo, kad mums reikia nuplauti savo nuodėmes ir blogį. Maniau, Hafą ištiks insultas.

Beko širdis ėmė plakti smarkiau.

– Denis norėjo nusivalyti nuodėmę dėl Aiversono, ar ne?

– Atsiprašau?

– Tai buvo kliūtis, jo emocinio sąmyšio priežastis. Denis negalėjo vesti mylimos moters, neapsivalęs sąžinės ir neišpažinęs savo nuodėmės dėl Džinio Aiversono. Bet jis negalėjo padaryti to, nenurodęs pirštu į tave ir Hafą. Denis žinojo, kad Hafas nužudė Aiversoną ir...

– Hafas to nepadarė, – Krisas atsistojo ir vėl įsipylė viskio. – Jei nesiliausiu, tai iki pusiaudienio būsiu girtas. Tačiau tai nesvarbu, – jis mostelėjo ranka į langus. – Ne darbo diena.

Krisas vėl atsisėdo ir įsistebeilijo į Beką, kuris taip pat nenuleido nuo jo akių. Galiausiai Krisas nusišypsojo.

– Tau tiesiog niežti sužinoti, ar ne? Gerai, pasakysiu. Tai buvo ne-lai-mingas atsitikimas, – pabrėžė jis skiemenuodamas.

– Tu?

Krisas atsainiai mostelėjo ranka.

– Tą vakarą po susirinkimo nusekiau Aiversoną ir mašinų aikštelėje užkalbinau. Aš pasiėmiau kūjį, kad solidžiau nuskambėtų mano įspėjimas laikyti liežuvį už dantų dėl profsąjungų ir liautis kėlus riaušes. Tas kvailys puolė mane kaip bulius, priversdamas kautis. Aš tik gyniausi. Neatsimenu, kad būčiau smogęs taip stipriai, bet kitą akimirką pamačiau, kad stoviu laikydamas rankoje kraujuotą kūjį, o jo galvoje – pusės dolerio dydžio skylė. *Mėšlas*, pamaniau. *Mėšlas*. Puoliau į paniką, nubėgau į gamyklą ir susiradau Hafą. Bijojau, kad kas nors atėjęs pamatys Aiversoną. Tačiau pamainos dar nesikeitė ir aikštelėje nieko nebuvo. Hafas ramiai įvertino padėtį. Jis patikėjo manimi, kad tai buvo savigyna. „Kas gali norėti tardymo?“ – paklausė jis. Jo nuomone, greičiausias problemos sprendimas – jei kūnas dings. Tai buvo protingas sprendimas. Jei apygardos prokuroras būtų pamatęs tą skylę Aiversono galvoje, gal būtų man parengęs įtikinamesnį kaltinimą. Taigi Hafas pasakė, kur ir kaip paslėpti lavoną, ir liepė Deniui man padėti. Tuo metu jie su Redu Harperiu pašalino pėdsakus aikštelėje ir pasirūpino Aiversono automobiliu. Žinai, dabar pagalvojau, kad taip ir nepaklausiau, kur jie padėjo tą mašiną. Chm...

– Kur tu jį užkasei?

Krisas nusikvatojo.

– Tu esi mano advokatas, Bekai. Negali skleisti nieko, ką aš tau pasakiau. Bet yra tokių dalykų, apie kuriuos man nepatogu kalbėti. – Jis pažvelgė į Beką pusiau šaipydamasis, pusiau apmaudžiai. – Liaukis šitaip žiūrėjęs. Aš neketinau jo žudyti. Bet jis buvo negyvas, ir nieko nepakeisi. Turėjau gyventi toliau. Žinoma, teko išgyventi teismą. Tai buvo skausminga, bet viskas baigėsi gerai.

– Tu niekad nebijojai pasekmių, Krisai, nes matei, kaip Hafas išsisuko nužudęs Sonį Holserį.

– Holserį? – Krisas susiraukė, lyg mėgindamas susieti pavardę su asmeniu. – Aš buvau dar vaikas. Beveik neprisimenu.

– Meluoji, Krisai. Tu ten buvai. Matei, kas atsitiko, ir tai tau padarė neišdildomą įspūdį.

Krisas atsilošė ir ištiesė rankas ant sofos atkaltės viršaus, lyg kviesdamas Beką kalbėti.

Bekas atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį.

– Tada darbininkai dirbdavo dviem pamainomis po dešimt valandų, o tarp pamainų buvo keturių valandų pertrauka remontui ir panašiai. Hafas ketino tai pakeisti – padaryti tris pamainas po aštuonias valandas ir atsisakyti to svarbaus laiko, skirto apžiūrai ir remontui. Dėl to jie susiginčijo su Soniu Holseriu.

– Darbininkai išrinko jį savo atstovu, – pasakė Krisas. – Jis buvo šaunus vaikinas, visiems patiko, net Hafui. Bet bėda ta, kad per daug rimtai žiūrėjo į darbininkų atstovo pareigas. Jis beveik pasidarė profsąjungų šalininkas. Tikriausiai jau seniai šnipinėjo profsąjungoms.

– Hafas apsisprendė pakeisti pamainų darbą, ir niekas negalėjo jo perkalbėti, – garsiai samprotavo Bekas. – Ceche nieko nebuvo, išskyrus Holserį, kuris dirbo prie tos mašinos virš smėlio krūvos. Hafas priėjo prie jo, jie susiginčijo. Hafas pastūmė Holserį ant mašinos ir ją įjungė. O tu matei. Tą žmogų sumaitojo, kone pusiau perpjovė. Tu tai matei, Krisai, ar ne?

– Kaip galėjau matyti, jei manęs ten nebuvo.

– Hafas sakė, kad buvai.

Krisas nustėro.

– Tikrai? Na, net jei ir buvau, tai nieko nemačiau, – jis įdėmiai pažiūrėjo į Beką. – Kodėl mes apie tai kalbam? Ir kodėl tu atrodai nusiminęs?

– Kiekvienas advokatas nori, kad jo klientas būtų nekaltas.

– O, aš tuo abejoju. Jei visi būtų nekalti, tu neturėtum darbo. Tiesą sakant, man net lengviau, kad tu galiausiai sužinojai apie Aiversoną. Mes neturim nieko slėpti vienas nuo kito. Kitaip negalėtume vienas kitu pasitikėti, ar ne?

– Bet tu man nepasakei apie slaptas Denio sužadėtuves.

– Taip. Man nemalonu, kad išsidaviau.

– Nes tavo ir Hafo bėda buvo ne tos moters pamaldumas, o Denio pasiryžimas atlikti išpažintį.

Krisas tyliai nusikeikė.

– Jis ketino Jėzui ir visam pasauliui atskleisti, kas atsitiko Aiversonui.

– Ar suvoki, ką tai reiškia tavo bylai?

– Bylai? Kokiai bylai? Nebėra jokios *bylos*, Bekai. Atmink, kaip nuolankiai Veinas Skotas atsiprašinėjo, kad įtarė mane? Jei būčiau mūvėjęs žiedą, būtų jį pabučiavęs.

– Turėjai stiprų motyvą nužudyti brolį.

Krisas papurtė galvą ir tyliai nusijuokė.

– Tu manai, kad aš nužudžiau Denį?

– Ar nužudei?

– Aš turėjau alibi. Mieląją Lailą. Atsimeni?

– Ar tu jį nužudei? – suriko Bekas.

– Ne, Bekai, nenužudžiau.

Krisas šypsojosi, kai suskambėjo mobilusis telefonas.

Kai atsiliepė, šypsena virto grimasa.

– Kas atsitiko, Džordžai? Dabar? Kiek laiko užtruksim? Gerai, – nenoriai tarė jis. – Tuoj nusileisiu. – Krisas išjungė telefoną. – Jis nervinasi dėl pirmadienio patikrinimo, nori, kad pažiūrėčiau tą konvejerį, kai jis įjungtas, ir nuspręsčiau, ar jis atlaikys patikrinimą. Džordžui dega užpakalis, nes pasirašė, kad nereikia taisyti. Dabar bijo, kad paliksim jį vieną. Ir jis teisus. Bet kol neatleidom, verčiau eisiu jo nuraminti. Aš vienintelis turiu paleidimo raktą, taigi tik aš galiu įjungti konvejerį. Žinojau, kad bus bėdos dėl tos paleidimo sistemos, tikra nesąmonė.

– Mes kalbėjomės apie tavo motyvą nužudyti, – pasakė Bekas.

– Ne, tai *tu* kalbėjai. Kaltininkas – Atlėpausis Votkinsas. Ši tema baigta. Nusiramink, Bekai.

Ir, Beko nusivylimui, Krisas išėjo.

Trisdešimt penktas skyrius

Hafas sustojo prie Pieno centro, nusipirko ledų su riešutų kremo saldainiais ir pašaipiai nusijuokė iš savęs; ištraukęs iš už diržo 357 kalibro pistoletą jis atsargiai padėjo jį ant keleivio sėdynės. Tikriausiai atėjęs ginkluotas pasirodė juokingai, bet jis nedvejodamas būtų šovęs Atlėpausiui Votkinsui tiesiai į tarpuakį. Hafas jau seniai nusprendė, kad jis turi mirti.

Dabar, kai Votkinsas lavoninėje, šis rūpestis nusirito nuo širdies visiems laikams.

Hafas pagalvojo, kad derėtų aplankyti Denio kapą – juk nebuvo kapinėse nuo laidotuvių. Taip, šiandien nueis ir nuneš gėlių. Turbūt greit reikės dalyvauti Redo laidotuvėse, liūdnai pagalvojo Hafas. Jam trūks... Ir staiga jis prisiminė rytą Redo paliktą voką, kurį įsigrūdo į kelnių kišenę, kai Selma pasakė, kad Krisas nakvojo žvejybos namelyje. Skubėdamas įspėti Krisą ir įsitraukęs į visus tolesnius įvykius, Hafas buvo jį visai pamiršęs.

Kai nebereikia bijoti Atlėpausio Votkinso, kai niekas negresia Krisui, Hafas galės visą energiją skirti Hoilų bendruomenės reikalams. Darbo saugos ir sveikatos administracijos patikrinimas nustūmė į šoną rūpestį dėl Čarlzo Nilsono. Bet Nilsonas kaltas dėl to, kad gamyklą uždarė, todėl, Dievas mato, jis už

tai sumokės. Hafas išsitraukė iš kišenės voką. Jame buvo tik vienas popieriaus lapas, sulankstytas kaip verslo laiškas. Šįryt, kai Hafas paklausė Redo, ką sužinojo apie Nilsoną, tas atsakė: „Viskas voke“. Bet jei tai visa informacija, kurią Redas ir jo žmonės įstengė gauti Naujajame Orleane, jos labai mažai. Hafo nusivylimui, lape buvo tik kelios spausdintos eilutės.

– Prakeikimas! Redas paseno, serga ir dirba aplaidžiai.

Hafas tikėjosi gauti daugiau informacijos apie Nilsono trūkumus, blogus įpročius, sužinoti, kur jis pažeidžiamas, ir smogti į tą vietą. Gal jis lošėjas, nemoka mokesčių, vartoja narkotikus, užsiima vaikų pornografija, gal daug kartų vairavo išgėręs? Hafas norėjo iškapstyti kokių nors faktų, kuriuos paskelbęs sužlugdytų Nilsono reputaciją. Jis užsidėjo akinius, kuriais naudojosi tik tada, kai niekas nematė, ir perskaitė, ką Redas Harperis sužinojo apie jo priešą. Po kelių akimirkų jo furgonas vos nenulėkė nuo kelio šovęs į priekį ir lėkdamas iš Pieno centro aikštelės. Hafas numetė savo popierinę stiklinaitę su ledais ant grindų. Ji nuriedėjo dideliu greičiu skriejančio automobilio kilimėliais, išterliodama juos aptirpusia ledų mase. Kai Hafas pasiekė Hoilų bendrovę, masė virto baltu skysčiu. Hafas nekreipė į tai dėmesio, bet neužmiršo pagriebti pistoleto nuo keleivio sėdynės.

Seira rakino savo kelioninį krepšį, kai kažkas pasibeldė į duris. Ji atitraukė naktinę užuolaidą ir pažvelgė į lauką.

– Redai? – ji sunerimusi atidarė duris. – Na, kas dar atsitiko?

– Nenorėjau tavęs gąsdinti, Seira. Dar nieko neatsitiko, bent jau kiek aš žinau, – jis nusiėmė skrybėlę. – Ar galiu užeiti?

Seira mostu pakvietė jį vidun ir parodė krepšį.

– Dar kiek, ir būtumėt manęs neradęs. Užsisakiau bilietą iš Naujojo Orleano šiandien po pietų

– Grįžti į San Franciską?

– Mano vieta ten.

– Maniau, gal tu ir Bekas...

– Ne.

Šįryt ji nubrėžė liniją ant smėlio. Jis liko kitoje pusėje su Krisu ir Hafu. Kraudamasi daiktus Seira svarstė: išmesti jo dovanotus Užgavėnių karnavalo karolius į artimiausią šiukšliadėžę ar pasiimti. Galiausiai suvyniojo juos į marškinėlius ir įgrūdo į krepšį. Ji gali sau leisti pasilikti vieną prisiminimą.

– Aš nebesusitiksiu su Beku prieš kelionę.

– Taigi, – Hafas apžvelgė kambarį lyg nežinodamas, ką sakyti toliau.

Kai jų akys pagaliau susitiko, Seira pastebėjo jų kampučiuose slepiamą skausmą.

– Ar šįryt kalbėjaisi su Hafu? – paklausė Redas.

Kadangi jis nepaaiškino ko atėjęs, šis klausimas dar labiau suglumino Seirą.

– Tik žvejybos poilsiavietėje.

Redas vėl nutilo. Praėjo dar kelios sekundės. Galiausiai Seira pasakė:

– Redai, turiu mažai laiko. Dėl ko norėjot mane pamatyti? Ar tai susiję su Deniu? O gal su Votkinsu?

– Ne, šis reikalas daugmaž baigtas.

– Todėl ir galiu važiuoti namo. Aš pažadėjau likti Destinyje, kol sužinosiu, kas atsitiko Deniui, o dabar galiu grįžti į savo gyvenimą.

Redas išsiblaškęs linktelėjo, lyg būtų nesiklausęs, kokie jos planai, ir jam jie visai nerūpėtų. Pagaliau atsikrenkštęs jis prabilo:

– Seira, aš visiškai atsakau už savo veiksmus ir nenusimesiu kaltės prie kito žmogaus durų slenksčio. Aš niekada neapgaudinėsiu Hafo. Noriu, kad tai suprastum.

Seira patikino, kad supranta, nors iš tiesų visiškai nesuvokė, apie ką jis kalba.

– Mes kartu padarėm daug dalykų, kuriais aš nesididžiuoju. Iš pradžių atrodė, jog niekam nepakenksim, apėję kai kurias taisykles, o paskui nežinau... Aš vis labiau įsipainiojau... Kaip į tinklą... Nesugebėjau rasti išeities, – Redas bejėgiškai kilste-

lėjo rankas, lyg maldaudamas, kad Seira jį suprastų ir išteisintų. – Bet kas padaryta – padaryta. Negaliu grįžti ir visko ištaisyti. Tačiau ateitis – tai kitas dalykas, – toliau kalbėjo jis. – Sakau tau tai, nes noriu, kad dar kas nors žinotų... Na, jei atsitiktų kas nors bloga, o manęs čia nebūtų ir negalėčiau pasakyti tiesos.

– Tiesos? Apie ką? Ką jūs man norit pasakyti?

– Bekas Merčantas – Čarlzas Nilsonas.

Kambarys susvyravo.

– Ką?

– Hafo pageidavimu paprašiau pažįstamų vaikinų Naujajame Orleane, na, privačių detektyvų, pasidomėti Čarlzu Nilsonu. Faktas tas, kad jokio Čarlzo Nilsono nėra. Bekas jį išgalvojo.

Seira sudribo ant artimiausios kėdės.

– Aš nežinau, kodėl Bekas sukūrė tokią įmantrią šaradą, – pasakė Redas. – Net nenoriu žinoti. Bet mano paskutinė oficiali pareiga Hafui buvo šį rytą tą informaciją jam atiduoti.

– O Dieve!

– Ten, žvejybos poilsiavietėje, Hafas elgėsi taip, lyg dar nežinotų. Bet dabar bet kurią minutę jis gali atplėšti mano paliktą voką ir perskaityti laišką. Aš nežinau, kaip jis reaguos perskaitęs.

Seira pašoko iš vietos.

– Velnio tu nežinai! Tu – senas baily!

Atstūmusi jį Seira išbėgo pro duris. Kabrioleto padangos net parūko, kai ji išlėkė į greitkelį. Ji paspaudė garso signalą, kad sutiktas vairuotojas nesimaišytų jos kelyje, kai lėkė į namus, manydama, kad palikę stovyklavietę Krisas su Beku tikriausiai patraukė ten.

Seira nesvarstė, kodėl Bekas ir nepagaunamasis Nilsonas juos visus apgaudinėjo. Vienintelė mintis buvo įspėti Beką, kol tiesos dar nesužinojo Hafas.

Seira iškratė rankinės turinį ant keleivio sėdynės, ieškodama telefono, ir prisiminė, kad paskambinusi į biurą ir pranešusi padėjėjai, kad grįžta, paliko jį krautis.

Seira dar stipriau paspaudė greičio pedalą ir beveik apsisuko ant žvyro, per greitai įveikusi posūkį. Ji vos nesuvažinėjo būrio

grifų, lesinėjančių oposumo griaučius ant plento, ir sukandusi dantis geležinkelio bėgius pralėkė aštuoniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu.

Ir vis tiek atrodė, kad kelionė truko amžinybę. Nuvažiavusi namo ji sudejavo, aplinkui nematyti jokio automobilio. Seira sustabdė taip staiga, kad pajuto degančios gumos kvapą. Ji puolė iš automobilio neišjungusi variklio, net durelių neuždarė.

Skubant į namą batelio nosis užsikabino už pakopos, Seira suklupo, atsirėmė rankomis į laiptus ir skausmingai nusibrozdino delnus. Įveikusi paskutines pakopas ji nubėgo per verandą. Tinklinės durys buvo neužstumtos, o priekinės – neužrakintos. Seira įsiveržė į vidų. Selma leidosi žemyn, nešina skalbinių krepšiu.

– Ar matei Beką? Kur Hafas?

– Pastarąjį kartą mačiau Hafą, kai jis važiavo į žvejybos poilsiavietę. Beko visai nemačiau. Kas atsitiko?

– Kaip manai, ar jie gamykloje?

– Aš...

– Paskambink Bekui į mobilųjį, – per petį riktelėjo Seira, vėl bėgdama prie durų. – Pasakyk jam, kad Hafas žino apie Čarlzą Nilsoną.

– Supratau, bet...

– Pasakyk jam, Selma.

Seira visu greičiu nulėkė miegančių kaminų link.

Bėgdamas laiptais žemyn į cechą Bekas nekreipė dėmesio į skambantį mobilųjį telefoną.

Jis užtruko tik kelias sekundes, dėliodamas visus gabaliukus į visumą. Kai sudėliojo, pamatė stulbinamai aiškų vaizdą. Krisas sakė tiesą, tikindamas, kad jis nežudė brolio. Taip, jis neužtaisė šautuvo, neįkišo Deniui į burną ir nepaspaudė gaiduko. Tačiau tai nereiškia, kad jis nekaltas.

Kai Bekas priėjo prie konvejerio, Džordžas Robsonas stovėjo šalia Kriso, pasilenkusio virš konvejerio ir apžiūrinėjančio

judančią sugedusią juostą. Jie buvo be šalmų ir saugos akinių. Nė vienas nieko nepasimokė iš nelaimingo atsitikimo. Krisas tikėjo esąs nepažeidžiamas. Ir pagrįstai. Bekas turėjo rėkti, kad jį išgirstų.

– Krisai!

Džordžas šoktelėjo lyg pašautas. Jo rožiniai skruostai subliūško iš išgąsčio. Atrodė, lyg būtų pamatęs šmėklą.

Krisas atsitiesė ir nusipurtė nuo rankų dulkes. Jis žiūrėjo į Beką, bet kalbėjo Džordžui:

– Mes visada galim apkaltinti meistrą, kad blogai pataisė konvejerį. Kita vertus, vis tiek šiandien nieko nepadarysim. Eik namo, Džordžai.

Džordžas traukė orą, lyg išmesta ant kranto žuvis, gausiai prakaitavo ir trynė putnias rankas. Netaręs nė žodžio jis greit nusigręžė ir paliko juos vienus. Bekas stebėjo, kaip jis kopia metaliniais laiptais į viršų ir dingsta už durų.

– Vargšas Džordžas, – Krisas paspaudė jungiklį ir konvejeris sustojo. – Nervinasi kaip niekad. Jam jau vaidenasi.

– Tu pasamdei Atlėpausį Votkinsą, kad nužudytų Denį, – be įžangų rėžė Bekas. – Kol buvai su Laila ir kūreisi alibi, Votkinsas nuvažiavo į žvejybos poilsiavietę, kur, pasak tavęs, jis turėjo rasti Denį, ir jį nužudė. Tu nemelavai teigdamas, kad to nepadarei. Bet tu pasamdei kitą.

Hafas pirmiausia nuėjo į Beko kabinetą.

Visad susirūpinęs Bekas, visad dirbantis viršvalandžius Bekas, visad ginantis Hoilų bendrovės interesus Bekas.

Prakeiktas Bekas! Melagis Bekas! Apgavikas Bekas!

Beko kabinetas buvo tuščias. Kriso taip pat. Išgirdęs mechanizmo triukšmą tylioje gamykloje Hafas priėjo prie stiklinės sienos virš cecho. Pažvelgęs žemyn pamatė juos besikalbančius – savo sūnų ir juos išdavusį Judą. Ironiška, kad jis pavartojo evangelijos metaforą, bet apie tai Hafas negalvojo. Vienintelė mintis buvo sunaikinti žmogų, taip velniškai sumaniai mėginusį sunaikinti jį.

Spausdamas pistoletą Hafas išėjo iš kabineto ir pasuko užpakalinių laiptų link. Tačiau leisdamasis į cechą jis tramdė save, kad neprarastų galvos ir neįsiveržtų šaudydamas.

Bekui prieš savaitę jis sakė, Nilsonas – prastas strategas. Geriausias puolimas – netikėtas.

Krisas tyliai nusijuokė.

– Atlėpausis pyko ant Denio, kad tas nepriėmė jo į darbą. Pasiskundė man vieną vakarą aikštelėje prie „Skustuvo ašmenų“.

– O tu jam pasakei, kad turi darbą.

Krisas abejingai linktelėjo.

– Pasakei Atlėpausiui, kad tai turi atrodyti kaip savižudybė. Ir visi būtų patikėję, bet Votkinsas pamiršo numauti Deniui batą. Ta klaida privertė pavaduotoją Skotą suabejoti, ar Denis nusižudė. Niekada nemanei, kad gali apkaltinti tave, todėl beviltiškai stengeisi ką nors daryti ir pats iškėlei mintį, jog kaltas Atlėpausis Votkinsas, kad jis mėgina tave pakišti.

Beko mintys šokinėjo per dviejų pastarųjų savaičių įvykius lyg akmenukas, sviestas vandens paviršiumi.

– Aš tik negaliu suprasti, kodėl, vos atlikęs darbą, Votkinsas nespruko iš miesto. Ko jis slampinėjo aplink? Kodėl išprovokavo tą susitikimą ant plento ir tą vakarą užkandinėje...

Jis pažiūrėjo į Krisą lyg norėdamas, kad šis užpildytų tuščius tarpus, tačiau Kriso akys buvo neįžvelgiamos.

– Pala! – šūktelėjo Bekas. – Kai ką prisiminiau. Kai Votkinsas įėjo į užkandinę, apstulbo mus pamatęs. Bet jį nustebinau tik aš, ar ne? Sakė užsukęs su reikalais... A! – staiga suvokė Bekas. – Atlyginimas! Jis atėjo atsiimti iš tavęs pinigų. Tą naktį Bilis susižeidė. Aš buvau ką tik grįžęs iš ligoninės. Mūsų netikėtas susitikimas užkandinėje sutrukdė tau užbaigti sandėrį su Votkinsu. Nenuostabu, kad jis buvo taip įniršęs tą naktį ant kelio. Jis vis dar nebuvo gavęs pinigų. Ir pradėjo nekantrauti. Įtarimas nuo tavęs slinko ant jo. Apimtas nevilties įsibrovė pas Seirą ir nukreipė Skotą brolžudystės linkme. Tai paspartino įvykius, ir tu susitarei susitikti su Votkinsu šįryt žvejybos namelyje.

Krisas pašaipiai nusišypsojo.

– Galiu lažintis, kad buvai Teisės fakulteto žvaigždė. Esi labai įžvalgus, Bekai. Bet vienintelis dalykas, kurį aš pasakysiu, davęs priesaiką, kad Atlėpausis Votkinsas mojuodamas peiliu įsiveržė pro namelio duris ir džiugiai pranešė man atvykęs nužudyti dar vieno Hoilo.

– Neabejoju, kad taip ir buvo, Krisai. Tik jis atėjo anksčiau, negu tu tikėjaisi. Jis norėjo netikėtai tave užklupti, nes tavimi nepasitikėjo. Ir ne veltui. Net Votkinsas suvokė, kad tu neatiduosi pinigų ir po jūsų paskutinio susitikimo neleisi jam pasprukti. Jis pasirašė sau mirties nuosprendį tą minutę, kai sutiko nužudyti Denį.

– Maldauju, Bekai, nepradėkim sielvartauti dėl Atlėpausio. Jis iš pat pradžių žaidė dvigubą žaidimą. Kaip manai, kodėl jis paliko namelyje tą degtukų dėžutę?

Bekas mintyse svarstė, ką rinktis. Jis dar gali pasitraukti. Tiesiog apsigręžti ir išeiti. Važiuoti pas Seirą. Toliau gyventi mylėdamas ją, pasiuntęs velniop Krisą ir Hafą, jų išdavystes ir korupciją, jų dvokiančią liejyklą, luošinančią žmonėms gyvenimą.

Jis jau taip pavargo kovoti ir apsimetinėti, troško nusimesti atsakomybės mantiją, pamiršti, kad iš viso pažinojo Hoilus, ir tegul juos velnias neša – jei tik nori. Štai ką Bekas *trokšta* daryti.

Arba jis gali pasilikti ir baigti tai, ką seniai *įsipareigojo*. Kad ir koks patrauklus būtų pirmasis variantas, vis dėlto jam lemta rinktis antrąjį.

– Ne Votkinsas padėjo degtukų dėžutę namelyje, Krisai, – Bekas atlaikė nustebusį Kriso žvilgsnį. – Tai padariau aš.

Džordžo Robsono akis graužė nevyriškos ašaros. Jis norėjo verkti iš nusivylimo ir baimės. Kai išėjo iš pastato, užgriuvusi kaitra vertė jį pasijusti esant dar silpnesnį ir dar labiau apsvaigusį. Sukrėstas iki sielos gelmių jis atsirėmė į sieną ir išsivėmė tulžimi ant išdžiūvusių piktžolių. Jį purtė spazmai, o saulė svilino prakaituotą nugarą.

Suvokęs, kaip arti mirtinos nuodėmės ką tik buvo ir kaip nusivylė, kad nepavyko, Džordžas vėl ėmė žiaukčioti. Galiausiai skrandis ištuštėjo ir spazmai nurimo. Džordžas išsitraukė iš užpakalinės kelnių kišenės drėgną servetėlę, nusišluostė lūpas, nusivalė prakaituojančius delnus ir kaklą.

Jis ketino nužudyti Krisą, net apmąstė, kaip padaryti, kad tai atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas: atleido diržą taip, kad vos įjungus konvejerį jis nutrūktų, skristų į šoną ir užmuštų žmogų, apžiūrinėjantį veikiantį mechanizmą. Bet diržas nenutrūko... Džordžas dėkojo Dievui, kad juosta nenulėkė, kad jis net to nesugebėjo padaryti.

Jei būtų pavykę, Džordžą būtų suėmę ir nuteisę myriop. Jis vis tiek būtų praradęs Lailą. O dabar gavo dar vieną galimybę padaryti ją laimingą. Jis praleis su ja daugiau laiko. Jei po mėnesio ar po metų Laila paliks jį dėl Kriso ar kito patrauklaus vyriškio, tai bent jau iki tol ji priklausys Džordžui.

Taip, jis dėkingas Dievui, kad ištraukė jį iš bėdos.

– Pone Robsonai?

Džordžas atsitraukė nuo sienos, į kurią rėmėsi, ir mirksėdamas pažvelgė į uždususią bei sunerimusią Seirą Hoil.

– Ar matėt Beką Merčantą?

– Aha. Taip. Jis... jis čia.

– Kabinete?

– Ceche su Krisu.

Net nepadėkojusi Seira atidarė duris ir pranyko už jų.

Džordžas nuskubėjo į savo automobilį. Jis norėjo kuo greičiau atsidurti namie, kur jo laukė Laila.

– Aš palikau dėžutę namelyje, – pakartojo Bekas.

Krisas pažvelgė į jį, lyg laukdamas anekdoto pabaigos. Kai nesulaukė, jo išraiška pasikeitė, bruožai sukietėjo nelyginant apipilti betonu.

– Oho! Tai jau tikra bomba! Kodėl tu taip pasielgei, Bekai?

– Nes žinojau, kad tu kaltas.

– Nekaltas.

– Liaukis išsisukinėjęs. Jei ne tu, Denis būtų gyvas. Aš bijojau, kad jei neparodysiu šerifui krypties, tu išsisuksi. Tą minutę, kai pavaduotojas Skotas paklausė, kaip Denis nuspaudė gaiduką, aš devyniasdešimt devyniais procentais buvau tikras, kad tu jį nužudei. Dar pusę procento pridėjau, kai ėmei teigti, jog tave pakišo, ir paminėjai Atlėpausį Votkinsą. Vienintelis neaiškus klausimas buvo tavo motyvas. Neatrodė, kad tu nekentei Denio, veikiau buvai jam abejingas. O dėl Hafo meilės – niekam nekilo nė mažiausios abejonės, kuris yra mylimiausias sūnus ir kas paveldės liejyklą po Hafo mirties. Tai kokią grėsmę tau kėlė Denis? Kodėl jis turėjo mirti? Aš neradau atsakymo, kol nesužinojau, kad Denis buvo susižadėjęs. Jo sužadėtinė minėjo Seirai, jog Denį slėgė moralinė atsakomybė. Ir tada supratau: tavo motyvas – Aiversono byla. Denis žinojo, kur užkastas kūnas, ir ketino prisipažinti.

Krisas giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

– Tai buvo vienintelis kartas gyvenime, kai Denis nepakluso. Jis reikalavo, kad mes viešai prisipažintume. Negalėjom su Hafu leisti, kad tai įvyktų. Hafas liepė man tuo pasirūpinti.

– Taigi tu ir pasirūpinai.

Krisas skėstelėjo rankomis, lyg Beko teiginys būtų viską apibendrinęs.

– Jei būtų atradę Aiversono kūną, būtų pradėję įkyriai klausinėti ir vėl iškėlę man bylą, kaltinę, kad trukdau tyrimą. Kai pagalvoji, bjaurus dalykas.

– Šįkart tu neišvengsi teisingumo.

– Bet suprask, Bekai, aš jau išvengiau, – maloniai šypsodamasis pareiškė Krisas.

– Dar ne.

– Tu žadi mane įskųsti? Kodėl? Dėl Aiversono?

– Oi, Krisai, čia ir yra visa esmė, – nusijuokė Bekas. – Jūs, Hoilai, tokie arogantiški, kad tapot labai patiklūs. Tu niekad nesuabejojai, kodėl aš pasirodžiau čia tą vakarą, kai tavo byla buvo nutraukta, nes prisiekusiųjų nuomonės išsiskyrė. Jūs priėmėt mane, pasiūlėt puikias pareigas bendrovėje, padarėt šei-

mos nariu. Būtent to aš ir norėjau – jaukiai įsitaisyti jūsų šeimoje, tapti patikimu sąjungininku ir patikėtiniu.

Krisas primerkė akis – liko tik siauri plyšeliai – ir tyliai paklausė:

– Kas tu?

– Tu žinai, kas aš. Pažinojai mane dar iš universiteto laikų, – Bekas šyptelėjo. – Tai nebuvo sutapimas. Aš įstojau į Luizianos valstijos universitetą, nes tu ten mokeisi. Tapau brolijos nariu, nes tai buvo tavo brolija. Pasistengiau, kad mūsų keliai susikirstų, atkreipiau į save tavo dėmesį tam, kad atėjus laikui padėtum įsidarbinti Hoilų bendrovėje, kad aš čia būčiau laukiamas. Ir man pavyko. Net geriau, negu planavau. Tu iš karto manim pasitikėjai ir nė nemirktelėjęs priėmei. Hafas taip pat.

– Tu iš profsąjungų?

– Ne.

– Valstybės prokuroras? FTB agentas?

– Ne, aš ne iš tokių aukštų struktūrų.

– Tai kas tu, po velnių...

– *Aš* – Bekas Merčantas. Bet Merčantas – mano patėvio pavardė. Jis mane įsūnijo, kai vedė mano našlę motiną. Aš priėmiau jo pavardę, nes būdamas vos dešimties ar dvylikos metų jau kūriau planus jus sužlugdyti ir žinojau, kad tikroji pavardė man trukdytų.

– Mirštu iš nekantrumo, – sarkastiškai nusišaipė Krisas. – Ir kokia gi tikroji tavo pavardė?

– Holseris.

Krisas krūptelėjo, o paskui linktelėjo, lyg girdamas Beką už išradingumą.

– Tai, žinoma, viską paaiškina.

– Sonis Holseris buvo mano tėvas.

– Tai tu nori atkeršyti Hafui, o ne man.

– Tai daugiau negu kerštas, Krisai. Aš trokštu sunaikinti jus ir visa, ką jūs įkūnijat.

Krisas papurtė galvą ir apgailestaujamu tonu pareiškė:

– To niekada nebus.

– Jau prasidėjo. Hoilų bendrovė uždaryta.

– Ar tu veiki kartu su Čarlzu Nilsonu?

– *Aš* esu Čarlzas Nilsonas. Tiksliau tariant, nėra jokio Čarlzo Nilsono. Jis tik pavardė ant firminio blanko bei dviejų straipsnių, kuriuos aš parašiau ir paskleidžiau, tai slapyvardis. Jo pavardė – mano tėvo vardo anagrama* ir pirmoji jo antrojo vardo raidė Č.

– Protingas vaikis.

– Daug metų laukiau šios dienos, Krisai. Mano tėvo gyvenimas sutrumpėjo keliais dešimtmečiais. Ir kodėl? Tėvas pasipriešino Hafui, todėl šis jį pašalino. Visi tai žinojo, bet Hafas išsisuko. Kaip ir tu išsisukai dėl Aiversono. Ir žinai, Krisai, – grėsmingai sukuždėjo Bekas, – viskas baigta!

– Ir ką tu ketini daryti, Bekai? Apskųsti mane? Tu mūsų advokatas. Negali skleisti nieko, ką aš tau sakiau, nes prarastum licenciją.

– Protingas atsakymas, bet man tai visai nerūpi. Aš nenorėjau būti teisininkas, dariau tai vien todėl, kad prisiartinčiau prie jūsų ir jūsų purvinų paslapčių. Nors žmonės blogai kalbės apie mane, vadins išdaviku ir dar baisiau, aš ištversiu. Atstovaudamas tau ir Hafui jau įpratau, kad žmonės mane laiko mėšlo gabalu. Man tai bus įprasta.

– Taigi atskleidei visas kortas.

– Taip.

– Ar aš turėčiau nualpti?

Bekas pakankamai gerai pažinojo Krisą, kad suprastų, jog šis blefuoja, apsimesdamas esąs nerūpestingas. Jis prakaitavo – ir ne vien perkeltine prasme.

– Hafas sumokės už mano tėvą. O tu amoralumo mokeisi iš savojo, kuris tau gerai vadovavo, jį net pranokai – nužudei tikrą brolį. Ir už tai tu žlugsi, Krisai.

* Raidžių sukeitimas kitam žodžiui sudaryti. Angl. *Sonnie – Nielson, Charles – Hallser* (vert. past.).

Krisas pažvelgė per Beko petį.

– Laikas tau prisidėti prie mūsų, Hafai.

Bekas lėtai atsigręžė ir atsidūrė prieš žmogų, kuris, kiek jis atsimena, visada buvo jo priešas. Jei per tuos metus Beko ryžtas susilpnėdavo, jam tereikėdavo prisiminti, kad jis nė neatsisveikino su tėvu. Nei jis, nei motina nematė tėvo karste. Laidojimo namų direktorius pasakė, kad vaizdas pernelyg šiurpus. Dėl šio žmogaus godumo jo motina tapo našle. Žvelgdamas į Hafą Bekas juto, kaip jame kunkuliuoja neapykanta, aštri ir mirtina kaip skustuvo ašmenys.

– Mes su Beku čia labai įdomiai šnekučiuojamės, – pasakė Krisas.

– Aš girdėjau.

Matyt, Hafas tikrai girdėjo: jo veidas buvo išraudęs, akys degė lyg žarijos, ranka prie šono spaudė pistoletą. Jo balsas sudžeržgė lyg peilis į galąstuvą:

– Aš girdėjau, – pakartojo jis, pakėlė pistoletą ir nusitaikė.

Bekas pasiduodamas iškėlė rankas.

– Hafai, nereikia!

Bet Hafas vis tiek paspaudė gaiduką. Tuščioje gamykloje 357 kalibro pistoletas nugriaudėjo kaip patranka. Šūvis aidėjo kelias sekundes, tačiau Bekas suvokė, kad prisidėjo dar vienas garsas – siaubingas įsijungusio konvejerio tarškėjimas.

Hafas paleido pistoletą, jis iškrito iš rankos ir barkštelėjo į betonines grindis. Staiga Hafas nustūmė Beką ir sustaugęs lyg žvėris puolė pro jį. Bekas atsigręžė ir pamatė, kaip Krisas susmuko ant grindų prie konvejerio. Jo kakle styrojo metalo nuolauža. Iš žaizdos švirkštė kraujas.

Hafas puolė ant kelių prieš Krisą ir prispaudė rankas prie žaizdos. Kriso veidas sparčiai balo. Visiškai apstulbęs Krisas spoksojo į Hafą.

Bekas išsinėrė iš marškinių, suvyniojo juos į kamuolį ir bergždžiai mėgino užspausti kraujo fontaną.

Staiga prieš jį išniro Seira.

– O Viešpatie!

– Skambink devyni vienas vienas, – įsakė Bekas ir pajuto, kaip ji nuplėšė nuo jo diržo telefoną.

Hafas suspaudė rankomis Krisui galvą ir stipriai ją papurtė.

– Kodėl taip padarei, sūnau? Tu liepei nužudyti Denį. Kodėl sūnau? *Kodėl?*

– Tu į mane šovei? – iš Kriso gerklės išsiveržė siaubingas gargaliuojantis garsas ir kraujo fontanas pliūptelėjo tėvui į veidą. – Tu sakei, kad reikia sustabdyti Denį, Hafai. Tu sakei: pasirūpink tuo.

Hafas atlošė galvą ir sustaugė kaip sužeistas žvėris. Jis priglaudė prie krūtinės Kriso galvą ir stipriai lyg gindamas apglėbė jį rankomis.

– Denis buvo tavo brolis! Tavo *brolis!* – jis raudojo, vaitojo, lingavo į priekį ir atgal. Kriso rankos nudribo ant grindų kaip skudurinės lėlės. – Kaip galėjai tai padaryti, sūnau? Kaip?

Krisas sušvokštė:

– Tu liepei tuo pasirūpinti, – nors žodžiai buvo vos girdimi, tik garsų nuotrupos, jos vis tiek rodė, kad Krisas visiškai sutrikęs ir negali patikėti, jog Hafas jį kaltina.

Hafas palenkė galvą ir priglaudė lūpas prie Kriso smilkinio. Sūnaus kraujas susimaišė su tėvo ašaromis.

– Aš tave mylėjau labiausiai. Tu tikrai žinai. Bet ir Denis buvo mano sūnus, – Hafas sielvartingai suvaitojo. – Jis buvo mano kūnas ir kraujas. O tu jį nužudei. Kodėl, Krisai, kodėl?

Bekas pažvelgė į Seirą, kuri, iškvietusi greitąją pagalbą, stovėjo šalia tokia pat bejėgė kaip ir jis. Kai jų akys susitiko, Bekas pamatė, kad joje atsispindi jo paties mintys: Krisas tai padarė pasimokęs iš Hafo pavyzdžio.

Bekui atrodė, kad Hafo dejonės drasko širdį jau visą amžinybę. Kraujas tekėjo iš Kriso kūno ir telkėsi į balą aplink juos. Hafas glaudė prie krūtinės savo mylimiausią sūnų, sūpavo jį lyg kūdikį, glostė plaukus ir bučiavo skruostus, nepastebėdamas kraujo, susimaišiusio su ašaromis ir gleivėmis ant sustingusio Kriso veido. Jis nesiliovė šnekėjęs, kad myli jį labiau už gyvybę,

ir tūkstančius kartų kartojo lyg priedainį: „Bet, sūnau, kaip tu galėjai nužudyti savo brolį?“

Pagaliau atvažiavo greitoji. Kai medikai mėgino atitraukti Hafą nuo Kriso, jis priešinosi lyg beprotis. Visas kruvinas ir apsipylęs savo kančios prakaitu jis iki užkimimo rėkė, kad niekas neatims jo pirmagimio sūnaus... nors šis jau seniai nieko negirdėjo.

Epilogas

– Atrodai labai pavargęs.

– Vadinasi, išvaizda neapgauna, – atsakė Bekas, lipdamas laiptais į verandą, kurioje jo laukė Seira ir Fritas. – Tos šešios valandos mane tikrai išsekino.

Tiek laiko praėjo nuo tada, kai apygardos ligoninė paskelbė, kad Krisas žuvo per nelaimingą atsitikimą, o Hafas buvo nuvežtas į areštinę. Jį sulaikė už netyčinį nužudymą, nes iššovęs iš pistoleto į Krisą jis sukėlė avariją.

Hafas nepajėgė mąstyti, todėl veikdamas jo vardu Bekas iš karto paskambino tam pačiam Kriso pasamdytam garsiam advokatui. Šis sutiko atstovauti Hafui ir atvyko į Destinį taip greit, kaip jo prašmatnusis leksusas įstengė jį atvežti.

Veinas Skotas pakvietė apygardos prokuroro pavaduotoją apklausti Seiros ir Beko. Jie kelis kartus pakartojo savo pasakojimą, Bekas kalbėjo itin išsamiai. Jis nieko nepraleido, smulkiai paaiškino, kaip atsitiktinai nugirstas pokalbis tapo Kriso mirties priežastimi.

– Neabejoju, kad Hafas atėjo nušauti manęs už tai, kad jį apgaudinėjau, – pasakė Bekas apygardos prokuroro pavaduotojui. – Žinojau, kad norėdamas juos nugalėti, turėjau galvoti kaip jie, veikti kaip jie, tapti vienu iš jų.

Seira klausėsi Beko su vis didėjančiu liūdesiu. Įkvėptas meilės ir pareigos savo tėvui Bekas tapo visų nekenčiamu Hoilų gynėju.

– Tačiau, išgirdęs, kaip Krisas pripažino organizavęs Denio nužudymą, – toliau kalbėjo Bekas, – Hafas pamiršo ko atėjęs ir pagautas įniršio iššovė. Nors jis nepataikė, bet apstulbęs Krisas skėstelėjo rankomis ir užkliudė konvejerio paleidimo jungiklį. Sugedęs varomasis diržas trūko ir į visas puses kaip šrapnelius pažėrė metalo skeveldras. Viena jų ir kliudė Krisą.

Galiausiai Seirai leido eiti, bet paprašė, kad Bekas liktų ir dar kartą viską papasakotų. Jam priminė, kad jis pažeidžia advokato ir kliento slaptumo įsipareigojimą ir kokias pasekmes tai turės jo teisinei karjerai. Tačiau Bekas vis tiek sutiko liudyti.

Išėjusi iš apklausos kabinėto Seira nežinojo, ką veikti. Ji nenorėjo grįžti į namus, kurie nebebuvo jos namai, ar į nejaukų motelį, todėl instinktyviai nuėjo į Beko namus ir laukė, kol jis grįš.

Bekas sėdėjo sūpuoklėse ir kasė laimingam Fritui paausius.

– Kad mums duotų jo gyvenimą, – pasakė Bekas. – Jam kiekviena diena nauja, pamiršta viską, kas vyko vakar, ir nesijaudina dėl rytojaus.

– O kas bus rytoj?

– Hafui pareikš kaltinimą. Mes prisieksim ir mus apklaus dar kartą – kaip liudytojus Hafo byloje.

– Aš tą supratau.

– Nebent jis prisipažins esąs kaltas.

– Manai, kad prisipažins?

– Nenustebčiau. Jis jau pasakė, kur reikia ieškoti Aiversono palaikų. Redas Harperis prisipažino bendrininkavęs. Jis taip pat turės už daug ką atsakyti... Jei iki tol išgyvens.

Bekas pasilenkė į priekį, pasirėmė alkūnėmis į kelius ir pavargęs ėmė trinti pirštais akis.

– Hafas visiškai palaužtas, Seira. Prieš išeidamas nuėjau į kamerą pažiūrėti, kaip jis laikosi.

– Kaip jis reagavo tave pamatęs?

– Niekaip. Tūnojo ant gulto susirietęs į kamuolį ir raudojo. Hafas Hoilas tokioje padėtyje, – tyliai ir liūdnai pasakė Bekas. – Manau, jis būtų atleidęs Krisui viską, išskyrus tai, kad nužudė jo sūnų, savo brolį. Jei Krisas būtų nušovęs prezidentą, Hafas būtų jį dengęs, saugojęs iki savo paskutinio atodūsio. Bet nužudyti brolį? To Hafas negali atleisti. Jis to nesuvokia, tai žeidžia jo stiprų šeimos jausmą.

– Įdomu, kas jam išugdė tą jausmą, – tarė Seira. – Neatrodo, kad būtų užaugęs apsuptas giminių. Jis niekad neužsimindavo apie savo tėvus, tik sakė, kad abu mirė, kai jis buvo mažas.

Bekas šiek tiek pagalvojo apie tai, ką ji pasakė, ir tarė:

– Kartą vėlų vakarą, kai Kriso nebuvo namie, mes sėdėjom vieni ir Hafas išgėrė nemažai burbono. Jis kalbėjo nerišliai, bet užsiminė apie savo tėčio mirtį. Hafas niekada nevadino jo tėvu, tik „tėčiu“. „Tie šunsnukiai netiksliai užrašė jo pavardę“, – kalbėjo jis tada.

– Ką jis turėjo galvoje?

– Jis nepaaiškino, tik tiek tepasakė. Tai galėjo būti atsitiktinis, beprasmis sakinys. Arba labai prasmingas.

Seira pažvelgė į veją ir atsiduso.

– Kai pagalvoju, kiek jam kainavo paspausti gaiduką... Hafas ketino sunaikinti tą, kurį labiausiai mylėjo.

– Krisas buvo paskutinė Hafo viltis susilaukti vaikaičio, kuris pratęstų jo giminę. Bet man jo negaila, Seira. Jis pats padarė Krisą tokį, koks jis buvo. Hafas jį nulipdė.

– Ir nužudė mano kūdikį. Manau, tada jis negalvojo naikinąs savo giminės narį.

Bekas suėmė jai ranką ir stipriai suspaudė.

– Ar nori valgyti? – paklausė ji.

Jie įėjo į vidų. Pakeliui Seira buvo nupirkusi keptą viščiuką. Jie kartu ėmė serviruoti stalą, išsisukinėdami nuo Frito, kuris sekiojo jiems iš paskos, lyg bijodamas, kad jo vėl nepaliktų vieno.

– Aš kalbėjausi su Liuse Deili, – pasakė Seira. – Klarką išleis iš ligoninės ryt arba poryt. Jo bendradarbiai prašė atstovauti jiems susitikimuose su Darbo saugos ir sveikatos administraci-

jos inspektoriais. Kol visiškai pasveiks, jis negalės daug dirbti, bet toks draugų pasitikėjimas padės jam greičiau atgauti jėgas. Klarko nuotaika labai pagerėjo, kai sužinojo, kad jo užpuolikai jau kalėjime. Liusė dėkoja tau, kad ištesėjai savo pažadą.

– Aš tik pranešiau apie juos Veinui Skotui.

– Dar paskambinau Džesikai Deblank ir papasakojau jai, kas šiandien atsitiko. Pralenkiau žinių tarnybas tik pusvalandžiu ir Džesika dėkojo, kad pranešiau jai anksčiau, negu būtų išgirdusi per žinias. Ji labai maloni, Bekai. Kai prisipažinau, kad Denis man skambino, ji liepė liautis sielotis. Jos nuomone, Denis nenorėtų, kad aš jausčiausi kalta. Džesika pridūrė, kad meldžiasi už mus visus, netgi už Krisą. Džiaugiuosi, kad Denis nors trumpai patyrė tokią atleidžiančią meilę.

– Ir aš.

– Manau, tau būtų malonu susipažinti su Džesika.

– Bet jai gali būti nemalonu, – suabejojo Bekas. – Daugumai žmonių aš vis dar esu priešas.

– Galėtum prisipažinti, kad tu – Čarlzas Nilsonas.

– Ne, jis išnyks taip, kaip ir pasirodė. Žmonių dėmesys greit atslūgs. Po kelių mėnesių niekas jo nė neprisimins.

– O kaip tie žmonės, kurie piketavo? Ir Polikai?

– Nilsonas nukreips juos pas kitą darbo teisės žinovą, geresnį nei jis.

– O ką tu veiksi?

– Turi galvoje, kokia mano ateitis? Kol kas ji priklauso nuo tavęs, Seira. Dėl susidariusios padėties dabar Hoilų bendrovė priklauso tau. Aš – tavo darbuotojas. Ką nori, kad daryčiau?

– Ar gali duoti man įgaliojimą?

– Kai Hafas tokios būklės, manau, tai nebus sunku.

– Kai aš turėsiu įgaliojimą ir galėsiu priimti sprendimus, prašysiu, kad paskelbtum, jog Hoilų bendrovė parduodama. Man jos nereikia, bet negaliu uždaryti gamyklos ir palikti miesto be pramonės. Kai bus įvykdyti Darbo saugos ir sveikatos administracijos reikalavimai, parduok bendrovę tokiai firmai, kuri laikosi darbo saugos ir darbo santykių reikalavimų. Jei nesilaiko – neparduok.

– Suprantu ir sutinku. Turiu tinkamų kandidatų – kelios firmos jau kreipėsi į mane. Aš visada tikinau, kad Hafas neparduos. Jos apsidžiaugs, kad jis persigalvojo.

– Kol gamykla bus uždaryta tikrinti, noriu, kad darbininkai gautų visą atlyginimą.

– Gerai, – pasakė Bekas. – Aš pasiliksiu bendrovėje, kol viskas bus sutvarkyta.

– O paskui?

– Galbūt pradėsiu konsultuoti. Galėčiau būti kompetentingas tarpininkas tarp darbininkų ir vadovybės tokiose didelėse bendrovėse kaip Hoilų. Dievas liudininkas, aš tikrai įgijau didelę patirtį ir gerai pažįstu abi monetos puses.

Bekas ir Seira manė esą išalkę, bet pradėję valgyti suvokė, kad visai neturi apetito. Seira knebinėjo sviestu apteptą bandelę.

– Sakei, kad tavo mama gyva. Tai tiesa?

– Taip, gyva.

– Norėčiau su ja susipažinti.

– Jau susipažinai. Čarlzo Nilsono biure.

– Brenda! – šūktelėjo Seira.

– Kai įėjęs į kabinetą pamačiau tave, aš visiškai sutrikau, tačiau mama nė nemirktelėjo.

– Ne, ji neišsidavė. Niekad nebūčiau įspėjusi.

– Ji mano, kad tu puiki – labai elegantiška, protinga. Palauk... Ne, neprisimenu visų epitetų, kuriais ji apibūdino tave, bet tikrai susižavėjo. Atsimeni, kai išėjai iš pastato, aš atseit ieškojau Nilsono Deitone?

– Cincinatyje.

– Iš tiesų aš kalbėjausi su mama, ir ji man išūžė ausis priekaištaudama, kaip nemandagiai aš su tavim elgiausi.

– Tikriausiai ji labai išsigando vakar, sužinojusi, kad tave sumušė. Nenuostabu, kad ji skambino man, norėdama pasiteirauti Nilsono vardu.

– Kalbėjausi su ja važiuodamas namo. Mes du dešimtmečius mėginom prigriebti Hoilus. Ji laiminga, kad pagaliau viskas baigėsi. Bet dar labiau džiaugiasi, kad aš likau gyvas. Ji visad

labai bijojo, kad Krisas ar Hafas sužinos, kas aš esu, ir kad dingsiu kaip Džinis Aiversonas. Ar žūsiu per *nelaimingą* atsitikimą, kaip mano tėvas.

– O kur ponas Merčantas?

– Jis mirė prieš kelerius metus. Jis buvo padorus žmogus, bevaikis našlys. Labai mylėjo mano motiną ir augino mane kaip savo sūnų. Man pasisekė, kad turėjau du gerus tėvus.

Seira atsistojo ir ėmė kraustyti stalą.

– Taip, tau pasisekė. O aš neturėjau nė *vieno.* – Ji sudėjo indus į kriauklę ir grįžo prie stalo paimti kitų.

Bekas suėmė ją už liemens ir prisitraukė prie savo kelių.

– Kai baigsiu reikalus ir atsistatydinsiu, man reikės kur nors persikraustyti, įkurti konsultacinę firmą.

– Ar jau galvojai kur?

– Tikėjausi, gal tu ką pasiūlysi, – Bekas reikšmingai pažvelgė jai į akis.

– Aš žinau vieną puikų miestą, – pasakė Seira. – Ten nuostabūs parkai, skaniai gamina. Tiesa, oras permainingas, bet gal Fritas neprieštaraus, kad ten būna rūkų?

– Manau, jam patiks. Žinau, kad man tikrai patiks, jei tik galėsiu kartais atvažiuoti čia ir suvalgyti dubenėlį ar du *gumbo* sriubos.

– Nori, kad pasakyčiau paslaptį? Man ją atsiunčia šaldytą.

– Meluoji!

– Nemeluoju, – ji perbraukė pirštais Bekui plaukus, bet staiga jos meili šypsena išblėso. – Bekai, mes pažįstam vienas kitą tik dvi savaites. Ir tai buvo pakankamai audringos savaitės.

– Švelniai pasakyta.

– Taip. Todėl ar ne per anksti kuriam ateities planus?

– Gal, – pritarė jis. – Kad pasielgtume sąžiningai, prieš įsipareigodami vienas kitam turėtume palaukti ir pažiūrėti, kaip viskas klostysis.

– Sutinku.

– Kiek laiko tau reikia?

Seira pažvelgė į laikrodį.

– Kol minutinė rodyklė atsidurs ant šešių?

Bekas nusišypsojo ir tyliai nusijuokė.

– Man ir tiek nereikės, – jis apglėbė Seirą per liemenį, įsikniaubė jai į krūtinę ir sunkiai atsiduso. – Troškimas sužlugdyti Hoilus buvo mano varomoji jėga, nugalėjusi visa kita. Nuo tada, kai nužudė mano tėvą, visi mano sprendimai buvo nukreipti tik į tą valandą, kai tai įvyks. Bet kai tai įvyko... Aš labai nuo visko pavargau, Seira.

– Aš užaugau nuolat jausdama pyktį. Bet dabar nelabai džiaugiuosi, kad Hafas sužlugo. Tiesa, esu patenkinta, kad jis pagaliau sumokės už savo nusikaltimus, bet jis – tragiška asmenybė. Dėl to visai nedžiugu, ar ne?

– Taip, nedžiugu, tik galbūt ramu.

– Galbūt.

Bekas uždėjo ranką Seirai ant pilvo ir švelniai paglostė.

– Labiausiai nekenčiu Hafo už tai, ką jis padarė tau.

Seira apglėbė Beko ranką ir sulaikė.

– Aš esu Hoilų giminės, Bekai. Mes ne visada sakom tiesą. Kartais manipuliuodami žmonėmis sugebam būti žiaurūs.

Bekas pakėlė galvą ir pažvelgė į ją.

– Aš pamelavau Hafui. Žinoma, pripažįstu, kad tai pigus triukas, bet buvau per daug įtūžusi ir norėjau smeigti jam į širdį. – Ji pasakė beveik pašnibždomis: – Daktaras Kerou nepadarė jokios nepataisomos žalos.

Beko žvilgsnis nusileido ties Seiros pilvu ir vėl įsmigo jai į akis.

– Tu gali turėti vaikų?

– Nėra jokių fizinių priežasčių, dėl kurių negalėčiau jų turėti. Ir dabar svarstau, kad galbūt... Galbūt apie tai aš pasakysiu Hafui.

Bekas lėtai atsistojo ir prisitraukė Seirą.

– Štai kas skiria tave nuo jų, Seira. Jie nesugebėjo pasigailėti. O tu sugebi. Aš pastebėjau tai tavyje ir todėl tave pamilau.

– Ne, Bekai, – pasakė Seira ir prisiglaudė skruostu prie jo krūtinės. – Tai aš pamačiau *tavyje.*

Brown, Sandra

Br291 Baltasis karštis: romanas / Sandra Brown; iš anglų k. vertė Irena Kupčinskienė. – Vilnius: Alma littera, 2007. – 436 p.

ISBN 978-9955-24-170-6

Žinomiausias amerikiečių rašytojos Sandros Brown trileris puikiai derina įtampą ir stiprias emocijas.

UDK 820(73)-3

Sandra Brown

BALTASIS KARŠTIS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė

Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Edvardas Jazgevičius*
Maketavo *Albertas Rinkevičius*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė Standartų spaustuvė, S. Dariaus ir S. Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius

Sandra Brown gimė Teksase, baigė Teksaso ir Oklahomos universitetus, prieš atsidėdama vien rašymui vaidino teatre, turėjo kosmetikos parduotuvę, dirbo modeliu, vedė TV laidą.

Garsiosios amerikietės Sandros Brown plunksnai priklauso daugiau nei 60 knygų, išplatintų 70-čia milijonų kopijų, išverstų į 30 kalbų, daugelis yra tarptautiniai bestseleriai. Ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai skleisti puslapį po puslapio iki knygos pabaigos. Lietuviškai išleisti šie jos trileriai – „Pavydas“, „Alibi“, „Šalčio faktorius“.

Seira iškart po laidotuvių ketina išvykti į San Franciską, tačiau pasijunta įtraukta į Hafo Hoilo, savo tėvo, voratinklį. Jos tironiškas tėvas be skrupulų valdo ne tik vienintelę miestelio gamyklą, bet ir visų miestelio gyventojų likimus. O uolusis šerifo pavaduotojas įtaria, kad Denio Hoilo mirtis – ne savižudybė, o žmogžudystė.

Sandra Brown jau seniai įrodė esanti nuostabi pasakotoja, puikiai derinanti įtampą bei stiprias emocijas, – tai ryšku ir jos romane „Baltasis karštis“.

